

DO NOT CROSS CRIME SCENE: DO NOT

DOSARUL CAMELEONUL

virtual-project.eu

PETER ROBINSON

PETER ROBINSON

**DOSARUL
CAMELEONUL**

Original: *Aftermath* (2001)

Traducerea:
MARIANA PIROTEALĂ

virtual-project.eu

LEDA

2013

Peter Robinson este unul dintre cei mai celebri autori de romane polițiste de azi, cărțile sale figurând constant pe listele de bestselleruri internaționale, fiind traduse deja în nouăsprezece limbi și câștigând numeroase premii atât în Marea Britanie, cât și în Statele Unite și Canada.

S-a născut în 1950 în Yorkshire, Marea Britanie, și, după ce și-a obținut licența în literatură engleză la Universitatea din Leeds, a emigrat în Canada. Aici și-a continuat studiile la Universitatea din

Windsor, Ontario, apoi la Universitatea York din Toronto, unde și-a luat și doctoratul.

Este binecunoscut pentru seria de romane polițiste care îl au ca erou principal pe inspectorul Banks și a căror acțiune se desfășoară în orașul fictiv Eastvale din Yorkshire.

În prezent, Peter Robinson locuiește la Toronto, și ocazional ține cursuri la diferite colegii și universități, vorbindu-le studenților despre cum se scrie un roman polițist.

*Ce face rău un om trăiește încă și
după moartea lui.*¹

William Shakespeare,
Iulius Cezar

PROLOG

Când a început să sângereze, au încuiat-o în cușcă. Tom era deja acolo. Se afla în acel loc de trei zile, iar acum se oprise din plâns. Dar încă mai tremura. Era luna februarie, pivnița nu era încălzită și amândoi erau goi. Ea știa că nu avea să primească nici de mâncare, mult timp de atunci încolo, nu până avea să i se facă atât de foame încât să simtă de parcă ar fi ros-o ceva pe dinăuntru.

Nu era prima oară când o încuiiau în cușcă, dar de data aceasta era altfel. Înainte, de vină fusese întotdeauna faptul că făcuse ceva rău sau că nu li se supusese. De data asta era altfel; de vină era ceea ce devenise, și îi era tare frică.

Imediat ce închiseseră ușa din capătul scării, bezna a învăluit-o ca o blană. Îi simțea atingerea pe piele, ca atunci când ți se freacă o pisică de picioare. A început să tremure. Cel mai tare ura cușca, mai mult decât loviturile, mai mult decât umilințele. Dar nu voia să plângă. Nu plângea

niciodată. Nici nu știa cum.

Mirosul era cumplit; nu aveau toaletă, doar găleata din colț pe care or să aibă voie s-o golească numai când or să-i lase să iasă. Și cine știe când avea să se întâmple asta?

Dar mai rău chiar decât mirosul erau râcâielile slabe care se porniseră la numai câteva minute de când fusese încuiată. Știa că în curând avea să simtă gâdilatul unor picioarușe înțepătoare pe picioare și pe abdomen dacă îndrăznea să se întindă pe jos. Prima oară încercase să se miște încontinuu și să facă zgomot ca să-i sperie, dar într-un târziu obosise și adormise, fără să-i mai pese câți erau și ce făceau. Își dădea seama în întuneric, după felul în care se mișcau și după greutate, dacă erau șobolani sau șoareci. Șobolanii erau cei mai cumpliți. Unul chiar o mușcase odată.

Îl îmbrățișa pe Tom, încerca să-l aline, și astfel se mai încălzeau amândoi puțin. Adevărul era că nu i-ar fi prins rău nici ei un pic de alinare, dar pe ea nu avea cine s-o aline.

Șoarecii i se furișau pe picioare. Din când în când, mai dădea din ele și auzea un chițait când se

lovea câte unul de perete. Auzea muzică de sus, tare, iar bașii făceau barele cuștii să se zgâlțâie.

A închis ochii și a încercat să-și găsească un refugiu agreabil în adâncul minții, un loc în care totul era cald, auriu, marea care spăla nisipul era de un albastru închis, iar apa caldă și plăcută ca lumina soarelui atunci când sărea ea înăuntru. Dar nu-l găsea, nu dădea de plaja acoperită de nisip și nici de marea albastră, de grădina plină de flori în culori vii sau de pădurea aceea răcoroasă și verde de vară. Când a închis ochii, a găsit doar beznă străbătută de dâre roșii, mormăieli în depărtare, țipete și un cutremurător sentiment de groază.

Acum o fura somnul, acum se trezea, și începea să uite de șoareci și de șobolani. Nu știa de cât timp se afla acolo când a auzit zgomote de deasupra. Altfel de zgomote. Muzica se oprise demult și totul era tăcut, în afară de râcâieli și de răsuflarea lui Tom. I s-a părut că aude o mașină oprind afară. Glasuri. Încă o mașină. Apoi a auzit pe cineva umblând pe podeaua de deasupra. O înjurătură.

Deodată, deasupra s-a dezlănțuit iadul. Era ca și

când cineva ar fi izbit în ușa cu un trunchi de copac, apoi s-a auzit un scrâșnet, urmat de un bubuit puternic când ușa de la intrare s-a prăvălit. Acum Tom se trezise și scâncea în brațele ei.

A auzit urlete și, i se părea ei, zeci de perechi de picioare de adulți care alergau primprejur, la etaj. După o veșnicie în percepția ei, a auzit pe cineva forțând încuietoarea ușii de la pivniță. O lumină timidă s-a furișat înăuntru, dar nu prea multă, iar jos nu era niciun bec. Și s-au mai auzit și alte glasuri. Apoi au pătruns fascicule de lumină puternică ce țâșneau din lanterne, se apropiau din ce în ce mai mult încât o dureau ochii și a trebuit să și-i acopere cu mâna. Apoi raza s-a oprit asupra ei și un glas ciudat a strigat:

— Oh, Doamne! Oh, Doamne!

Maggie Forrest nu dormea bine, așa că nu a surprins-o când glasurile au trezit-o la scurt timp înainte de ora patru dimineața la începutul lunii mai, deși până să meargă la culcare se asigurase că toate ferestrele din casă sunt închise.

Dacă nu ar fi fost glasurile, ar fi fost altceva: o portieră trântită când cineva pleca devreme la serviciu; primul tren care traversa podul cu un huruit; câinele vecinului; lemnul vechi scârțâind pe undeva prin casă; frigiderul care acum mergea, acum se oprea; o tigaie sau un pahar care se mișca pe chiuvetă, unde era pus la scurs. Sau poate unul din zgomotele nopții, cele din cauza cărora se trezea acoperită de o sudoare rece, cu inima bubuindu-i și respirând greu de parcă nu ar fi dormit, ci s-ar fi înecat: bărbatul pe care ea îl botezase Oase, care se plimba de colo-colo pe stradă, țacănind din baston; râcâielile de la ușa de la intrare; copilul chinuit care țipa în depărtare.

Sau un coșmar.

Zilele acestea era prea sperioasă, și-a spus ea, încercând să nu dea importanță faptului. Dar iată că se repetau. Categorie erau glasuri. Unul era puternic și masculin.

Maggie s-a dat jos din pat și a mers tiptil la fereastră. Strada numită The Hill, Dealul, înainta pe panta de nord a văii late, iar acolo unde locuia Maggie, cam pe la jumătatea acesteia, chiar deasupra podului cu calea ferată, casele de pe marginea estică a străzii erau cocoțate pe o ridicătură înaltă de vreo șase metri, care cobora povârnit spre trotuar, presărată cu o puzderie de tufe și copăcei. Uneori tufele și frunzișul păreau așa de bogate, încât cu greu își putea croi drum pe potecă spre trotuar.

Fereastra de la dormitorul lui Maggie dădea spre casele de pe partea vestică a străzii și dincolo de acestea, spre un spațiu înțesat cu ansambluri rezidențiale, drumuri principale, depozite, coșuri de fabrici și câmpuri ce străbăteau Bradford și Halifax până la munții Penini. În unele zile, Maggie petrecea ore în șir privind peisajul și meditănd la straniile întâmplări care o aduseseră

aici. Însă acum, în lumina slabă a zorilor, șiragul și ciorchinii îndepărtați de lumini chihlimbarii ale felinarelor căpătau un aspect fantomatic, de parcă orașul nu ar fi devenit încă real.

Maggie stătea la fereastră și privea pe partea cealaltă a străzii. Putea jura că exact vizavi era aprinsă o lumină pe un hol, în casa lui Lucy, iar când a auzit din nou glasul, a simțit brusc că toate premonițiile ei se adevăraseră.

Se auzea glasul lui Terry, urlând la Lucy. Nu deslușea ce spune. Apoi a auzit un țipăt, zgomot de pahare sparte și un bufnet.

Lucy.

Maggie s-a smuls din starea de paralizie, a luat telefonul de pe noptieră cu mâini tremurătoare și a format 999.

•

Agentul de poliție debutant Janet Taylor stătea lângă mașina de patrulă și privea BMW-ul argintiu în flăcări, ferindu-și ochii de lumina orbitoare, în direcția opusă celei de unde bătea vântul care purta fumul urât mirositor. Colegul ei, agentul de poliție Dennis Morrisey, se afla lângă ea. Câțiva

gură-cască trăgeau cu ochiul de la ferestrele dormitoarelor, dar nu părea să intereseze pe nimeni altcineva prea mult. Mașinile incendiate nu erau tocmai o noutate în acest ansamblu rezidențial. Nici măcar la ora patru dimineața.

Flăcări portocalii și roșii, în interior cu nuanțe închise de albastru și verde și ocazional cu tentacule violet, se contorsionau în întuneric, eliberând în atmosferă un vâl de fum negru și gros. Chiar și de acolo unde se afla, în partea opusă celei din care bătea vântul, Janet tot simțea mirosul de cauciuc și de plastic ars. Se anunța o durere de cap și știa că uniforma și părul aveau să-i duhnească zile la rând.

Șeful pompierilor, Gary Cullen, s-a apropiat de ei. Însă i s-a adresat lui Dennis, desigur; așa făcea întotdeauna. Erau bărbați, în fond.

— Ce părere ai?

— Șmecheri din ăia care fură mașini să facă o plimbare. Dennis a dat din cap spre mașină. Am verificat numărul de înmatriculare. A fost furată în seara asta de pe o stradă din Heaton Moor, Manchester, unde locuiesc oameni din clasa de

mijloc.

— Și atunci de ce au venit până aici?

— Habar n-am. Poate există o legătură, au pică pe cineva, sau ceva de genul ăsta. Cineva care își arată sentimentele. Poate avem de-a face chiar și cu drogurile. Dar asta e treaba băieților de sus. Ei sunt plătiți să gândească. Noi am terminat deocamdată. Există vreun pericol?

— Totul e sub control. Dacă e un cadavru în portbagaj?

Dennis a râs.

— Atunci deja s-a copt numai bine, nu? Stai un pic, se aude stația noastră, nu?

Janet a mers la mașină.

— Răspund eu, a aruncat ea peste umăr.

— Centrul către 354. Răspunde, te rog, 354. Terminat.

Janet a luat stația.

— 354 către Centru. Terminat.

— S-a semnalat un incident domestic la numărul 35 pe Deal. Repet. 35. Dealul. Puteți prelua voi? Terminat.

Hristoase, a meditat Janet, un caz de violență

domestică, în mama mă-sii. Niciun polițist întreg la minte nu era amator de cazuri legate de violența domestică, mai ales dimineața la ora asta.

— Se rezolvă, a oftat ea, privindu-și ceasul. Ajungem în aproximativ trei minute.

L-a strigat pe Dennis, care a ridicat mâna și i-a mai spus câteva cuvinte lui Gary Cullen înainte să răspundă. Râdeau amândoi când s-a întors Dennis la mașină.

— I-ai spus poanta aia, este? a întrebat Janet și s-a așezat la volan.

— Care anume? a întrebat Dennis, inocent ca un mieluşel.

Janet a pornit mașina și a luat-o în trombă spre drumul principal.

— Știi tu, aia cu blonda care face sex oral pentru prima oară.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Te-am auzit spunându-i-o la secție agentului nou, băiatului ăluia căruia nici măcar nu i-au dat încă tuleiele. Ar trebui să-l lași pe bietul de el să-și facă singur o părere despre femei, Den, nu să-i otrăvești mintea de la vârsta asta.

Forța centrifugă aproape că i-a suflat de pe drum când Janet a intrat prea rapid în sensul giratoriu din capătul de sus al Dealului. Dennis s-a agățat de bord și s-a ținut strâns, cu disperare.

— Iisuse Hristoase. Femeile la volan! E doar o glumă. N-ai și tu simțul umorului?

Janet a zâmbit în sinea ei pe când încetinea și rula pe lângă bordură în căutarea numărului 35.

— Indiferent de situație, încep să mă satur de chestia asta, a spus Dennis.

— De ce chestie? De felul în care conduc eu?

— Și de asta. Dar cel mai tare de faptul că te văicărești întruna. Lucrurile au ajuns așa într-un hal încât nu mai poate spune omul ce-i trece prin minte.

— Nu și dacă are o minte mizerabilă. Asta se cheamă poluare. În orice caz, se schimbă vremurile, Den. Și trebuie să ne schimbăm și noi odată cu ele, că altfel ajungem ca dinozaurii. Apropo, alunița.

— Ce aluniță?

— Știi tu, aia pe care o ai pe obraz. Lângă nas. Aia din care se ițesc toți perii ăia.

Dennis și-a dus mâna la obraz.

— Ce-i cu ea?

— Eu în locul tău m-aș duce fuga la doctor. Mie mi se pare canceroasă. Ah, numărul 35. Am ajuns.

A tras pe partea dreaptă a drumului și a oprit câțiva metri mai sus de casă. Era o casă unifamilială construită din cărămidă roșie și gresie, situată între un teren cu parcele agricole și un șir de magazine. Nu era mai mare decât o reședință de vară, cu acoperiș din plăci de ardezie, cu o grădină împrejmuțată de un gard jos și cu un garaj modern atașat în partea dreaptă. În acel moment, liniștea era atotstăpânitoare.

— E o lumină aprinsă pe hol, a spus Janet. Să aruncăm un ochi?

Zgândărind încă alunița, Dennis a oftat și a scos o mormăială pe care ea a interpretat-o drept încuviințare. Janet a ieșit prima din mașină și a luat-o pe potecă, conștientă că el venea în spatele ei, târându-și picioarele. Grădina era năpădită de ierburi și a trebuit să dea la o parte crenguțe și tufe în timp ce înainta. Adrenalina i se răspândise în corp, aducând-o într-o stare de alertă extremă, cum

se întâmpla întotdeauna în cazurile de violență domestică. Motivul pentru care le urau majoritatea polițiștilor era acela că niciodată nu știai ce avea să se întâmple. Cel mai probabil despărțeau soțul de soție, dar atunci soția îi lua apărarea și se repezea la tine cu un făcăleț.

Janet s-a oprit la ușă. Încă era liniște, se auzea doar răsuflarea grea a lui Dennis în spatele ei. Era prea devreme ca lumea să plece la serviciu, iar cei mai mulți petrecăreți nocturni căzuseră lași deja. Undeva în depărtare, s-a auzit ciripitul primelor păsărele. Cel mai probabil vrăbii, s-a gândit Janet. Șoareci cu aripi.

Janet nu a văzut nicio sonerie și a bătut la ușă.

Dinăuntru nu s-a auzit niciun răspuns.

A bătut mai tare. Bubuitura a părut să-și răspândească ecoul pe întreaga stradă. Dar tot nu a răspuns nimeni.

Apoi Janet s-a lăsat în genunchi și a privit prin fanta cutiei poștale. A văzut doar un corp împrăștiat pe podea la baza scărilor. Silueta unei femei. Probabil că era un motiv suficient să pătrundă cu forța.

— Hai să intrăm, a spus ea.

Dennis a încercat clanța. Era încuiat. Apoi, după ce i-a făcut lui Janet un semn să se dea din drum, s-a repezit cu umărul în ușă.

Nu avea o tehnică prea bună, și-a spus ea. Ea s-ar fi dat înapoi și ar fi lovit cu piciorul. Însă Dennis făcuse rugby pe post de înaintaș din linia a doua, și-a amintit Janet, și avusese de atâtea ori umerii înfipti în așa de multe dosuri încât trebuie să fi fost puternici.

Ușa a cedat la primul contact, Dennis a ajuns ca din pușcă pe hol și s-a ținut de partea de jos a balustradei ca să nu se împiedice de silueta nemișcată ce zăcea acolo.

Janet era chiar în spatele lui, dar ea a avut avantajul de a intra cu mai multă demnitate. A închis ușa cât de bine a putut, a îngenuncheat lângă femeia de pe podea și a încercat să-i ia pulsul. Era slab, dar constant. O parte a feței o avea acoperită de sânge.

— Doamne, a mormăit Janet. Den? Ai pățit ceva?

— N-am nimic. Tu ocupă-te de ea. Eu mă duc să

arunc o privire.

Apoi Dennis a pornit spre etaj.

Măcar de data aceasta, pe Janet n-o deranja să i se spună ce să facă. Și nici n-o deranja că Dennis presupusese imediat că rănita trebuia să rămână în grija femeii, în vreme ce bărbatul pleca în căutarea gloriei eroice. Hm, de fapt o *deranja*, dar o preocupa mai tare starea victimei, așa că nu voia să facă prea mare caz de asta.

Ticălosul, a gândit ea. Indiferent cine a făcut chestia asta.

— E în regulă, draga mea, a spus ea, deși bănuia că femeia n-o auzea. Îți aducem o ambulanță. Rezistă.

Cea mai mare parte a sângelui părea să provină dintr-o tăietură adâncă situată chiar deasupra urechii stângi, a remarcat Janet, deși era puțin mânjită și în jurul nasului și al buzelor. Fusesse lovită, după câte se părea. Mai erau și sticlă spartă și niște narcise împrăștiate peste tot prinprejurul ei, iar pe covor se vedea o pată umedă. Janet și-a scos stația de la centură și a cerut o ambulanță. Avea noroc că funcționa aici pe Deal; stațiile UIF

aveau o rază de acțiune mult mai mică decât modelele FIF din mașină și toată lumea știa că aveau momente în care recepția se întrerupea.

Dennis a coborât clătinând din cap.

— Nu se ascunde sus ticălosul, a spus el. I-a întins lui Janet o pătură, o pernă și un prosop, dând din cap spre femeie. Pentru ea.

Janet a pus perna sub capul femeii, a acoperit-o ușor cu pătura și i-a pus prosopul pe rana sângerândă de la tâmplă. Hm, nu m-aș fi gândit niciodată, și-a spus. E plin de surprize Den al nostru.

— Crezi că a fugit? a întrebat ea.

— Nuș' ce să zic. Mă duc să mă uit în spate. Tu stai cu ea până ajunge ambulanța.

Înainte ca Janet să apuce să spună ceva, Dennis a pornit spre fundul casei. Nu plecase de mai mult de un minut când l-a auzit strigând:

— Janet, vino aici să vezi. Grăbește-te. Ar putea fi important.

Curioasă, Janet a privit-o pe femeia rănită. Sângerarea se oprise și nu mai putea face nimic altceva pentru ea. Chiar și așa, nu prea o trăgea

inima s-o lase singură pe biata femeie.

— Haide, a strigat Dennis din nou. Grăbește-te.

Janet a aruncat o ultimă privire la corpul întins pe podea și a pornit spre fundul casei. Era întuneric în bucătărie.

— Aici, jos.

Nu-l vedea pe Dennis, dar știa că glasul lui venea de jos. Printr-o ușă deschisă din dreapta ei, trei trepte duceau spre un palier luminat de un bec golaș. Mai era o ușă, care dădea cel mai probabil în garaj, a gândit ea, iar după colț erau treptele ce duceau spre pivniță.

Acolo stătea Dennis, aproape de capăt, în fața unei a treia uși. Pe ea era prins un poster cu o femeie goală. Era întinsă pe spate pe un pat din alamă, cu picioarele larg desfăcute; își depărta cu degetele marginile vaginului, zâmbindu-i privitorului peste sânii ei uriași, invitându-l parcă, poftindu-l să intre. Dennis stătea în fața lui și rânjea.

— Ticălosule, a șuiert Janet.

— Tu chiar nu ai simțul umorului?

— Dar *nu* e amuzant.

— Ce crezi că înseamnă chestia asta?

— Nu știu. Janet zărea lumină pe sub ușă, slabă și pâlpâitoare, de parcă becul ar fi fost pe ducă. În același timp a simțit un miros ciudat. A ce miroase? a întrebat ea.

— De unde să știu eu? Igrasie? Canalizarea?

Însă lui Janet i se părea că miroase a putred. A putred și a bețișoare de santal. A străbătut-o un fior.

— Intrăm?

Fără să știe de ce, vorbea în șoaptă.

— Cred că așa ar fi bine.

Janet a luat-o înaintea lui, aproape pe vârfurile degetelor, până la capătul celor câteva scări. Acum deja adrenalina îi pompa în vene. S-a întins ușor și a încercat ușa. Era încuiată. S-a dat într-o parte, și de data asta Dennis a dat cu piciorul. Încuietoearea a cedat, iar ușa s-a deschis. Dennis s-a tras într-o parte, s-a aplecat de la mijloc într-un simulacru de plecăciune cavaleriească și a spus:

— După dumneavoastră, domniță.

Janet a pășit în pivniță, cu Dennis la numai câțiva centimetri în urma ei.

Abia a avut timp să mediteze la primele impresii create de încăperea mică – oglinzi; zeci de lumânări aprinse împrejurul unei saltele de pe podea; pe saltea o fată, goală și legată, cu ceva galben în jurul gâtului; mirosul cumplit și mai puternic, în ciuda bețișoarelor aromate, ceva între miros de conducte înfundate și carne în putrefacție; desene rudimentare cu cărbune pe pereții văruiți în alb – înainte să se întâmple.

A venit de undeva din spatele lor, dintr-unul din ungherele întunecate ale pivniței. Dennis s-a întors să-l întâmpine, și-a dus mâna la baston, dar a fost prea lent. Maceta i-a crestat mai întâi obrazul, căscându-i-l de la ochi până la buze. Înainte ca Dennis să aibă timp să-și ducă mâna la rană să-și oprească sângerarea sau să-și dea seama de durere, bărbatul a lovit din nou, de data asta în gât. Dennis a scos un gălgâit și a căzut în genunchi, cu ochii cășcați. Sângele cald s-a împrăștiat pe fața lui Janet și a împrăștiat pereții văruiți în alb, trasând forme involburate, abstracte. Duhoarea lui încinsă a făcut-o să icnească.

Nu a avut timp să gândească. Niciodată nu aveai

timp să gândești când se întâmpla cu adevărat. Știa doar că nu putea face nimic pentru Dennis. Încă. Trebuia să se ocupe de bărbatul cu cuțit. Rezistă, Dennis, a implorat ea în tăcere. *Rezistă.*

Bărbatul încă părea pornit să-l hăcuiască pe Dennis, nu-și terminase treaba, iar acest lucru i-a dat lui Janet timp suficient să-și scoată bastonul cu mâner lateral. Tocmai reușise să apuce mânerul, așa încât bastonul îi proteja exteriorul antebrațului atunci când bărbatul s-a repezit pentru prima oară la ea. A părut șocat, surprins când lama nu s-a afundat în carne și os, ci a fost respinsă de bastonul dur.

Acest lucru i-a oferit lui Janet scăparea de care avea nevoie. Stresanta tehnică, stresantul antrenament. A lovit și l-a nimerit în tâmplă. Bărbatul a dat ochii peste cap și s-a prăvălit pe perete, dar nu a căzut. Ea s-a apropiat mai mult și i-a lovit cu putere încheietura mâinii în care avea cuțitul. A auzit ceva rupându-se. Bărbatul a țipat și maceta a căzut la podea. Janet a lovit-o cu piciorul, trimițând-o în colțul îndepărtat, apoi a apucat cu ambele mâini bastonul întins la

maximum, și-a luat avânt și l-a lovit din nou în tâmplă. Bărbatul a încercat să-și recupereze maceta, dar ea l-a lovit din nou cât de tare a putut în ceafă și apoi încă o dată peste obraz și încă o dată la baza craniului. Bărbatul s-a ridicat amenințător, în genunchi încă, și proferea obscenități, iar ea a mai năvălit o dată spre el, crăpându-i tâmpla. A căzut pe perete, iar ceafa lui a lăsat o pată mare și întunecoasă pe varul alb în timp ce aluneca, și a rămas acolo cu picioarele întinse. La colțurile gurii i-a apărut o spumă rozalie, apoi s-a oprit. Janet i-a mai dat o lovitură cu amândouă mâinile în creștet, apoi și-a scos cătușele și l-a legat de una din țevile de la baza peretelui. Bărbatul a gemut și s-a agitat, așa că i-a mai aplicat încă o lovitură, cu ambele mâini, în creștet. Când a amuțit, s-a dus la Dennis.

Acesta încă mai zvâcnea, dar șiroaiele de sânge care îi curgeau din rană erau din ce în ce mai slabe. Janet s-a chinuit să-și amintească tehnicile de prim ajutor învățate. A improvizat o compresă din batistă și a apăsat-o tare pe artera retezată, încercând să apropie cele două capete. Apoi a

încercat să apeleze 10-9 de pe stație: un polițist are nevoie urgentă de ajutor. Dar în zadar. Nu auzea decât un bâzâit. Emisia era întreruptă. Acum nu avea ce face, doar să stea acolo și să aștepte sosirea ambulanței. Nu putea să se miște, nu putea să iasă afară, nu cu Dennis în starea aceea. Nu-l putea lăsa acolo.

Așa că Janet s-a așezat pe jos cu picioarele încrucișate și i-a odihnit capul lui Dennis în poala ei, strângându-l în brațe și șoptindu-i banalități la ureche. Ambulanța avea să sosească în curând, i-a spus ea. Avea să se facă bine, să aștepte numai și avea să vadă. Dar se părea că, indiferent cât de tare ar fi apăsat compresa, sângele tot curgea și-i mânjea uniforma. Îi simțea căldura pe degete, pe abdomen și pe coapse. Te rog, Dennis, s-a rugat ea, *te rog*, rezistă.

•

Deasupra casei lui Lucy, Maggie vedea luna nouă ca o fâșie curbată și firul argintiu firav ce se desena în jurul întunericului lunii vechi. *Luna veche adăpostită în brațele lunii noi.* Nu prevestea lucruri bune. Marinarii credeau că

imaginea ei, în special văzută printr-un geam, prevestea o furtună și multe pierderi de vieți omenești. Maggie s-a cutremurat. Nu era superstițioasă, dar imaginea aceea îi dădea fiori, era ceva care ajungea până la ea și o emoționa, de undeva din trecut, atunci când oamenii dădeau mai multă importanță evenimentelor cosmice, precum ciclurile lunii.

A privit iar casa și a văzut mașina poliției sosind, a auzit-o pe polițistă bătând și strigând și apoi pe colegul ei izbind ușa.

După aceea, o vreme Maggie nu a mai auzit nimic, poate preț de cinci-zece minute, până când i s-a părut că aude un țipăt sfâșietor, dureros, din adâncul casei. Dar putea fi doar închipuirea ei. Cerul era de un albastru azuriu acum, iar corul matinal se pornise. Să fi fost oare o pasăre? Dar ea știa că nicio pasăre nu avea un țipăt așa de nefericit, de pustiit, nici măcar un cufundar de pe lac sau o corlă de pe terenurile necultivate.

Maggie și-a frecat ceafa și a continuat să privească atent. Câteva secunde mai târziu, a oprit o ambulanță. Apoi încă o mașină de poliție, apoi

paramedicii. Oamenii de pe ambulanță au lăsat deschisă ușa de la intrare și Maggie i-a văzut îngenunchind lângă cineva de pe hol. Cineva acoperit cu o pătură cafenie. Au ridicat silueta pe o targă cu roțile și au împins-o pe alee spre ambulanța cu ușile din spate deschise, în așteptare. Totul s-a petrecut așa de repede, încât Maggie nici nu a văzut bine cine era, dar i s-a părut că a zărit părul negru al lui Lucy răspândit pe o pernă albă.

Deci era așa cum crezuse ea. Și-a ros unghia de la degetul mare. Oare ar fi trebuit să acționeze mai devreme? Cu siguranță avusese bănuieli, dar oare ar fi putut preîntâmpina în vreun fel lucrul acesta? Ce ar fi putut face?

Următorul care a sosit a fost un polițist în civil. Curând a fost urmat de cinci-șase oameni care și-au pus salopete albe de unică folosință înainte să pătrundă în casă. De asemenea, cineva a întins o bandă alb cu albastru de-a latul porții și a blocat accesul pe o porțiune lungă din trotuar, inclusiv cea mai apropiată stație de autobuz și toată marginea de drum corespunzătoare numărului 35, reducând traficul pe Deal la o singură bandă,

pentru a face loc mașinilor de poliție și ambulanțelor.

Maggie se întreba ce se petrece. Cu siguranță că nu s-ar fi deranjat așa de tare dacă nu era ceva serios, nu? Oare murise Lucy? În sfârșit o omorâse Terry? Poate că asta era; asta le-ar reține atenția.

Pe măsură ce lumina zilei devenea mai puternică, scena a căpătat un aer și mai straniu. Au mai sosit și alte mașini de poliție și încă o ambulanță. În timp ce oamenii de la ambulanță mai scoteau o targă pe roțile, a sosit și primul autobuz al dimineții pe Deal și i-a blocat imaginea lui Maggie. Vedeau pasagerii cum întorceau capul, cei dinspre partea ei se ridicau ca să vadă ce se petrecea, dar nu vedeau cine era întins pe targă. Doar că după ea au intrat doi polițiști.

După aceea, o siluetă ghemuită, înfășurată cu o pătură, a ieșit împleticindu-se pe alee, sprijinită de o parte și de alta de polițiști în uniformă. La început, Maggie nu și-a dat seama cine era. O femeie, și-a spus ea, judecând după aspectul general și după tunsoarea părului negru. Apoi i s-a părut că zărește o uniformă bleumarin. *Era*

polițista. I s-a tăiat răsuflarea. Ce putea să se fi întâmplat încât să se schimbe așa de mult atât de repede?

Deja activitatea devenise mai intensă decât crezuse Maggie vreodată că ar putea genera o ceartă domestică. Au mai sosit cel puțin șase mașini de poliție, unele dintre ele fără însemne oficiale. Un bărbat musculos cu părul brunet tuns scurt a ieșit dintr-un Renault albastru și a intrat în locuință de parcă ar fi fost la el acasă. Un alt bărbat care a intrat avea un aspect de medic. Cel puțin avea o geantă neagră și o mină importantă. Deja oamenii care locuiau pe Deal se duceau la serviciu, își scoteau mașinile din garaj sau așteptau autobuzul în stația temporară pe care o crease cineva de la autobază. Lângă casă s-au adunat ciorchini de oameni și priveau, dar a venit poliția și i-a alungat.

Maggie și-a privit ceasul. Șase și jumătate. Stătea în genunchi lângă fereastră de două ore și jumătate, dar cu toate acestea se simțea de parcă ar fi urmărit o succesiune rapidă de evenimente, de parcă ar fi urmărit o filmare realizată prin mișcare

lentă. Când s-a ridicat, și-a auzit genunchii trosnind, iar covorul îi lăsase niște zigzaguri roșii și profunde pe piele.

Acum era mult mai puțină activitate în afara casei, mai erau doar polițiștii care păzeau perimetrul și detectivii care se fâțâiau de colo-colo, stăteau pe trotuar să fumeze, clătinau din cap și discutau cu glasuri scăzute. Ciorchinele de mașini parcate la întâmplare lângă casa lui Lucy crea blocaje în trafic.

Obosită și confuză, Maggie a tras pe ea o pereche de blugi și un tricou și a mers la parter să-și pregătească o ceașcă de ceai și niște pâine prăjită. În timp ce umplea ceainicul, a observat că îi tremura mâna. Or să vrea să discute cu ea, nu exista nicio îndoială în această privință. Iar când avea să se întâmple asta, ce avea să le spună?

Alan Banks – care preluase postul de inspector-șef deoarece șeful lui direct, inspectorul-șef Gristhorpe, își rupsese glezna în timp ce lucra la un zid de piatră fără mortar și avea să fie în concediu cel puțin câteva luni – a semnat în jurnalul primului ofițer la poartă, a inspirat adânc și a mers la numărul 35 de pe Deal la scurt timp după ora șase în acea dimineață. Proprietarii: Lucy Payne, în vârstă de douăzeci și doi de ani, agent de vânzări de credite la agenția locală a băncii Nat West, aflată în apropiere de zona comercială, și soțul ei, Terence Payne, în vârstă de douăzeci și opt de ani, profesor la școala Silverhill. Nu aveau copii, nici cazier judiciar. Un tânăr cuplu ideal și de succes din toate punctele de vedere. Erau căsătoriți doar de un an.

Toate luminile din casă erau aprinse, iar lucrătorii implicați în anchetă erau deja la treabă, îmbrăcați, asemenea lui Banks, în salopeta albă sterilă obligatorie, cu cipici peste pantofi, mănuși

și glugi. Semănau cu niște fantome puse pe curățenie, a gândit Banks, ștergeau praful, dădeau cu aspiratoarele, râcăiau în căutare de probe, le puneau în pungi și le etichetau.

Banks s-a oprit o clipă pe hol pentru a simți mai bine locul. Părea casa obișnuită a unei familii din clasa de mijloc. Tapetul în relief de culoare roz-coral părea nou. Niște trepte din dreapta acoperite cu covoare duceau sus la dormitoare. Totuși, parcă mirosea *prea tare* a odorizant cu aromă de lămâie. Singurul lucru care nu părea să se potrivească era pata ruginie de pe covorul crem din hol. Lucy Payne se afla în prezent sub supravegherea medicilor și a poliției în Spitalul General din Leeds, pe același coridor unde soțul ei, Terence Payne, se zbătea între viață și moarte. Banks nu avea prea multă simpatie pentru el; agentul Dennis Morrisey pierduse lupta cu viața mult mai rapid.

Și mai era și o fată moartă în pivniță.

Mare parte din aceste informații Banks le aflase de la inspectorul criminalist Ken Blackstone la telefonul mobil în drum spre Leeds, iar restul vorbind cu paramedicii și cu personalul de pe

ambulanța de afară. Primul telefon pe care l-a primit în casa lui din Gratly, cel care l-a trezit din somnul superficial, agitat și neliniștit de care părea să nu poată scăpa în ultimul timp, fusese la scurt timp după patru și jumătate, și făcuse un duș, trăsese la repezeală niște haine pe el și sărise în mașină. Un CD cu triourile lui Zelenka îl ajutase pe drum să se calmeze și îl descurajase să conducă prea nesăbuit pe A1. Una peste alta, drumul de vreo sută treizeci de kilometri îi luase cam o oră și jumătate și, dacă nu ar fi avut multe alte lucruri pe cap, în prima parte a călătoriei ar fi putut admira frumosul răsărit de mai ce pune stăpânire pe Yorkshire Dales, lucru destul de rar în acea primăvară. Însă în situația actuală nu a văzut mare lucru în afară de drumul dinaintea lui și abia dacă a auzit muzica. Atunci când a ajuns la centura orașului Leeds, ora de vârf de luni dimineață era deja în plină desfășurare.

Banks a pornit spre fundul casei, evitând petele de sânge și narcisele de pe covorul din hol. A remarcat că cineva vomitase în chiuveta de la bucătărie.

— Un om de la ambulanță, l-a lămurit expertul criminalist în timp ce scotocea prin sertare și dulapuri. Era prima lui misiune, bietul de el. Avem noroc că a ajuns până aici și nu a vomitat peste tot la locul crimei.

— Hristoase, ce naiba a mâncat la micul dejun?

— Curry roșu thailandez, așa zice eu, și cartofi prăjiți.

Banks a pornit pe scări spre pivniță. Pe drum, a remarcat ușa spre garaj. Foarte utilă dacă voiai să aduci pe cineva în casă fără să fii văzut, o persoană răpită, drogată sau poate inconștientă. Banks a deschis ușa și a aruncat o privire rapidă la mașină. Era un Vectra închis la culoare cu patru uși, cu litera S pe numărul de înmatriculare. Ultimele trei litere erau NGV. Nu era local. Și-a notat să pună pe cineva să caute la DVLA² din Swansea.

Auzea glasuri în pivniță și vedea blițul aparatelor de fotografiat. Trebuie să fi fost Luke Selkirk, fotograful criminalist vedetă, care abia se întorsese de la cursul plătit din banii armatei la tabăra Catterick, unde învățase cum să fotografieze

scene de bombardamente teroriste. Nu că ar fi fost nevoie de talentele lui astăzi, dar era plăcut să știi că lucrezi cu un profesionist bine pregătit, cu unul dintre cei mai buni.

Treptele din piatră erau tocite pe alocuri; pereții erau din cărămidă și văruiți în alb. Cineva mai pusese și alte benzi alb-albastru de-a latul ușii deschise, în partea de jos. Un loc al crimei. Nu avea să treacă nimeni dincolo până când Banks, Luke, medicul și criminaliștii nu-și vor fi terminat treaba.

Banks s-a oprit în prag și a adulmecat. Era un miros urât, de putred, mucegai, bețișoare aromate și damful dulce, metalic al sângelui proaspăt. S-a aplecat pe sub bandă, a intrat, iar grozăvia scenei a avut un asemenea impact asupra lui încât s-a dat înapoi puțin, clătinându-se.

Nu că n-ar mai fi văzut ceva mai rău de-atât; chiar văzuse. Cu mult mai rău de-atât: prostituata aceea eviscerată din Soho, Dawn Whadden; un găinar decapitat pe nume William Grant; corpul parțial mâncat al unei tinere chelnerițe pe nume Colleen Dickens; corpuri distruse de focuri de

armă și crestate de lovituri de cuțit. Își amintea de numele tuturor. Dar nu asta era ideea, ajunsese să realizeze cu trecerea anilor. Nu era o chestiune de sânge și măruntaie, de intestine care ieșeau din abdomen, de mădulare lipsă sau de tăieturi adânci căscate într-un obscen simulacru de gură. Nu acesta era lucrul care te cutremura când venea vorba de așa ceva. Acesta era doar aspectul exterior. Dacă te străduiai, te puteai convinge că un loc al crimei ca acesta era platoul de filmare al unui film sau scena unui teatru în timpul repetițiilor, cadavrele erau de recuzită, iar sângele fals.

Nu, ceea ce-l cutremura cel mai tare era *mila* care îl stăpânea, empatia profundă pe care ajunsese s-o simtă pentru victimele crimelor pe care le ancheta. Și nu devenise mai oțelit, mai obișnuit cu aceste lucruri de-a lungul anilor, cum li se întâmpla multora și cum crezuse mai demult că avea să i se întâmple și lui. Fiecare caz nou era ca redeschiderea unei răni mai vechi și dureroase. Mai ales ceva de felul acesta. Își putea păstra calmul, își stăpânea stomacul răscolit și-și făcea

treaba, dar îl măcina pe dinăuntru ca acidul și-l ținea treaz noaptea. Durerea, teama și disperarea îmbrăcau aceste ziduri asemenea mizeriei industriale care se așternea pe vechile clădiri ale orașului. Numai că acest fel de oroare nu putea fi curățată.

Șapte oameni se aflau în pivnița întesată, cinci vii și doi morți; se anunța a fi un coșmar logistic și criminalistic.

Cineva aprinsese lumina din tavan, un bec amar și golaș, dar lumânările încă mai pâlpâiau peste tot. Din ușă, Banks îl vedea pe doctor aplecat deasupra cadavrului palid de pe saltea. Era o fată. Singurele semne exterioare de violență erau câteva tăieturi și vânătăi, nasul însângerat și o bucată de sfoară de rufe galbenă din plastic în jurul gâtului. Stătea cu mădularele rășchirate pe salteaua mizerabilă și cu mâinile legate cu aceeași sfoară galbenă de plastic de niște piroane prinse de podeaua de ciment. Sângele împrăștiat din artera retezată a agentului Morrissey i se răspândise pe glezne și pe gambe. Câteva muște reușiseră să se strecoare în pivniță și trei dintre ele bâzâiau în

jurul sângelui închegat de sub nasul ei. Părea să aibă un soi de iritație sau bășici în jurul gurii. Era palidă la față, de un albăstrui cadaveric, iar restul corpului era albicios de la lumina orbitoare a becului.

Ceea ce agrava scena erau oglinzile mari de pe tavan și de pe doi dintre pereți, care multiplicau scena de parcă ar fi fost în camera oglinzilor de la bălci.

— Cine a aprins lumina din tavan? a întrebat Banks.

— Cei de la ambulanță, a spus Luke Selkirk. Ei au sosit primii la locul crimei după agenții Taylor și Morrisey.

— Bine, deocamdată o lăsăm aprinsă, să ne lămurim mai bine cu ce avem de-a face. Dar vreau ca mai târziu să-mi fotografiezi și scena inițială. Doar cu lumina lumânărilor.

Luke a încuviințat din cap.

— Apropo, ea e Faye McTavish, noua mea asistentă.

Faye era o femeiușcă mărunțică, palidă și cu un aer părăsit, de-abia trecută de douăzeci de ani, cu

un cercel în nas și aproape fără șolduri. Vechiul Pentax greu pe care îl avea în jurul gâtului părea prea mare să-l poată ține fix, dar se descurca destul de bine.

— Mă bucur să te cunosc, Faye, a spus Banks, strângându-i mâna. Dar mi-aș fi dorit să ne cunoaștem în împrejurări mai plăcute.

— Și eu.

Banks s-a întors spre cadavrul de pe saltea.

Știa cine era: Kimberley Myers, în vârstă de cincisprezece ani, era dată dispărută de vineri noaptea, când nu se mai întorsese de la o petrecere dintr-un club al tinerilor situat la numai patru sute de metri de casa ei. Fusesse o fată drăguță, cu tipicul păr lung și blond, suplă și cu corp athletic, la fel ca toate victimele. Acum ochii ei lipsiți de viață priveau în gol la oglinda de pe tavan de parcă ar fi căutat în ea răspunsul la suferințele ei.

În părul pubian îi scânteia spermă uscată. Și sânge. Spermă și sânge, acea poveste veche de când lumea. De ce monștrii ăștia le ucideau întotdeauna pe fetele drăguțe? s-a întrebat Banks pentru a suta oară. Da, cunoștea toate răspunsurile

obișnuite; știa că femeile și copiii erau victime mai ușoare deoarece erau mai slabi fizic, se speriau mai ușor și se lăsau dominați de forța masculină, la fel cum știa că prostituatele și fugarii erau și ei victime mai ușoare deoarece erau mai puține șanse să li se simtă lipsa decât cineva dintr-o casă frumoasă precum Kimberley. Dar era mult mai mult de atât. Acest soi de lucruri aveau întotdeauna un aspect profund, sumbru, sexual, și pentru a fi victima ideală pentru cel care săvârșise aceste fapte, aceasta nu trebuia numai să fie mai slabă ca putere, dar în plus mai avea nevoie și de sâni și de vagin, pentru bucuria atacatorului și pentru pângărirea supremă. Și poate un aer de tinerețe și inocență. Era o smulgere a inocenței. Oamenii își ucideau semenii din multe motive, cu miile în timpul războaielor, dar când venea vorba de astfel de crime, victimele trebuiau să fie întotdeauna femei.

Primul ofițer sosit la locul crimei avusese prevederea să marcheze o potecă îngustă pe podea cu bandă adezivă pentru ca oamenii să nu calce peste tot și să distrugă probele, dar după ceea ce

se întâmplase cu agenții Morrisey și Taylor, probabil că era oricum prea târziu.

Agentul de poliție Dennis Morrisey zăcea încovoiat într-o rână într-o baltă de sânge pe podeaua de ciment. Sângele lui mai împrăscase și o porțiune din perete și una dintre oglinzi, modelul rivalizând cu o pictură de Jackson Pollock. Restul pereților văruiți în alb erau acoperiți fie cu fotografii pornografice rupte din reviste, fie cu desene rudimentare infantile, obscene, ce reprezentau bărbați cu falusuri enorme, ca Uriașul de la Cerne Abbas, desenate cu cretă colorată. Printre acestea mai erau și câteva simboluri oculte și cranii zâmbitoare desenate grosolan. La peretele de lângă ușă mai erau o baltă de sânge și o pată alungită, întunecată pe stratul de var. *Terence Payne.*

Aparatul de fotografiat al lui Luke Selkirk a luminat, scoțându-l pe Banks din transă. Acum Faye mânuia o cameră video. Celălalt bărbat din încăperea s-a întors și a vorbit și el, pentru prima oară: era inspectorul Ken Blackstone de la poliția West Yorkshire, impecabil ca întotdeauna, chiar și

așa, îmbrăcat cu hainele de protecție. Părul cenușiu, cârlionțat îi trecea de urechi, iar ochelarii cu rame metalice îi măreau ochii pătrunzători.

— Alan, a spus cu un glas ca un oftat. Zici că e măcelărie în mama mă-sii, nu?

— Minunat mod de a începe săptămâna. Când ai ajuns aici?

— La 4:44.

Blackstone locuia în Lawnswood și nu i-ar fi luat mai mult de o jumătate de oră să ajungă la Deal, dacă nu cumva mai puțin. Banks, șeful echipei din North Yorkshire, se bucura că Blackstone conducea echipa din West Yorkshire, ambele implicate în operațiunea comună care își căpătase numele de „Dosarul Cameleonul” deoarece ucigașul, până acum, reușise să se adapteze, să se piardă în noapte și să treacă neobservat. Deseori, conlucrarea punea probleme de mândrie și de personalități incompatibile, dar Banks și Blackstone se cunoșteau de opt-nouă ani și dintotdeauna lucraseră bine împreună. Și social se aveau bine, ambii împărtășind pasiunea pentru puburi, bucătărie indiană și cântărețe de jazz.

— Ai discutat cu paramedicii? a întrebat Banks.

— Da, a răspuns Blackstone. Au spus că i-au verificat fetei funcțiile vitale, dar că nu a dat semne de viață, așa că au lăsat-o în pace. Agentul Morrisey murise și el. Terence Payne era legat cu cătușele de țeava de acolo. Era lovit rău la cap, dar respira încă, așa că l-au dus rapid la spital. Locul crimei a fost oarecum contaminat, în special în privința poziției cadavrului lui Morrisey, dar mai puțin de atât nu se putea, date fiind împrejurările.

— Treaba e, Ken, că ni se suprapun două locuri ale crimei, poate trei, dacă pui la socoteală și ce i s-a întâmplat lui Payne. A făcut o pauză. Patru dacă o iei în calcul și pe Lucy Payne de sus. Asta o să ne creeze probleme. Unde e Stefan?

Sergentul criminalist Stefan Nowak era coordonatorul investigațiilor la locul crimei, noul-sosit la sediul Diviziei de Vest din Eastvale, și fusese adus în echipă de Banks, foarte repede impresionat de abilitățile lui. În momentul de față, Banks nu-l invidia pe Stefan pentru postul pe care îl ocupa.

— Pe aici pe undeva, a spus Blackstone. Ultima oară când l-am văzut se ducea sus.

— Îmi mai poți spune și altceva, Ken?

— Nu mare lucru, sincer. Va trebui să așteptăm până când vom putea vorbi cu agentul Taylor mai în detaliu.

— Și când s-ar putea întâmpla asta?

— Mai târziu. Au luat-o paramedicii. O tratează ca să-și revină din șoc.

— Al dracu' dacă mă miră. Au...?

— Da. I-au luat hainele, iar legistul a fost la spital să facă cele necesare.

Ceea ce presupunea prelevarea de mostre de sub unghii și de pe mâini, printre altele. Un alt lucru pe care era simplu să-l uiți, și unul pe care toată lumea ar putea să *vrea* să-l uite era că, în momentul de față, agentul debutant Janet Taylor nu era o eroină; era suspectă într-un caz de uz excesiv de forță. Într-adevăr, foarte urât.

— Ce părere ai, Ken? a întrebat Banks. Ce senzație îți lasă?

— Că l-au surprins pe Payne aici jos și l-au încolțit. I-a atacat rapid și cine știe cum l-a lovit

pe agentul Morrissey cu asta, a spus și a arătat spre maceta mânjită de sânge de pe podea, lângă zid. Se vede că Morrissey a fost tăiat de două-trei ori. Agentul Taylor trebuie să fi avut timp destul să scoată bastonul și să-l atace pe Payne cu el. A procedat corect, Alan. Probabil că s-a repezit la ea ca un nebun. Trebuia să se apere. A fost legitimă apărare.

— Nu noi trebuie să decidem asta, a spus Banks. În ce stare e Payne?

— Are craniul fracturat. Fracturi multiple.

— Păcat. Totuși, dacă moare, am putea scuti tribunalul de o cheltuială și de multă suferință pe termen lung. Și soția lui?

— Se pare că a lovit-o cu o vază pe scări și ea a căzut. O comoție ușoară, câteva vânătăi. În rest, nu are răni grave. Are noroc că nu era din sticlă masivă, altfel ar fi așteptat-o aceeași soartă ca pe soț. În orice caz, e încă inconștientă și este supravegheată, dar o să se facă bine. Agentul Hodgkins este acum la spital.

Banks și-a plimbat din nou privirea prin încăperea cu lumânările pâlpâitoare, cu oglinzile

și desenele obscene. A observat bucăți de sticlă pe saltea în apropiere de cadavru și a realizat, când și-a văzut propria imagine în una din ele, că proveneau de la o oglindă spartă. *Acum ne pândesc șapte ani de ghinioane.* Melodia *Roomful of mirrors* a lui Hendrix nu avea să-i mai pară la fel.

Doctorul și-a înălțat privirea de la treaba sa pentru prima oară de când intrase Banks în pivniță, s-a ridicat din genunchi și a mers la ei.

— Sunt doctorul Ian Mackenzie, patologul de la Ministerul de Interne, a spus și i-a întins mâna lui Banks, care i-a strâns-o.

Dr. Mackenzie era un om voinic cu o coamă brunetă pieptănată cu cărare, un nas mare și cu strungăreață între incisivii de sus. Întotdeauna era un semn al norocului, își amintea Banks că îi spusese odată mama lui. Poate că asta avea să contracareze efectele oglinzii sparte.

— Ce ne puteți spune? a întrebat Banks.

— Prezența peteșiiilor, a echimozelor de pe gât și a cianozei indică cu toatele că moartea a survenit în urma strangulării, cel mai probabil cu

un laț, judecând după sfoara galbenă de rufe din jurul gâtului ei, dar nu pot spune cu certitudine până după autopsie.

— Există dovezi de activitate sexuală?

— Prezintă fisuri vaginale și anale și ceva ce aduce a pete de spermă. Dar puteți vedea și dumneavoastră. Repet, vă voi putea spune mai multe mai târziu.

— Ora decesului?

— Recentă. Foarte recentă. Încă nu s-a instalat hipostaza, rigiditatea nu a apărut nici ea deocamdată și încă este caldă.

— De cât timp?

— Două-trei ore, aproximativ.

Banks și-a privit ceasul. Puțin după trei, atunci, nu la mult timp după disputa domestică ce a determinat-o pe femeia de vizavi să sune la urgențe. Banks a tras o înjurătură. Dacă ar fi sunat puțin mai devreme, poate cu câteva minute sau o oră, atunci poate ar fi reușit s-o salveze pe Kimberley. Pe de altă parte, momentul era interesant datorită întrebărilor pe care le ridică în legătură cu motivul disputei.

— Și iritația din jurul gurii? E de la cloroform?

— Așa bănuiesc. Poate l-a folosit ca s-o răpească, poate chiar ca s-o mențină în stare de inconștiență, deși există modalități mai plăcute.

Banks a privit corpul lui Kimberley.

— Nu cred că pe omul nostru îl interesa prea tare să fie plăcut, nu, doctore? Cloroformul este ușor de procurat?

— Destul. Este folosit ca solvent.

— Dar nu el este cauza morții, nu?

— Nu aș spune, nu. Nu pot fi pe deplin sigur până nu fac autopsia, desigur, dar dacă asta a fost cauza, ne-am aștepta să găsim răni mai mari la esofag și de asemenea ar fi și ficatul vizibil afectat.

— Când vă puteți ocupa de ea?

— Dacă evit vreun accident pe autostradă, ar trebui să pot programa autopsiile pentru după-amiaza asta, a spus dr. Mackenzie. Suntem deja destul de aglomerați, dar... mă rog, există anumite priorități. S-a uitat la Kimberley, apoi la Morrissey. El a murit din cauza pierderii de sânge, după câte se pare. I-a tăiat și carotida, și jugulara. Foarte

urât, dar rapid. Se pare că partenera lui a făcut ce-a putut, dar era prea târziu. Spuneți-i că nu ar trebui să se simtă vinovată. Nu a avut nicio șansă.

— Mulțumesc, doctore, a spus Banks. Dacă ați putea face mai întâi autopsia agentului și a lui Kimberley...

— Desigur.

Dr. Mackenzie a plecat să facă aranjamentele necesare, iar Luke Selkirk și Faye McTavish au continuat să facă fotografii și înregistrări. Banks și Blackstone au rămas în tăcere și studiau scena. Nu mai erau prea multe de văzut, dar ceea ce era nu avea să li le șteargă curând din memorie.

— Unde duce ușa de acolo? a întrebat Banks și a arătat spre o ușă de pe peretele de lângă saltea.

— Habar n-am, a spus Blackstone. Încă n-am avut ocazia să mă uit.

— Atunci hai să aruncăm o privire.

Banks s-a îndreptat spre ușă și a încercat mânerul. Nu era încuiată. A deschis ușor ușa grea de lemn spre o altă încăpere mai mică, aceasta cu pământ pe jos. Aici mirosul era și mai cumplit. A pipăit după vreun întrerupător de deasupra, dar nu

a găsit niciunul. L-a trimis pe Blackstone după o lanternă și a încercat să distingă pe cât posibil ceva în lumina ce se revărsa din pivnița principală.

În timp ce ochii i se obișnuiau cu întunericul din încăperea, lui Banks i s-a părut că zărește mici pâlcuri de ciuperci ce creșteau ici-colo din pământ.

Apoi a realizat...

— Oh, Doamne, a spus și s-a lăsat cu spatele de perete.

Pâlcul cel mai apropiat nu era de ciuperci, ci niște degete de la picioare umane ce se ițeau din pământ.

•

După un mic dejun rapid și o discuție cu doi detectivi în legătură cu apelul ei la 999, Maggie a simțit nevoia să meargă la plimbare. În orice caz, nu erau șanse să reușească să muncească o vreme din cauza agitației de peste drum, deși știa că mai târziu avea să facă totuși o încercare. Însă în momentul acela era neliniștită și trebuia să iasă să-și limpezească gândurile. Detectivii se rezumaseră

în mare la întrebări legate de cele petrecute, așa că nu le spusese nimic despre Lucy, dar avea sentimentul că cel puțin unul dintre ei nu părea mulțumit de răspunsurile ei. Aveau să se întoarcă.

Încă nu știa ce naiba se petrecea. Desigur, polițiștii care discutaseră cu ea nu scăpaseră nicio informație, nici măcar nu-i spusese cum se simțea Lucy, iar știrile locale de la radio abia dacă o lămurau. Tot ce puteau spune în această fază era că un civil și un polițist fuseseră răniți în acea dimineață. Iar acest lucru cădea pe locul doi după știrea despre localnica Kimberley Myers, care dispăruse în drum spre casă când se întorcea de la petrecerea ținută într-un club al tinerilor vineri seara.

În timp ce cobora treptele de la intrare și trecea pe lângă cerceșii care în curând aveau să înflorească și să-și plece clopoștii grei mov și roz deasupra aleii, Maggie a văzut că sporea agitația la numărul 35, iar vecinii se adunaseră grupuri-grupuri pe trotuar, care acum nu mai era izolat dinspre drum.

Mai mulți bărbați îmbrăcați cu salopete și

Înarmați cu cazmale, site și găleți au ieșit dintr-o furgonetă și au pornit în grabă pe alea din grădină.

— Ia uitați, a strigat unul dintre vecini. Are găleată și lopată. Probabil că se duce la Blackpool³.

Dar nimeni nu a râs. Asemenea lui Maggie, toată lumea începea să realizeze că la numărul 35 de pe Deal se petrecuse ceva cu adevărat rău. La o distanță de aproximativ zece metri, pe partea cealaltă a aleii înguste și mărginite de garduri care îl separa de numărul 35, se afla un șir de spații comerciale: o pizzerie, un coafor, un minimarket, un chioșc de ziare, un local care vindea pește cu cartofi prăjiți; mai mulți polițiști în uniformă se certau cu proprietarii localurilor. Probabil că aceștia voiau să deschidă, a presupus Maggie.

Niște polițiști în civil stăteau pe gardul din față, discutau și fumau. Stațiile radio pârâiau. Zona începuse destul de repede să semene cu locul unui dezastru natural, de parcă s-ar fi petrecut un accident feroviar sau un cutremur. Maggie și-a amintit că văzuse ce rămăsese în urma cutremurului

din Los Angeles din 1994, când a mers acolo odată cu Bill înainte să se căsătorească: o clădire de apartamente turtită, trei etaje reduse în câteva secunde la doar două; crevasele din șosea; o parte din autostradă prăbușită. Deși aici distrugerile nu erau evidente, *sentimentul* era același, domnea același aer șocat. Deși încă nu știau ce se petrecuse, oamenii erau uluiți, realizau cât de grav era; comunitatea fusese cuprinsă de un sentiment de teamă și de o groază profundă cauzată de nenorocirea pe care se poate s-o fi dezlănțuit Dumnezeu asupra ei. Oamenii știau că se întâmplase ceva important în cartierul lor. Maggie simțea deja că viața nu avea să mai fie la fel aici.

Maggie a făcut la stânga și a luat-o pe Deal, pe sub podul pe unde trecea trenul. La baza lui era un mic iaz artificial în centrul ansamblului rezidențial și a complexelor de spații de birouri. Nu era mare lucru, dar era mai bine decât nimic. Cel puțin putea sta pe banca de lângă apă ca să hrănească rațele și să privească oamenii care își plimbau câinii.

De asemenea, era un loc sigur – aspect

important în această parte a orașului, în care casele mari și vechi, precum aceea în care locuia Maggie, coexistau cu locuințele mai noi și mai grosolane ale primăriei. Jafurile erau la ordinea zilei, iar crimele nu erau nici ele neobișnuite, dar lângă iaz, omnibuzele treceau pe drumul principal situat la numai câțiva metri mai încolo și destui oameni obișnuiți veneau să-și plimbe câinii, așa încât Maggie nu se simțea nicio clipă izolată sau amenințată. Atacurile aveau loc ziua în amiaza mare, știa acest lucru, dar tot se simțea destul de în siguranță aici.

Era o dimineață caldă și plăcută. Ieșise soarele, dar un vânticel vioi tot făcea obligatorie purtarea unei jachete subțiri. Când și când, un nor din înaltul cerului acoperea ușor soarele, blocând lumina preț de câteva secunde și aruncând umbre pe luciul apei.

Când hrănea rațele se simțea mai liniștită, s-a gândit Maggie. Era aproape în transă. Nu și rațele, desigur, care păreau să nu priceapă ce înseamnă să împărți ceva. Tu aruncai pâinea, ele se repezeau la ea, măcăneau și se războiau. În timp ce Maggie

fărâmița pâinea veche între degete și o arunca în apă, și-a amintit de prima ei întâlnire cu Lucy Payne, cu numai câteva luni în urmă.

Fusese în oraș să-și cumpere cele trebuincioase pentru desen în ziua aceea – o zi neobișnuit de călduroasă pentru luna martie – apoi fusese la Borders în Briggate ca să-și cumpere niște cărți și după aceea a rătăcit prin Victoria Quarter spre Kirkgate Market, când s-a lovit de Lucy, care venea din direcția opusă. Se mai văzuseră pe stradă și prin magazinele din cartier și întotdeauna se salutaseră. În parte dintr-o pornire interioară și în parte din timiditate – căci ieșitul în lume și socializarea nu fuseseră niciodată punctele ei forte –, Maggie nu avea prieteni în noua ei lume, în afară de Claire Toth, fiica vecinei ei și elevă, care părea s-o fi adoptat. A descoperit curând că Lucy Payne era asemenea ei.

Poate pentru că amândouă fuseseră smulse din locul lor de baștină, asemenea compatrioților care se întâlnesc într-o țară străină, s-au oprit și au discutat. Lucy i-a spus că era ziua ei liberă și făcea niște cumpărături. Maggie i-a propus să bea o

ceașcă de ceai sau de cafea la terasa de la Harvey Nichols, iar Lucy a răspuns că i-ar face mare plăcere. Așa că au luat loc și și-au odihnit picioarele, cu bagajele pe jos. Lucy a remarcat numele de pe sacoșele lui Maggie, inclusiv Harvey Nichols, și a spus ceva despre faptul că ea nu avea curajul să intre într-un loc așa fițos. Curând a fost limpede că ale ei erau de la British Home Stores și de la C & A. Maggie mai remarcase reticenta celor din nord în această privință, auzise toate poveștile acelea despre locuitorii tipici și tradiționaliști din Leeds care n-ar fi pus niciodată piciorul în magazine cu pretenții precum Harvey Nichols, dar tot o surprindea s-o audă pe Lucy recunoscând acest lucru.

Asta se întâmpla din cauză că Maggie o găsea pe Lucy extrem de atrăgătoare și elegantă, cu părul ei negru și strălucitor ce îi cădea până în talie, genul de corp din reviste pe care le cumpără bărbații ca să îl poată admira. Lucy era înaltă și cu sâni plini, cu o talie unduioasă și cu șolduri bine proporționate, iar rochia simplă galbenă pe care o purta în ziua aceea pe sub o jachetă ușoară îi

scotea în evidență corpul, deși fără ostentație, și de asemenea atrăgea atenția asupra picioarelor ei frumos modelate. Nu era prea puternic machiată, și nici nu avea nevoie. Pielea ei deschisă la culoare era netedă ca o imagine în oglindă, avea sprâncenele negre arcuite și pomeți înalți pe fața ovală. Avea ochii negri, cu pete ca niște așchii de ardezie ce ieșeau în evidență în lumină asemenea unor cristale de cuarț când privea împrejur.

A venit chelnerul și Maggie a întrebat-o pe Lucy dacă ar dori un cappuccino. Lucy a spus că nu mai băuse niciodată și că nu prea știa ce era, dar că avea să încerce. Maggie a cerut două cești de cappuccino. Când Lucy a luat prima înghițitură, i-a rămas spumă pe buze, pe care și le-a tamponat cu șervețelul.

— Nu prea sunt ieșită în lume, a râs ea.

— Nu fi prostuță, a spus Maggie.

— Nu, vorbesc serios. Așa îmi spune mereu Terry.

Vorbea foarte încet, așa cum făcuse și Maggie o vreme după ce îl părăsise pe Bill.

Maggie a dat să spună că Terry e un prost, dar

și-a ținut gura. Nu ar fi fost deloc politicoasă să-i jignească soțul la prima lor întâlnire.

— Ce părere ai despre cappuccino? a întrebat ea.

— E foarte bun. Lucy a mai luat o sorbitură. De unde ești? a întrebat. Nu sunt prea indiscretă, nu? Dar ai un accent...

— Nu, deloc. Sunt din Toronto. Din Canada.

— De-aia ești așa de sofisticată. Eu nu am fost niciodată mai departe de Lake District.

Maggie a început să râdă. *Toronto sofisticat?*

— Vezi? a spus Lucy, bosumflându-se puțin. Deja râzi de mine.

— Ba nu, a spus Maggie. Serios, chiar nu râd. Doar că... mă rog, presupun că este o chestiune de perspectivă, nu?

— Adică?

— Dacă i-aș spune unei newyorkeze că Toronto este un oraș sofisticat, mi-ar râde în față. Cel mai bun lucru pe care îl pot spune despre el este că e curat și sigur.

— E un lucru cu care să te mândrești, nu? Leeds nu e niciuna, nici alta.

— Mie nu mi se pare chiar așa de rău.

— De ce ai plecat? Adică de ce ai venit aici?

Maggie s-a încruntat și s-a scotocit după o țigară. Încă se blestema pentru prostia de care dăduse dovadă apucându-se de fumat la treizeci de ani, când reușise să se ferească toată viața de iarba cea rea. Desigur, putea da vina pe stres, deși în definitiv nu făcuse decât să i-l sporească și mai mult. Își amintea de prima oară când îi simțise Bill damful de tutun în răsufolare, trecerea fulgerătoare de la atitudinea de soț îngrijorat la cea de monstru, după cum îl numise ea. Însă fumatul nu era un lucru chiar așa de rău. Până și psihologul ei spusese că nu era o idee chiar atât de proastă să mai tragă câte o țigară deocamdată dacă acest lucru o ajuta. Se putea lăsa mai târziu, când avea să se simtă din nou capabilă să facă față situației.

— Și de ce ai venit aici? a stăruit Lucy. Nu vreau să fiu indiscretă, dar mă interesează. Ai primit un nou loc de muncă?

— Nu tocmai. Eu pot să-mi fac meseria de oriunde.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt artist grafic. Realizez ilustrații de carte. În general, cărți pentru copii. În momentul de față lucrez la o nouă ediție a poveștilor fraților Grimm.

— Pare fascinant! a exclamat Lucy. Eu eram bătă la desen în școală. Nici măcar nu sunt în stare să desenez un omuleț din bețigașe. A râs și și-a dus mâna la gură. Și deci *de ce* ai venit aici?

Pentru o clipă, în Maggie s-a dus o luptă, și a ezitat. Apoi i s-a întâmplat un lucru bizar, a avut sentimentul că lanțurile și chingile interioare se desferecă, o eliberează, iar ea simte că plutește. În timp ce stătea aici, în Victoria Quarter, fumând și bând cappuccino cu Lucy, a simțit o afecțiune bruscă și neașteptată față de această tânără pe care abia dacă o cunoștea. Voia să-i fie prietenă; parcă se și vedea pe ea și pe Lucy, discutând fiecare despre problemele ei pur și simplu, oferindu-și una alteia înțelegere și sfaturi, cum fusese cu Alicia în Toronto. Lucy, cu stângăcia și cu farmecul ei naiv, dovedea o încredere tandră în Maggie, simțea că era o persoană cu care se putea simți în siguranță. Ba chiar mai mult de atât; deși se poate ca Maggie să fi fost cea mai „sofisticată”

dintre ele două, simțea că aveau în comun mai multe decât părea la primă vedere. Îi era greu să accepte adevărul, dar simțea nevoia copleșitoare de a vorbi și cu altcineva decât cu psihologul. Și de ce nu cu Lucy?

— Ce e? a întrebat Lucy. Pari așa de tristă.

— Serios? Ah... Nu e nimic. Uite cum stă treaba, soțul meu și cu mine – a spus Maggie, împotmolindu-se în cuvinte de parcă ar fi avut limba umflată – ăăă... ne-am despărțit.

A simțit cum i se usucă gura. În ciuda eliberării, încă îi era mult mai dificil decât ar fi crezut. A mai sorbit puțin din cafea.

Lucy s-a încruntat.

— Îmi pare rău. Dar de ce să te muți așa de departe? Mulți oameni se despart și nu pleacă *din țară*. Asta dacă nu... oh, Doamne. Și-a tras o palmă ușoară peste obraz. Lucy, cred că tocmai ai dat iar chix.

Maggie nu și-a putut reține un zâmbet firav, deși Lucy descoperise durerosul adevăr.

— Nu-i nimic, a spus ea. Da, mă maltrata. Da, mă lovea. Se poate spune că fug. E adevărat. Cu

siguranță că pentru un timp nu vreau să mă aflu nici măcar în aceeași țară cu el.

Vehemența cuvintelor rostite a surprins-o până și pe Maggie însăși.

Lucy a căpătat o expresie ciudată, apoi și-a plimbat iar privirea împrejur, de parcă ar fi căutat pe cineva. Doar cumpărătorii anonimi rătăceau de colo-colo pe sub bolta de sticlă colorată a galeriei, cu sacoșe în mâini. Lucy a atins-o pe Maggie pe braț cu vârful degetelor și aceasta a simțit cum o străbate un fior slab, aproape un reflex care o îndemna să se retragă. Cu o clipă mai devreme crezuse că avea să-i prindă bine să recunoască acest lucru în fața cuiva, să-i împărtășească altei femei ce se întâmplase, dar acum nu mai era chiar așa de sigură. Se simțea prea expusă, iar rana era prea dureroasă.

— Îmi pare rău dacă te simți stânjenită, a spus Maggie cu o anume asprime în glas. Dar tu ai întrebat.

— Ah, nu, a spus Lucy și a prins-o pe Maggie de încheietură. Avea o forță surprinzător de mare în mâinile reci. Te rog să nu gândești așa. Eu am

întrebat. Așa fac mereu. E vina mea. Dar nu mă simt stânjenită. Doar că... nu știu ce să spun. Nu mă așteptam de la *tine*. Pari așa de deșteaptă și de stăpână pe tine.

— Da, exact asta am gândit și eu: *Cum de i se întâmplă așa ceva unui om ca mine?* Nu li se întâmplă numai altor femei, sărace, mai puțin norocoase, needucate, proaste?

— Cât a durat? a întrebat Lucy. Vreau să spun...

— Cât am îndurat înainte să plec?

— Da.

— Doi ani. Și nu mă întreba nici cum de am îndurat așa de mult. Pentru că nu știu. Încă încerc să deslușesc asta cu ajutorul psihologului.

— Înțeleg. Lucy a făcut o pauză, meditând la toate cele spuse. Ce te-a făcut să-l părăsești până la urmă?

Maggie a tăcut o clipă, apoi a vorbit.

— Într-o zi a mers prea departe, a spus ea. Mi-a fracturat falca și două coaste, mi-a afectat și câteva organe interne. Am ajuns la spital. Cât eram acolo, am depus plângere. Și știi ce s-a întâmplat? Imediat ce am făcut-o, am vrut să renunț, dar nu

mi-a dat voie poliția.

— Ce vrei să spui?

— Nu știu cum e aici, dar în Canada, odată ce ai făcut plângere că te-a agresat, nu mai depinde de tine. Nu poți să te răzgândești și să renunți la acuzații. În orice caz, s-a emis un ordin de restricție împotriva lui. Nu s-a întâmplat nimic preț de câteva săptămâni; apoi a venit la mine acasă cu flori, voia să stăm de vorbă.

— Și ce-ai făcut?

— Am lăsat lanțul pus la ușă. Nu i-am dat voie să intre. Era spăsit cum i se mai întâmpla uneori, mă implora și se dădea bine pe lângă mine, se jura pe mormântul maică-sii. Mai făcuse el din astea.

— Și-și încălcase promisiunea?

— De fiecare dată. Mă rog, pe urmă a trecut la amenințări și la insulte. A început să izbească în ușă și să mă jignească. Am sunat la poliție și l-au arestat. A venit iar, mă urmărea. Apoi o prietenă mi-a sugerat să mă mut pentru o vreme, cu cât mai departe cu atât mai bine. Știam de casa de pe Deal. Le aparține lui Ruth și lui Charles Everett. Îi cunoști?

Lucy a clătinat din cap.

— I-am văzut pe aici. Dar de ceva vreme nu i-am mai văzut.

— Nu, nu aveai cum. Lui Charles i s-a oferit un post pentru un an la Universitatea Columbia din New York începând din ianuarie. S-a dus și Ruth cu el.

— Cum i-ai cunoscut?

— Ruth și cu mine lucrăm în același domeniu. E o lume destul de mică.

— Dar de ce Leeds?

Maggie a zâmbit.

— De ce nu? În primul rând că mă aștepta casa, iar părinții mei sunt din Yorkshire. M-am născut aici. În Rawdon. Dar am plecat cu toții când eu eram mică. În orice caz, mi s-a părut soluția ideală.

— Și deci locuiești vizavi, în casa aia mare, singură?

— Singură cuc.

— Mi s-a părut mie că nu am mai văzut pe nimeni intrând și ieșind.

— Să fiu sinceră, Lucy, tu ești prima persoană

cu care am vorbit de când am ajuns aici, în afară de psiholog și de agent, desigur. Nu că nu ar fi prietenoși oamenii. Dar am cam fost... reținută, presupun. Puțin mai rece.

Lucy încă își ținea mâna pe antebrațul lui Maggie, deși nu o mai strângea.

— Mi se pare logic. După câte ai îndurat. A venit după tine aici?

— Nu cred. Nu cred că știe unde sunt. Am primit câteva telefoane noaptea târziu, dar, sincer, nu știu dacă sunt de la el. Nu cred. Toți prietenii mei de acolo au jurat că nu au să-i spună unde sunt, și nu îi cunoaște pe Ruth și pe Charles. Nu prea îl interesa cariera mea. Mă îndoiesc că știe că sunt în Anglia, deși nu ar fi exclus să afle.

Maggie simțea nevoia să schimbe subiectul. Auzea bâzâitul acela în urechi, simțea că se învârtește galeria cu ea și o durea falca, bolta din sticlă colorată de deasupra se mișca asemenea unui caleidoscop, mușchii gâtului i se încordau, cum i se întâmpla întotdeauna când se gândea prea mult la Bill. *E de natură psihosomatică*, spusese psihologul. De parcă asta ar fi ajutat-o cu ceva. A

întrebat-o pe Lucy despre ea.

— Nici eu nu prea am prieteni, a spus Lucy. A plimbat lingurița prin ceea ce-i mai rămăsese din spuma de la cappuccino. Presupun că am fost întotdeauna mai degrabă timidă, chiar și la școală. Niciodată nu știu ce să le spun oamenilor. Apoi a râs. Nici eu nu am o viață prea interesantă. Lucrez la bancă și apoi mă duc acasă, am grijă de Terry. Încă nu s-a făcut un an de când ne-am căsătorit. Nu-i place să ies singură. Chiar și astăzi, când sunt liberă. Dacă ar afla... Apropo. Și-a privit ceasul și a cuprins-o agitația. Îți mulțumesc mult pentru cafea, Maggie. Dar chiar trebuie să plec. Trebuie să iau autobuzul înainte să se termine orele. Terry e profesor.

Acum a fost rândul lui Maggie s-o prindă pe Lucy de braț și s-o împiedice să plece așa pe nepusă masă.

— Ce e, Lucy? a întrebat-o.

Lucy și-a ferit doar privirea.

— Lucy?

— Nu e nimic. Mă gândeam la ce ai spus mai devreme. Și-a coborât glasul și și-a plimbat

privirea prin galerie înainte de a continua. Înțeleg ce vrei să spui, dar nu pot vorbi despre asta acum.

— Te lovește Terry?

— Nu. Nu ca... adică... e foarte strict. E spre binele meu. A privit-o pe Maggie în ochi. Nu mă cunoști. Sunt un copil neascultător. Terry trebuie să mă disciplineze.

Neascultător, a gândit Maggie. *Disciplinare*. Ce cuvinte ciudate și alarmante folosea.

— Trebuie să te stăpânească? Să te controleze?

— Da. S-a ridicat din nou. Uite ce e, *trebuie* să plec. Mi-a făcut mare plăcere să discut cu tine. Sper că putem fi prietene.

— Și eu, a spus Maggie. Chiar *trebuie* să mai stăm de vorbă. Poți cere ajutor, știi?

Lucy i-a zâmbit slab și a plecat în grabă spre Vicar Lane.

După plecarea lui Lucy, Maggie a rămas la locul ei uluită și și-a terminat ceașca cu mâini tremurânde. Spuma lăptoasă se uscaseră și se răciseră.

Lucy era și ea o victimă? Lui Maggie nu-i venea să creadă. Această femeie puternică, sănătoasă, frumoasă era și ea o victimă asemenea lui Maggie

cea firavă, slabă, ca un spiriduș? Era imposibil. Dar oare nu simțise ea ceva la Lucy? Un soi de apropiere, ceva ce aveau în comun. Asta trebuie să fi fost. Despre asta nu voise să discute cu poliția în dimineața aceea. Știa că poate va trebui s-o facă, în funcție de gravitatea situației, dar voia să amâne momentul cât de mult posibil.

În timp ce se gândea la Lucy, Maggie și-a amintit de singurul lucru pe care îl învățase până atunci despre violența domestică: nu contează *cine* ești. Tot ți se poate întâmpla. Alicia și toate celelalte prietene apropiate de acasă își exprimaseră uluirea că o femeie strălucită, inteligentă, de succes, iubitoare și *educată* ca Maggie putea fi victima unui tip violent ca Bill. Le văzuse chipurile, le auzise discutând în șoaptă și schimbând subiectul când intra ea în încăpere. Probabil că era ceva în neregulă cu ea, spuneau cu toatele. Și asta gândise și ea, și încă mai gândea într-o oarecare măsură. Deoarece în fond și Bill era strălucit, inteligent, iubitor, educat și de succes. Asta până să devină un monstru, dar numai Maggie îl vedea așa. Și era ciudat, gândea ea, că

nimeni nu se gândise să întrebe de ce un avocat inteligent, bogat și de succes ca Bill simte nevoia de a lovi o femeie cu aproape treizeci de centimetri mai scundă decât el și cu cel puțin treizeci și șase de kilograme mai slabă decât el.

Chiar și când a venit poliția atunci când izbea el în ușă, îi era limpede că îi căutau scuze – că îl scotea din minți faptul că soția ceruse în mod irațional un ordin de restricție împotriva lui, că era doar supărat deoarece căsnicia sa era terminată, iar soția lui nu-i dădea șansa de a se revanșa. Scuze peste scuze. Maggie era *singura* care știa cum putea fi el. Zi de zi îi mulțumea lui Dumnezeu că nu avea copii.

Și astea erau gândurile ei când a revenit treptat în prezent, la momentul în care hrănea rațele de pe iaz. Lucy era o tovarășă de suferință, iar acum Terry o băgase în spital. Maggie se simțea vinovată, de parcă ar fi trebuit să facă ceva. Dumnezeu știe că încercase. După ce Lucy îi povestise despre abuzul fizic și emoțional al soțului ei cu prilejul multelor întâlniri furișe la o cafea cu biscuiți, în care Maggie jurase să nu sufle

o vorbă măcar, *ar fi trebuit să facă ceva*. Dar, spre deosebire de majoritatea oamenilor, Maggie știa exact cum este. Cunoștea situația lui Lucy, știa că tot ce putea face era să încerce s-o convingă să ceară ajutor de specialitate, să-l părăsească pe Terry. Lucru pe care și încercase să-l facă.

Dar Lucy nu voia să-l părăsească. Spunea că nu avea unde și la cine să meargă. O scuză destul de des întâlnită. Și era perfect îndreptățită. *Unde să te duci atunci când renunți la viața ta?*

Maggie fusese norocoasă pentru că avea prieteni care să se strângă în jurul ei și să găsească o soluție, măcar temporară. Cele mai multe femei în situația ei nu erau așa de norocoase. Lucy mai spusese că avea o căsnicie așa de proaspătă, încât simțea că trebuia să-i acorde o șansă, să-i lase ceva timp la dispoziție; nu putea renunța pur și simplu, voia să se străduiască mai mult. Încă un răspuns standard al femeilor în situația ei, Maggie știa acest lucru, dar tot ce putea face era să sublinieze faptul că nu avea să fie mai bine, indiferent ce făcea ea, că Terry nu avea să se schimbe și că mai devreme sau mai târziu avea să-

l părăsească, așa că de ce să nu fie mai devreme și să se scutească de niște bătăi?

Dar nu, Lucy voia să mai încerce încă o vreme. Cel puțin o scurtă vreme. Terry era așa de drăguț, de bun cu ea pe urmă; îi aducea cadouri, flori, jura să nu mai facă, promitea că o să se schimbe. Când auzea aceste lucruri, lui Maggie i se făcea silă – la propriu, căci o dată a vomitat în clipa în care a plecat Lucy de la ea; aceleași motive și scuze mizerabile pe care și le servise și ea sieși și celor câteva prietene apropiate care îi cunoșteau de la început situația.

Dar a ascultat. Ce altceva putea face? Lucy avea nevoie de o prietenă și, indiferent de situație, Maggie asta era.

Iar acum se întâmplase asta.

Maggie a aruncat ultimele firimituri de pâine în iaz. A țintit spre rățușca cea mai amărâtă, cea mai pricăjită și mai urâtă dintre toate, cea așezată cel mai în spate și care nu reușise până acum să se înfrupte la ospăț. Dar nu a contat. Pâinea a aterizat la numai câțiva centimetri de ciocul ei, dar înainte să poată ajunge la ea, celelalte se repeziseră cu

ferocitate și i-o smulseseră chiar de sub cioc.

Banks voia să arunce o privire prin întreaga locuință de la numărul 35 de pe Deal înainte să vină experții criminaliști și s-o nimicească. Nu știa ce avea să-i spună, dar trebuia s-o simtă.

Jos, pe lângă bucătăria cu mica zonă de servit masa, mai era o cameră de zi cu o combină, televizor și video, și o mică bibliotecă. Deși camera era aranjată în același stil feminin ca holul, perdele de dantelă cu volănașe, fototapet de culoare roz-coral, un covor gros, tavan crem cu cornișe cu ornamente, casetele video din dulapul de sub televizor reflectau gusturi masculine: filme de acțiune, casete întregi cu *Familia Simpson*, o colecție de filme de groază și SF, inclusiv seria completă din *Alien* și *Scream*, alături de câteva filme cu adevărat clasice precum *Omul de răchită*, prima versiune a filmelor *Cat People* și *Curse of the Demon* și un set din filmele lui David Cronenberg. Banks a căutat, dar nu a găsit filme pornografice, nimic realizat în casă. Poate că experții criminaliști aveau mai mult noroc când or

să scotocească peste tot. CD-urile erau un amestec straniu. Erau niște compilații cu muzică clasică, majoritatea piese de pe Classic FM și un set cu cele mai bune opere ale lui Mozart, dar și CD-uri cu muzică rap, heavy metal și country. Aveau gusturi variate.

Cărțile erau și ele diverse: manuale de înfrumusețare, colecțiile speciale cu romane în ediții prescurtate de la *Reader's Digest*, cărți de croșetat, de dragoste, despre crime – cazuri reale și cu elemente oculte de felul celor mai dure, biografii tabloidizate ale unor ucigași în serie și în masă celebri. Camera dădea câteva semne de deranj – ediția de seară a ziarului din ziua anterioară era întinsă pe măsuța de cafea și câteva casete video erau scoase din carcasă, dar în general era curat și ordine. De asemenea, mai erau și câteva bibelouri de duzină, genul de lucruri pe care mama lui Banks nu le voia prin casă deoarece o împiedicau să șteargă praful: statuete de porțelan ce reprezentau personaje din povești și animale. În sufragerie, era o vitrină mare plină cu porțelanuri Royal Doulton. Probabil erau un cadou de nuntă, a

presupus Banks.

Sus erau două dormitoare, cel mai mic utilizat ca birou, o toaletă și o baie. Nu avea duș, doar o chiuvetă și o cadă. Însă toaleta și baia erau impecabile, porțelanul strălucea, și mirosea a lavandă. Banks s-a uitat la scurgere, dar nu a văzut decât crom lustruit, nicio urmă de sânge sau de păr.

Expertul lor IT, David Preece, se afla în birou și tasta la calculator. Într-un colț era un fișet; trebuia golit și conținutul dus în încăperea în care erau păstrate dovezile la Millgarth.

— Ai găsit ceva până acum, Dave? a întrebat Banks.

Preece și-a aranjat ochelarii pe nas și s-a întors.

— Nu cine știe ce. Numai câteva site-uri pornografice la Favorite, săli de chat, genul ăsta de treburi. Deocamdată nimic ilegal, din câte se pare.

— Continuă.

Banks a intrat în dormitorul matrimonial. Cromatica părea să mențină tema marină, dar aici culoarea era albastru marin în loc de roz-coral. Azuriu? Cobalt? Bleu? Annie Cabbot ar fi știut

nuanța exactă, dat fiind că tatăl ei era artist, dar pentru Banks era pur și simplu albastru, ca pereții camerei lui de zi, deși o nuanță, două mai închisă. Patul matrimonial era acoperit cu o plapumă neagră groasă. Mobila din dormitor era genul pe care îl asamblezi singur, din pin scandinav deschis la culoare. Pe o masă de la capătul patului mai era încă un televizor. În dulap era o colecție de filme sexy, dacă era să dai crezare etichetelor, dar tot nu era nimic ilegal sau filmat acasă, nimic cu copii sau cu animale. Așadar, soților Payne le plăceau filmele pornografice. Și ce? Era cazul a jumătate din familiile din țară, Banks ar fi fost gata să parieze. Însă mai mult de jumătate din familiile din țară nu răpeau și ucideau tinere. Un agent criminalist norocos avea să stea și să le vizioneze de la cap la coadă pentru a verifica dacă se potrivea conținutul cu titlurile.

Banks a scotocit prin dulap: costume, cămăși, rochii, pantofi, în principal de damă, nimic la care să nu se fi așteptat. Trebuiau luate toate de către experții criminaliști și cercetate în detaliu.

Și în dormitor erau destule podoabe de duzină:

casele Limoges, cutii muzicale de bijuterii, casele lăcuite, pictate manual. În cameră mirosea a trandafiri sălbatici și a semințe de anason, a remarcat Banks, de la un bol cu potpuriu de pe coșul cu rufe de sub fereastră.

Dormitorul dădea spre Deal și când Banks a tras într-o parte perdelele de dantelă și a privit pe fereastră, a văzut casele de pe colina de deasupra străzii, pe jumătate ascunse de tufe și copaci. De asemenea, vedea agitația de jos, de pe stradă. S-a întors și a mai aruncat o privire prin cameră, iar absolută sa sterilitate i se părea oarecum deprimantă. Putea fi totul comandat de la o revistă gratuită de week-end și montat ieri. Întreaga casă, cu excepția pivniței, desigur, lăsa exact această impresie: drăguț, modern, genul de locuință în care ar trebui să locuiască un cuplu tânăr și ambițios din clasa de mijloc din oraș. Așa de obișnuit și totuși pustiu.

A oftat și a coborât iar.

Kelly Diane Matthews a dispărut în timpul petrecerii de Anul Nou din Roundhay Park, din Leeds. Avea șaptesprezece ani, o înălțime de un metru șaizeci și o greutate de numai patruzeci și cinci de kilograme. Locuia în Alwoodley și mergea la liceul Allerton. Kelly avea două surori mai mici: Ashley, de nouă ani, și Nicola, de treisprezece.

Secția de poliție a primit apelul pe 1 ianuarie 2000 la 9:11 dimineața. Domnul și doamna Matthews erau îngrijorați că fiica lor nu venise acasă în noaptea aceea. Fuseseră și ei la o petrecere și nu sosiseră înainte de orele 3 dimineața. Au remarcat că încă nu era acasă Kelly, dar nu s-au îngrijorat prea tare, deoarece era cu niște prieteni și știau că aceste petreceri de Anul Nou durau până la ore târzii din noapte. De asemenea, știau că avea bani destui pentru taxi.

Erau amândoi obosiți și ușor chercheliți după petrecere, au declarat poliției, așa că s-au dus

direct la culcare. Când s-au trezit a doua zi de dimineață, au descoperit că patul lui Kelly încă era neatins și s-au îngrijorat. Nu mai făcuse niciodată așa ceva. Mai întâi au sunat la părinții celor două prietene cu care fusese, și pe care le considerau de încredere. Amândouă prietenele lui Kelly, Alex Kirk și Jessica Bradley, sosiseră acasă la scurt timp după orele două noaptea. Atunci Adrian Matthews a sunat la poliție. Agentul de poliție Rearden, care a preluat apelul, a sesizat îngrijorarea profundă din glasul domnului Matthews și a trimis imediat un ofițer.

Părinții lui Kelly au spus că o văzuseră ultima oară în jur de orele 7 pe 31 decembrie, când s-a dus să se întâlnească cu prietenele ei. Purta blugi, adidași albi, un pulover gros cu torsade și o haină trei sferturi din piele întoarsă.

Când au fost întreabate mai târziu, prietenele lui Kelly au spus că în timpul focului de artificii se rătăciseră unele de altele, dar nimeni nu se îngrijorase prea tare. În definitiv, erau mii de oameni împrejur, autobuzele circulau până târziu, iar taxiurile își ademeneau clienții.

Adrian și Gillian Matthews nu erau bogați, dar aveau o situație bună. Adrian era responsabil cu sistemele computerizate în departamentul de operațiuni al unui magazin, iar Gillian era asistent manager la filiala unei societăți de credit imobiliar din centru. Aveau un duplex în stil georgian situat nu foarte departe de Eccup Reservoir, într-o zonă a orașului mai aproape de parcuri, terenuri de golf și de zona rurală decât de fabrici, depozite și șiruri de case posomorâte.

Din câte spuneau prietenii și profesorii ei, Kelly era o fată inteligentă, agreabilă și responsabilă, care lua permanent note mari și cu siguranță avea să ajungă la universitatea aleasă de ea, în acel moment Cambridge, unde intenționa să studieze dreptul. De asemenea, Kelly era campioana la atletism a școlii. Avea un păr blond auriu frumos, pe care îl purta lung, și îi plăceau hainele, dansul, muzica pop și sportul. Mai era și amatoare de muzică clasică și o pianistă destul de bună.

Curând, ofițerului responsabil cu ancheta i-a fost limpede că cel mai probabil Kelly Matthews era o adolescentă fugită de acasă și a declanșat o

căutare în parc. Când, trei zile mai târziu, echipele de căutare nu au găsit nimic, au anulat-o. Între timp, poliția mai interogase sute de petrecăreți, dintre care unii au spus că li se păruse că o văzuseră cu un bărbat, iar alții cu o femeie. Șoferii de taxi și de autobuz au fost și ei interogați, dar fără succes.

La o săptămână după dispariția lui Kelly, a fost găsită geanta ei de umăr în niște tufe din apropierea parcului; înăuntru erau cheile ei, un jurnal, cosmetice, o perie de păr și un portofel în care se aflau peste treizeci și cinci de lire și niște mărunt.

În jurnal nu erau niciun fel de indicii. Ultimele lucruri scrise datau din 31 decembrie 1999, o listă scurtă cu decizii pentru noul an:

1. S-o ajut mai mult pe mama în casă.
2. Să exersez la pian în fiecare zi.
3. Să fiu mai drăguță cu surorile mele mai mici.

Banks și-a scos hainele de protecție, s-a sprijinit de mașină pe stradă și și-a aprins o țigară. Se anunța o zi fierbinte, însorită, vedea bine, pe

cerul albastru un nor răzleț din înalt luneca iute la impulsul unei brize delicate, iar el avea să-și petreacă mare parte din ea înăuntru, fie la locul crimei, fie în Millgarth. A ignorat oamenii de pe partea cealaltă a drumului, care se opriseră să caște gura, și și-a alungat din urechi zgomotul claxoanelor provenit de la buluceala de mașini de pe stradă, care acum fusese blocată complet de poliția rutieră locală. Sosiseră și reporterii și Banks îi vedea dându-se de ceasul morții la barieră.

Banks știuse că la asta avea să se ajungă în cele din urmă, sau la ceva de acest fel, încă de când fusese de acord să conducă echipa din North Yorkshire a forței polițienești din două comitate în anchetarea seriei de dispariții: cinci tinere în total, trei din West Yorkshire și două din North Yorkshire. Comisarul din departamentul de criminalistică din West Yorkshire se ocupa de anchetă, dar el se afla la sediul comitatului din Wakefield, așa că Banks și Blackstone îl vedeau rar. Îi raportau direct șefului Departamentului de Criminalistică, comandantului Philip Hartnell din

Millgarth în Leeds, care era anchetatorul-șef oficial, dar care îi lăsa să-și vadă de treabă. Centrul operativ principal se afla tot la Millgarth.

În subordinea lui Banks și a lui Blackstone mai erau câțiva inspectori criminaliști; o întreagă gașcă de agenți și sergenți, adunați din forța polițienească a Comitatului de Vest și a celui de Nord; angajați civili specializați; coordonatorul investigațiilor la locul crimei, sergentul Stefan Nowak, și, pe post de psiholog consultant, dr. Jenny Fuller, care studiasă profilarea criminalistică în America la Centrul Național de Analizare a Crimelor Violente de la academia FBI din Quantico, Virginia, și care nu semăna câtuși de puțin cu Jodie Foster⁴. Jenny mai studiasă și cu Paul Britton⁵ în Leicester și era recunoscută ca una din vedetele în ascensiune din relativ proaspătul domeniu al psihologiei combinate cu munca polițienească.

Banks lucrase cu Jenny Fuller la primul lui caz din Eastvale și se împrieteniseră. Aproape că era ceva mai mult, dar întotdeauna le apărea un

obstacol în cale.

Probabil că era mai bine așa, și-a spus Banks, deși de multe ori nu se putea convinge de asta când o privea. Jenny avea niște buze cum rareori vedeai la altcineva în afară de o divă franțuzoaică, un corp suplu și cu rotunjimi acolo unde se impuneau, iar hainele ei, de regulă scumpe și mătăsoase, în general de culoare verde și roșu-cafeniu, păreau să i se unduiască pe trup. Era acel gen de „lichefiere a hainelor” despre care scria poetul Herrick⁶, spurcatul ăla bătrân. Banks dăduse peste poemele lui Herrick într-o antologie de poezie pe care o citea, căci ani de zile se simțise pradă unei ignoranțe tulburătoare în atare chestiuni.

Versurile lui Herrick nu-i mai ieșeau din minte, și nici acela despre „dulce neorânduială în jupoane”, care, cine știe cum, îl ducea cu gândul la sergentul Annie Cabbot. Annie nu era vădit frumoasă ca Jennie, nu la fel de voluptuoasă, genul care să atragă fluierături pe stradă, dar avea o frumusețe profundă și discretă care îi era pe plac lui Banks. Din nefericire, din cauza noilor și împovărătoarelor responsabilități pe care le avea,

În ultima vreme nu o văzuse prea des pe Annie și, grație acestui caz, se trezise că petrecea din ce în ce mai mult timp cu Jenny, realizând că mai vechile sentimente, scânteia aceea stranie și instantanee ce se aprinsese între ei nu dispăruse niciodată. Nu se *întâmplase* nimic concret între ei, dar ocazional crescuse temperatura.

Annie era și ea absorbită de munca ei. Găsise un post disponibil de inspector în Departamentul de Plângeri și Disciplină din Divizia de Vest și îl acceptase, deoarece era prima ocazie ce i se oferea. Nu era postul ideal și cu siguranță nu câștigase cu el premii de popularitate, dar era un pas necesar în ierarhia în care își propusese să urce, iar Banks o încurajase să-l accepte.

Agentul de poliție Karen Hodgkins și-a rulat Nissanul mic și gri prin spațiul din barieră pe care i l-a creat poliția și l-a smuls pe Banks din visare. Karen a ieșit din mașină și s-a dus spre el. Pe durata întregii anchete, fata se dovedise o lucrătoare energică și ambițioasă, iar Banks socotea că avea să ajungă departe dacă începea să capete fler și diplomație. Îi amintea puțin de Susan

Gay, fostul agent de poliție cu care lucrase, și care acum ajunsese sergent în Cirencester, dar ea avea mai puține accente tăioase și părea mai sigură pe sine.

— Cum se prezintă situația? a întrebat-o Banks.

— Nu sunt cine știe ce schimbări, domnule. Lucy Payne este sedată. Doctorul spune că nu vom putea vorbi cu ea până mâine.

— Li s-au luat amprentele lui Lucy și soțului ei?

— Da, domnule.

— Și hainele ei?

Banks sugerase să fie luate hainele pe care le purtase Lucy Payne pentru a fi supuse unei examinări criminalistice. În definitiv, nu avea nevoie de ele la spital.

— Ar trebui să fie la laborator deja, domnule.

— Bun. Ce purta?

— O cămașă de noapte și un halat.

— Și Terence Payne? El cum se simte?

— Supraviețuiește. Dar se spune că ar putea ajunge... ăăă... înțelegeți... o legumă, chiar dacă își revine... ar putea avea creierul serios afectat. I-au găsit fragmente de craniu înfipite în creier. Se

pare... ăăă...

— Continuă.

— Doctorul spune că se pare că agentul care l-a reținut a folosit o forță mai mare decât era normal. Era foarte supărat.

— Chiar așa?

Hristoase. Banks întrezărea deja un proces dacă Payne supraviețuia și rămânea cu leziuni cerebrale. Mai bine să-și facă griji comandantul Hartnell; în fond, de-aia există comandanții pe lumea asta.

— Agentul Taylor cum se simte? a întrebat.

— E acasă, domnule. E o prietenă cu ea. O femeie agent din Killingbeck.

— Bine, Karen, deocamdată vreau să ții legătura cu spitalul. Dacă intervine vreo modificare în starea pacienților, a oricăruia dintre ei, vreau să aflu imediat. Te ocupi tu de asta, da?

— Da, domnule.

— Și o să avem nevoie de un ofițer care să anunțe familia, a spus și a făcut un gest spre casă. Trebuie să le spună ceva părinților lui Kimberley înainte să audă la știri. De asemenea,

trebuie să ne ocupăm de identificarea cadavrului.

— Mă ocup eu, domnule.

— Mă bucur că te-ai oferit, Karen, dar tu deja ești ocupată. Și e o misiune ingrată.

Karen Hodgkins a pornit înapoi spre mașină. Sincer, Banks nu credea că fata avea tactul necesar pentru a anunța familia. Parcă își și imagina scena – neîncrederea părinților, valul de durere, stânjeneala și bruschețea lui Karen. Nu. Avea să-l trimită pe dolofanul de Jonesy. Poate că agentul Jones era un puturos, dar mustea de compasiune și grijă. Ar fi trebuit să se facă popă. Una din problemele care apăreau când formai o echipă de pe o rază așa de mare, a meditat Banks, era că niciodată nu apucaii să-l cunoști prea bine pe fiecare ofițer în parte. Lucru care nu ajuta prea mult când se punea problema repartizării sarcinilor. În munca de poliție aveai nevoie de persoana potrivită la locul potrivit, iar o decizie greșită putea da peste cap investigația.

Banks pur și simplu nu era obișnuit să conducă o echipă așa de mare, iar problemele de coordonare îi dăduseră ceva dureri de cap. De fapt, întreaga

chestiune a responsabilității îl apăsa foarte tare. Nu se simțea în stare să se ocupe de toate aceste lucruri, să jongleze cu așa de multe odată. Deja făcuse mai mult de o greșeală minoră și gestionase greșit câteva situații legate de personal. Din această cauză începuse să creadă că nu prea se pricepea să lucreze cu oamenii. Era mai simplu să lucreze cu o echipă mică – Annie, Winsome Jackman, sergentul Hatchley – căci așa putea ține socoteala fiecărui detaliu din mintea lui. Acest gen de muncă se apropia mai tare de cea pe care o făcuse la Poliția Metropolitană din Londra, numai că acolo fusese doar agent sau sergent, primise ordine mai degrabă decât să dea. Chiar și când a fost numit inspector acolo, spre final, niciodată nu trebuise să facă față unei *asemenea* responsabilități.

Banks tocmai își aprinsese a doua țigară când o altă mașină a trecut de barieră și dr. Jenny Fuller a sărit din ea, chinându-se cu o servietă și cu o geantă de umăr din piele umplută până la refuz, grăbindu-se ca de obicei, de parcă ar fi întârziat la o ședință importantă. Părul roșcat, bogat și ciufulit,

îi cădea pe umeri și avea ochii verzi asemenea ierbii după o ploaie torențială de vară. Pistrii, laba-gâștei și nasul ușor coroiat de care ea se plângea întotdeauna că-i strică aspectul o făceau doar să pară mai atrăgătoare, mai umană.

— 'Neața, Jenny, a salutat-o Banks. Te așteaptă Stefan înăuntru. Ești pregătită?

— Ce? Așa se flirtează pe aici, prin Yorkshire?

— Nu. E un mod de a te întreba dacă te-ai trezit. Jenny a afișat un zâmbet chinuit.

— Mă bucur să văd că ești în formă, chiar și la ora asta îngrozitoare.

Banks și-a privit ceasul.

— Jenny, sunt treaz de la patru și jumătate. Acum e aproape opt.

— Exact ce spuneam și eu, a zis ea. Îngrozitoare. A privit spre casă și trăsăturile i-au fost traversate de teamă. E rău, nu?

— Foarte.

— Intri cu mine?

— Nu. Am văzut destul. În plus, ar fi mai bine să-l informez pe comandantul Hartnell, că dacă nu, îmi pune pielea în saramură.

Jenny a inspirat adânc și a părut să se pregătească.

— Bun, a spus. Macduff, lovește⁷. Sunt gata.
Și a intrat.

Biroul comandantului Philip Hartnell era mare, după cum se impunea rangului său. De asemenea, era cam golaș. Comandantul Hartnell nu considera necesar să se instaleze aici ca la el acasă. Biroul lui părea să transmită apăsător ideea că acesta este doar un *birou*, nimic mai mult. Avea un covor, desigur – un comandant merita și el un covor –, un fișet, o bibliotecă plină cu manuale tehnice și de procedură și, pe birou, lângă tamponul sugativă neatins, se afla un laptop negru, elegant și un singur dosar gălbui. Asta era tot. Nu avea fotografii de familie, nimic în afară de o hartă a orașului pe perete, o imagine a pieței în aer liber și a stației de autobuz surprinsă de la fereastra sa, și turla parohiei din Leeds care se ițea dincolo de rambleul căii ferate.

— Alan, ia loc, l-a întâmpinat el pe Banks. Un ceai? O cafea?

Banks și-a trecut mâna pe cap.

— N-aș refuza o cafea neagră, dacă nu e prea mare deranjul.

— Deloc.

Hartnell a sunat să ceară o cafea, s-a sprijinit pe speteaza scaunului și acesta a scârțâit când s-a mișcat.

— Trebuie să ung afurisenia asta, a spus el.

Hartnell era cam cu vreo zece ani mai tânăr decât Banks, ceea ce însemna că avea în jur de treizeci de ani. Beneficiase de schema de avansare accelerată, care era menită să le dea tinerilor străluciți ca el șansa de a conduce înainte să ajungă niște boșorogi senili. Banks nu avusese un asemenea parcurs; el avansase în stilul vechi, cu piedici, și, asemenea multor alora care procedaseră la fel, avea tendința de a se arăta suspicios față de beneficiarii ascensiunii rapide, care învățaseră totul, mai puțin baza muncii de polițist unde te confrunți cu lipsa de scrupule în toată splendoarea ei.

În mod straniu, Banks chiar îl plăcea pe Phil Hartnell. Avea o atitudine relaxată, era un polițist

inteligent și afectuos și își lăsa oamenii din subordine să-și vadă de muncă. Banks se mai întâlnește regulat cu el pe parcursul anchetei în cazul Cameleonul și, deși Hartnell îi făcuse câteva sugestii, dintre care unele se dovediseră utile, nu încercase nici măcar o dată să se implice sau să pună la îndoială judecata lui Banks. Hartnell, bărbatul cu aspect plăcut, înalt și cu un trapez de halterofil, avea renume de fustangiu, era necăsătorit încă și lumea puneă pariu că așa avea să rămână o vreme.

— Spune-mi ce ne așteaptă, i-a zis lui Banks.

— O furtună de rahat, dacă mă întrebați pe mine.

Banks i-a povestit despre ceea ce găsiseră până atunci în pivnița de la numărul 35 de pe Deal și despre starea celor trei supraviețuitori. Hartnell a ascultat cu vârful degetului pe buze.

— Nu prea există îndoială că el e omul nostru, atunci? Cameleonul?

— Nu prea.

— Atunci e bine. Cel puțin avem cu ce ne mândri. Am curățat străzile de un ucigaș în serie.

— Nu e meritul nostru. Am avut noroc că, din

întâmplare, soții Payne au avut o ceartă conjugală și o vecină i-a auzit și a sunat la poliție.

Hartnell și-a întins brațele și și le-a dus la ceafă. În ochii lui cenușii-albaștri s-a zărit un licăr.

— Știi, Alan, la cât de mult rahat trebuie să înghițim când nu avem noroc sau când părem să nu avansăm deloc, indiferent câte ore de lucru dedicăm, aș spune că avem dreptul să ne asumăm victoria de data asta și poate chiar să ne împăunăm un pic cu ea. Una caldă, una rece.

— Dacă spuneți dumneavoastră.

— Da, Alan. Da.

Le-a sosit cafeaua și amândoi și-au luat o pauză să soarbă. Gustul i se părea minunat lui Banks, care în acea dimineață nu dăduse pe gât cele trei-patru cești obișnuite.

— Dar avem o problemă posibil serioasă, nu? a continuat Hartnell.

Banks a încuviințat din cap.

— Agentul Taylor.

— Mda, a spus și a lovit în dosar. Agentul debutant Janet Taylor. Și-a aruncat o clipă privirea

spre fereastră. Apropo, îl cunoșteam pe Dennis Morrisey. Nu prea bine, dar îl cunoșteam. Era un om bun. Se pare că lucra de câțiva ani în branșă. O să-i simțim lipsa.

— Și agentul Taylor?

— Nu pot spune c-o cunosc. Au fost respectate procedurile?

— Da.

— Încă nu a fost emisă nicio declarație?

— Nu.

— Bun. Hartnell s-a ridicat și a privit pe fereastră preț de câteva minute, cu spatele la Banks. Când a vorbit din nou, nu s-a întors. Știi la fel de bine ca mine, Alan, că regulile cer ca autoritatea responsabilă cu gestionarea plângerilor împotriva poliției să trimită un anchetator dintr-o autoritate învecinată pentru a soluționa problemele de acest fel. Nu trebuie să fie nici cel mai mic semn de părtinire, de acordare de tratament preferențial. Firește, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să mă ocup personal de lucrul ăsta. Dennis era unul de-ai noștri, în definitiv. La fel și agentul Taylor. Dar nu are să fie așa. Hartnell s-a

întors și s-a dus înapoi la scaun. Ți închipui ce-o să jubileze presa, mai ales dacă moare Payne? Agentul erou a ucis un criminal în serie și ajunge să fie acuzat de uz de forță excesivă. Chiar dacă este o crimă comisă în legitimă apărare, pentru noi tot e un dezastru. Și dat fiind cazul Hadleigh care se judecă acum...

— E adevărat.

Banks, asemenea oricărui alt polițist, avusese de mai multe ori de furcă cu revolta unor femei sau bărbați care răniseră grav sau chiar uciseseră criminali în timp ce-și apărau familiile sau proprietatea, după care se treziseră că sunt arestați sub acuzația de agresiune, sau chiar mai rău, crimă. În acest moment, țara aștepta verdictul juraților în cazul unui fermier pe nume John Hadleigh, care folosisese pușca împotriva unui hoț de șaisprezece ani neînarmat, ucigându-l pe băiat. Hadleigh locuia la o fermă izolată din Devon și-i mai fusese spartă o dată casa, cu mai bine de un an în urmă, ocazie cu care fusese bătut și jefuit. Tânărul tâlhar avea un cazier lung cât o zi de post, dar nu conta. Ce conta cel mai mult era că alicele

trase de pușcă acopereau o parte din laterala și din ceafa lui, ceea ce indica faptul că băiatul se întorsese să fugă când s-a făcut uz de armă. În buzunar i-a fost găsit un cuțit cu arc, nedesfăcut. Cazul dăduse naștere la titluri senzaționaliste în ziare preț de câteva săptămâni și avea să ajungă în fața juraților în câteva zile.

Începerea unei anchete nu însemna că agentul Janet Taylor avea să-și piardă locul de muncă sau să ajungă la închisoare. Din fericire, existau autorități superioare, precum judecătorii și comisarii-șefi, care trebuiau să ia o decizie în cazuri ca acesta, dar nu se putea nega faptul că urma să aibă un impact negativ asupra carierei ei în poliție.

— Hm, chiar *e* problema mea, a spus Hartnell, frecându-se pe frunte. Dar este o decizie care trebuie luată rapid. Firesc, după cum am spus, aș vrea să rămână între noi, dar nu pot să procedez așa. A făcut o pauză și l-a privit pe Banks. Pe de altă parte, agentul Taylor este din West Yorkshire și am sentimentul că *North* Yorkshire ar putea fi pe bună dreptate considerat o forță polițienească

învecinată.

— Adevărat, a spus Banks, simțind că îl ia cu leșin.

— Așa putem păstra chestiunea cât mai între noi, nu crezi?

— Presupun că da, a spus Banks.

— De fapt, comisarul McLaughlin este un vechi prieten de-al meu. Poate că ar merita să stau de vorbă cu el. Tu știi pe cineva de la Departamentul de Plângeri și Disciplină?

Banks a înghițit în sec. Nu conta ce spunea. Dacă problema ajungea pe masa Departamentului de Plângeri și Disciplină a Diviziei de Vest, povara avea să-i revină aproape sigur lui Annie Cabbot. Era un departament mic, Annie era singurul inspector, iar întâmplarea făcea că Banks îl cunoștea pe șeful ei, pe inspectorul-șef Chambers, un leneș care ura în mod special femeile din criminalistică ce avansau în carieră. Annie era nouă în departament și pe deasupra și femeie. Nu prea avea șansa să iasă basma curată din asta. Banks parcă îl și vedea pe nemernic frecându-și mâinile de încântare când avea să

primească ordinul.

— Nu credeți că ar fi prea aproape? a întrebat el. Poate ar fi mai bine să fie din Greater Manchester sau Lincolnshire.

— Ba deloc, a spus Hartnell. Așa se vede că procedăm cum trebuie și în același timp păstrăm totul destul de aproape de noi. Cu siguranță cunoști pe cineva din departament, pe cineva care să-și dea seama că are interesul să te țină la curent, nu?

— Inspectorul-șef Chambers este responsabilul, a spus Banks. Sunt sigur că o să găsească el pe cineva potrivit pentru misiune.

Hartnell a zâmbit.

— Bun, am să discut eu cu Ron în dimineața asta și vom vedea ce rezolvăm, da?

— Bine, a spus Banks și se gândea: *O să mă omoare, o să mă omoare*, deși nu era vina lui.

•

Jenny Fuller a remarcat, deloc încântată, posterul obscen în timp ce intra pe ușa pivniței urmată de sergentul Stefan Nowak, apoi și-a alungat sentimentele și l-a privit fără patimă, ca pe o probă. Ceea ce și era. El îl semnala pe stăpânul

acestei intrări spre întunecata lume infernală în care Terence Payne se putea afunda în ceea ce-i plăcea cel mai mult în viață: dominarea, puterea sexuală, crima. Odată ce trecea de acest străjer obscen, regulile care guvernau în mod normal comportamentul uman nu mai erau valabile.

Jenny și Stefan erau singuri acum în pivniță. Singuri cu morții. Jenny se simțea ca un voaior. Și exact asta era. De asemenea, se simțea ca o impostoare, de parcă nimic din ceea ce ar fi putut spune sau face nu ar fi avut vreo utilitate. Aproape că simțea nevoia să-l țină pe Stefan de mână. Aproape.

În spatele ei, Stefan a stins lumina din tavan, ceea ce a făcut-o pe Jenny să tresară.

— Scuze. La început nu era aprinsă, a explicat el. Un lucrător de pe ambulanță a aprins-o ca să vadă cu ce aveau de-a face și a rămas așa.

Inima lui Jenny și-a reluat ritmul normal. Simțea miros de bețișoare aromate alături de alte mirosuri asupra cărora nu voia să insiste. Așadar, acesta era atelierul lui: *sacru, ca o biserică*. Câteva lumânări arseseră până la capăt deja, iar unele șiroiau, dar

câteva zeci încă mai pâlpâiau, multiplicare la câteva sute de oglinzile de acolo. Întrucât lumina din tavan era stinsă, Jenny abia dacă zărea cadavrul polițistului de pe podea, ceea ce era probabil o binecuvântare, iar lumina lumânărilor mai îndulcea impactul creat de cadavrul lui Kimberley și dădea pielii ei o nuanță roșcat-aurie, încât Jenny aproape că ar fi fost tentată să creadă că fata trăia, dacă nu ar fi fost nemișcarea nefirească a trupului ei și ochii cășcați spre oglinda de deasupra.

Era nebun.

Oglinzi. Indiferent unde privea Jenny, vedea mai multe imagini ale ei, ale lui Stefan și ale fetei de pe saltea, neclare în lumina pâlpâitoare a lumânărilor. *Îi place să se privească în timp ce lucrează*, și-a spus. Oare numai în felul acesta se simte *real*? Când se privește făcând asta?

— Unde e camera video? a întrebat.

— A lui Luke Selkirk...

— Nu mă refer la cea a poliției, ci la a lui Payne.

— N-am găsit nicio cameră video. De ce?

— Uită-te și tu la decor, Stefan. Omului ăstuia îi place să se privească la treabă. M-ar surprinde foarte tare dacă nu și-ar fi înregistrat acțiunile, nu crezi?

— Acum că zici, da, a spus Stefan.

— Lucrurile astea sunt nelipsite în crimele legate de sex. E un fel de suvenir, un trofeu. Și de obicei mai este și un fel de suport vizual ca să-l ajute să re trăiască experiența înainte de următoarea.

— O să știm mai multe când termină echipa cu casa.

Jenny a urmat banda fosforescentă care marca poteca ce ducea spre anticameră, unde zăceau cadavrele, neatinsse încă, în așteptarea experților criminaliști. La lumina lanternei lui Stefan, a remarcat degetele de la picioare ce se ițeau din pământ și ceva ce aducea cu un deget de la mână, poate un nas, o rotulă. Era menajeria lui macabră, trofee pe care le plantase. *Grădina lui.*

Stefan s-a mișcat lângă ea și astfel a realizat că îl ținuse de braț, înfigându-i unghiile în carne. Au intrat iar în pivnița luminată de lumânări. În timp

ce Jenny stătea deasupra lui Kimberley și observa rănille acesteia, micile tăieturi și urmele de zgârieturi, nu s-a putut abține și s-a trezit că plânge, că lacrimile îi cad în tăcere, umezindu-i obraji. S-a șters la ochi cu dosul mâinii, sperând că Stefan nu remarcase. Dar dacă totuși remarcase, era suficient de delicat să nu spună nimic.

Brusc, simțea nevoia să plece. Nu numai imaginea lui Kimberley Myers întinsă pe saltea sau mirosul de bețișoare aromate și sânge, imaginile pâlپătoare din oglinzi și lumina lumânărilor, ci și combinația tuturor acestor elemente îi dădeau un sentiment de claustrofobie și de greață în timp ce stătea și studia grozăvia împreună cu Stefan. Nu voia să se afle aici cu el, cu niciun alt om, și să simtă ceea ce simțea. Era obscen. Și era o obscenitate la care un bărbat supusese o femeie.

A încercat să-și ascundă tremurul și l-a atins pe Stefan pe braț.

— Am văzut destul deocamdată aici, a spus. Hai să mergem. Vreau să mai arunc o privire și în restul casei.

Stefan a dat din cap și s-a îndreptat spre scări.

Jenny avea o senzație stăruitoare că știa exact ce simțea ea. La naiba, a gândit, în clipa asta s-ar fi putut lipsi de al șaselea simț. Viața era destul de complicată doar avându-le la dispoziție pe cele cinci obișnuite.

L-a urmat pe Stefan, a trecut pe lângă poster și a urcat pe treptele tocite de piatră.

•

— Annie. Ai multe pe cap acum?

— Pe cap nu, dar mai jos am o fustă bleumarin până sub genunchi, pantofi roșii și o bluză albă de mătase. Vrei să trec în revistă și lenjeria intimă?

— Nu mă ispiti. Presupun că ești singură în birou, nu?

— Singură-singurică.

— Auzi, Annie, trebuie să-ți spun ceva. De fapt, să te avertizez.

Banks era în mașină în fața casei lui Payne și vorbea la mobil. Mașina mortuară luase cadavrele, iar părinții șocați ai lui Kimberley îi identificaseră cadavrul. Experții criminaliști mai depistaseră până acum două cadavre în anticameră, amândouă într-o stare avansată de descompunere, încât era

imposibilă identificarea lor. Era necesară verificarea fișei dentare, prelevarea de mostre de ADN și compararea cu cele ale părinților. Avea să dureze. O altă echipă încă mai cerceta casa, ambala hârtii, facturi, chitanțe, bonuri, instantanee, scrisori, orice, totul.

Banks a ascultat liniștea care s-a așternut după ce terminase expunerea misiunii pe care credea că avea s-o preia Annie în viitorul apropiat. Decisese că cea mai bună cale prin care putea gestiona acest lucru era să încerce să o pună într-o lumină pozitivă, s-o convingă pe Annie că avea să fie nimerită pentru această treabă și că era munca ce i se potrivea mănușă. Nu-și închipuia că ar avea așa de mare succes, dar merita să facă o încercare. A numărat. *Unu. Doi. Trei. Patru.* Apoi a venit explozia.

— *Poftim?* E cumva o glumă proastă, Alan?

— Nu e nicio glumă.

— Pentru că dacă e așa, poți să o lași mai moale. Nu e deloc amuzant.

— Nu e nicio glumă, Annie. Vorbesc serios. Și dacă te gândești o clipă, o să vezi că e o idee

excelentă.

— Dacă m-aș gândi toată viața la ea și tot nu mi s-ar părea o idee excelentă. Cum îndrăznește... Știe că nu pot să ies din asta cu obrazul curat. Dacă o scot vinovată, atunci fiecare polițist și fiecare om din țara asta o să mă urască. Dacă o găsesc nevinovată, or să urle ziarele că am acoperit-o.

— Ba nu. Tu ai idee ce fel de monstru este Terence Payne? Or să sară în sus de bucurie că în sfârșit li s-a făcut dreptate oamenilor simpli.

— Poate unele dintre ele. Dar nu alea pe care le citesc eu. Sau tu.

— Annie, n-o să te îngroape chestia asta. O să fie la mâna celor din Procuratura Regală înainte de etapa asta. Tu nu ești judecător, jurat sau călău, știi prea bine. Ești doar o simplă anchetatoare care încearcă să facă lumină. În ce fel te poate afecta lucrul ăsta?

— Tu ai fost ăla care a pomenit de mine primul? Tu i-ai spus lui Hartnell numele meu, tu i-ai spus că aș fi cea mai potrivită pentru treaba asta? Nu pot să cred că ai fi în stare să-mi faci așa ceva,

Alan. Credeam că mă placi.

— Te plac. N-am făcut nimic. Comandantului Hartnell i-a venit ideea asta. Și știm amândoi ce-o să se întâmple imediat ce ajunge la inspectorul-șef Chambers.

— Cel puțin suntem de acord în privința asta. Știi, grasu' ăla nenorocit a așteptat ocazia asta toată săptămâna, pentru că nu a găsit nicio treabă *destul* de jagoasă pentru mine. Pentru numele lui Dumnezeu, Alan, n-ai putut să faci *nimic* în privința asta?

— Ca de exemplu?

— Să-i sugerezi s-o paseze celor din Lancashire sau Derbyshire. *Orice*.

— Am încercat, dar era hotărât. Îl cunoaște pe comisarul McLaughlin. În plus, crede că așa pot avea și eu un oarecare control asupra investigației.

— Ba să-și pună pofta în cui.

— Annie, tu poți face lucruri bune în cazul ăsta. Pentru tine, pentru opinia publică.

— Nu încerca să faci apel la bunătatea mea. Nu am așa ceva.

— De ce te opui cu atâta încăpățânare?

— Pentru că e o misiune de rahat și tu știi foarte bine chestia asta. Fii drăguț și nu încerca să mă duci cu zăhărelul.

Banks a oftat.

— Eu te puneam în temă. Nu omorî mesagerul.

— De-aia există mesagerii. Vrei să spui că n-am de ales?

— Întotdeauna ai de ales.

— Da, între o alegere proastă și una bună. Stai liniștit, n-o să fac tărăboi. Dar ar fi bine să ai dreptate în privința consecințelor.

— Ai încredere în mine. Am dreptate.

— Da, știu, și Moș Crăciun le aduce cadouri copiilor.

— Auzi, apropo. În seara asta o să mă întorc în Gratly. O să ajung târziu, dar poate treci pe la mine, sau aș putea eu trece pe la tine în drum spre casă.

— De ce? Pentru una mică?

— Nu trebuie să fie mică. La felul în care dorm eu în ultima vreme, ar putea dura toată noaptea.

— Nici gând. Trebuie să-mi fac somnul de frumusețe. Nu uita, trebuie să fiu freș și să mă scol

devreme de dimineață ca să merg la Leeds. Pa.

Banks a ținut câteva clipe la ureche mobilul amuțit și apoi și l-a pus înapoi în buzunar. Hristoase, a gândit el, te-ai descurcat de minune în cazul ăsta, nu, Alan? *Ce te mai pricepi la oameni.*

Samantha Jane Foster, în vârstă de optsprezece ani, cu o înălțime de un metru șaiszeci și cinci și o greutate de patruzeci și șase de kilograme, era studentă în anul întâi la engleză la Universitatea Bradford. Părinții ei locuiau în Leighton Buzzard, unde Julian Foster era expert contabil, iar Teresa Foster medic de familie local. Samantha avea un frate mai mare, Alistair, fără ocupație, și o soră mai mică, Chloe, încă la școală.

În seara zilei de 26 februarie, Samantha a mers la un cerc de poezie dintr-un pub din apropierea campusului universitar și a plecat singură spre garsoniera ei pe la unsprezece și cincisprezece minute. Locuia în apropiere de Great Horton Road, cam la vreo patru sute de metri distanță. Când nu a apărut la slujba ei de week-end de la librăria Waterstone din centru, una dintre colege, Penelope Hall, s-a îngrijorat și a sunat la garsonieră în pauza de masă. Samantha era serioasă, a declarat ea mai târziu la poliție, și dacă nu venea la serviciu

pentru că era bolnavă, suna întotdeauna. Însă nu și de data aceasta. Îngrijorată că Samantha ar putea fi grav bolnavă, Penelope a reușit să-l convingă pe proprietar să deschidă ușa garsonierei. Însă nu era nimeni acasă.

Ar fi fost mari șanse ca poliția din Bradford să nu fi luat în serios dispariția Samanthei Foster, cel puțin nu așa de repede, dacă un student onest nu ar fi găsit geanta ei de umăr pe stradă și nu ar fi predat-o după miezul nopții cu o seară în urmă. Conținea o antologie de poezii intitulată *Sânge nou*; un volum subțire de poezii cu dedicația: „Samanthei, între ale cărei pulpe de mătase mi-ar plăcea să-mi odihnesc capul și să perorez”, sub care poetul, Michael Stringer, care citise în pub în seara anterioară, trecuse data; un bloc-notes cu spirală plin de fragmente de versuri, observații, reflecții despre viață și literatură, inclusiv ceva ce ofițerului care i-a inventariat lucrurile i s-a părut a fi descrierea unor stări halucinogene și a unor experiențe extracorporale; un pachet de Benson & Hedges fumat pe jumătate; un pachet roșu de foițe de țigară Rizzla și o punguță de marijuana, mai

puțin de șapte grame; o brichetă verde de unică folosință; trei tampoane; un set de chei; un CD player portabil cu un CD cu Tracy Chapman înăuntru; o punguță cu cosmetice și un portofel în care erau cincisprezece lire, un card de credit, un carnet de membru al sindicatului studenților, chitanțe de la cărți, CD-uri și multe alte lucruri.

Date fiind cele două fapte – găsirea genții abandonate și dispariția fetei –, mai ales când tânărul agent care a primit cazul și-a amintit că se întâmplase ceva asemănător în Roundhay Park în Leeds în noaptea de Anul Nou, ancheta a început chiar în acea dimineață cu apeluri la părinții și la prietenii Samantha, însă nimeni nu o văzuse și nici nu auzise de vreo schimbare de planuri în rutina ei obișnuită.

Pentru scurtă vreme, Michael Stringer, poetul care își citise poeziile în pub, a devenit suspect, dată fiind dedicația pe care i-o dăduse pe volumul său de poezii, dar mai mulți martori au declarat că acesta continuase să bea în centrul orașului și că trebuise ajutat să ajungă la hotel în jur de orele 3:30 dimineața. Personalul hotelului a dat

asigurări poliției că Stringer nu mai văzuse lumina zilei până a doua zi la vremea ceaiului de la ora cinci.

Întrebările adresate prin universitate au scos la iveală un posibil martor, căruia i se păruse că o văzuse pe Samantha stând de vorbă cu cineva prin geamul unei mașini. Cel puțin fata avea părul lung și blond și purta aceleași haine ca Samantha când plecase de la pub, blugi, cizme negre trei sferturi și un palton lung și larg. Mașina era de culoare închisă, iar martora și-a amintit ultimele trei litere de pe numărul de înmatriculare, deoarece reprezentau inițialele numelui ei: Kathryn Wendy Thurlow. A spus că la vremea aceea nu avusese motive să creadă că e vreo problemă, așa că a traversat strada și și-a continuat drumul spre apartamentul ei.

Ultimele două litere de pe un număr de înregistrare indică unde a fost înmatriculată, iar WT înseamnă Leeds. DVLA din Swansea le-a furnizat o listă cu peste o mie de posibilități, deoarece Kathryn nu reușise să spună marca sau chiar culoarea mașinii, iar proprietarii au fost

interogați de Departamentul de Criminalistică din Bradford. Însă nu s-a ajuns la niciun rezultat.

Niciuna dintre căutările și interogatoriile care au urmat nu a adus date noi despre dispariția Samanthei Foster, și începea să se creeze rumoare. Două dispariții, la o distanță de aproape două luni și aproximativ douăzeci și cinci de kilometri, elemente suficiente pentru a declanșa alarma, dar nu panică în toată puterea cuvântului.

Samantha nu avea mulți prieteni, dar cei care îi erau prieteni erau loiali și devotați, în special Angela Firth, Ryan Conner și Abha Gupta, cu toții consternați din cauza dispariției ei. Potrivit relatărilor lor, Samantha era genul de fată foarte serioasă, înclinată spre tăceri prelungi, meditație și reflecții morale, dezinteresată de pălăvrăgeală, sport sau televiziune. Era însă cu capul pe umeri, au insistat ei, și toată lumea a spus că nu era genul care să plece cu un necunoscut așa pe nepusă masă, indiferent cât ar fi vorbit ea despre importanța vieții trăite din plin.

Când poliția a sugerat că era posibil ca Samantha să fi plecat cât era sub influența

stupefiantelor, prietenii ei au spus că era puțin probabil. Da, au recunoscut ei, îi plăcea să tragă un joint din când în când, spunea că o ajută în munca ei de creație, dar nu consuma droguri puternice; de asemenea, nu bea mult și nu se poate să fi băut mai mult de două-trei pahare de vin toată seara.

Nu avea prieten în prezent și nu părea interesată să-și facă unul. Nu, nu era lesbiană, dar vorbise despre faptul că ar fi avut experiențe sexuale cu femei. Poate că Samantha părea neconvențională în unele privințe, a explicat Angela, dar era mai înțeleaptă decât își imagina lumea la prima vedere; nu era frivolă și era interesată de o mulțime de lucruri pe care alți oameni le luau în râs sau le respingeau.

Potrivit profesorilor ei, Samantha era o studentă excentrică și avea tendința să petreacă prea mult timp citind în afara programei, dar unul din îndrumătorii ei, care publicase și el ceva versuri, a spus că avea speranțe că fata putea ajunge o poetă bună cândva dacă devenea mai disciplinată în tehnica compoziției.

Din câte a spus Abha Gupta, Samantha era interesată de artă, poezie, natură, religiile orientale, experiențe paranormale și moarte.

•

Banks și Ken Blackstone au mers la Ogarul Cenușiu, un pub rustic cu lumină chioară și cu halbe Toby⁸ atârinate în jurul suporturilor pentru farfurii, aflat în satul Tong, cam la cincisprezece minute de locul crimei. Era aproape două și niciunul dintre ei nu mâncase nimic în ziua aceea. De fapt, Banks nu mâncase mare lucru de două zile, de când auzise de dispariția celei de-a cincea adolescente dimineața devreme, în ziua de sâmbătă.

În ultimele două luni, uneori crezuse că avea să-i crape capul sub presiunea cantității de detalii pe care le păstra acolo. Se trezea dimineața devreme, la trei-patru, iar gândurile i se învălmășeau în minte și nu-l mai lăsau să adoarmă la loc. Așa că se ridica din pat și-și pregătea un ibric de ceai, se așeza la masa de pin din bucătărie în pijama și făcea însemnări pentru ziua care îl aștepta, pe când soarele răsărea și-și revărsa lumina de culoarea

mierii lichide prin fereastra de sus sau ploaia îi biciuia în geam.

Erau ceasuri petrecute în liniște și singurătate și, deși se obișnuise, ba chiar îmbrățișase solitudinea, uneori ducea dorul vieții de dinainte alături de Sandra și de copii în duplexul din Eastvale. Dar Sandra plecase, se pregătea să se căsătorească cu Sean, iar copiii crescuseră și își aveau propriile lor vieți. Tracy era studentă în anul doi la Universitatea din Leeds, iar Brian străbătea țara cu trupa lui rock, înregistrând un succes din ce în ce mai mare, conform recenziilor favorabile pe care le primise primul lor album produs independent. Banks îi neglijase pe amândoi, a realizat el, în ultimele câteva luni, în special pe fiica sa.

Au comandat ultimele două porții de tocană de miel cu orez și ultimele halbe de bere amară Tetley la bar. Era destul de cald încât să stea afară la una din mesele din apropierea terenului de crichet. O echipă locală se antrena, iar conversația le era presărată de sunetele liniștitoare ale bastoanelor care loveau mingea.

Banks și-a aprins o țigară și i-a spus lui

Blackstone despre comandantul Hartnell care le încredințase celor din North Yorkshire anchetarea cazului agentului Taylor și despre faptul că el era sigur că Annie avea să se ocupe de asta.

— Ce-o să-i mai placă, a comentat Blackstone.

— Deja a spus clar ce părere are despre chestia asta.

— I-ai zis?

— Am încercat să-i dau o tentă pozitivă ca s-o fac să se simtă mai bine, dar... nu prea mi-a ieșit.

Blackstone a zâmbit.

— Mai sunteți împreună?

— Așa cred, dar jumătate din timp nu știu sigur, să spun drept. E foarte... evazivă.

— Ah, dulcele mister feminin.

— Ceva de genul ăsta.

— Poate aștepți prea mult de la ea?

— Ce vrei să spui?

— Nu știu. Uneori, când un bărbat își pierde soția, începe să-și caute o alta în prima femeie care se arată cât de cât interesată de el.

— Căsătoria este ultima mea grijă, Ken.

— Dacă zici tu.

— Serios. În primul rând că îmi lipsește timpul, la naiba.

— Apropo de căsătorie, tu ce rol crezi că joacă soția, Lucy Payne? a întrebat Blackstone.

— Nu știu.

— Trebuie să fi fost la curent. În definitiv, ea trăia cu individul.

— Poate. Dar ai văzut cum era aranjată treaba acolo. Payne putea strecura pe oricine înăuntru prin garaj și apoi direct în pivniță. Dacă ținea locul sub cheie, se poate să nu fi aflat nimeni. Era destul de bine izolat fonic.

— Îmi pare rău, dar nu mă poți convinge că o femeie locuiește cu un ucigaș care face ceea ce a făcut Payne iar ea habar n-are, a spus Blackstone. Ce face el? Se ridică după cină și-i spune că se duce în subsol să se joace cu o adolescentă pe care a răpit-o?

— Nu trebuia să-i spună nimic.

— Dar *trebuie* să fie și ea implicată. Chiar dacă nu era complicea lui, trebuie să fi *bănuît* ceva.

Cineva a lovit mingea de crichet cu un pocnet zdravăn și de pe teren au izbucnit urale.

Banks și-a strivit țigara.

— Probabil că ai dreptate. În orice caz, dacă e ceva care să facă legătura între Lucy Payne și ceea ce s-a întâmplat în pivniță, o să aflăm. Deocamdată nu pleacă nicăieri. Dar adu-ți aminte că, dacă nu aflăm altceva, ar fi bine să ținem minte că în primul rând este victimă.

Echipele de experți criminaliști ar putea petrece săptămâni la rând la locul crimei, Banks știa asta, și curând casa de la numărul 35 de pe Deal avea să semene cu o casă ce trece printr-o renovare majoră. Aveau să ducă acolo detectoare de metale, lumini laser, infraroșii, ultraviolete, aspiratoare și picamăre de mare putere; aveau să preleveze amprente, fragmente de piele, fibre, secreții uscate, fire de păr, fragmente de vopsea, chitanțe, scrisori, cărți și documente personale; aveau să scoată covoarele și să dea găuri în pereți, să spargă podeaua din pivniță și garaj și să răscolească grădina. Și tot ceea ce aveau să strângă, poate mai bine de o mie de mostre, trebuia etichetat, introdus în HOLMES⁹ și păstrat în camera pentru probe de la Millgarth.

Le-a sosit mâncarea și s-au pus pe treabă, alungând câte o muscă. Tocana era îndestulătoare și ușor condimentată. După câteva înghițituri, Blackstone a clătinat ușor din cap.

— E ciudat că Payne nu are cazier, nu crezi? Majoritatea au *ceva* ciudat în trecutul lor. Și-au fluturat mădularul în fața unor copii de școală, sau vreo agresiune sexuală.

— Poate că a avut noroc. Blackstone a făcut o pauză. Sau noi nu ne-am făcut treaba ca lumea. Îți mai aduci aminte de seria aia de violuri din Seacroft cam acum vreo doi ani?

— Te referi la Violatorul din Seacroft? Da, mi-aduc aminte că am citit de chestia asta.

— Știi, nici până acum nu l-am prins.

— Crezi că se poate să fi fost Payne?

— Se poate, nu crezi? Violurile au încetat și apoi au început să dispară fete.

— Ceva probe de ADN?

— Avem mostre de lichid seminal. Violatorul din Seacroft își dădea drumul peste tot și nu se deranja să-și pună prezervativ.

— Atunci comparați-le cu ale lui Payne. Și

verificați unde locuia în vremea aia.

— Sigur, așa o să facem. Apropo – a continuat Blackstone –, unul dintre agenții care au stat de vorbă cu Maggie Forrest, femeia care a denunțat incidentul domestic, a avut impresia că nu spune totul.

— Hm. Ce-a zis?

— Că părea să se exprime vag în mod deliberat, că ascundea ceva. A recunoscut că-i cunoștea pe soții Payne, dar că nu știa nimic despre ei. În orice caz, nu credea că-i spunea tot adevărul în privința relației ei cu Lucy Payne. El crede că sunt mult mai apropiate decât ar vrea să recunoască.

— O să vorbesc cu ea mai târziu, a spus Banks și și-a aruncat ochii la ceas. A privit împrejur la cerul albastru, florile albe și roz ce pluteau dinspre copaci, la bărbații în alb de pe terenul de crichet. Dumnezeuule, Ken, aș putea sta aici toată după-amiaza – a spus –, dar ar fi bine să mă întorc la casă, să văd cum merge treaba.

•

După cum se temuse, tot restul zilei Maggie nu a reușit să se concentreze la munca ei, și alterna

între spionarea activității poliției de la fereastra dormitorului ei și ascultarea știrilor la postul de radio local. Informațiile prezentate au fost destul de sumare până să țină o conferință de presă comandantul responsabil cu cazul, în care a confirmat că se găsisse cadavrul lui Kimberley Myers și că se părea că fusese strangulată. Mai mult de atât nu a spus nimic, doar că ancheta era în desfășurare, că experții criminaliști erau la locul crimei și că în scurt timp aveau să fie disponibile și alte detalii. A subliniat faptul că ancheta încă nu se încheiase și a făcut apel la oricine o văzuse pe Kimberley după orele douăzeci și trei în seara zilei de vineri să se prezinte la poliție.

Când s-a auzit la ușă bătaia familiară și strigătul „Stai liniștită că sunt eu” după trei și jumătate, Maggie s-a simțit ușurată. Dintr-un motiv oarecare, fusese îngrijorată din pricina lui Claire. Știa că era colegă de școală cu Kimberley Myers și că Terence Payne preda acolo. Nu o mai văzuse pe Claire de la dispariția lui Kimberley, dar și-a închipuit că trebuie să fi fost foarte îngrijorată. Cele două erau cam de-o vârstă și cu siguranță că

trebuie să se fi cunoscut.

Deseori, Claire Toth trecea pe la ea când venea de la școală, căci locuia două case mai jos, ambii părinți lucrau, iar mama ei nu se întorcea acasă înainte de patru și jumătate. Maggie a mai bănuit și că Ruth și Charles îi sugeraseră lui Claire să o viziteze, o soluție ingenioasă de a o avea sub observație. Nou-sosita îi trezise curiozitatea și Claire trecuse mai întâi pe la ea s-o salute. După aceea, intrigată de accentul lui Maggie și de munca ei, începuse s-o viziteze frecvent. Pe Maggie n-o deranja. Claire era o puștoaică de treabă, o gură de aer proaspăt, deși turuia întruna și adesea Maggie se simțea epuizată după plecarea ei.

— Nu cred că m-am mai simțit vreodată așa de îngrozitor, a spus Claire în timp ce-și lăsa rucsacul pe podeaua livingului și se trântea pe canapea cu picioarele rășchirate.

Era ciudat din start, întrucât de obicei pornea direct spre bucătărie să mănânce biscuiții cu fulgi de ciocolată și să bea laptele cu care o servea Maggie întotdeauna. Și-a împins la spate cozile lungi și și le-a dat după urechi. Purta uniforma de

școală, sacoul verde și fusta, bluza albă și șosetele gri, care îi alunecaseră și i se îngrămădiseră în jurul gleznelor. Avea câteva coșuri pe bărbie, a remarcat Maggie: fie mânca aiurea, fie era în acea perioadă a lunii.

— Ai aflat?

— Până la ora prânzului deja aflase toată școala.

— Îl cunoști pe domnul Payne?

— E profu' meu de bio. Și locuiește vizavi de noi. *Cum* a putut să facă așa ceva? Perversu' naibii. Când mă gândesc ce trebuie să-i fi trecut lui prin minte în timp ce ne învăța despre aparatul reproducător și despre disecarea broaștelor și alte chestii de genu'... îh, a făcut fata și s-a cutremurat.

— Claire, încă nu știm dacă a făcut ceva. Tot ce știm este că domnul și doamna Payne s-au certat și că a lovit-o.

— Dar au găsit cadavrul lui Kim, nu? Și n-ar fi toți polițiștii ăia vizavi dacă doar și-ar fi lovit nevasta, nu?

Dacă doar și-ar fi lovit nevasta. Deseori

Maggie era uimită de ușurința cu care era acceptată violența domestică, până și de către o fată precum Claire. Este drept că nu voise să pară așa cum păruse și că ar fi îngrozită dacă ar cunoaște detalii despre viața lui Maggie în Toronto, dar totuși vorbea cu atâta ușurință. *Și-a lovit nevasta*. O nimica toată. Nu contează.

— Ai dreptate, a spus. E ceva mai mult de-atât. Dar nu știm dacă domnul Payne este vinovat de ceea ce i s-a întâmplat lui Kimberley. Se poate să fie altcineva autorul.

— Nu. El e. El e de vină. El le-a omorât pe toate fetele alea. El a omorât-o pe Kim.

Claire a început să plângă și pe Maggie a cuprins-o stânjeneala. A căutat o cutie cu batistute și s-a dus să se așeze lângă ea pe canapea. Claire și-a afundat fața în umărul lui Maggie, suspinând, iar poleiala siguranței adolescente s-a risipit într-o clipă.

— Îmi pare rău, a spus, trăgându-și nasul. De obicei nu mă port chiar așa, ca un copil.

— Ce e? a întrebat-o Maggie, mângâind-o încă pe cap. Ce e, Claire? Mie poți să-mi spui. Erați

prietene, nu? Tu și Kim?

Buzele lui Claire au început să tremure.

— Mă simt așa de nașa.

— Te înțeleg.

— Ba nu. Nu mă înțelegi! Chiar nu înțelegi?

— Ce să înțeleg?

— Că eu sunt de vină. Eu sunt de vină că a ucis-o pe Kim. Ar fi trebuit să fiu cu ea vineri. *Ar fi trebuit să fiu cu ea!*

Iar când Claire și-a afundat din nou fața în umărul lui Maggie, s-a auzit o bătaie puternică în ușa.

•

Inspectorul Annie Cabbot era încă așezată la birou și îl înjura pe Banks, dorindu-și să nu fi acceptat niciodată postul din cadrul departamentului de Plângeri și Disciplină, deși fusese singurul post de inspector din divizie disponibil după ce-și luase examenele. Desigur, ar fi putut rămâne la Departamentul de Criminalistică ca sergent criminalist sau să îmbrace din nou uniforma ca polițist la circulație, dar decisese că Departamentul de Plângeri și Disciplină era o

etapă intermediară care merita o șansă până când i se oferea un post potrivit la Departamentul de Criminalistică, iar Banks o asigurase că nu avea să aștepte prea mult. Divizia de Vest încă mai trecea printr-o perioadă de reorganizare structurală, care în parte implica și reanalizarea numărului de angajați, iar deocamdată Departamentul de Criminalistică aborda o politică de o mai mare transparență. Dar avea să vină și vremea ei. Cel puțin astfel avea să capete experiență ca inspector.

Partea pozitivă a acestui nou post era biroul. Divizia de Vest preluase clădirea situată în vecinătatea sediului vechi cu fațadă în stil Tudor, parte din aceeași clădire, zidurile îi fuseseră dărâmate și interiorul refăcut. Deși Annie nu avea un birou propriu mare precum inspectorul-șef Chambers, avea un compartiment de lucru în biroul general, care îi oferea o oarecare intimitate și dădea spre piață, la fel ca biroul lui Banks.

Dincolo de compartimentul ei delimitat cu geamuri mate se mai aflau doi sergenți și trei agenți, care, împreună cu Annie și cu Chambers, formau tot Departamentul de Plângeri și Disciplină

din Divizia de Vest. În definitiv, corupția în rândurile polițiștilor nu era tocmai o chestiune arzătoare în Eastvale, iar unul din cazurile cele mai serioase la care lucrase ea până acum era acela al unui polițist de cartier care acceptase prăjiturile de ceai gratis de la Golden Grill. Se pare că ieșise cu una dintre chelnerițele de acolo, iar aceasta începea să-i intre la suflet. O altă chelneriță devenise geloasă și denunțase fapta la Plângeri și Disciplină.

Probabil că nu era cinstit să-l condamne pe Banks, a meditat Annie în timp ce stătea la fereastră și privea piața aglomerată, poate făcea acest lucru doar din cauza ușoarei nemulțumiri pe care o simțea deja în legătură cu relația lor. Nu știa ce anume era sau de ce, doar că începea s-o stânjenească puțin. Nu se mai văzuseră așa de des din cauza cazului Cameleonul, desigur, iar uneori Banks fusese așa de obosit încât adormise chiar înainte... Dar nu *asta* o deranja așa de tare cât familiaritatea degajată pe care părea s-o capete relația lor. Când erau împreună, se purtau din ce în ce mai mult ca un cuplu căsătorit de când lumea,

iar Annie nu voia acest lucru. Oricât ar fi părut de ironic, comoditatea și familiaritatea o făceau să se simtă deosebit de *incomod*. Le mai lipseau papucii și șemineul. Dacă se gândea mai bine, în casa lui Banks aveau chiar și așa ceva.

Telefonul lui Annie a sunat. Era inspectorul-șef Chambers, o chema în biroul lui de alături. A bătut la ușă și a intrat când el a spus „Poftim”, așa cum îi plăcea lui. Chambers stătea în spatele biroului său dezordonat, un bărbat voinic cu nasturii de la vestonul costumului în dungi puși la grele încercări de piept și pântec. Nu-și dădea seama dacă avea cravata plină de pete de mâncare sau așa era modelul. Avea acel gen de față care părea să afișeze veșnic un rânjet batjocoritor și ochi mici, porcini, cu care Annie simțea că o dezbracă de când intra pe ușă. Avea fața ca o fleică, buzele cărnoase, umede și roșii. Annie mai că se aștepta întotdeauna să înceapă să saliveze în timp ce vorbea, dar încă nu se întâmplase asta. Nici măcar un strop de salivă nu aterizase pe tamponul sugativă de culoare verde. Avea un accent specific comitatelor din jurul Londrei, despre care el părea

să creadă că îi dădea un aer cochet.

— Ah, inspector Cabbot. Te rog, ia loc.

— Mulțumesc, domnule.

Annie s-a instalat pe cât de comod posibil, atentă să nu i se ridice prea mult fusta pe coapse. Dacă ar fi știut înainte să plece de acasă că avea s-o cheme Chambers, și-ar fi luat pantaloni.

— Tocmai am primit o misiune extrem de interesantă, a continuat Chambers. Cu adevărat interesantă. Și cred că ți se va potrivi mănușă, ca să spun așa.

Annie avea un avantaj în fața lui, dar nu a vrut să trădeze acest lucru.

— O misiune, domnule?

— Da. A venit momentul să mai pui și tu osul la muncă, inspector Cabbot. De cât timp ești la noi?

— De două luni.

— Și în răstimpul ăsta te-ai ocupat de...

— De cazul agentului Chaplin cu prăjiturelele de ceai, domnule. Scandalul a fost evitat la mustață. Am obținut o rezolvare pe deplin favorabilă, dacă pot spune așa...

Chambers s-a înroșit.

— Mda, mă rog, cazul ăsta s-ar putea să-ți mai scadă din obrăznicie, inspectore.

— Nu înțeleg, domnule, a spus Annie și a ridicat din sprâncene.

Nu se putea abține să nu-l tachineze pe Chambers. Era genul de arogant și de înfumurat care cerea să fie înțepat. Știa că acest lucru îi putea afecta cariera, dar în ciuda ambiției reînnoite, Annie își jurase că, dacă pentru asta trebuia să-și vândă sufletul, atunci cariera ei nu merita nimic. În plus, era animată de un soi ciudat de încredere că polițiștii buni ca Banks, ca inspectorul-șef Gristhorpe și comisarul McLaughlin puteau avea un cuvânt mai greu de spus în cariera ei decât îngrămăditul de Chambers, care, toată lumea știa, era un trândav ce aștepta să iasă la pensie. Totuși, la început nu fusese cu mult mai grijulie nici cu Banks, și numai datorită norocului ei acesta fusese fermecat și sedus mai degrabă decât mâniaș pe înclinația ei spre nesupunere. Bietul de Gristhorpe era un sfânt, iar pe Red Ron McLaughlin abia dacă îl vedea, așa că nu avea ocazia să-l calce pe bătăturei.

— Da — a continuat Chambers, trecând la treaba lui —, cred că această misiune ți se va părea un pic diferită de cea cu prăjiturile de ceai. Asta o să-ți șteargă rânjetul de pe față.

— Poate-mi dați câteva detalii despre ea, domnule.

Chambers i-a aruncat un dosar subțire. Dosarul a alunecat de pe marginea biroului pe genunchii lui Annie și apoi pe podea înainte să apuce ea să-l prindă. Nu voia să se aplece să-l ridice, dându-i astfel lui Chambers posibilitatea să arunce o privire la lenjeria ei, așa că l-a lăsat acolo. Chambers a făcut ochii mici și s-au privit unul pe celălalt preț de câteva secunde, dar într-un final s-a ridicat el de pe scaun și l-a luat. S-a înroșit ca un rac din cauza efortului. A trântit dosarul și mai tare pe birou în fața ei.

— Se vede treaba că un agent debutant din West Yorkshire s-a cam întrecut cu bastonul și vor să ne ocupăm noi de asta. Problema e că individul cu care a exagerat este suspectat ca fiind ucigașul ăla, Cameleonul, pe care îl urmăresc de ceva vreme, lucru care, sunt sigur că până și tu realizezi,

schimbă situația, a spus și a lovit dosarul. Găsești aici toate detaliile așa cum sunt ele cunoscute în momentul de față. Crezi că te descurci?

— Nicio problemă, a spus Annie.

— Ba dimpotrivă, eu cred că or să fie o mulțime de probleme, a spus Chambers. Va fi ceea ce se numește un caz cu expunere mare și din această cauză numele meu o să figureze pe el. Sunt sigur că înțelegi că nu putem desemna un inspector cu caș la gură să se ocupe de un caz de o asemenea importanță.

— Dacă este așa, de ce nu vă ocupați dumneavoastră personal? a întrebat Annie.

— Deoarece întâmplarea face că în momentul de față sunt prea ocupat, a spus Chambers cu un rânjel strâmb. În plus, de ce să mai muncesc eu când te am pe tine la dispoziție?

— Absolut. Ce motiv ați avea? Sigur, a spus Annie, care întâmplător știa că Chambers nu și-ar fi găsit nici propriul fund dacă era să pornească o anchetă în acest sens. Înțeleg perfect.

— Așa mă gândeam și eu. Chambers și-a mângâiat una dintre bărbii. Și întrucât numele meu

e legat de asta, nu vreau să aud de chixuri. De fapt, dacă e să cadă vreun cap din cauza afacerii ăsteia, al tău va fi primul. Să nu uităm că eu mai am un pic și ies la pensie, așa că ultimul lucru care mă preocupă este avansarea în carieră. Pe de altă parte, tu... Hm, sunt sigur că ai prins aluzia.

Annie a dat din cap.

— Desigur, ai să-mi raportezi mie direct, a continuat Chambers. Aștept rapoarte zilnice, mai puțin dacă apar evenimente importante, în care caz o să-mi raportezi imediat. S-a înțeles?

— Nici nu mă gândeam altfel, a spus Annie.

Chambers a mijit ochii la ea.

— Într-o bună zi, gurița aia a ta o să te bage în bucluc, domnișorică.

— Așa mi-a spus și tata.

Chambers a mârâit și s-a foit pe scaun.

— Încă ceva.

— Da.

— Nu-mi place felul în care mi-a fost servită misiunea asta. Ceva e putred aici.

— Ce vreți să spuneți, domnule?

— Nu știu. Chambers s-a încruntat. Banks din

Departamentul de Criminalistică, cel care ocupă postul de inspector-șef momentan, conduce ancheta în cazul Cameleonul din partea noastră, nu?

Annie a încuviințat din cap.

— Iar dacă nu mă înșală memoria, tu ai lucrat cu el ca sergent înainte să vii aici, nu?

Annie a încuviințat din nou din cap.

— Hm, poate că nu e mare lucru, a spus Chambers, ferindu-și privirea de ea și fixându-și-o într-un punct sus pe perete. Apă de ploaie, cum se spune pe aici. Pe de altă parte...

— Da, domnule?

— Fii atentă la el. Nu-l scăpa din ochi.

În timp ce a spus acest lucru, a privit-o în ochi și Annie s-a cutremurat involuntar. S-a ridicat și a pornit spre ușă.

— Și încă ceva, inspector Cabbot.

Annie s-a întors.

— Da, domnule.

Chambers a rânjit.

— Ai grijă cu Banks. Umblă vorba că e cam fustangiu, în cazul în care nu ai aflat deja.

Annie a simțit cum se îmbujorează în timp ce

ieșea din birou.

•

Banks a urmat-o pe Maggie Forrest în camera de zi cu lambriul închis la culoare și cu peisajele posomorâte cu rame grele, poleite, de pe pereți. Încăperea dădea spre vest, iar soarele după-amiezii târzii arunca umbrele dănuitoare ale frunzelor răsucite pe pereții mai îndepărtați ai camerei. Nu era o încăpere feminină, ci mai degrabă genul în care se retrăgeau bărbații să bea un porto și să fumeze un trabuc în serialele de epocă de la BBC, iar Banks intuia că Maggie nu se simțea în largul ei aici, deși nu era prea sigur ce-i lăsa această impresie. Când a observat fum în aer și câteva mucuri de țigară în scrumieră, Banks și-a aprins și el una și i-a oferit lui Maggie o Silk Cut. Aceasta a acceptat. Banks a privit-o pe eleva de pe canapea, cu capul aplecat, cu genunchii goi strânși, unul dintre ei cu o coajă din pricina vreunei căzături recente, cu un deget în gură.

— Nu ne prezentați? a întrebat-o pe Maggie.

— Detectivul...?

— Banks. Momentan inspector-șef.

— Inspector-șef Banks, ea este Claire Toth, o vecină.

— Mă bucur să te cunosc, Claire, a spus Banks.

Claire și-a ridicat privirea la el și a mormăit un „Bună ziua”, apoi a luat un pachet mototolit de Embassy Regal de zece țigări din buzunarul de la sacou și s-a alăturat adulților fumători. Banks știa că nu era momentul pentru prelegeri pe tema pericolelor fumatului. Era limpede că ceva nu era în regulă. Își dădea seama că plânseese după ochii ei roșii și după șiroaiele de pe obraji.

— Am pierdut ceva, a spus el. Mă pune și pe mine cineva la curent?

— Claire era colegă cu Kimberley Myers, a răspuns Maggie. Firesc, este afectată.

Claire a devenit agitată și privirea a început să-i rătăcească prin cameră. Fuma scurt și nervos din țigara pe care o ținea cu afectare, dreaptă, cu primele două degete țepene, dându-i drumul când pufăia, apoi strângând din nou degetele. Nu părea să tragă în piept, o făcea doar să pară și să se poarte ca un adult, a gândit Banks. Sau poate chiar ca să *se simtă* ca un adult, pentru că Dumnezeu știe

ce sentimente tulburi se învolburau în adâncul lui Claire în acest moment. Și avea să fie și mai rău. Și-a amintit de reacția lui Tracy la uciderea unei fete din Eastvale, Deborah Harrison, cu numai câțiva ani în urmă. Nici măcar nu se cunoscuseră prea bine, căci proveneau din medii sociale diferite, dar erau cam de-o vârstă, se întâlniseră de câteva ori și vorbiseră. Banks încercase s-o protejeze pe Tracy de adevăr cât de mult posibil, dar într-un final tot ce putea face era s-o consoleze. Era norocoasă; își revenise cu timpul. Alții nu își reveneau niciodată.

— Kim era cea mai bună prietenă a mea, a spus Claire. Iar eu am dezamăgit-o.

— Ce te face să crezi asta? a întrebat-o Banks.

Claire și-a mutat rapid privirea spre Maggie, de parcă ar fi cerut voie. Maggie a dat din cap aproape imperceptibil. Era o femeie atrăgătoare, a remarcat Banks, nu neapărat fizic, căci avea un nas puțin cam prea lung și o bărbie ascuțită, deși în același timp admira aspectul ei de spiriduș, atrăgător, băiețesc, dar ceea ce îl impresionau erau bunătatea și inteligența pe care le emana. Vedea

acest lucru în ochii ei, se simțea o eleganță de artist în cea mai mică dintre mișcărilor ei, ca de exemplu aceea de a scutura scrumul țigării, în mâinile ei mari cu degete lungi, ascuțite.

— Ar fi trebuit să fiu cu ea, a spus Claire. Dar n-am fost.

— Ai mers la petrecere? a întrebat Banks.

Claire a dat din cap și și-a mușcat buzele.

— Ai văzut-o pe Kimberley acolo?

— Kim. Eu îi spuneam întotdeauna Kim.

— Bun, Kim. Ai văzut-o pe Kim acolo?

— Am fost împreună. Nu e departe. Chiar după sensul giratoriu, pe Town Street, aproape de terenul de rugby.

— Știu locul, a spus Banks. Vizavi de școala Silverhill este biserica congregațională, nu?

— Da.

— Deci ați mers împreună la petrecere.

— Da, am mers acolo și... și...

— Nu te grăbi, a spus Banks când a observat că era cât pe ce să plângă iar.

Claire a mai tras o dată din țigară, apoi a stins-o. Nu i-a ieșit prea bine, și mucusul a continuat să

fumege. Și-a tras nasul.

— Voiam să venim acasă împreună. Adică... lumea zisese... știți... dădea la radio și la televizor, și tata mi-a spus... trebuia să avem grijă, să stăm împreună.

Banks se ocupase de transmiterea avertismentelor. Linia de demarcație dintre panică și precauție era fină, știa acest lucru, și deși dorea să evite paranoia generalizată pe care o cauzase Spintecătorul din Yorkshire¹⁰ ani de zile la începutul anilor optzeci, în același timp voia să fie limpede că tinerele trebuiau să aibă grijă după lăsarea întinericului. Dar, dacă nu impui interdicția de a ieși din casă după o anumită oră, nu poți obliga oamenii să aibă grijă.

— Ce s-a întâmplat, Claire? Ai pierdut-o din ochi?

— Nu, nu așa s-a întâmplat de fapt. Nu înțelegeți.

— Ajută-ne să înțelegem, Claire, a spus Maggie și a luat-o de mână. Vrem să înțelegem. Ajută-ne.

— Ar fi trebuit să fiu cu ea.

— Și de ce n-ai fost? a întrebat Banks. V-ați

certat?

Claire a făcut o pauză și și-a ferit privirea.

— Din cauza unui băiat, a spus ea într-un final.

— Kim era cu un băiat?

— Nu, *eu*. Eu eram cu un băiat, a șoptit, și lacrimile i s-au prelins pe obraji, dar a continuat. Nicky Gallagher. Îmi plăcea băiatul ăla de săptămâni bune și m-a invitat la petrecere. Apoi a spus că vrea să mă conducă acasă. Kim voia să plece chiar înainte de unșpe, avea oră de întoarcere acasă și în mod normal m-aș fi dus cu ea, dar Nicky... voia să mai dansăm pe o melodie lentă... m-am gândit că o să fie o mulțime de lume... și eu...

Apoi a izbucnit din nou în lacrimi și și-a afundat fața în umărul lui Maggie.

Banks a inspirat adânc. Durerea și vinovăția lui Claire erau așa de palpabile încât l-au copleșit valuri-valuri și l-au făcut să-și țină răsuflarea. Maggie a mângâiat-o pe cap și i-a șoptit vorbe de alinare, dar Claire încă își revărsa tot amarul. În cele din urmă lacrimile i-au secat și și-a suflat nasul într-o batistuță.

— Îmi pare atât de rău, a spus ea. Sincer. Aș da *orice* să retrăiesc noaptea aia și să procedez altfel. Îl *urăsc* pe Nicky Gallagher!

— Claire, a spus Banks, căruia nu-i era străin sentimentul de vinovăție. Nu e vina lui. Și cu atât mai puțin a ta.

— Sunt o scârbă egoistă. I-am zis lui Nicky să mă conducă acasă. M-am gândit că poate așa mă sărută. *Voiam* să mă sărute. Vedeți? Mai sunt și târfă.

— Nu fi prostuță, a spus Maggie. Inspectorul-șef are dreptate. Nu e vina ta.

— Dar dacă aș fi...

— *Dacă, dacă, dacă*, a spus Banks.

— Dar e adevărat! Kim nu avea pe nimeni, așa că a trebuit să meargă singură acasă și domnul Payne a înhățat-o. Pun pariu că i-a făcut chestii îngrozitoare înainte s-o omoare, nu? Am citit eu despre oamenii de felul lui.

— Indiferent ce s-a întâmplat în noaptea aia – a spus Banks – nu e din vina ta.

— Și atunci din vina cui e?

— A nimănui. Kim s-a aflat în locul nepotrivit în

momentul nepotrivit. Puteai fi...

Banks s-a oprit. Hm, nu era o idee prea bună. Spera că fata nu sesizase implicațiile, dar le sesizase.

— Eu, de exemplu? Da, știu. Îmi doresc să fi fost așa.

— Nu vorbești serios, Claire, a spus Maggie.

— Ba da. Așa nu ar mai fi trebuit să trăiesc cu povara asta. S-a întâmplat din cauza mea. Pentru că nu a vrut să stea pe capul nostru.

Claire a început să plângă iar.

Banks se întrebă dacă victima *putea* fi Claire. Se potrivea: era blondă și avea picioare lungi, cum este cazul multor fete din nord. Era oare așa de întâmplător? Sau Payne pusese ochii pe Kimberley Myers de la început? Jenny ar putea avea o teorie pe tema asta.

A încercat să-și imagineze ce se întâmplase. Payne și-a parcat mașina aproape de clubul tinerilor, poate; știind că era o petrecere în seara aceea, conștient că cea care îi reținuse atenția avea să fie acolo. Nu putea miza pe faptul că avea să meargă singură acasă, desigur, dar dacă nu riști, nu

câștigi. Întotdeauna era o șansă. Un risc, desigur, dar trebuie să i se fi părut că merită să și-l asume. Era pe placul inimii lui. Toate celelalte erau de antrenament. Aceasta era cea adevărată, cea pe care o dorise de la început, cea care era la școală în ochii lui, chinându-l zi de zi.

Terence Payne trebuie să mai fi știut, cum știa și Banks, că Kimberley locuia cu vreo două sute de metri mai jos de prietena ei Claire Toth pe Deal, sub podul de cale ferată, și că acolo era o porțiune de drum întunecat, părăsit, un teren pustiu de o parte și o biserică wesleyană¹¹ de cealaltă, care trebuie să fi fost cufundată în întuneric la acea oră, dat fiind că adepții wesleyanismului nu erau renumiți pentru petrecerile dezmațate de la miez de noapte. Când Banks mersese acolo sâmbătă după-amiază, a doua zi după dispariția lui Kimberley, urmând calea pe care trebuie s-o fi urmat și ea acasă de la petrecere, se gândise că trebuie să fi fost un loc ideal de acostare.

Payne, domnul Payne de la școală pe care îl cunoștea și care îi inspira *siguranță*, trebuie să fi parcat puțin mai departe de Kimberley și fie se

repezise la ea, fie o salutase, cine știe cum o făcuse să intre în mașină, apoi o adormise cu cloroform și o dusese prin garaj în pivniță.

Banks realiza acum că poate lui Payne nu-i venea să creadă ce noroc avea când Kimberley pornise singură spre casă. Trebuie să se fi așteptat să fie cu prietena ei Claire, dacă nu cumva și cu alții, și putea doar spera că ceilalți locuiau mai aproape de școală decât Kimberley și că ea avea să rămână singură pe acea ultimă porțiune scurtă dar pustie de drum. Dar, dat fiind că fusese singură de la început, dacă era atent și avea grijă să nu vadă nimeni, se putea chiar oferi să o ducă acasă cu mașina. *Avea încredere* în el. Poate chiar, fiind vecinul cel bun, cumsecade, o mai dusese deja acasă cu mașina.

„Treci în camionetă, Kimberley, știi că nu e sigur pentru o fată de vârsta ta să umble singură pe străzi la ora asta. Te duc eu acasă.”

„Da, domnule Payne. Vă mulțumesc mult, domnule Payne.”

„Ai noroc că am trecut eu întâmplător pe aici.”

„Da, domnule.”

„Hai, pune-ți centura de siguranță.”

— Domnule inspector-șef?

— Îmi cer iertare, a spus Banks, care se pierduse în gânduri.

— Poate pleca acasă Claire? Mama ei trebuie să fi venit deja de la serviciu.

Banks a privit copila. Întreg universul ei se prăbușise. Trebuie să fi fost îngrozită tot week-end-ul că se petrecuse ceva de felul acesta, așteptând cu oroare clipa în care umbra vinovăției sale căpăta substanță, când coșmarurile aveau să se dovedească a fi reale. Nu avea niciun motiv s-o mai țină aici. Să meargă acasă, la mama ei. Știa unde se afla dacă trebuia să mai stea de vorbă cu ea.

— Încă ceva, Claire, a spus el. L-ai zărit vreo clipă pe domnul Payne în seara aceea la petrecere?

— Nu.

— Nu a fost la petrecere?

— Nu.

— Nu avea mașina parcată în fața clubului pentru tineri?

— Din câte am văzut eu, nu.

— Ai remarcat pe cineva dând târcoale pe acolo?

— Nu. Dar nici nu m-am uitat prea bine.

— Ai zărit-o vreo clipă pe doamna Payne?

— Pe *doamna* Payne? Nu. De ce?

— Bine, Claire. Poți merge acasă acum.

— Mai aveți ceva vești despre Lucy? a întrebat Maggie după plecarea lui Claire.

— Primește îngrijiri. O să se facă bine.

— Voi ați să stați de vorbă cu mine?

— Da, a răspuns Banks. Au rămas câteva chestiuni nerezolvate din discuția de azi-dimineață, atâta tot.

— Da?

Maggie s-a jucat cu gulerul tricoului ei.

— Nimic important, presupun, a spus Banks.

— Ce anume?

— Unul dintre ofițerii care au stat de vorbă cu dumneavoastră mi-a dat impresia că i s-a părut că nu spuneți totul despre relația dumneavoastră cu Lucy Payne.

Maggie a ridicat din sprâncene.

— Înțeleg.

— Considerați că erați prietene apropiate?

— Prietene da, dar nu apropiate. Nu o cunosc demult pe Lucy.

— Când ați văzut-o ultima oară?

— Ieri. A trecut pe la mine după-amiază.

— Despre ce ați vorbit?

Maggie și-a privit mâinile care i se odihneau în poală.

— Nu cine știe ce. Știți cum e, despre vreme, muncă, genul acesta de lucruri.

Kimberley Myers era legată goală în pivnița familiei Payne, iar Lucy trecuse să discute despre vreme. Fie chiar era nevinovată, fie răutatea ei era mai mare decât îi fusese dat lui Banks să întâlnească până atunci.

— V-a dat vreodată motive să credeți că ceva nu era în regulă acasă? a întrebat el.

Maggie a meditat o clipă.

— Nu în sensul sugerat de dumneavoastră. Nu.

— Care este sensul sugerat de mine?

— Presupun că are legătură cu crima? Cu uciderea lui Kimberley?

Banks s-a lăsat pe speteaza fotoliului și a oftat.

Fusese o zi lungă și devenea și mai lungă. Maggie nu mințea convingător.

— Doamnă Forrest, a spus el, acum orice putem afla despre viața celor de la numărul 35 de pe Deal ne-ar fi util. Și chiar orice, vreau să spun. Îi împărtășesc impresia colegului meu că ne ascundeți ceva.

— Nu este nimic relevant.

— De unde naiba știți dumneavoastră asta? a izbucnit Banks. A fost șocat de felul în care a tresărit ea la tonul lui aspru, de mina ei înfricoșată și supusă și de felul în care s-a înconjurat și s-a strâns cu brațele. Doamnă Forrest... Maggie, a spus mai blând. Îmi pare rău, dar am avut o zi proastă și situația asta începe să mă demoralizeze. Dacă aș avea un bănuț pentru fiecare dată în care mi-a spus cineva că informațiile pe care le avea nu erau relevante pentru ancheta mea, aș fi bogat. Știu că avem cu toții secrete. Știu că sunt lucruri despre care am prefera să nu vorbim. Dar este o anchetă într-un caz de crimă. Kimberley Myers a murit. Agentul Dennis Morrissey a murit. Dumnezeu știe câte alte cadavre o să mai scoatem la iveală, iar eu

trebuie să stai aici și să te ascuți pe dumneata cum îmi spui că o cunoști pe Lucy Payne, că se poate să-ți fi împărtășit anumite sentimente și informații, dar că dumitale nu ți se par *relevante*. Haide, Maggie. Să fim serioși.

Liniștea a părut să dureze o veșnicie, până când a străpuns-o glasul firav al lui Maggie.

— Era maltrată. Lucy. El... soțul ei... o lovea.

— Terence Payne își maltrata soția?

— Da. E chiar așa de ciudat? E în stare să ucidă adolescente, cu siguranță că e în stare să-și bată soția.

— Ea ți-a spus?

— Da.

— De ce n-a făcut ceva în privința asta?

— Nu e așa de simplu cum crezi.

— Nu spun că e simplu. Și nu presupune că știi ce cred eu. Ce ai sfătuit-o?

— I-am spus să caute ajutor specializat, desigur, dar ea șovăia.

Banks știa destule despre violența domestică încât să-și dea seama că deseori victimelor acestora le este foarte greu să se adreseze

autorităților sau să plece: se simt rușinate, umilite, cred că e vina lor și sunt tentate să ascundă totul, crezând că până la urmă o să se rezolve. Multe dintre ele nu au unde merge, nu pot începe o altă viață și se tem de lumea din afara casei lor, chiar dacă în casa lor au parte de violență. De asemenea, avea senzația că Maggie Forrest știa din experiență proprie despre ce era vorba. Felul în care tresărise la tonul lui dur, felul în care evitase să vorbească despre acest subiect, în care se reținuse. Toate acestea erau semne.

— A spus vreodată că își bănuia soțul și de alte infracțiuni?

— Niciodată.

— Dar se temea de el?

— Da.

— Ai fost la ei acasă?

— Da. În câteva dăți.

— Ai remarcat ceva neobișnuit?

— Nu. Nimic.

— Cum se comportau unul cu celălalt?

— Lucy părea mereu agitată, irascibilă. Dornică să fie pe plac.

— Ai văzut vreodată vreo vânătăie?

— Nu lasă întotdeauna vânătăi. Dar Lucy părea să se teamă de el, să nu greșească cu ceva. La asta mă refer.

Banks și-a notat ceva.

— Asta e tot? a întrebat el.

— Ce vrei să spui?

— Doar asta ascundeai, sau mai e și altceva?

— Nu mai e nimic altceva.

Banks s-a ridicat și a spus că trebuie să plece.

— Acum înțelegi – a spus el la ușă – că ce mi-ai spus chiar *este* relevant, în definitiv? Foarte relevant.

— Nu înțeleg în ce fel.

— Terence Payne are traumatisme cranio-cerebrale serioase. Este în comă și se poate să nu-și mai revină niciodată din ea, și chiar dacă își revine, se poate să nu-și mai amintească nimic. Lucy Payne se va reface cu ușurință. Ești prima persoană care ne-a furnizat informații despre ea și sunt informații de pe urma cărora poate beneficia.

— În ce fel?

— Există doar două întrebări în legătură cu Lucy

Payne. Prima, a fost implicată? Iar a doua, a știut și a păstrat tăcerea în privința asta? Ceea ce tocmai mi-ai spus este primul lucru care înclină balanța în favoarea ei. Vorbind cu mine, i-ai făcut o favoare prietenei dumitale. Bună seara, doamnă Forrest. O să mă asigur că un ofițer ține locul sub observație.

— De ce? Crezi că sunt în pericol? Ai spus că Terry...

— Nu mă refer la acest fel de pericol, ci la presă. Reporterii pot fi foarte insistenți și nu vreau să le spui și lor ce mi-ai spus mie adineauri.

Leanne Wray avea șaisprezece ani când a dispărut din Eastvale vineri, 31 martie. Avea o înălțime de un metru cincizeci și opt și o greutate de numai patruzeci și trei de kilograme și jumătate. Era singură la părinți, locuia cu tatăl ei, Christopher Wray, șofer de autobuz, și mama ei vitregă Victoria, care nu lucra, într-o casă situată într-o zonă rezidențială chiar la nord de centrul orașului Eastvale. Leanne era elevă la școala din Eastvale.

Părinții lui Leanne au spus mai târziu poliției că nu li s-a părut că ar fi vreo problemă în acea vineri seara dacă își lasă fiica să meargă la cinematograful, deși auziseră de dispariția lui Kelly Matthews și a Samanthei Foster. În definitiv, mergea cu prietenii ei și îi spusese că trebuie să fie acasă cel târziu la zece și jumătate.

Singurul lucru la care ar fi putut obiecta Christopher și Victoria, dacă ar fi știut acest lucru, era prezența în grup a lui Ian Scott. Lui

Christopher și Victoriei nu le plăcea faptul că Leanne umbla cu Ian. În primul rând că era cu doi ani mai mare decât ea, iar acest lucru era prea mult la vârsta ei. În al doilea rând, Ian avea o reputație de scandalagiu și chiar fusese arestat de două ori de poliție: o dată pentru că spărsese o mașină să se plimbe cu ea și o dată pentru că vânduse Ecstasy în Bar None. De asemenea, Leanne era o fată foarte drăguță, suplă și cu un corp armonios, cu păr blond-auriu frumos, un ten aproape translucid și ochi albaștri cu gene lungi, iar ei credeau că un băiat mai mare precum Ian putea fi interesat de ea dintr-un singur motiv. Faptul că avea propriul apartament era o altă bilă neagră pentru el.

Însă lui Leanne îi plăcea să umble cu gașca lui Ian. Iubita lui Ian, care era și ea cu ei în seara aceea, era Sarah Francis, în vârstă de șaptesprezece ani, iar al patrulea din grup era Mick Blair, de optsprezece ani, un simplu prieten. Au declarat cu toții că, după film, se plimbaseră puțin prin centru, apoi se duseseră să bea o cafea la El Toro, deși într-o fază ulterioară a anchetei

poliția a descoperit că de fapt fuseseră la Old Ship Inn, situat pe o alee între North Market Street și York Road, și mințiseră în această privință deoarece și Leanne, și Sarah erau minore. Când au fost presați, au spus cu toții că Leanne îi lăsase în fața pubului și pornise spre casă pe jos pe la zece și un sfert și că nu ar fi trebuit să facă mai mult de zece minute. Dar nu a mai ajuns.

Părinții lui Leanne, deși erau mânioși și îngrijorați, au mai așteptat până dimineața înainte să sune la poliție, iar curând s-a declanșat o anchetă în bună regulă condusă de Banks. Orașul Eastvale a fost năpădit de afișe cu Leanne; toată lumea care fusese la cinematograful în Old Ship Inn și în centru în seara aceea a fost interogată. Nimic. Au făcut chiar o reconstituire, dar nici din asta nu a ieșit nimic. Leanne Wray dispăruse de pe fața pământului. Nimeni nu declarase că o văzuse de când plecase de la Old Ship.

Cei trei prieteni ai ei au spus că se duseseră într-un alt pub, The Riverboat, un loc aglomerat care era deschis până târziu, și până la urmă au ajuns la Bar None, situat în piața orașului.

Înregistrările televiziunii cu circuit închis îi arată sosind în jur de douăsprezece și jumătate. Apartamentul lui Ian Scott a fost percheziționat pentru a se verifica dacă existau urme ale trecerii lui Leanne, dar nu s-a găsit nimic. Chiar dacă fusese acolo, nu lăsase nicio urmă.

În casa soților Wray erau semne de tensiune, a descoperit curând Banks și, potrivit unei prietene de la școală, Jill Brown, Leanne nu se înțelegea bine cu mama ei vitregă. Se certau mult. Îi era dor de mama ei adevărată, care murise de cancer cu doi ani în urmă, iar Leanne îi spusese prietenei ei că Victoria ar trebui să se ducă să-și ia de lucru în loc să „îl facă de bani pe tatăl ei”, care și așa nu câștiga cine știe ce. Situația financiară era mereu complicată, spunea Jill, iar Leanne trebuia să poarte haine mai rezistente decât i se părea ei la modă și trebuia să aibă grijă să-i dureze mai mult decât și-ar fi dorit ea. La șaisprezece ani, și-a luat o slujbă de week-end într-un butic din centrul orașului, așa că-și putea cumpăra haine frumoase cu preț redus.

Atunci s-a născut o slabă speranță că Leanne

fugise ca să scape de o situație dificilă și într-un fel sau altul nu auzise mesajele. Asta până când a fost găsită geanta ei în tufișurile dintr-o grădină pe lângă care ar fi trecut în drum spre casă. Proprietarii casei au fost interogați, dar s-a dovedit că erau un cuplu de septuagenari la pensie și curând au fost scoși de sub acuzație.

După a treia zi, Banks l-a contactat pe comisarul Ron McLaughlin și apoi a purtat discuții cu comandantul Philip Hartnell de la poliția din West Yorkshire. În câteva zile, a fost creat grupul operativ pentru investigarea cazului Cameleonul, iar Banks a fost numit la conducerea echipei poliției din North Yorkshire. Acest lucru presupunea mai multe resurse, mai multe ore de lucru și un efort mai susținut. Din nefericire, mai însemna că ei credeau că un criminal în serie acționa, iar presa nu a pierdut prea mult timp până să înceapă să speculeze acest lucru.

Leanne era o elevă de nivel mediu, potrivit spuselor profesorilor. Probabil că s-ar fi putut descurca mai bine dacă s-ar fi străduit mai mult, dar nu voia să facă acest efort. Intenționa să

renunțe la școală la sfârșitul anului și să-și caute o slujbă, poate într-un magazin de haine sau într-unul de muzică precum Virgin sau HMV. Îi plăcea muzica pop, iar formația ei preferată era Oasis. Indiferent ce spunea lumea despre ei, Leanne era o admiratoare loială. Prietenii ei o considerau o persoană mai degrabă timidă dar relaxată, care râdea cu ușurință la glumele altora și nu foarte înclinată spre introspecție. De asemenea, suferea de o formă incipientă de astm și avea la ea un inhalator, care fusese găsit alături de restul lucrurilor personale în geanta abandonată.

Dacă a doua victimă, Samantha Foster, era puțin excentrică, în schimb Leanne Wray era cam la fel de obișnuită ca orice fată din clasa de mijloc din Yorkshire.

•

— Da, domnule, e în regulă, pot vorbi. Serios. Intrați.

Agentul de poliție Janet Taylor nu-i părea în regulă lui Banks când a trecut pe la locuința ei după ora șase în seara aceea, dar, în definitiv, oricine s-ar fi luptat în acea dimineață cu un

criminal în serie și ar fi ținut în poală capul partenerului său aflat pe moarte avea tot dreptul să pară un pic slăbit. Janet era palidă, trasă la față, iar faptul că era îmbrăcată complet în negru nu făcea decât să-i accentueze paloarea.

Apartamentul lui Janet era la etajul unui coafor de pe Harrogate Road, nu foarte departe de aeroport. Banks simțea mirosul de fixativ și de șampon de plante pe holul de la parter. A urmat-o pe scara îngustă. Femeia se mișca fără vlagă și-și târa picioarele. Banks se simțea aproape la fel de obosit pe cât părea Janet. Tocmai asistase la autopsia lui Kimberley Myers și, deși aceasta nu oferise niciun fel de surprize, moarte prin strangularea cu un laț, dr. Mackenzie îi găsisese urme de lichid seminal în vagin, anus și gură. Dacă aveau noroc, ADN-ul avea să conducă la Terence Payne.

Camera de zi a lui Janet Taylor dădea semne de neglijență tipică unei locuințe de polițist care locuiește singur. Banks recunoștea totul prea bine. Încerca să-și păstreze propria casă pe cât de curată posibil, dar uneori era dificil când nu-ți

puteai permite o menajeră și nici tu nu aveai timp. Când chiar găseai puțin timp liber, ultimul lucru de care aveai chef era să faci treabă în casă. Cu toate acestea, mica încăpere era destul de confortabilă, în ciuda prafului de pe masa joasă și de tricoul și sutienul atârnat de speteaza fotoliului, de revistele și de ceștile de ceai pe jumătate goale răspândite ici-colo. Pe pereți erau trei postere înrămate cu filme vechi cu Bogie¹², *Casablanca*, *Șoimul maltez* și *Regina africană*, și câteva fotografii pe policioară, inclusiv una cu Janet, mândră, în uniformă, așezată între doi oameni mai în vârstă, după părerea lui Banks mama și tatăl ei. Planta din ghiveciul de pe pervaz părea pe cale să-și dea obștescul sfârșit, era ofilită și cu frunzele maro pe margini. Un televizor licărea într-un colț, cu sonorul oprit. Era un post local de știri, iar Banks a recunoscut peisajul din jurul casei lui Payne.

Janet a mutat tricoul și sutienul de pe speteaza fotoliului.

— Luați loc, domnule.

— Poți să deschizi pentru o clipă sonorul? a

întrebat Banks. Cine știe, poate aflăm ceva.

— Sigur.

Janet a dat volumul mai tare, dar nu era decât o reluare a declarației de presă de mai devreme a comandantului Hartnell. Când s-a încheiat, Janet s-a ridicat și a oprit televizorul. Încă mai părea lentă în mișcări, articula cuvintele nedeslușit, iar Banks și-a imaginat că avea legătură cu sedativele pe care trebuie să i le fi administrat medicul. Sau poate era de la sticla de gin pe jumătate goală de pe bufet.

Un avion a decolat din Leeds de pe aeroportul Bradford și, deși zgomotul nu zguduia apartamentul, era suficient cât să zgâlțâie un pahar și să facă discuția imposibilă pentru aproximativ un minut. De asemenea, era cald în mica încăpere, iar Banks a simțit cum i se acumulează sudoarea pe frunte și la subrațe.

— De-aia e așa de ieftin aici, a spus Janet după ce zgomotul s-a redus la un bâzâit îndepărtat. Nu mă deranjează chiar așa de tare. Te obișnuiești. Uneori stau aici și îmi imaginez că sunt acolo sus, în unul dintre ele, și merg spre o țară exotică. S-a

ridicat și și-a turnat puțin gin, la care a adăugat niște apă tonică dintr-o sticlă deschisă de Schweppes. Doriți un pahar, domnule?

— Nu, mulțumesc. Cum te descurci?

Janet s-a așezat din nou și a clătinat din cap.

— Ciudat e că nu știu de fapt. Sunt bine, presupun, dar mă simt amorțită într-un fel, de parcă tocmai mi-aș fi revenit dintr-o anestezie și încă sunt înfășurată în vată. Sau de parcă aș visa, iar mâine-dimineață am să mă trezesc și lucrurile or să stea altfel. Dar n-o să fie așa, nu?

— Probabil că nu, a spus Banks. Se poate să fie și mai rău.

Janet a râs.

— Ei bine, vă mulțumesc că nu-mi turnați gogoși.

Banks a zâmbit.

— Cu plăcere. Uite ce e, n-am venit să îți pun la îndoială acțiunile, dar trebuie să aflăm ce s-a întâmplat în casa aia. Te simți în stare să discuți despre asta?

— Sigur.

Banks i-a sesizat limbajul trupului, felul în care

și-a încrucișat brațele și a părut să se refugieze în sine, și a bănuit că nu era pregătită, dar trebuia să insiste oricum.

— M-am simțit ca o criminală, știți? a zis ea.

— Ce vrei să spui?

— Felul în care m-a examinat doctorul, mi-a luat hainele și mi-a luat mostre de sub unghii.

— E procedura standard. Știi și tu.

— Știu. Știu. Dar nu așa te simți când ți se întâmplă ție.

— Presupun că nu. Uite ce e, n-am să te mint, Janet. Ar putea fi o problemă serioasă. S-ar putea termina imediat, doar un mic hop, dar ar putea de asemenea să dureze, să-ți creeze probleme în carieră...

— Eu cred că s-a cam terminat deja cariera mea, nu, domnule?

— Nu neapărat. Dacă nu vrei tu.

— Trebuie să recunosc că nu prea m-am mai gândit la asta de când... știți dumneavoastră, a spus și a râs amar. Ciudat e că, dacă am fi fost în America, acum aș fi fost o eroină.

— Ce s-a întâmplat când ai primit apelul?

Janet i-a spus despre incendierea mașinii, despre apel și despre faptul că a găsit-o pe Lucy Payne inconștientă pe hol. Vorbea în propoziții scurte, poticnite, ocazional oprindu-se să ia o înghițitură de gin cu apă tonică, o dată sau de două ori pierzând șirul și privind spre fereastra deschisă. De pe drumul aglomerat urcau zgomotele traficului serii, iar din când în când un avion ateriza sau decola.

— Ți s-a părut grav rănită?

— Destul de grav. Dar nu în pericol de moarte. Însă am stat cu ea în timp ce Dennis a verificat la etaj. S-a întors cu o pătură și cu o pernă, de asta îmi aduc aminte. Mi s-a părut drăguț din partea lui. M-a surprins.

— Dennis nu era întotdeauna drăguț?

— Nu, nu e un cuvânt cu care l-aș descrie. Nu eram de acord în multe privințe, dar presupun că ne înțelegeam binișor. E de treabă. Numai că un pic cam primitiv. Și plin de sine.

— Și pe urmă ce-ai făcut?

— Dennis s-a dus în spate, în bucătărie. În definitiv, cineva o lovise, și dacă autorul era soțul

ei, erau șanse să mai fie încă pe undeva prin casă. Nu? Și probabil își plângea de milă.

— Ai rămas cu Lucy?

— Da.

— Și pe urmă ce s-a întâmplat?

— M-a strigat Dennis, așa că am plecat de lângă ea. Stătea pe cât de comod posibil, cu pătura și perna. Sângerarea se oprise în mare măsură. Nu credeam că era în vreun pericol real. Ambulanța era pe drum...

— N-ai sesizat niciun fel de pericol în casă?

— Pericol? Deloc. Adică nu mai mult decât în orice incident domestic. Se pot întoarce împotriva ta. S-a mai întâmplat. Dar nu și în cazul ăsta.

— Bun. Ce v-a determinat să vă duceți în pivniță? V-ați gândit că soțul ei ar putea fi acolo?

— Da, presupun că da.

— De ce te-a strigat Dennis?

Janet s-a oprit, evident stânjenită.

— Janet?

Într-un târziu l-a privit.

— Ați fost acolo jos, în pivniță? l-a întrebat.

— Da.

— Afişul ăla de pe uşă. Ăla cu femeia.

— L-am văzut.

— Dennis m-a chemat să-l văd. Lui i se părea că asta e o glumă. La asta mă refer. Un primitiv.

— Înţeleg. Uşa era deschisă? Uşa la pivniţă?

— Nu, era închisă. Dar se vedea lumină pe dedesubt, un soi de lumină pâlpâitoare.

— Nu ai auzit că ar fi cineva acolo?

— Nu.

— A strigat vreunul dintre voi înainte să intre, v-aţi prezentat că sunteţi poliţişti?

— Nu-mi aduc aminte.

— Bun, Janet. Te descurci bine. Continuă.

Genunchii lui Janet erau strânşi şi-şi frângea mâinile în poală în timp ce vorbea.

— După cum am spus, se vedea o lumină pâlpâind.

— De la lumânări.

Janet l-a privit şi a fost cuprinsă de un frison.

— Mai era şi un miros urât, ca de canal.

— Aveai vreun motiv să te temi în faza asta?

— Nu neapărat. Îţi dădea fiori, dar acţionez cu grijă, cum se întâmplă mereu în asemenea situaţii.

E procedura standard. Putea să fi fost înarmat. Soțul. Eram conștienți de asta. Dar în caz că vă întrebați dacă aveam vreo bănuială în legătură cu ce aveam să găsim acolo, atunci răspunsul e nu. Dacă ar fi fost așa, am fi ieșit de acolo ca din pușcă și am fi adus ajutoare. Nici eu, nici Dennis nu suntem genul eroului, a spus și a clătinat din cap.

— Cine a intrat primul?

— Eu. Dennis a lovit ușa cu piciorul, s-a dat înapoi și a făcut o plecăciune. La mișto.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

A smucit din cap.

— S-a petrecut așa de repede. A fost ca prin ceață, îmi aduc aminte de lumânări, de oglinzi, de fată, de desenele obscene de pe pereți, lucruri pe care le-am văzut cu coada ochiului. Dar sunt ca niște imagini din vis. Dintr-un coșmar. S-a ghemuit pe fotoliu, cu picioarele sub ea, cuprinzându-se cu brațele, și respirația i-a devenit mai anevoioasă. Apoi a venit el. Dennis era chiar în spatele meu. Îi simțeam respirația caldă pe gât.

— De unde a apărut?

— Nu știu. Din spate. Dintr-un colț. Așa de repede.

— Ce-a făcut Dennis?

— N-a avut timp să facă nimic. Trebuie să fi auzit sau să fi simțit ceva care l-a făcut să se întoarcă, iar în clipa următoare sângera. A țipat. Atunci am scos bastonul. L-a mai tăiat o dată pe Dennis, iar sângele lui m-a împrôșcat pe mine. Era de parcă nu m-ar fi observat, sau nu i-ar fi păsat, avea să se ocupe de mine mai târziu. Dar când s-a întâmplat, aveam bastonul scos și a încercat să mă taie, dar l-am parat. Apoi l-am lovit... A început să plângă și și-a frecat ochii cu dosul mâinii. Îmi pare rău, Dennis, îmi pare așa de rău.

— Nu-i nimic, a spus Banks. Ușurel, Janet. Te descurci foarte bine.

— Avea capul în poala mea. Am încercat să-i țin artera închisă, așa cum ne învață la Primul ajutor. Dar n-am reușit. Nu mai făcusem chestia asta până atunci într-o situație reală. Sângele a continuat să se prelingă. Curgea așa de mult sânge. Janet și-a tras nasul și și l-a șters cu mâna. Îmi cer scuze.

— Nu-i nimic. Te descurci bine, Janet. Înainte de asta. Înainte să încerci să-l salvezi pe Dennis, ce-ai mai făcut?

— Îmi aduc aminte că l-am legat cu cătușele de una dintre țevi.

— De câte ori l-ai lovit?

— Nu-mi aduc aminte.

— Mai mult de o dată?

— Da. Tot venea spre mine, așa că l-am lovit iar.

— Și iar?

— Da. Se ridica întruna. A început iar să plângă. Când s-a calmat, a întrebat: A murit?

— Încă nu.

— Nenorocitul ăla l-a omorât pe Dennis.

— Da. Iar când unui om îi este ucis partenerul, trebuie să facă ceva, nu? Că dacă nu, afacerea are de suferit și detectivii de pretutindeni au și ei de suferit¹³.

Janet l-a privit de parcă ar fi crezut că a înnebunit.

— Poftim?

Banks a ridicat privirea spre Bogart în rolul lui

Sam Spade. Evident, posterele erau acolo de frumusețe, nu pentru că ea ar fi fost pasionată de filmele acelea, iar jalnica sa încercare de a destinde atmosfera eșuase.

— Nu contează, a spus. Mă întrebam doar la ce te gândeai.

— La nimic. Nu aveam timp să mă gândesc. Îl tăiașe pe Dennis și avea să mă taie și pe mine. Puteți să-l numiți instinct de conservare dacă vreți, dar nu era un gând conștient. Adică nu m-am gândit că aș face bine să-l mai lovesc o dată, că dacă nu, se ridică și mă taie. Nu s-a petrecut așa.

— Și atunci cum s-a petrecut?

— V-am spus. Ca o ceață. L-am scos din luptă pe ucigaș, l-am legat de una dintre țevi și apoi am încercat să-l mențin pe Dennis în viață. Nici măcar nu m-am mai uitat în direcția lui Payne. Să fiu sinceră, nu-mi păsa în ce stare era. Numai de Dennis îmi păsa. Janet s-a oprit și și-a privit mâinile încleștate pe pahar. Știți ce mă supără cu adevărat? Faptul că tocmai fusesem rea cu el. Toate astea pentru că făcuse glumele alea nenorocite, misogine cu pompierul.

— Ce vrei să spui?

— Ne certaserăm, nimic mai mult. Chiar înainte să ajungem la casă. I-am spus că probabil alunița aia a lui era canzeroasă. A fost o cruzime din partea mea. Știu că e ipohondru. De ce am făcut chestia asta? De ce sunt un om așa de îngrozitor? Atunci era prea târziu. Nu-i puteam spune că nu vorbeam serios.

A început din nou să plângă, iar Banks s-a gândit că era mai bine s-o lase să se elibereze. Era nevoie de mai mult de o porție de plâns ca să scape de sentimentul de vinovăție, dar cel puțin era un început.

— Ai luat legătura cu Federația?

— Încă nu.

— Ocupă-te de asta mâine. Discută cu reprezentantul tău. Or să te ajute ei în problema consilierii, dacă vrei, și...

— Cu reprezentarea legală?

— Dacă se ajunge la asta, da.

Janet s-a ridicat în picioare un pic mai nesigură și s-a dus să-și mai toarne un pahar.

— Ești sigură că e înțelept? a întrebat Banks.

Janet și-a turnat doar alcool și s-a așezat iar.

— Spuneți-mi ce ar trebui să mai fac, domnule. Să mă duc să stau cu soția și cu copiii lui Dennis? Să încerc să le explic cum s-a întâmplat, că a fost numai vina mea? Sau să-mi fac praf apartamentul, să ies în oraș și să mă iau la hartă în vreun pub oarecare, cum am acum chef să fac? Nu cred. Asta este de departe alternativa cel mai puțin dăunătoare la *orice* am eu chef să fac în momentul de față.

Banks a realizat că avea dreptate. Se simțise și el așa de mai multe ori și chiar cedase pornirii de a ieși în oraș și de a se lua la hartă cu cineva. Nu ajutase. Ar fi fost un ipocrit dacă ar fi spus că nu înțelegea foarte bine cum e să cauți uitarea pe fundul sticlei. Fuseseră două perioade în viața lui când căutase alinare în felul acesta. Prima fusese când simțise că se apropia rapid de epuizare în ultimele câteva luni petrecute la Londra, înainte de transferul în Eastvale, iar a doua cu mai bine de un an în urmă, după ce l-a părăsit Sandra.

Problema este că lumea spunea că nu dă rezultate, dar dădea. Ca soluție pe termen scurt, ca

să uiți pentru o vreme, nimic nu se compara cu sticla, poate doar heroina, dar Banks nu încercase. Poate că Janet Taylor avea dreptate, iar în seara asta cea mai bună soluție pe care o avea era să bea. Suferea, dar uneori trebuie să suferi de propria ta mână. Băutura ajută la potolirea durerii pentru o vreme și până la urmă nu mai știai de tine. Mahmureala avea să fie îngrozitoare, dar asta venea abia a doua zi.

— Că bine zici. Nu e nevoie să mă conduci.

Dintr-un impuls de moment, Banks s-a aplecat și a sărutat-o pe cap pe Janet când se pregătea să plece. Părul ei avea gust de plastic și cauciuc ars.

•

În seara aceea, Jenny Fuller se afla în biroul ei de acasă, unde păstra dosarele și notele anchetei pe computerul ei, dat fiind că nu i se pusese la dispoziție un birou la Millgarth. Biroul dădea spre The Green, un parc îngust situat între strada ei și East Side Estate. Vedeă luminile caselor printre spațiile dintre copacii întunecați.

Faptul că lucra așa de strâns cu Banks o făcuse pe Jenny să-și amintească de povestea lor. Odată

încercase să-l seducă, și-a amintit ea jenată, iar el refuzase politicos, spunând că era un bărbat cu o căsnicie fericită. Dar era atras de ea, atâta lucru realiza și ea. Nu mai era un bărbat cu o căsnicie fericită, dar acum o avea pe „Iubită”, cum ajunsese s-o numească Jenny pe Annie Cabbot, deși nu o întâlnise niciodată. Lucrul acesta se întâmplase deoarece Jenny fusese așa de mult timp plecată din țară și nici măcar nu fusese pe fază când se despărțiseră Banks și Sandra. Dacă ar fi fost acolo... ei bine, poate că lucrurile ar fi stat altfel. În schimb, se implicase într-o serie de relații dezastruoase.

Unul dintre motivele pentru care fusese plecată așa de mult timp, recunoscuse într-un final după ce se întorsese din California, de data aceasta cu coada între picioare, a fost ca să fugă de Banks, de prezența lui relaxată care o chinuia așa de tare, în timp ce pretindea că este indiferentă și mai detașată decât se simțea de fapt. Iar acum lucrau împreună.

Jenny și-a reîntors cu un oftat atenția asupra muncii ei.

Realiza că, până în prezent, principala ei problemă fusese o lipsă aproape completă de informații de natură medico-legală și de la locul crimei, iar fără ele era aproape imposibil să produci o analiză preliminară adecvată, o evaluare inițială ce putea servi drept punct de plecare al anchetei, care să ajute poliția să înțeleagă încotro trebuie să-și îndrepte atenția, darămite un profil mai complex. Cam tot ce reușise să analizeze fusese victimologia. Desigur că toate acestea le oferiseră destulă muniție detractorilor ei din grupul operativ – și, slavă Domnului, avea destui.

Anglia era încă în Evul Mediu în materie de psihologi consultanți și profilare criminalistică, era de părere Jenny, în special în comparație cu Statele Unite. În parte, acest lucru se datora faptului că FBI-ul era o forță națională cu resurse necesare dezvoltării de programe naționale, în vreme ce Marea Britanie avea cincizeci sau mai bine de forțe polițienești separate, fiecare operând individual. De asemenea, cei ce se ocupă cu profilarea în Statele Unite sunt de regulă polițiști și prin urmare sunt acceptați cu mai multă ușurință.

În Marea Britanie, de obicei aceștia sunt psihologi sau psihiatri și, prin urmare, poliția și sistemul judiciar în general nu au încredere în ei. Într-o sală de tribunal din Anglia, psihologii consultanți sunt norocoși dacă ajung în boxa martorilor, Jenny știa acest lucru, darămite să mai și fie acceptați ca martori experți, cum se întâmplă în Statele Unite. Chiar dacă ajungeau în boxă, probele pe care le prezentau erau privite cu reticență de către judecător și jurați, iar apărarea aducea repede un alt psiholog cu o altă teorie.

Pe scurt, Evul Mediu.

Când venea vorba de așa ceva, Jenny era conștientă că mare parte din forțele de poliție cu care lucra o priveau ca pe ceva un pic mai mult decât o clarvăzătoare, în cel mai bun caz, și că o aduceau doar pentru că era mai simplu decât să o ignore. Dar ea încă se lupta. Deși era pregătită să accepte că poate profilarea era încă mai degrabă o artă decât o știință și un profil putea rareori indica un ucigaș anume, era de părere că aceasta putea să restrângă aria suspecților și să ajute la concentrarea anchetei.

Lui Jenny nu-i era de ajuns să privească fotografiile pe un ecran, așa că le-a răsândit pe birou, deși le știa pe toate pe de rost: Kelly Matthews, Samantha Foster, Leanne Wray, Melissa Horrocks și Kimberley Myers, cu toatele fete blonde, atrăgătoare, cu vârste cuprinse între șaisprezece și optsprezece ani.

De la bun început existaseră prea multe speculații pentru gustul lui Jenny, principala fiind că toate cele cinci fete fuseseră răpite de aceeași persoană sau aceleași persoane. Le spusese lui Banks și echipei că ea putea găsi argumente aproape la fel de solide în sprijinul teoriei că nu aveau legătură unele cu altele, chiar și bazându-se pe așa de puține informații câte avea ea la dispoziție.

Tot timpul dispar fete tinere de acasă, argumentase Jenny; se ceartă cu părinții și fug de acasă. Dar Banks i-a spus că discuțiile detaliate și exhaustive cu prieteni, rude, profesori, vecini și cunoștințe arătau că toate fetele, cu excepția poate a lui Leanne Wray, proveneau din familii stabile și, dincolo de certurile ocazionale legate de iubiți,

haine, muzica prea tare și altele, nu se petrecuse nimic neobișnuit sau semnificativ în viața lor înainte de dispariție. Banks subliniase că nu erau tipicele cazuri de adolescente care fug de acasă. Mai era și chestiunea genților abandonate aproape de ultimul loc în care fuseseră văzute fetele. Criticată încă pentru cum gestionase cazul Spintecătorului din Yorkshire, poliția din West Yorkshire nu voia să-și asume riscuri.

Apoi au fost patru fete, și după aceea cinci, și nu s-au putut găsi niciun fel de urme ale vreuneia dintre fete prin canalele obișnuite: grupuri de sprijin ale tinerilor, Serviciul Național de Asistență pentru Persoane Dispărute, reconstituiri ale *Crimewatch UK*, afișe cu „Dispărut: ne puteți ajuta?”, apelarea la mass-media și eforturile poliției locale.

Într-un final, Jenny a acceptat argumentul lui Banks și a acționat ca și cum disparițiile ar fi fost legate între ele, dar în același timp ținând seama de diferențele dintre circumstanțele individuale. Nu peste mult timp, a descoperit că similaritățile depășeau cu mult diferențele.

Victimologie. Ce aveau în comun? Toate fetele erau tinere cu părul lung și blond, picioare lungi, suple și corp athletic. Asta părea să indice tipul de fată pe care o plăcea și el, spusese Jenny. Fiecare cu gusturile lui.

Deja la victima numărul patru, Jenny remarcase tiparul: aproape două luni între victimele unu și doi, cinci săptămâni între doi și trei, dar numai două săptămâni și jumătate între trei și patru. Devenise din ce în ce mai disperat, a gândit ea la vremea aceea, ceea ce însemna că putea deveni mai nesăbuit. Jenny era de asemenea dornică să parieze că avea loc și un fenomen de dezintegrare a personalității.

Criminalul își alesese bine locațiile. Petrecerile în aer liber, puburile, balurile, cluburile, cinematografele și concertele pop erau toate locuri și evenimente în care aveai șanse să găsești oameni tineri, și cu toții trebuiau să ajungă într-un fel sau altul acasă. Știa că echipa îl botezase Cameleonul și era de acord că se pricepea foarte bine să își aleagă victimele fără să fie văzut. Toate fuseseră răpite noaptea în locuri din oraș, porțiuni

pustii de pe străzile orașului, slab luminate și nefrecventate. De asemenea, reușise să se ferească de raza de acoperire a camerelor televiziunii cu circuit închis care existau în prezent în centrul multor orașe și piețe publice.

Un martor a declarat că a văzut-o pe Samantha, victima din Bradford, vorbind cu cineva prin fereastra unei mașini închise la culoare – singura informație pe care o avea Jenny despre posibila metodă de răpire.

Deși petrecerea de Revelion, concertul pop din Harrogate, cinematograful și barul universității erau evenimente bine cunoscute și locuri de vânatoare evidente, întrebarea care o supăra pe Jenny de sâmbătă dimineață era de unde știa criminalul despre petrecerea de la clubul tinerilor după care fusese răpită Kimberley Myers. Oare locuia în cartier? Era un enoriaș al bisericii, sau trecuse întâmplător pe acolo în momentul acela? Din câte știa ea, lucrurile acestea nu erau făcute cunoscute dincolo de comunitatea imediat învecinată, ba chiar nici măcar altora decât membrilor clubului. Acum știa: Terence Payne

locuia pe aceeași stradă și preda la școala locală. O cunoștea pe victimă.

De asemenea, acum, câteva dintre lucrurile pe care le aflase în ziua aceea explicau și unele dintre celelalte întrebări neclare pe care le acumulasă de-a lungul săptămânilor. Dintre cele cinci răpiri, patru avuseseră loc într-o vineri seara sau în primele ore ale zilei de sâmbătă dimineața, ceea ce o făcuse pe Jenny să creadă că ucigașul lucra cinci zile pe săptămână și că-și dedica week-end-ul hobby-ului său. Cea care nu se încadra în tipar, Melissa Horrocks, îi dăduse bătăi de cap, dar acum știa că Payne era profesor, așa că răpirea din ziua de marți 18 aprilie avea și ea logică. Era vacanța de Paște și Payne avea mai mult timp liber.

Din aceste informații insuficiente, toate provenind de dinainte de răpirea lui Kimberley Myers, Jenny presupusese că aveau de-a face cu un răpitor care profita de o ocazie ivită. Frecvența locuri adecvate în căutarea unui anumit tip de victimă și, când găsea una, lovea iute ca un fulger. Nu existau dovezi în sprijinul ideii că vreuna

dintre fete fusese urmărită fie în seara răpirii, fie înainte de aceasta, deși era o posibilitate pe care nu trebuia s-o ignore, dar Jenny era dispusă să parieze că studiasse locațiile, fiecare intrare și ieșire, fiecare cotlon, toate punctele de observație. Întotdeauna era un oarecare risc în astfel de situații. Poate suficient cât să-i garanteze un pic de adrenalină care probabil era și ea o parte din distracție pentru el. Acum Jenny știa că folosisese cloroform să-și neutralizeze victimele; acest lucru reducea nivelul riscului.

De asemenea, Jenny nu putuse până acum să ia în calcul niciun fel de informații de la locul crimei, deoarece nu existase niciuna. Puteau fi o mulțime de motive pentru care nu apăruseră cadavrele, spusese Jenny. Era posibil să fi fost abandonate în locuri izolate și încă să nu fi fost descoperite, îngropate în pădure, aruncate în mare sau într-un lac. Însă, pe măsură ce numărul disparițiilor a crescut și timpul se scurgea fără să fi fost găsit vreun cadavru, Jenny s-a trezind îmbrățișând teoria că omul lor era un colecționar, unul care își culege victimele și le savurează și

poate apoi se descotorosește de ele, așa cum un colecționar de fluturi își gazează și-și străpunge trofee cu acul.

Acum văzuse anticamera, unde criminalul îngropase, cel puțin parțial, cadavrele și nu credea că acest lucru fusese făcut accidental sau din neglijență. Nu credea că degetele de la picioarele unei victime ieșeau din pământ deoarece Terence Payne lucra de mântuială; era așa pentru că așa voia el să fie, era parte din fantezia lui, deoarece acest lucru îl *excita*, după cum spuneau americanii. Erau expozate din colecția lui, sala lui cu trofee. Sau *grădina* lui.

Acum Jenny trebuia să refacă profilul, luând în calcul toate probele noi care aveau să se reverse de la numărul 35 de pe Deal în următoarele câteva săptămâni. De asemenea, trebuia să afle tot ce se putea despre Terence Payne.

Și mai era ceva. Acum Jenny trebuia să țină seama și de Lucy Payne.

Știuse Lucy cu ce se ocupa soțul ei?

Era posibil, cel puțin așa bănuia ea.

De ce nu spunea nimic?

Poate dintr-un straniu simț al loialității – în fond era *soțul* ei – sau de frică. Dacă o lovise cu o vază cu o noapte în urmă, era posibil s-o mai fi lovit și cu alte ocazii, ca s-o avertizeze în privința sorții care o aștepta dacă spunea cuiva adevărul. Pentru Lucy trebuie să fi fost un infern, desigur, dar Jenny credea că era posibil ca ea să facă acest lucru. Multe femei își trăiau întreaga viață într-un asemenea iad.

Dar era Lucy implicată mai mult de atât?

Și acest lucru era posibil. Jenny sugerase, timid, că metoda răpirii indica faptul că ucigașul ar fi putut avea un ajutor, pe cineva care să le atragă pe fete în mașină, sau care să le distragă în timp ce el se apropia prin spate. O femeie ar fi fost perfectă pentru acest rol, ea ar fi făcut ca răpirea propriuzisă să se desfășoare mai ușor. Sunt mai mari șansele ca fetele, care tind să se ferească de bărbați, să se aplece spre fereastră și să dea o mână de ajutor când cea care oprește mașina este o femeie.

Erau oare femeile capabile de o asemenea răutate?

Categoric. Iar dacă erau prinse vreodată, revolta împotriva lor era mult mai mare decât împotriva oricărui bărbat. Era de ajuns să vezi reacția opiniei publice în cazurile Myra Hindley¹⁴, Rosemary West¹⁵ și Karla Homolka¹⁶ pentru a realiza acest lucru.

Deci, era Lucy Payne o ucigașă?

•

Banks se simțea stors de vlagă când a intrat pe aleea îngustă din fața casei sale din Gratly în noaptea aceea, aproape de miezul nopții. Știa că probabil ar fi trebuit să ia o cameră la hotel în Leeds, cum mai făcuse, sau să accepte oferta lui Ken Blackstone de a dormi pe canapeaua lui, dar își dorise foarte mult să meargă acasă în noaptea aceea, chiar dacă Annie refuzase să vină la el, și nu-l deranja prea tare să conducă. Asta îl ajuta să se relaxeze.

Îl așteptau două mesaje pe robot. Primul era de la Tracy, spunea că auzise știrile și că spera că el era bine, iar al doilea era de la tatăl lui Leanne Wray, Christopher, care văzuse conferința de presă

și știrile de seară și voia să știe dacă poliția găsisese cadavrul fiicei sale în casa familiei Payne.

Banks nu a dat curs niciunuia dintre ele. În primul rând că era prea târziu, iar în al doilea, nu voia să vorbească cu nimeni. Se putea ocupa de toți de dimineață. Acum că era acasă, se bucura chiar că nu venea Annie. Ideea de a avea companie în seara aceea, chiar și pe cea a lui Annie, nu-i surâdea și în definitiv, după câte văzuse și gândise despre ziua de astăzi, ideea de sex îl ispitesea la fel de tare ca posibilitatea unei vizite la dentist.

În schimb, și-a turnat cu generozitate un pahar de Laphroaig și a încercat să găsească o muzică adecvată. Simțea nevoia să asculte ceva, dar nu știa ce. De obicei nu avea nicio problemă să găsească ce-și dorea în ampla lui colecție, dar în acea seară a respins cam fiecare CD pe care l-a ales. Știa că nu voia să asculte jazz sau rock sau orice altceva prea sălbatic și primitiv. Wagner și Mahler ieșeau din discuție, și la fel și toți romanticii: Beethoven, Schubert, Rahmaninov și ceilalți. De asemenea, nu se punea problema de secolul al XX-lea. Într-un final, s-a decis pentru

suitele pentru violoncel ale lui Bach în interpretarea lui Rostropovici.

În fața casei, peretele jos de piatră dintre poteca nepavată și pârâu ieșea în afară și forma un mic parapet peste cascada Gratly, care era doar o serie de terase, niciuna dintre ele mai înaltă de câțiva metri, ce străbăteau de-a curmezișul satul și treceau pe sub micul pod de piatră care forma principalul său loc de adunare. De când se mutase în casă vara trecută, Banks își luase obiceiul de a sta acolo noaptea târziu dacă vremea era destul de bună, sau chiar să urce pe zid, cu picioarele atârinate deasupra pârâului, bucurându-se de un păhărel și de o țigară înainte de culcare.

Aerul nopții era tihnit și mirosea a fân și iarbă caldă. Dedesubt, valea dormea. Pe panta ei îndepărtată scânteiau luminițe de la câteva ferme, dar în afară de zgomotele scoase de niște oi de pe câmpul de dincolo de pârâu și de animalele de noapte din pădure, era liniște. Zărea în întuneric numai contururile unor copaci tăiați din depărtare, ca niște cocoșe sau zimți, profilați pe cerul nopții. I s-a părut că aude trilul sinistru al unei

găinușe-de-baltă ce răzbătea de sus, de pe terenurile necultivate. Luna cea nouă presăra o lumină firavă, dar erau mai multe stele decât văzuse el de multă vreme. Sub privirile sale, o stea a străpuns întunericul, lăsând în urmă o dâră lăptoasă.

Banks nu și-a pus nicio dorință.

Se simțea deprimat. Beția care se așteptase să-l cuprindă când avea să-l găsească pe ucigaș îl ocolea, cine știe cum. Nu avea sentimentul că se sfârșise, că răul fusese înlăturat. Într-un fel straniu, simțea că acesta abia începea. A încercat să-și alunge sentimentul de teamă.

A auzit un miorlăit lângă el și a privit în jos. Era pisoiiul slăbănog și roșcat din pădure. Începând din primăvara aceea, tot venise în câteva rânduri când Banks era singur afară, noaptea. A doua oară când a apărut, îi adusese niște lapte, pe care acesta l-a băut, după care a dispărut înapoi în pădure. Nu-l mai văzuse niciodată în altă parte sau în orice alt moment al zilei decât noaptea. Odată a cumpărat chiar niște hrană pentru pisici, ca să fie mai pregătit pentru vizită, dar pisoiiul nu se atinsese de

ea. Nu făcea decât să miorlăie, să bea laptele, să umble țănoș pe acolo preț de câteva minute și să plece de unde venise. Banks i-a adus o farfurioară cu lapte și a pus-o jos, reumplându-și și paharul în același timp. Ochii pisicii au scânteiat ca două luminițe chihlimbarii în beznă când a privit în sus, după care s-a aplecat să bea.

Banks și-a aprins țigara și s-a sprijinit de zid, lăsându-și paharul pe suprafața aspră de piatră. A încercat să-și curețe mintea de imaginile cumplite ale zilei. Pisica i s-a frecat de picior și a fugit înapoi în pădure. Rostropovici cânta în continuare, iar tiparul precis, matematic al tonurilor lui Bach formau un straniu contrapunct cu muzica sălbatică a cascadei Gratly, ale cărei ape se umflaseră de curând din pricina topirii de primăvară a zăpezilor, și pentru câteva clipe, cel puțin, Banks a izbutit să uite de sine.

Din câte spuneau părinții ei, Melissa Horrocks, în vârstă de șaptesprezece ani, care nu se întorsese acasă după un concert pop din Harrogate pe 18 aprilie, trecea printr-o fază rebelă.

Steven și Mary Horrocks o aveau doar pe ea, o binecuvântare târzie, când Mary avea în jur de treizeci și cinci de ani. Steven lucra în biroul unei fabrici locale de lactate, în vreme ce Mary avea un post cu jumătate de normă într-o agenție imobiliară din centrul orașului. Pe la vârsta de șaisprezece ani, Melissa a devenit interesată de acel gen teatral de muzică pop care recurgea la satanism drept recuzită principală.

Deși niște prieteni le spusese lui Steven și lui Mary că era destul de inofensiv – doar pornirea unor spirite tinere – și că avea să treacă curând, au fost alarmați când fata a început să-și schimbe aspectul și să o lase mai ușor cu teme și cu atletismul. Mai întâi Melissa și-a vopsit părul roșu, și-a pus un cercel în nas și se îmbrăca mult în

negru. Dormitorul ei s-a umplut de postere cu vedete slăbănoage, cu aspect satanic, precum Marilyn Manson, și cu simboluri oculte pe care părinții ei nu le înțelegeau.

Cam cu o săptămână înainte de concert, Melissa a decis că nu-i plăcea părul roșu, așa că s-a întors la părul ei natural, blond. Erau mari șanse, și-a spus Banks mai târziu, să scape cu viață poate dacă și-l lăsa roșu. Ceea ce, de asemenea, l-a condus pe Banks la concluzia că nu fusese urmărită înainte să fie răpită, sau cel puțin nu pentru mult timp. Cameleonul nu ar fi urmărit o roșcată.

Harrogate, un oraș prosper în stil victorian din North Yorkshire, cu aproximativ șaptezeci de mii de locuitori și cunoscut drept centru de conferințe și un magnet pentru oamenii aflați la pensie, nu era tocmai locația tipică pentru un concert cu Beelzebub's Bollocks, dar trupa era nouă și încă nu prinsese un contract de înregistrări important; astfel își construiau drumul spre angajamente mai serioase. Coloneii în retragere și genul de băgăcioși care urmăresc toate mizeriile de la televizor ca să poată apoi scrie scrisori de protest

telefonaseră ca de obicei solicitând interzicerea lui, dar până la urmă nu a servit la nimic.

În jur de cinci sute de puști au mers spre teatrul transformat în sală de concert, inclusiv Melissa și prietenele ei Jenna și Kayla. Concertul s-a terminat la zece și jumătate, iar cele trei fete au stat afară o vreme, ca să discute despre spectacol. Cele trei s-au despărțit cam în jur de unsprezece fără un sfert și fiecare a mers pe drumul ei. Era o noapte plăcută, așa că Melissa a spus că ea merge pe jos. Nu locuia departe de centrul orașului, iar în mare parte din drum a mers pe aglomeratul și bine luminatul Ripon Road. Mai târziu, două persoane au declarat că o văzuseră în jur de orele unsprezece: mergea către sud, la intersecția dintre West Park și Beech Grove. Ca să ajungă acasă, o lua pe Beech Grove și apoi ieșea după vreo nouăzeci de metri, dar nu a mai apucat.

La început, a existat o slabă speranță că poate Melissa fugise de acasă, dată fiind bătălia în desfășurare cu părinții ei. Dar Steven și Mary, împreună cu Jenna și Kayla, l-au asigurat pe Banks că nu putea fi cazul. Cele două prietene au spus că

ele își împărtășeau totul și ar fi știut dacă avea de gând să fugă. În plus, nu avea niciunul din lucrurile ei de preț și le-a spus că abia aștepta să se întâlnească cu ele a doua zi la Victoria Centre.

Apoi mai era și elementul satanist, care nu este de ignorat când dispare o fată. Au fost interogați membrii trupei și cât de mulți oameni din public au putut strânge, dar nici acest lucru nu a dat rezultate. Chiar și Banks a trebuit să recunoască atunci când a studiat mai târziu declarațiile că toată povestea aceea fusese destul de blândă și de inofensivă, că magia neagră era doar de ochii lumii, cum fusese și la Black Sabbath și Alice Cooper în tinerețea lui. Cei de la Beelzebub's Bollocks nici măcar nu smulgeau cu dinții capete de găini pe scenă.

Când geanta neagră de piele a Melissei a fost găsită în niște tufișuri la două zile după dispariția ei, de parcă ar fi fost aruncată de la fereastra unei mașini în mișcare, cu banii neatinși, cazul a intrat în atenția grupului operativ Cameleonul condus de Banks. Asemenea lui Kelly Matthews, Samanthei Foster și lui Leanne Wray înainte de ea, Melissa Horrocks dispăruse și ea fără urmă.

Jenna și Kayla au fost distruse. Chiar înainte ca Melissa să se piardă în noapte glumiseră, din câte spunea Kayla, despre perversi, iar Melissa arătase spre simbolul ocult de pe tricoul ei și spusese că acesta avea s-o apere de spiritele malefice.

Centrul operativ era aglomerat la orele 9 în dimineața zilei de marți. Mai bine de patruzeci de detectivi stăteau pe marginea birourilor sau sprijiniți de pereți. Fumatul nu era permis în clădire, iar mulți dintre ei mestecau gumă, se jucau cu agrafele de birou sau cu elastice din cauciuc. Majoritatea erau în grupul operativ de la început și cu toții dedicaseră multe ore și mult efort în acel caz, și de ordin emoțional, și fizic. Pe toți îi marcaseră. Banks știa din întâmplare că se destrămaseră căsnicia unui agent amărât din cauza multelor ore pe care acesta le petrecea departe de casă și a neglijenței față de soție. S-ar fi întâmplat oricum altă dată, își spunea Banks, dar o anchetă ca aceasta poate pune presiune, poate împinge evenimentele într-un punct de criză, mai ales dacă acel punct de criză nu era de la început prea

departe. În ultima vreme, Banks simțea și el că se apropie de un asemenea punct, deși nu avea idee unde era sau ce avea să se întâmple când avea să ajungă acolo.

Acum cel puțin aveau sentimentul că progresează, indiferent cât de incerte păreau încă lucrurile, iar atmosfera fremăta de speculații. Voiau cu toții să știe ce se întâmplase. Starea de spirit era amestecată: pe de o parte, aveau senzația că-și prinseseră omul, pe de alta fusese ucis unul de-al lor, iar partenerul lui urma să treacă printr-un infern.

Când Banks a intrat, prost dispus după încă o noapte în care nu dormise prea bine, în ciuda celui de-al treilea pahar de Laphroaig și al doilea CD cu sonatele pentru violoncel ale lui Bach, în cameră s-a făcut liniște și toată lumea aștepta să audă veștile. S-a așezat lângă Ken Blackstone, aproape de fotografiile fetelor, prinse de panoul de plută.

— Bun — a spus el —, o să fac tot posibilul să explic în ce stadiu suntem. Experții criminaliști sunt încă la locul crimei și se pare că or să mai fie acolo mult timp de aici înainte. Până acum, au scos

la iveală trei cadavre din anticamera pivniței și nu pare să mai fie loc și pentru altele. Sapă în grădina din spate după cea de-a patra. Niciuna dintre victime nu a fost identificată încă, dar sergentul criminalist Nowak spune că toate cadavrele aparțin unor tinere, așa că este logic să presupunem deocamdată că sunt fetele care au dispărut. Azi ar trebui să rezolvăm ceva cu identificarea în urma verificării fișelor dentare. Dr. Mackenzie i-a făcut ieri autopsia lui Kimberley Myers și a constatat că fusese neutralizată cu cloroform, dar că moartea a survenit ca urmare a unei inhibări a nervului vag cauzată de strangularea cu ajutorul unui laț. În rană erau înfipte fibre plastice galbene din sfoara de rufe. A făcut o pauză, a oftat și apoi a continuat: De asemenea, a fost violată anal și vaginal și forțată să facă sex oral.

— Și de Payne ce se aude, domnule? a întrebat cineva. O să moară nemernicul ăla?

— Ultima veste pe care o am este că au trebuit să-l opereze pe creier. Terence Payne este încă în comă, și e greu de spus cât ar putea dura, sau cum

se va sfârși. Apropo, acum știm că Terence Payne a locuit și a predat în Seacroft înainte să se mute în vestul orașului Leeds în septembrie acum doi ani, la începutul anului școlar. Inspectorul-șef Blackstone îl bănuiește că ar fi fost Violatorul din Seacroft, așa că deja verificăm probele de ADN. Am să vreau o echipă care să verifice ancheta făcută în acest caz împreună cu Departamentul local de Criminalistică. Sergent Stewart, te poți ocupa de asta?

— Imediat, domnule. Vă referiți la Departamentul de Criminalistică din Chapeltown.

Banks știa că probabil cei din Chapeltown erau nerăbdători să înceapă. Pentru ei era o soluție minune, o modalitate simplă de a rezolva odată mai multe cazuri deschise.

— Am verificat deja numărul de înmatriculare de la mașina lui Payne la DVLA în Swansea. Folosea numere false. Ale lui se termină în KWT, exact cum a descris martora la dispariția Samantha Foster. Criminaliștii le-au găsit ascunse în garaj. Asta înseamnă că Departamentul de Criminalistică din Bradford trebuie să-l fi

interogat deja. Presupun că după aceea a trecut la cele false.

— Și Dennis Morrissey? a întrebat cineva.

— Agentul Morrissey a murit din cauza pierderii de sânge cauzate de secționarea arterei carotide și a venei jugulare, după cum rezultă din examinarea de la locul crimei a dr. Mackenzie. O să facă autopsia astăzi. După cum vă imaginați, o să cam fie coadă la morgă. Are nevoie de ajutor. E cineva interesat?

În cameră s-au auzit râsete nervoase.

— Și agentul Taylor? a întrebat unul dintre detectivi.

— Agentul Taylor se ține bine, a spus Banks. Am vorbit cu ea ieri-seară. A reușit să-mi spună ce s-a întâmplat în pivniță. După cum știți probabil cu toții, o să fie anchetată, așa că haideți să ne menținem la distanță.

Din mulțime s-au auzit huiduieli. Banks le-a redus la tăcere.

— Trebuie făcut lucrul ăsta, oricât de puțin popular ar fi. Niciunul dintre noi nu este mai presus de lege. Dar să nu lăsăm lucrul ăsta să ne

distragă. Munca noastră este departe de a fi terminată. De fapt, abia acum începe. O să primim o mulțime de lucruri de pe urma muncii criminaliștilor din casă. Vor trebui etichetate, înregistrate, îndosariate. HOLMES este încă în funcțiune, așa că vor trebui completate dosarele verzi și introduse în sistem.

Banks a auzit-o pe Carol Houseman, operatorul HOLMES, mormăind:

— Rahat!

— Îmi pare rău, Carol, a spus el, cu un zâmbet compătimitor. E necesar. Cu alte cuvinte, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat, deocamdată încă avem treabă. Trebuie să strângem dovezile. Trebuie să dovedim fără nicio îndoială că Terence Payne este ucigașul celor cinci fete dispărute.

— Și nevastă-sa? a întrebat cineva. Trebuie să fi știut și ea.

Exact ce spusese și Ken Blackstone.

— Nu știm lucrul ăsta, a spus Banks. Deocamdată este victimă. Dar unul dintre lucrurile în atenția noastră va fi și posibilitatea ca ea să fi fost implicată. Deja suntem conștienți de faptul că

e posibil să fi avut un complice. Se poate să reușesc să vorbesc cu ea în dimineața asta. Banks și-a privit ceasul și i s-a adresat sergentului criminalist Filey: Până atunci, Ted, aș vrea să formezi o echipă și să verifici toate declarațiile și să discuți cu toți cei cu care am mai vorbit când au fost declarate dispărute fetele. Rude, prieteni, martori, toată lumea. Da?

— Că bine zici, șefu', a spus Ted Filey.

Banks nu putea să sufere să fie numit „șefu'”, dar nu a băgat în seamă.

— Luați câteva fotografii cu Lucy Payne și arătați-le tuturor celor cu care vorbiți. Vedeți dacă își aduce cineva aminte s-o fi văzut în preajma vreuneia dintre fetele dispărute.

Au mai izbucnit și alte mormăieli, iar Banks le-a amuțit din nou.

— Deocamdată – a spus el – vreau să țineți cu toții o legătură strânsă cu șeful de birou, sergentul Grafton aici de față...

S-au auzit urale și Ian Grafton a roșit.

— O să se ocupe de acțiunile premergătoare stabilirii listei de suspecți, și or să fie destule.

Vreau să știu până și ce mănâncă Terence și Lucy Payne la micul dejun și cât de des au scaun. Dr. Fuller a sugerat că Payne trebuie să-și fi păstrat imagini ale faptelor lui, casete video, cel mai probabil, dar poate numai simple fotografii. Încă nu s-a găsit nimic la locul faptei, dar trebuie să știm dacă soții Payne au avut sau au închiriat vreodată echipament video.

Banks a observat câteva priviri sceptice la menționarea lui Jenny Fuller. Tipica gândire îngustă, după părerea lui. Poate că psihologii consultanți nu au puteri magice și nu pot da numele criminalului în câteva ore, dar pe Banks experiența îl învățase că ei puteau restrânge câmpul și să indice zona în care se situa făptașul. De ce să nu apeleze la ei? În cel mai bun caz puteau da o mână de ajutor, iar în cel mai rău nu stricau cu nimic.

— Nu uitați — a continuat —, cinci fete au fost răpite, violate și ucise. *Cinci* fete. Nu trebuie să vă spun eu că una dintre ele putea să fie fiica *voastră*. Credem că l-am prins pe făptaș, dar nu putem fi siguri că a acționat singur și, până vom *dovedi* că el este, indiferent în ce stare se află, nimeni nu o să

se lase pe tânjală în echipa asta. S-a înțeles?

Detectivii adunați au mormăit:

— Da, domnule.

Apoi grupul a început să se împrăștie, unii ieșind să fumeze țigara necesară, alții reluându-și locurile la birouri.

— Încă ceva, a spus Banks. Agenții Bowmore și Singh, imediat în biroul meu.

După o scurtă întâlnire cu comandantul Hartnell, care *categoric* o studiasse critic, și cu Banks, care părea stânjenit de întreaga situație, inspectorul Annie Cabbot a citit dosarul agentului de poliție Janet Taylor în timp ce aștepta în micul birou care îi fusese repartizat. Hartnell însuși decisese că, întrucât Janet Taylor se prezenta de bunăvoie și nu era pusă sub arest, un birou era un mediu mult mai puțin amenințător pentru discuția preliminară decât jalnica sală standard de interogatoriu.

Annie era impresionată de dosarul agentului Taylor. Nu existau îndoieli că avea să-și găsească un loc în Cursul Accelerat de Avansare și să ajungă inspector în cinci ani dacă era achitată.

Janet Taylor era din Pudsey, urmasa studii în vederea bacalaureatului cu patru module și avea o diplomă universitară în sociologie obținută la Universitatea din Bristol. Avea numai douăzeci și trei de ani, nu era căsătorită și locuia singură. Janet avea note mari la toate examenele de admitere și, după părerea examinatorilor, dovedea o bună înțelegere a complexităților inerente guvernării unei societăți multiculturale și abilitățile cognitive și de rezolvare de probleme necesare unui detectiv. Avea o sănătate bună și printre hobby-urile ei amintea squash-ul, tenisul și computerele. În toată perioada studenției, își petrecuse vara lucrând ca agent de securitate la White Rose Centre din Leeds, operând camerele și patrulând prin incinta zonei comerciale. De asemenea, Janet făcuse și muncă de voluntariat în folosul comunității pentru biserica locală, unde îi ajuta pe vârstnici.

Toate aceste lucruri îi păreau destul de plicticoase lui Annie, care crescuse într-o comunitate populată de artiști din apropiere de St. Ives, înconjurată de ciudați, hipioți și trăsniți de

tot soiul. De asemenea, Annie intrase târziu în poliție și, deși avea o diplomă universitară, era de istoria artei, nu foarte utilă în poliție, și nu intrase în trupele blindate de intervenții din cauza unui incident petrecut în comitatul de dinainte, când trei colegi ofițeri încercaseră să o violeze la o petrecere după ce fusese avansată la gradul de sergent. Unul reușise înainte să apuce ea să-i respingă. Traumatizată, Annie nu îi denunțase decât a doua zi de dimineață, dar deja petrecuse ore în șir în baie, înlăturând probele. Șeful de personal acceptase spusele celor trei ofițeri în detrimentul spuselor ei și, deși recunoscuseră că lucrurile scăpaseră puțin din mână, în vreme ce Annie, beată fiind, îi ademenise, au spus că se stăpâniseră și că nu avusese loc nicio agresiune sexuală.

Multă vreme după aceea, lui Annie nu-i păsase prea mult de cariera ei și nimeni nu fusese mai uimit decât ea de ambiția renăscută, care presupusese acceptarea violului și a urmărilor, mai complicate și mai traumatice decât știa oricine altcineva în afară de ea, dar se întâmplase, iar

acum era inspector plin și ancheta un caz riscant din punct de vedere politic la ordinele inspectorului-șef Chambers, care era evident îngrozit de misiune.

O bătaie scurtă la ușă a fost urmată de intrarea unei tinere cu părul brunet tuns scurt, destul de uscat și de lipsit de viață.

— Mi s-a spus că sunteți aici, a spus ea.

Annie s-a prezentat.

— Ia loc, Janet.

Janet s-a așezat și a încercat să se facă comodă pe scaunul tare. Părea să nu fi dormit toată noaptea, lucru care nu a surprins-o pe Annie câtuși de puțin. Era palidă la față și avea semicercuri întunecate sub ochi. Poate dincolo de ravagiile nesomnului și ale groazei teribile, Janet Taylor era o tânără atrăgătoare. Fără îndoială avea ochi frumoși, de culoarea argilei, și genul de pomeți pe care fotomodelele își bazează întreaga carieră. De asemenea, părea o persoană foarte serioasă, împovărată de duritatea vieții, sau poate de vină erau evenimentele recente.

— Cum se simte? a întrebat Janet.

— Cine?

— Știți dumneavoastră. Payne.

— Încă e inconștient.

— O să supraviețuiască?

— Încă nu se știe, Janet.

— Bine. Ideea e că... mă rog, presupun că are importanță. Știți, în cazul meu.

— Dacă moare? Da, are importanță. Dar hai să nu ne facem griji din cauza asta deocamdată. Vreau să-mi spui ce s-a întâmplat în pivnița soților Payne, apoi am să-ți pun câteva întrebări. Și într-un final, vreau să scrii tot ce-mi spui într-o declarație. Nu este un interogatoriu, Janet. Sunt convinsă că a fost infernal pentru tine acolo în pivniță și nimeni nu vrea să te trateze ca pe o infractoare. Dar sunt proceduri ce trebuie urmate în cazuri de felul acesta, și cu cât le îndeplinim mai repede, cu atât mai bine.

Annie nu spunea întru totul adevărul, dar voia ca Janet Taylor să se relaxeze pe cât de mult posibil. Știa că trebuia să insiste și s-o impulsioneze un pic, poate chiar să intre dur din când în când. Aceasta era tehnica ei de interogare; în definitiv,

deseori sub presiune ieșea la iveală adevărul. Avea să cânte după ureche, dar dacă trebuia s-o necăjească pe Janet Taylor puțin, asta era. La naiba cu Chambers și Hartnell. Dacă trebuia să facă ea treaba asta afurisită, atunci avea s-o facă așa cum trebuia.

— Nu vă faceți griji, a spus Janet. Nu am făcut nimic rău.

— Sunt convinsă că nu. Povestește-mi.

În timp ce Janet Taylor vorbea, dând impresia că era destul de plictisită și de detașată, de parcă ar mai fi trecut deja de multe ori prin asta, sau de parcă ar fi spus povestea altcuiva, Annie i-a urmărit limbajul trupului. Janet se mișca des pe scaun, își frângea mâinile în poală, și când a ajuns la partea cu adevărat de coșmar, și-a încrucișat brațele, glasul i-a pierit și i s-a șters expresia feței. Annie a lăsat-o să continue, luându-și notițe în punctele care i se păreau relevante. Janet nu a încheiat hotărât ce avea de spus, ci vorbele ei mai degrabă s-au stins, după ce a spus că a stat și a așteptat ambulanța, cu capul agentului Morrissey în poală, în timp ce simțea cum sângele lui i se

scurgea pe coapse. Pe când vorbea despre acest lucru, i s-au ridicat sprâncenele, fruntea i s-a acoperit de riduri și au podidit-o lacrimile.

Annie a lăsat tăcerea să se prelungească pentru un răstimp după ce Janet se oprise, apoi a întrebat-o dacă dorește ceva de băut. Ea a cerut niște apă, iar Annie i-a adus de la automat. Era foarte cald în cameră și Annie și-a luat și ea un pahar.

— Încă ceva, Janet; apoi te las să-ți scrii declarația.

Janet a căscat. Și-a dus mâna la gură, dar nu și-a cerut scuze. În mod normal, Annie ar fi interpretat căscatul drept un semn că-i era frică sau că avea emoții, dar Janet Taylor avea motive întemeiate să fie obosită, așa că de data aceasta nu i-a dat prea mare atenție.

— La ce te gândeai în timpul ăsta? a întrebat Annie.

— La ce mă gândeam? Nici nu știu dacă mă gândeam la ceva. Doar reacționez.

— Ți-ai adus aminte de ceea ce ai fost învățată?
Janet Taylor a scos un râs forțat.

— Nimic nu te pregătește pentru *așa ceva*.

— Dar antrenamentul cu bastonul?

— La asta nu a trebuit să mă *gândesc*. Am făcut-o din instinct.

— Te simțeai amenințată.

— Și încă cum. Îl omora pe Dennis și apoi avea să mă omoare și pe mine. Deja o omorâse pe fata de pe pat.

— De unde știai că e moartă?

— Poftim?

— Mă refer la Kimberley Myers. De unde ai știut că e moartă? Ai spus că s-a petrecut totul așa de repede, abia ai zărit-o înainte de atac.

— Presupun... că așa am bănuir. În fond, zăcea acolo goală pe pat cu o sfoară galbenă în jurul gâtului. Avea ochii deschiși. Era logic să trag concluzia asta.

— Bun, a spus Annie. Deci nu te-ai gândit nicio clipă că o salvai?

— Nu. Mă preocupa ce i se întâmplă lui Dennis.

— Și ceea ce credeai că avea să ți se întâmple ție apoi?

— Da.

Janet a sorbit un pic de apă. Puțin din ea i s-a

prelins pe bărbie și pe tricoul gri, dar nu a părut să observe.

— Deci ai scos bastonul. Apoi ce-a mai urmat?

— V-am spus. A venit la mine cu o privire de nebun.

— Și te-a atacat cu maceta?

— Da. Am parat lovitura cu bastonul, cu marginea pe braț, cum ne-au învățat. Și apoi când și-a luat din nou avânt, până să apuce să se așeze iar pe poziție, mi-am luat eu avânt și l-am lovit.

— Unde l-ai lovit prima oară?

— În cap.

— Unde anume?

— Nu știu. Nu mă preocupa lucrul ăsta.

— Dar voiai să-l neutralizezi, nu?

— Voiam să nu măucidă.

— Așa că voiai să-l lovești într-un loc cu efecte imediate?

— Ăăă, sunt dreptace, așa că presupun că l-am lovit pe partea stângă a capului, undeva pe la tâmplă.

— A căzut?

— Nu, dar a fost amețit. Nu și-a putut repune

maceta în poziție ca să lovească din nou.

— Unde l-ai lovit apoi?

— În încheietură, cred.

— Ca să-l dezarmezi?

— Da.

— Ai reușit?

— Da.

— Și apoi ce-ai făcut?

— Am împins maceta cu piciorul într-un colț.

— Și Payne ce-a făcut?

— Se ținea de încheietură și mă înjura.

— Până atunci îl loviseși o dată în tâmpla stângă și o dată în încheietură?

— Exact.

— Și apoi ce-ai făcut?

— L-am lovit iar.

— Unde?

— În cap.

— De ce?

— Ca să-l neutralizez.

— Era ridicat în momentul ăsta?

— Da. Fusese în genunchi, încercând să ia maceta, dar s-a ridicat și s-a repezit spre mine.

— Era neînarmat în clipa aia?

— Da, dar tot era mai mare și mai puternic decât mine. Și avea o privire de nebun, părea să debordeze de forță.

— Așa că l-ai mai lovit o dată?

— Da.

— În același loc?

— Nu știu. Mi-am folosit bastonul în același fel. Deci presupun că da, asta dacă nu cumva era întors pe jumătate.

— Se poate?

— Nu cred.

— Dar e posibil? Că doar tu ai sugerat asta.

— Presupun că e posibil, dar nu văd motivul.

— Nu l-ai lovit în *ceafă* în niciun moment?

— Nu cred.

Janet începuse să nădușească. Annie îi vedea broboane pe frunte și o pată întunecată ce i se întindea ușor la subraț. Nu voia s-o mai supună pe biata femeie și la alte chinuri, dar trebuia să-și facă meseria și putea fi dură când era nevoie.

— Ce s-a întâmplat după ce l-ai lovit pe Payne în cap a doua oară?

— Nimic.

— Cum adică nimic?

— Nimic. A continuat să vină spre mine.

— Așa că l-ai mai lovit o dată.

— Da. Am apucat bastonul cu ambele mâini, ca pe un baston de crichet, ca să-l pot lovi mai tare.

— De data asta nu avea nimic cu care să se apere, nu?

— Numai brațele.

— Dar nu le-a ridicat să parizeze lovitura?

— Se ținea de încheietură. Cred că o avea ruptă.

Am auzit ceva pârâind.

— Așa că puteai să-l lovești cât de tare voiai?

— Tot se repezea la mine.

— Adică se deplasa încontinuu spre tine?

— Da, și mă înjura.

— Ce-ți spunea?

— Mizerii. Iar Dennis gema și sângera. Voiam să mă duc la el, să văd dacă îl pot ajuta, dar nu puteam face nimic până nu se oprea Payne.

— În momentul ăsta nu credeai că-l poți imobiliza cu cătușele?

— Nici gând. Deja îl loviseam de două-trei ori,

dar nu părea să aibă niciun efect. Venea întruna. Dacă m-aș fi apropiat și m-ar fi prins, m-ar fi strâns de gât până îmi dădeam suflarea.

— Chiar și cu încheietura ruptă?

— Da. Mi-ar fi putut pune brațul la gât.

— Bine.

Annie a făcut o pauză ca să noteze ceva pe carnetul din fața ei. Aproape că simțea mirosul fricii lui Janet Taylor și nu-și dădea seama dacă era o frică reziduală, din pivniță, sau din cauza împrejurărilor actuale. A prelungit luarea de notițe până când Janet a început să se miște și să se foiască, și atunci a întrebat:

— De câte ori crezi că l-ai lovit în total?

Janet a întors capul într-o parte.

— Nu știu. N-am numărat. Luptam pentru viața mea, mă apăram de un nebun.

— De cinci ori? De șase?

— V-am spus. *Nu-mi aduc aminte*. De câte ori a fost nevoie. Ca să nu mai vină. Nu se oprea, venea întruna.

Janet a izbucnit în lacrimi și Annie a lăsat-o să plângă. Era prima oară când emoția răzbătea

dincolo de șoc și avea să-i facă bine. După vreun minut, Janet și-a venit în fire și a mai sorbit puțin din apă. Părea jenată că avusese o cădere nervoasă în fața unei colege.

— Aproape am terminat, Janet, a spus Annie. Apoi te las în pace.

— Bine.

— Ai reușit să-l faci să rămână la pământ, nu?

— Da. A căzut pe zid și a alunecat jos.

— Încă se mai mișca?

— Nu cine știe ce. Se cam zbătea și respira greu. Și avea sânge la gură.

— Ultima întrebare, Janet: L-ai mai lovit după ce a căzut?

A ridicat din sprâncene speriată.

— Nu. Nu cred.

— Ce-ai făcut?

— I-am pus cătușele și l-am prins de țevă.

— Și apoi?

— Apoi m-am dus să-l ajut pe Dennis.

— Ești sigură că nu l-ai mai lovit după ce a căzut? Doar ca să fii sigură?

Janet și-a ferit privirea.

— V-am spus. Nu cred. De ce s-o fi făcut?

Annie s-a aplecat în față și și-a așezat brațele pe birou.

— *Încearcă să-ți aduci aminte, Janet.*

Dar Janet a clătinat din cap.

— E inutil. Nu-mi amintesc.

— Bine, a spus Annie și s-a ridicat în picioare. Interviul a luat sfârșit. A împins în fața lui Janet un formular pentru declarație și un pix. Scrie ce mi-ai spus mie, cât de detaliat posibil.

Janet a luat pixul.

— Și apoi ce se întâmplă?

— Când ai terminat, draga mea, du-te acasă și trage un șnaps. De fapt, mai bine două.

Janet a reușit să zâmbească slab dar sincer, în timp ce Annie pleca și închidea ușa în urma ei.

•

Agenții criminaliști Bowmore și Singh aveau un aer spăsit când au intrat în biroul temporar de la Millgarth al lui Banks – cum era și cazul, a gândit el.

— Luați loc, a spus acesta.

Bărbații s-au așezat.

— Ce e, domnule? a întrebat agentul Singh, încercând să adopte un ton relaxat. Aveți vreo treabă pentru noi?

Banks s-a rezemat de speteaza scaunului și și-a prins mâinile la ceafă.

— Într-un fel, a spus el. Dacă se poate numi treabă faptul că ascuțiți creioane și goliți coșurile de gunoi.

Cei doi au făcut ochii mari.

— Domnule..., a dat să spună Bowmore, dar Banks a ridicat mâna.

— Un număr de înmatriculare care se termină cu literele KWT. Vă sună cunoscut?

— Ce vreți să spuneți?

— KWT. Kathryn Wendy Thurlow.

— Da, domnule, a spus Singh. E numărul pe care l-a descoperit Departamentul de Criminalistică din Bradford în cazul Samantha Foster.

— Exact, a spus Banks. Și acum vă rog să mă corectați dacă greșesc, dar nu ne-au trimis cei din Bradford copii după documentele lor din cazul Samantha Foster când a fost înființată echipa asta?

— Ba da, domnule.

— Inclusiv numele tuturor celor din zonă care aveau o mașină închisă la culoare cu numărul de înmatriculare terminat în KWT.

— Erau mai bine de o mie, domnule.

— Mai bine de o mie. Într-adevăr. Departamentul de Criminalistică din Bradford i-a interogat pe toți. Și ghiciți cine se află printre cei o mie.

— Terence Payne, domnule, a răspuns Singh.

— Ce băiat deștept, a spus Banks. Și acum, când Departamentul de Criminalistică din Bradford lucra la cazul ăsta, a găsit legături cu vreun caz similar?

— Nu, domnule, a răspuns Bowmore de data aceasta. Era fata care a dispărut de la petrecerea de Revelion din Roundhay Park, dar nu aveam motive la vremea aia să facem legătura dintre ele.

— Corect, a spus Banks. Și de ce credeți că am declanșat o acțiune la scurt timp după ce a fost înființat grupul ăsta operativ menită să verifice toate probele din cazurile anterioare, inclusiv dispariția Samantha Foster?

— Pentru că ați crezut că există o legătură, domnule, a spus agentul criminalist Singh.

— Nu numai eu, a spus Banks. Dar așa e, trei fete, cum era la vremea aia. Apoi patru. Apoi cinci. Posibilitatea unei legături era din ce în ce mai mare. Și acum ghiciți cine a fost desemnat să verifice probele din cazul Samantha Foster.

Singh și Bowmore au făcut schimb de priviri, apoi s-au încruntat și l-au privit pe Banks.

— Noi, domnule, au spus într-un glas.

— Inclusiv reinterogarea celor de pe lista proprietarilor de mașini, pe care Departamentul de Criminalistică din Bradford a procurat-o de la DVLA.

— Mai bine de o mie, domnule.

— Într-adevăr – a spus Banks –, dar am dreptate când presupun că ați avut parte de mult ajutor și că acțiunea a fost repartizată mai multora și că litera P era printre cele date alfabetic în grija voastră? Pentru că așa scrie în hârțoagele mele. P de la Payne.

— Încă mai erau multe, domnule. Încă nu le-am terminat pe toate.

— Încă nu le-ați terminat pe toate? Asta a fost la începutul lui aprilie. Acum mai bine de o lună. V-ați cam moșmondit, nu?

— Am mai avut și alte misiuni, domnule, a spus Bowmore.

— Uite ce e – a spus Banks –, nu vreau scuze. Dintr-un motiv sau altul, nu l-ați interogat încă o dată pe Terence Payne.

— Dar n-ar fi contat, domnule, a spus Bowmore. Vreau să spun că Departamentul de Criminalistică din Bradford nu l-a indicat tocmai ca fiind suspectul numărul unu, nu? Ce avea să ne spună nouă ce nu le spusese lor deja? Nu avea să decidă să mărturisească doar pentru că ne-am dus să vorbim cu el, nu?

Banks și-a trecut mâna prin păr și a tras o înjurătură în gând. Nu era un zbir din fire, nici pe departe, și ura această parte a muncii lui, să le frece oamenilor ridichea, căci o pățise și el de multe ori, dar dacă existau oameni care chiar meritau asta, atunci gogomanii ăștia meritau tot ce era mai rău.

— Asta ar trebui să fie un exemplu de inițiativă

din partea voastră? a întrebat el. Pentru că dacă e așa, ar fi fost mai bine să respectați procedura și să executați ordinele.

— Domnule, a spus Singh, în fond era profesor. Proaspăt căsătorit. Avea o casă frumoasă. Chiar *am citit* toate declarațiile.

— Îmi pare rău, a spus Banks, clătinând din cap. Scap eu ceva din vedere aici?

— Cum adică, domnule?

— Din câte știu eu, dr. Fuller nu ne oferise niciun fel de profil al persoanei pe care o căutam la momentul ăla.

Agentul Singh a zâmbit larg.

— De fapt, nu prea ne-a oferit nimic, nu, domnule?

— Și atunci ce v-a făcut să credeți că puteți elimina de pe lista suspectilor un profesor proaspăt căsătorit, cu o casă frumoasă?

Singh a deschis gura și apoi a închis-o, ca un pește. Bowmore a privit în pământ.

— Deci? a repetat Banks. Aștept.

— Domnule, a spus Singh, îmi pare rău, dar încă nu ajunseserăm la el.

— Ați vorbit cu *vreunul* dintre oamenii de pe listă?

— Cu vreo câțiva, domnule, a mormăit Singh. Cu cei pe care i-au marcat ca posibili cei de la Departamentul de Criminalistică din Bradford. Era un tip acuzat de exhibiționism, dar avea un alibi solid în cazul lui Leanne Wray și al Melissei Horrocks. Pe asta l-am verificat, domnule.

— Așadar, atunci când nu aveți nimic mai bun de făcut, mai împușcați câteva ore suplimentare bifând un nume sau două de pe listă, cele lângă care au pus semne de întrebare cei din Departamentul de Criminalistică din Bradford. Nu?

— Nu e drept, domnule, a spus Bowmore.

— Nu e drept. Am să-ți spun eu ce nu e drept, agent Bowmore. Nu e drept că cel puțin cinci fete din câte știm noi până acum au murit cel mai probabil de mâna lui Terence Payne. Asta nu e drept.

— Dar n-ar fi recunoscut în fața noastră, domnule, a protestat Singh.

— Se presupune că sunteți detectivi, nu? Uite,

am să vă explic în termeni simpli. Dacă v-ați fi dus acasă la Payne când trebuia, să zicem luna trecută, atunci poate că una sau două dintre fete nu ar fi murit.

— Nu ne puteți reproșa nouă asta, domnule, a protestat Bowmore, roșu la față. Este inacceptabil.

— Serios? Dar dacă vedeți sau auzeați ceva suspect în timp ce erați în casă și îl interogați? Dacă instinctul vostru bine dezvoltat de detectivi sesiza ceva și i-ați fi cerut să aruncați o privire?

— Dar cei de la Departamentul de Criminalistică din Bradford nu au...

— Mă doare în cot de ce-au făcut sau n-au făcut cei din Bradford. Ei investigau un singur caz: dispariția Samanthei Foster. Voi, pe de altă parte, investigați un caz de dispariții în lanț. Dacă ați fi avut un motiv cât de mic să vă uitați în pivniță, l-ați fi prins, credeți-mă. Chiar și dacă v-ați fi băgat nasul prin colecția lui de filme ați fi putut avea suspiciuni. Dacă v-ați fi uitat la mașina lui, ați fi remarcat plăcuțele false. Cele pe care le folosește acum se termină în NGV, nu în KWT. Asta v-ar fi tras un semnal de alarmă, nu credeți? În schimb,

ați decis cu de la voi putere că nu merită să grăbiți acțiunea asta. Dumnezeu știe ce altceva vi s-a părut vouă mult mai important. Ascult.

Amândoi și-au coborât privirea.

— Nu aveți nimic de spus în apărarea voastră?

— Nu, domnule, a mormăit agentul Singh printre dinți.

— Am să vă acord chiar beneficiul îndoielii, a spus Banks. Am să presupun că urmăreați acțiunea din alte perspective, nu ardeți gazul de pomană. Dar chiar și așa ați dat chix.

— Dar el trebuie să-i fi mințit pe cei de la Departamentul de Criminalistică din Bradford, a argumentat Bowmore. Ne-ar fi mințit și pe noi.

— Chiar nu înțelegeți, nu? a spus Banks. V-am spus. Ideea e să fiți *detectivi*. Nu luați nimic de bun. Poate ați fi remarcat ceva din limbajul lui corporal. Poate l-ați fi prins cu vreo minciună. Poate, Doamne ferește, i-ați fi verificat chiar unul dintre alibiuri și ați fi constatat că nu stă în picioare. Poate că ceva v-ar fi trezit o suspiciune cât de mică în privința lui Terence Payne. M-am făcut înțeles? Ați avut cel puțin două-trei lucruri în

plus față de cei din Bradford și ați dat-o în bară. Acum vă retrag cazul, amândurora, și lucrul ăsta o să figureze în dosarul vostru. E limpede?

Bowmore l-a săgetat pe Banks cu privirea, iar Singh părea gata-gata să plângă, dar în clipa aceea Banks nu simțea niciun fel de milă față de niciunul dintre ei. Simțea că i se anunța o migrenă cumplită.

— Ieșiți naibii de aici, a spus. Și să nu vă mai prind prin centrul operativ.

•

Maggie s-a refugiat în atelierul lui Ruth. Lumina primăvărată se revărsa pe fereastră, pe care a deschis-o câțiva centimetri ca să intre aerul. Era o încăpere spațioasă din fundul casei, inițial concepută ca un al treilea dormitor, și deși priveliștea de la fereastră lăsa mult de dorit – un drum lăturalnic mizerabil, plin de gunoaie, și incinta primăriei pe fundal –, camera în sine era perfectă pentru nevoile ei. Sus, pe lângă cele trei camere, toaletă și baie, mai era și o mansardă, la care se ajungea pe o scară mobilă, unde Ruth spunea că depozitează lucruri. Maggie nu depozita nimic acolo; de fapt, nici măcar nu urca acolo, căci

o tulburau locurile pline de păianjeni, de praf și lăsate în părăsire, și numai când se gândea la această posibilitate o lua cu fiori. Mai avea și alergii, și la cea mai mică prezență a prafului o usturau ochii și o mânca nasul.

Un alt avantaj din ziua aceea era că sus, în dosul casei, nu era permanent distrasă de toată activitatea de pe Deal. Traficul fusese reluat, dar numărul 35 era izolat și oamenii se tot vânturau pe acolo, ieșeau cu cutii și geți în care Dumnezeu știe ce era. Desigur, nu-și putea scoate acest lucru din minte, dar nu citise ziarul în dimineața aceea și a dat radioul pe un post cu muzică clasică unde erau puține pauze pentru știri.

Se pregătea să facă ilustrațiile unei noi selecții din *Poveștile fraților Grimm* și lucra la desene preliminare și schițe, și ce povești înfiorătoare erau, a descoperit ea când le-a citit pentru prima oară de când era adult. Pe vremea aceea îi păruseră ceva îndepărtat, ca un desen animat, dar acum groaza și violența îi păreau teribil de reale. Schița pe care tocmai o terminase era pentru Rumpelstiltskin, piticul malefic care a ajutat-o pe

Anna să transforme în aur paietele în schimbul primului ei născut. Ilustrația ei era puțin prea idealizată, s-a gândit Maggie: o fetiță tristă cu o roată de tors, cu ochii arzători abia schițați și pe fundal umbra distorsionată a piticului. Nu prea putea folosi scena în care acesta lovea așa de tare cu piciorul încât îi ieșea prin podea și-i cădea în timp ce încerca să-l scoată. Violență neutră, nu se insistă pe sânge și pe măruntaie cum făceau așa de multe filme din zilele noastre, cu efecte speciale de amorul artei, dar totuși violență.

Acum lucra la *Rapunzel*, iar schițele preliminare o înfățișau pe fată – încă o primă născută smulsă de lângă părinții ei adevărați – cum își lasă părul să curgă din turnul unde era ținută prizonieră de către o vrăjitoare. Și încă un sfârșit fericit, în care vrăjitoarea este mâncată de un lup, mai puțin mâinile și picioarele cu gheare, pe care lupul le scuipă ca să le mănânce viermii și gândacii.

Încerca doar să înfățișeze cum trebuie cosița lui Rapunzel ca o sfoară și poziția capului, să dea măcar *impresia* că ar putea susține greutatea

prințului, când a sunat telefonul.

Maggie a răspuns de la derivația din atelier.

— Da?

— Margaret Forrest? a întrebat glasul unei femei. Sunteți Margaret Forrest?

— Cine întreabă?

— Tu ești, Margaret? Numele meu este Lorraine Temple. Nu mă cunoști.

— Ce dorești?

— Înțeleg că tu ai dat apelul de urgență de pe Deal ieri de dimineață? Cel legat de incidentul domestic.

— Cine ești? Ești reporteră?

— Ah, nu am spus? Da, sunt jurnalistă la *The Post*.

— Nu trebuie să discut cu voi. Dă-mi pace.

— Uite, Margaret, sunt aici pe stradă. Sun de pe mobil. Poliția nu mă lasă să mă apropiu de casa ta, așa că mă întrebam dacă ai vrea să te întâlnești cu mine să bem ceva. E aproape de ora prânzului. E un pub drăguț...

— Nu am ce discuta cu dumneata, domnișoară Temple, așa că nu are rost să ne întâlnim.

— Ai anunțat la poliție incidentul domestic de la numărul 35 de pe Deal ieri de dimineață, nu?

— Da, dar...

— Atunci am sunat la cine trebuie. Ce te-a făcut să crezi că este un incident domestic?

— Scuză-mă, dar nu înțeleg. Nu știu ce vrei să spui.

— Ai auzit zgomote, nu? Țipete? Zgomot de sticlă spartă? O bufnitură?

— De unde știi toate astea?

— Mă întreb ce te-a făcut să tragi concluzia că era un incident domestic, atâta tot. Adică, de ce nu putea fi o încăierare cu un tâlhar, de exemplu?

— Nu știu unde bați.

— Haide, Margaret. Maggie ți se spune, nu? Pot să-ți zic Maggie?

Maggie nu a spus nimic. Nu își dădea seama de ce nu-i închidea pur și simplu telefonul.

— Uite ce e, Maggie – a continuat Lorraine –, să fim serioși. Trebuie să-mi câștig și eu existența. Erai prietenă cu Lucy Payne, nu-i așa? Știi ceva despre ea? Ceva ce noi ceilalți nu știm?

— Nu mai pot discuta cu tine, a spus Maggie și

apoi chiar a închis.

Dar ceva din ce i-a spus Lorraine Temple i-a dat de gândit și și-a regretat gestul. În ciuda a ceea ce-i spusese Banks, dacă era să se poarte ca o prietenă a lui Lucy, atunci presa se putea dovedi un aliat, nu un inamic. Poate că ar trebui să discute cu reporterii, să-i mobilizeze în sprijinul lui Lucy. Compătimirea din partea opiniei publice ar fi foarte importantă, și în această privință presa o putea ajuta. Desigur, acest lucru depindea de abordarea poliției. Dacă Banks credea ce-i spusese Maggie despre abuzuri și dacă Lucy confirma acest lucru, cum și avea s-o facă de altfel, atunci poliția avea să realizeze că era mai degrabă victimă decât orice altceva și avea să o elibereze imediat ce își revenea.

Lorraine Temple a fost destul de insistentă încât să mai sune o dată peste câteva minute.

— Haide, Maggie, a spus ea. În ce fel poate strica chestia asta?

— Bine, a spus Maggie. O să mă întâlnesc cu tine să bem ceva. Zece minute. Știu locul despre care vorbești. Se numește Tăietorul de Lemne. În

josul Dealului, nu?

— Exact. Zece minute. O să fiu acolo.

Maggie a închis. Cât timp era încă lângă telefon, a luat Pagini Aurii și a căutat o florărie locală. A aranjat să-i fie trimise niște flori lui Lucy în camera ei de spital, alături de un bilet cu urările ei de bine.

Înainte să plece, a aruncat o ultimă privire rapidă la schiță și a remarcat ceva curios la ea, la chipul lui Rapunzel. Nu era genul de chip de prințesă din povești pe care îl vedeai în așa de multe ilustrații; era aparte, unic, iar Maggie se mândrea cu asta. Însă, mai mult de atât, chipul lui Rapunzel, pe jumătate întors spre cititor, semăna cu cel al lui Claire Toth, avea chiar și cele două coșuri de pe bărbie. Încruntată, Maggie și-a luat guma și le-a șters înainte să plece la întâlnirea cu Lorraine Temple de la *The Post*.

•

Banks nu putea să sufere spitalele, ura tot ce era legat de ele, și simțea așa încă de când îi scosese rămigdalele la vârsta de nouă ani. Le detesta mirosul, culorile pereților, ecourile,

halatele albe ale doctorilor și uniformele pe care le purtau asistentele, detesta paturile, termometrele, seringile, stetoscoapele, perfuziile și straniile mașinării pe care le zărea în spatele ușilor întredeschise. Pe scurt, *totul*.

Să fie sincer, detestase toate acestea încă de dinainte de experiența cu amigdalele. Când s-a născut fratele lui, Roy, Banks avea cinci ani, cu șapte sub vârsta la care i se permitea să intre într-un spital la ora de vizită. Mama sa avea ceva probleme cu sarcina, acel gen de probleme nespecificate despre care adulții par să vorbească veșnic în șoaptă, și a petrecut o lună întreagă acolo. Acelea erau vremurile în care te lăseau să stai așa de mult timp într-un pat. Banks a fost trimis să locuiască cu mătușa și unchiul său în Northampton și a mers la o școală nouă întreaga perioadă. Niciodată nu s-a adaptat și, fiind elevul cel nou, a trebuit să se apere singur de câțiva bătauși.

Își amintea cum îl dusesese unchiul său la spital să-și vadă mama într-o noapte întunecoasă și rece de toamnă și-l ținuse la fereastră, slavă Domnului

că era la parter, ca să poată șterge chiciura cu mănua de lână și să-i vadă trupul umflat pe la jumătatea salonului și să-i facă cu mâna. Se simțea așa de trist. Trebuie să fi fost un loc îngrozitor, își amintea că gândise, care ținea mama departe de copilul ei și o puneă să doarmă într-o cameră plină de oameni necunoscuți când ea era așa de bolnavă.

Scoaterea amigdalelor îi confirmase numai ceea ce știa deja din capul locului, și deși acum era mai mare, spitalele tot îl băgau în sperieți. Vedea în ele soluția extremă, locuri în care omul ajunge în cele din urmă, unde se duce să moară și unde toate actele bine intenționate, precum palparea, înțeparea, tăierea și toată pleiada de „ectomii” ale științei medicale nu fac decât să amâne inevitabilul, umplând ultimele zile pe acest pământ ale omului de tortură, durere și frică. Banks era un adevărat Philip Larkin¹⁷ când venea vorba de spitale, mintea îi stătea numai la „anestezia din care nimeni nu-și mai revine”.

Lucy Payne era sub supraveghere la Spitalul General din Leeds, nu foarte departe de secția de terapie intensivă unde se afla soțul ei după ce

fusese supus unei operații de urgență menită să-i îndepărteze așchiile de craniu din creier. Agentul de poliție postat în fața salonului ei, cu o carte broșată de Tom Clancy cu colțul paginii îndoit pe scaunul de lângă el, a raportat că nu intrase și nu ieșise nimeni în afară de personalul spitalului. Fusesse o noapte liniștită, a spus el. Ce noroc pe unii, a gândit Banks în timp ce intra în salonul privat.

Medicul, o femeie, era înăuntru, aștepta. S-a prezentat ca dr. Landsberg. Fără prenume. Banks nu voia ca femeia să fie acolo, dar nu putea face nimic în această privință. Lucy Payne nu era arestată, ci sub îngrijiri medicale.

— Mă tem că nu vă pot acorda prea mult timp cu pacienta mea, a spus ea. A avut o experiență extrem de traumatizantă și mai presus de toate are nevoie de odihnă.

Banks a privit-o pe femeia din pat. Avea jumătate de față, inclusiv un ochi, acoperită cu bandaje. Ochiul pe care i-l vedea era de un negru strălucitor, precum cerneala pe care îi plăcea s-o folosească în stiloul său. Avea pielea palidă și

netedă, iar părul ei negru era întins pe pernă și pe cearșafuri. Gândul i-a zburat la trupul întins pe saltea al lui Kimberley Myers. Acest lucru s-a întâmplat în casa lui Lucy Payne, și-a amintit sieși.

Banks s-a așezat lângă Lucy, iar dr. Landsberg stătea la pândă, ca un avocat gata să-l oprească pe Banks când acesta încălca limita permisă.

— Lucy, a spus el, numele meu este Banks, inspector-șef temporar. Mă ocup de investigarea dispariției celor cinci fete. Cum te simți?

— Nu prea rău, a răspuns Lucy. Date fiind împrejurările.

— Ai dureri mari?

— Oarecum. Mă doare capul. Terry ce face? Ce s-a întâmplat cu el? Nimeni nu vrea să-mi spună.

Glasul îi era îngroșat, de parcă ar fi avut limba umflată, și cuvintele îi erau ininteligibile. Medicamentele erau de vină.

— Mi-ai putea spune ce s-a întâmplat noaptea trecută, Lucy? Îți amintești?

— A murit Terry? Mi-a spus cineva că e rănit.

Grija soției maltratate față de cel care o

maltrata, dacă la asta asista, nu îl surprindea prea mult pe Banks; era vechea și trista poveste și o mai auzise de multe ori, în multe variațiuni pe aceeași temă.

— Soțul tău a fost grav rănit, Lucy, a intervenit dr. Landsberg. Facem tot ce putem pentru el.

Banks a blestemat-o în gând. Nu voia ca Lucy Payne să știe în ce stare se afla soțul ei; dacă ea credea că acesta nu avea să supraviețuiască, îi putea spune lui Banks ce voia, știind că acesta nu putea verifica ce era adevărat și ce nu.

— Îmi poți spune ce s-a petrecut noaptea trecută? a repetat el.

Lucy a închis pe jumătate ochiul cel sănătos; încerca să-și amintească sau se prefăcea că încearcă să-și amintească.

— Nu știu. Nu-mi amintesc.

Bun răspuns, a realizat Banks. Așteaptă să vezi ce se întâmplă cu Terry înainte să recunoști ceva. Era isteată, chiar și în patul de spital, sub medicație.

— Am nevoie de un avocat? a întrebat ea.

— De ce-ai avea nevoie de un avocat?

— Nu știi. Când stă poliția de vorbă cu tine... știi, la televizor...

— Aici nu suntem la televizor, Lucy.

Femeia și-a încrețit nasul.

— Știi asta, prostuțele. N-am vrut să spun... nu contează.

— Care e ultimul lucru pe care ți-l amintești în legătură cu ceea ce ți s-a întâmplat?

— Îmi amintesc că m-am trezit, că m-am dat jos din pat și am luat halatul pe mine. Era târziu. Sau devreme.

— De ce te-ai dat jos din pat?

— Nu știi. Probabil că am auzit ceva.

— Ce?

— Un zgomot. Nu-mi aduc aminte.

— Și apoi ce-ai făcut?

— Nu știi. Îmi amintesc doar că m-am ridicat din pat, pe urmă am simțit o durere și după aia s-a lăsat întunericul.

— Îți amintești să fi avut o ceartă cu Terry?

— Nu.

— Te-ai dus în pivniță?

— Nu cred. Nu-mi amintesc. Se poate.

Astfel acoperea toate posibilitățile.

— Te-ai dus *vreodată* în pivniță?

— Aia era camera lui Terry. M-ar fi pedepsit dacă mergeam acolo. O ținea încuiată.

Interesant, a gândit Banks. Își amintea suficient încât să se distanțeze de ceea ce s-ar fi putut găsi în pivniță. Știa oare? Criminaliștii ar trebui să poată confirma dacă spunea adevărul sau nu în legătură cu mersul acolo. Asta era regula de bază: oriunde te duci, lași ceva în urmă și iei ceva cu tine.

— Ce făcea acolo? a întrebat Banks.

— Nu știu. Era teritoriul lui.

— Așa că tu nu mergeai niciodată acolo?

— Nu. Nu îndrăzneau.

— Ce crezi că făcea acolo jos?

— Nu știu. Se uita la filme, citea.

— Singur?

— Uneori bărbații au nevoie de intimitate. Așa spunea Terry.

— Și tu respectai asta?

— Da.

— Și posterul de pe ușă, Lucy? L-ai văzut

vreodată?

— Numai din capul scărilor, când veneam din garaj.

— E cam explicit, nu? Ce părere ți-ai făcut?

Lucy a reușit să zâmbească slab.

— Bărbații... așa sunt bărbații, nu? Lor le plac genul ăsta de lucruri.

— Și deci nu te deranja?

A mișcat din buze, ceea ce sugera că nu.

— Inspectore – a intervenit dr. Landsberg –, eu chiar cred că ar trebui să plecați și să-mi lăsați pacienta să se odihnească.

— Încă vreo câteva întrebări. Lucy, îți amintești cine te-a rănit?

— Cred... cred că trebuie să fi fost Terry. Nu mai era nimeni în casă, nu?

— Te mai lovise Terry până atunci?

A întors capul într-o parte, așa că Banks nu-i putea vedea decât partea bandajată.

— O tulburați, inspectore. Insist...

— Lucy, l-ai văzut vreodată pe Terry cu Kimberley Myers? Știi cine e Kimberley Myers, nu?

Lucy s-a întors din nou cu fața la el.

— Da. E biata fată care a dispărut.

— Așa e. Ai văzut-o vreodată pe Terry cu ea?

— Nu-mi amintesc.

— Era elevă la Silverhill, unde preda Terry. A pomenit vreodată ceva despre ea?

— Nu cred... nu-mi...

— Nu-ți amintești.

— Nu. Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat? Ce se întâmplă? Pot să-l văd pe Terry?

— Mă tem că nu se poate, deocamdată, a spus dr. Landsberg. Apoi i s-a adresat lui Banks: Va trebui să vă cer să plecați. Vedeți ce agitată este Lucy.

— Când pot să mai stau de vorbă cu ea?

— Vă anunț eu. Curând. Vă rog, a spus și l-a luat pe Banks de braț.

Banks putea recunoaște o înfrângere. În plus, discuția nu ducea nicăieri. Nu știa dacă Lucy era sinceră când spunea că nu își amintește, sau era confuză din cauza medicației.

— Odihnește-te, Lucy, a spus dr. Landsberg în timp ce plecau.

— Domnule Banks? Inspectare?

Era Lucy, cu glasul ei slab, greoi, ininteligibil, iar ochiul ei de obsidian îl fixa.

— Da.

— Când pot să plec acasă?

Banks s-a gândit la cum arăta probabil acel *acasă* acum și cum avea să arate în următoarea lună sau poate mai mult. *În construcție.*

— Nu știu, a răspuns el. Ținem legătura.

Ajuns pe coridor, Banks i-a spus doctoriței Landsberg:

— Mă puteți ajuta într-o chestiune, doamnă doctor?

— Poate.

— Faptul că nu-și amintește este simptomatic?

Dr. Landsberg s-a frecat la ochi. Părea să fi dormit la fel de mult ca Banks. Cineva i-a adresat un mesaj unui anume doctor Thorsen prin megafon.

— Se poate, a spus ea. În cazuri ca acesta, deseori apare tulburarea de stres posttraumatic, iar unul din efectele sale poate fi amnezia retrogradă.

— Credeți că e și cazul lui Lucy?

— E prea devreme să mă pronunț și nu sunt

expertă în domeniu. Va trebui să discutați cu un neurolog. Pot spune doar că suntem destul de siguri că nu i-a fost afectat creierul, dar și factorul emoțional poate fi demn de luat în considerare.

— Pierderea memoriei este selectivă?

— Ce vreți să spuneți?

— Pare să-și amintească faptul că soțul ei este rănit și că el a lovit-o, dar nimic altceva.

— Da, este posibil.

— Se poate să fie permanentă?

— Nu neapărat.

— Deci memoria i-ar putea reveni complet?

— Cu timpul.

— În cât timp?

— E imposibil de spus. Poate mâine, poate, hm, niciodată. Știm așa de puține despre creier.

— Vă mulțumesc, doamnă doctor. Mi-ați fost de mare ajutor.

Dr. Landsberg l-a privit uimită.

— Pentru puțin, a spus ea. Inspectore, sper că nu vorbesc aiurea, dar am stat de vorbă cu dr. Mogabe, medicul lui Terence Payne, chiar înainte să veniți.

— Da.

— E foarte îngrijorat.

— Da?

Asta îi spusese și agentul Hodgkins cu o zi în urmă.

— Da. Se pare că pacientul său a fost atacat de o femeie polițist.

— Nu e cazul meu, a spus Banks.

Dr. Landsberg a făcut ochii mari.

— Atâta tot? Nu sunteți deloc îngrijorat?

— Nu contează dacă sunt eu îngrijorat sau nu.

Alcineva anchetează atacul asupra lui Terence Payne și fără îndoială că o să stea de vorbă cu dr. Mogabe la momentul potrivit. Pe mine mă interesează cele cinci fete moarte și familia Payne. La revedere, doamnă doctor.

Și Banks s-a îndepărtat, cu pașii răsunându-i pe coridor, lăsând-o pe dr. Landsberg pradă gândurilor sale negre. Un infirmier a trecut împingând o targă cu roțile pe care se afla un bătrân palid la față, zbârcit, conectat la o perfuzie, după toate aparențele în drum spre sala de operație.

Banks s-a cutremurat și a grăbit pasul.

Unul din lucrurile bune pe care le aveau lanțurile de puburi în care te serveai singur din mâncarea adusă pe masă, a gândit Maggie, era faptul că nimeni nu se mira dacă cereai doar un ceainic cu ceai sau o ceașcă de cafea, exact ce voia ea când s-a întâlnit cu Lorraine Temple la Tăietorul de Lemne în acea marți, la ora prânzului.

Lorraine era o brunetă rotofeie, minionă, cu un aer prietenos și deschisă, în care părea că te puteai încrede. Era cam de vârsta lui Maggie, în jur de treizeci de ani, și purta blugi negri și o geacă peste o bluză albă de mătase. A comandat cafelele și a relaxat-o pe Maggie cu sporovăiala ei și cu sunetele compătimitoare la relatarea despre recentele evenimente de pe Deal, după care a trecut la treabă. Folosea un carnet de însemnări, nu un reportofon, a constatat Maggie cu încântare. Din cine știe ce motiv, nu-i plăcea ideea ca vocea ei, cuvintele ei să fie înregistrate; dar sub forma unor mângăleli pe pagină, abia dacă păreau să conteze.

— Stenografiezi? a întrebat ea, gândindu-se că nimeni nu mai recurgea la așa ceva.

Lorraine i-a zâmbit.

— Propria mea variantă. Vrei să mănânci ceva?

— Nu, mulțumesc. Nu mi-e foame.

— Bine. Atunci să începem, dacă nu ai nimic împotriva.

Maggie s-a crispat puțin și a așteptat întrebările. Era liniște în pub, în principal pentru că era în timpul săptămânii, iar partea joasă a Dealului nu era tocmai o zonă turistică sau de afaceri. Erau câteva firme prin apropiere, dar încă nu venise ora prânzului. De la tonomatul muzical se auzea muzică pop la un nivel acceptabil și chiar și copiii din sala familială păreau mai potoliți decât s-ar fi așteptat. Poate că evenimentele recente afectaseră pe toată lumea într-un fel sau altul. Peste locul cu pricina părea să se fi așternut un liņțoliu.

— Îmi poți spune cum s-a întâmplat? a fost prima întrebare a lui Lorraine.

Maggie s-a gândit o clipă.

— Nu dorm prea bine și poate eram trează sau asta m-a trezit, nu știu sigur, dar am auzit zgomote

de vizavi.

— Ce fel de zgomote?

— Ale unor oameni care se certau. Un bărbat și o femeie. Apoi zgomot de sticlă spartă și un pocnet.

— Și știi că veneau de pe partea cealaltă a străzii?

— Da. Când m-am uitat pe fereastră, lumina era aprinsă și mi s-a părut că văd o umbră trecând prin dreptul ei.

Lorraine a făcut o pauză ca să noteze.

— De ce erai așa de sigură că era un incident domestic?

Pusese aceeași întrebare și la telefon.

— Pur și simplu... adică...

— Nu te grăbi, Maggie. Nu vreau să te grăbesc. Gândește-te. Încearcă să-ți amintești.

Maggie și-a trecut mâna prin păr.

— Păi, nu *știam* sigur, a spus ea. Presupun că am bănuțit doar, după tonul ridicat și, înțelegi...

— Ai recunoscut vocile?

— Nu. Erau înăbușite.

— Dar *putea* fi cineva care încerca să alunge un

tâlhar, nu? Înțeleg că rata criminalității este destul de ridicată în zonă, nu?

— E adevărat.

— Deci ce vreau să spun eu, Maggie, este că poate există un alt motiv pentru care ai crezut că ești martoră la o ceartă domestică.

Maggie a făcut o pauză. Venise momentul să se decidă și, când acesta a sosit, a fost mai dificil decât anticipase. În primul rând, nu voia ca numele ei să apară peste tot prin ziare ca să nu afle Bill în Toronto, deși credea că nici măcar el nu ar fi mers așa de departe în încercarea de a pune mâna pe ea. Era puțin probabil să aibă parte de atâta publicitate din cauza unui ziar regional precum *The Post*, desigur, dar dacă presa națională prelua articolul, atunci se schimba situația. Era o știre importantă și erau șanse să ajungă măcar în *National Post* și în *Globe and Mail* de acasă.

Pe de altă parte, trebuia să nu-și uite scopul, să se concentreze pe ceea ce era important: problema lui Lucy. În primul și-n primul rând, discuta cu Lorraine Temple pentru a imprima în mințile oamenilor *imaginea de victimă a lui Lucy*.

Aceasta se putea numi o lovitură preventivă: cu cât opinia publică înțelegea de la început că asta era ea, cu atât scădeau șansele de a o vedea ca pe o întruchipare a răului. Tot ce știau oamenii până în prezent era faptul că în pivnița familiei Payne fusese descoperit cadavrul lui Kimberley Myers și că un polițist fusese ucis, cel mai probabil de către Terence Payne, dar toată lumea știa că se făceau săpături și toată lumea știa ce era posibil să se găsească.

— Poate că da, a spus ea.

— Ai putea da mai multe detalii?

Maggie a sorbit din cafea. Era călduță. În Toronto, și-a amintit ea, venea cineva și-ți mai umplea o dată sau de două ori ceașca. Nu și aici.

— Poate că am avut motive să cred că soțul lui Lucy Payne era un pericol pentru ea.

— Ea ți-a spus asta?

— Da.

— Că soțul ei o maltrata?

— Da.

— Ce crezi despre Terence Payne?

— Nu cine știe ce.

— Îl plăceai?

— Nu în mod deosebit.

Ba chiar deloc, a recunoscut Maggie în sinea ei. Terence Payne îi dădea fiori. Nu știa din ce motiv, dar traversa strada dacă îl vedea apropiindu-se în loc să-i vină în întâmpinare, să-l salute și să sporovăiască puțin cu el despre vreme, timp în care el o privea în felul acela curios, insensibil, de parcă ea ar fi fost un fluture prins cu un ac de un panou, sau o broască pe o masă, gata să fie disecată.

Însă, din câte știa ea, era singura care avea această impresie. Era atrăgător și fermecător la suprafață și, din câte spunea Lucy, era simpatizat la școală, atât de copii cât și de colegi. Însă cu toate acestea, avea ceva care o demoraliza pe Maggie, simțea în adâncul lui un pustiu care o turbura. Cu majoritatea oamenilor simțea că, indiferent ce ar fi comunicat ea, mesajul pleca, se lovea de ceva și se întorcea într-un fel sau altul, crea un semnal luminos pe ecran. Cu Terry nu se întâmpla așa; dispărea în vastul întuneric din interiorul lui, unde se declanșau ecouri veșnic

neauzite. Aceasta era singura modalitate prin care putea explica sentimentele pe care i le trezea Terry Payne.

Recunoștea în sinea ei că poate era doar închipuirea sa, că astfel reacționa la o frică profundă sau la o stânjeneală care avea legătură cu ea – și Dumnezeu știe că se confrunta cu multe de soiul acesta –, așa că se hotărâse să încerce să nu-l critice de dragul lui Lucy, dar fusese greu.

— Ce-ai făcut după ce ți-a spus Lucy lucrul ăsta?

— Am stat de vorbă cu ea, am încercat s-o conving să apeleze la un specialist.

— Ai lucrat vreodată cu femei maltratate?

— Nu, nu tocmai...

— Ai fost și tu victimă a maltratării?

Maggie a simțit cum i se strânge inima și capul a început să i se învârtă. S-a întins după țigări, i-a oferit una lui Lorraine, care a refuzat, și și-a aprins-o. Nu dăduse niciodată detalii despre viața ei cu Bill, despre violență și remușcări, lovituri și cadouri, nimănui, cu excepția psihiatrului ei și lui Lucy Payne.

— Nu am venit să discut despre mine, a spus ea. Nu vreau să scrii despre mine. Am venit să discut despre Lucy. Nu știu ce s-a întâmplat în casa aceea, dar am sentimentul că Lucy era victimă.

Lorraine și-a lăsat carnetul de însemnări deoparte și și-a terminat cafeaua.

— Ești canadiancă, nu? a întrebat ea.

Surprinsă, Maggie a răspuns că da.

— De unde ești?

— Din Toronto. De ce?

— Eram curioasă, atâta tot. Am un văr care locuiește acolo. Spune-mi, casa în care locuiești nu-i aparține lui Ruth Everett, ilustratoarea?

— Ba da.

— Așa mă gândeam și eu. I-am luat odată un interviu acolo. Pare o femeie de treabă.

— S-a arătat a fi o foarte bună prietenă.

— Cum v-ați cunoscut, dacă nu te deranjează întrebarea mea?

— Ne-am cunoscut prin prisma meseriei, la o convenție, acum câțiva ani.

— Deci și tu ești ilustratoare?

— Da. În general ilustrez cărți de copii.

— Poate facem o prezentare a ta și a muncii tale?

— Nu sunt foarte cunoscută. Ilustratorii sunt rareori cunoscuți.

— Chiar și așa. Întotdeauna suntem în căutarea celebrităților locale.

Maggie a simțit cum roșește.

— Ei, nu sunt o celebritate.

— În orice caz, am să discut cu editorul care se ocupă cu prezentările, dacă nu te deranjează.

— Aș prefera să nu, dacă nu e nicio problemă.

— Dar...

— Te rog! Nu. OK?

Lorraine a ridicat mâna.

— Bine. N-am mai cunoscut pe nimeni care să refuze un pic de publicitate, dar dacă insiști... Și-a pus carnetul și creionul în geantă. Acum trebuie să plec, a spus ea. Îți mulțumesc că ai acceptat să stai de vorbă cu mine.

Maggie a urmărit-o în timp ce pleca, și simțea o teamă stranie. Și-a privit ceasul. Era momentul pentru o plimbare în jurul iazului înainte să se întoarcă la lucru.

— Chiar te pricepi să răsfeți o fată, a spus Tracy în acea după-amiază, în timp ce Banks o însoțea în restaurantul McDonalds de la intersecția dintre Briggate și Boar Lane.

Banks a râs.

— Credeam că tuturor copiilor le place la McDonalds.

Tracy i-a tras una în coaste.

— Mai ușor cu „copiii”, te rog, a spus ea. Știi, am douăzeci de ani.

Preț de o clipă de groază, Banks s-a temut că era posibil să fi uitat de ziua ei de naștere. Dar nu era cazul. Fusese în februarie, înainte de înființarea grupului operativ, și îi trimisese o felicitare, îi dăduse ceva bani și o scosese la cină la Brasserie 44. O cină foarte costisitoare.

— Nici măcar adolescentă nu mai ești, a spus el.

— Exact.

Și era adevărat. Tracy era deja o tânără femeie. Ba chiar una atrăgătoare. Aproape că îl durea sufletul pe Banks să constate cât de mult semăna cu Sandra de acum douăzeci de ani: avea același trup

zvelt, aceleași sprâncene negre, pomeți înalți, părul blond prins în coadă și şuvițe răzlețe vârâte în spatele urechilor delicate. Avea chiar și câteva din ticurile Sandrei – își mușca buza de jos când era concentrată și își răsucea câte o şuviță de păr pe după deget în timp ce vorbea. Era îmbrăcată ca o studentă din zilele noastre: cu blugi, un tricou alb cu logoul unei trupe rock, o geacă de blugi, rucsac, și se mișca cu siguranță și grație. Era o femeie în bună regulă, fără nicio îndoială.

Banks îi răspunsese la telefon în acea dimineață și aranjaseră să se întâlnească pentru un prânz târziu, după ultimul ei curs din ziua aceea. De asemenea, îi spusese lui Christopher Wray că încă nu găsiseră cadavrul fiicei lui.

Stăteau la coadă. Localul era plin de angajații birourilor aflați în pauza de masă, de școlari chiulangii și mame cu cărucioare și bebeluși, care își luaseră o pauză de la cumpărături.

— Ce vrei? a întrebat Banks. Fac eu cinste.

— Atunci, o să vreau tot tacâmul. Big Mac, o porție mare de cartofi și o coca-cola mare.

— Ești sigură că doar atâta vrei?

— Mai vedem un pic mai încolo cum e cu desertul.

— Or să-ți apară coșuri.

— Ba nu. *Niciodată* nu-mi apar coșuri.

Era adevărat. Tracy avusese întotdeauna un ten fără cusur; prietenele ei de la școală o urau adesea pentru asta.

— Atunci o să te îngrași.

Fata și-a lovit abdomenul plat și s-a strâmbat la el. Moștenise metabolismul lui, care îi permitea să trăiască numai cu bere și mâncare nesănătoasă și tot să se mențină suplu.

Și-au luat mâncarea și s-au așezat la o masă de plastic de lângă fereastră. Era o după-amiază călduroasă. Femeile purtau rochiile de vară fără mâneci, în culori vii, iar bărbații aveau hainele de la costum atârinate pe umeri și mânecile de la cămăși suflecate.

— Ce mai face Damon? a întrebat Banks.

— Am hotărât să nu ne vedem până după examene.

Ceva din tonul lui Tracy indica faptul că era ceva mai mult de atât. Avea probleme cu iubitul?

Cu monosilabicul de Damon, care o dusesese la Paris anul trecut în noiembrie, când Banks ar fi trebuit să fie cu ea, nu s-o caute pe fiica cea năbădăioasă a comisarului-șef Riddle? Nu voia s-o oblige să discute despre acest lucru; avea să aducă ea asta în discuție la momentul potrivit dacă voia. În orice caz, n-o putea face să vorbească; Tracy fusese dintotdeauna o fată discretă și putea fi la fel de încăpățânată ca el când venea vorba să discute despre sentimentele ei. Banks a mușcat din Big Mac. Sosul special i s-a scurs pe bărbie și s-a șters cu un șervețel. Tracy mâncase jumătate din al ei, iar cartofii dispăreau cu aceeași repeziciune.

— Îmi pare rău că nu prea am vorbit cu tine în ultima vreme, a spus Banks. Am fost foarte ocupat.

— Ca de obicei, a spus Tracy.

— Presupun.

Fata i-a pus mâna pe braț.

— Te tachinam, tată. Nu am de ce mă plânge.

— Ba ai destule motive, dar e drăguț din partea ta că spui asta. În orice caz, în afară de faza cu Damon, ce mai faci?

— Sunt bine. Învăț la greu. Unii spun că anul doi

e mai greu decât anii terminali.

— Ai ceva planuri pentru vara asta?

— Se poate să mă duc iar în Franța. Părinții lui Charlotte au o casă în Dordogne, dar ei se duc în America și i-au spus că poate să meargă acolo cu câțiva prieteni dacă vrea.

— Ce noroc ai.

Tracy și-a terminat Big Mac-ul și a sorbit din coca-cola cu paiul, privindu-l cu atenție pe Banks.

— Pari obosit, tată, a spus ea.

— Chiar sunt, cred.

— Munca e de vină?

— Da. Am multă răspundere. Nu pot să dorm noaptea. Nu sunt deloc sigur că sunt făcut pentru asta.

— Sunt convinsă că te descurci de minune.

— Câtă încredere ai în mine. Dar nu știu ce să zic. Nu m-am mai ocupat niciodată de o anchetă așa de importantă și nu sunt convins că mai vreau.

— Dar l-ai prins, a spus Tracy. Pe Cameleon, ucigașul.

— Așa se pare.

— Felicitări. Știam că o să-l prinzi.

— N-am făcut nimic. Toată treaba a fost doar o serie de accidente.

— Păi... rezultatul e același, nu?

— E drept.

— Tată, știu de ce nu ai ținut legătura cu mine.

Da, ai fost ocupat, dar e mai mult de-atât, nu?

Banks și-a dat deoparte sandviciul pe jumătate mâncat și s-a apucat de cartofi.

— Adică?

— Știi ce vreau să spun. Poate că te-ai simțit direct răspunzător pentru că au fost răpite fetele alea, cum faci tu mereu, nu?

— N-aș spune asta.

— Pun pariu că te-ai gândit că, dacă slăbești supravegherea numai pentru o clipă, o să mai ia pe cineva, încă o fată exact ca mine, nu?

Banks a aplaudat spiritul de observație al fiicei sale. Și e drept, avea și ea părul blond.

— Hm, se poate să fie un sâmbure de adevăr în asta. Numai un sâmbure micuț.

— A fost chiar așa de nasol acolo?

— Nu vreau să vorbesc despre asta la masa de prânz și cu tine.

— Presupun că-ți închipui că sunt amatoare de senzații ca un reporter, dar eu îmi fac griji din cauza ta. Nu ești din piatră, știi? Lași lucrurile astea să te afecteze.

— Deși îmi ești fiică, te comporti ca o soție cicălitoare, a spus Banks.

Imediat ce a rostit aceste cuvinte, le-a regretat. Astfel năluca Sandrei se înfiripa între ei din nou. Tracy, la fel ca Brian, se străduise să nu fie de partea nimănui în această despărțire, dar în vreme ce lui Brian îi displăcuse imediat Sean, noul iubit al Sandrei, Tracy se înțelegea destul de bine cu el, iar acest lucru îl durea pe Banks, deși nu i-ar fi spus-o niciodată.

— Ai vorbit cu mama în ultima vreme? a întrebat Tracy, ignorându-i criticile.

— Știi foarte bine că nu.

Tracy a mai sorbit din coca-cola, s-a încruntat ca mama ei și a privit pe fereastră.

— De ce? a întrebat Banks când a sesizat o schimbare a atmosferei. E ceva ce ar trebui să știi?

— Am fost la ea de Paște.

— Știu. A spus ceva despre mine?

Banks știa că tot amânase divorțul. Totul i se păruse prea grabnic, iar el nu avea porniri pripite, deoarece nu vedea niciun motiv. Deci Sandra voia să se căsătorească cu Sean, să își formalizeze relația. Mare scofală. Să aștepte.

— Nu e asta faza, a spus Tracy.

— Și atunci care e?

— Chiar nu știi?

— Aș spune dacă aș ști.

— Rahat. Tracy și-a mușcat buzele. Ce n-aș da să nu fi intrat în chestia asta. De ce trebuie să cadă pe mine?

— Pentru că tu ai început. Și nu vorbi urât. Hai, zi.

Tracy și-a coborât privirea spre cutia ei goală cu cartofi și a oftat.

— Bine. Mi-a spus să nu-ți spun nimic deocamdată, dar o să aflî pînă la urmă. Nu uita, tu ai vrut să știi.

— Tracy!

— Bine, bine. Mama e gravidă. Asta e problema. E gravidă în trei luni. O să aibă un copil

cu Sean.

•

La scurt timp după ce Banks a plecat din camera lui Lucy Payne, Annie Cabbot străbătea coridoarele spitalului în drum spre întâlnirea cu dr. Mogabe. Nu fusese deloc mulțumită de declarația agentului Taylor și trebuia să verifice aspectul medical pe cât era posibil acest lucru. Desigur, Payne nu murise, așa că nu avea să existe o autopsie, cel puțin nu deocamdată. Dacă făcuse ceea ce părea că făcuse, atunci Annie era de părere că nu era o idee prea rea să i se facă o autopsie cât timp încă era în viață.

— Intră, a strigat dr. Mogabe.

Annie a intrat. Biroul era mic și funcțional, câteva rafturi cu cărți de medicină, un fișier al cărui sertar de sus nu se închidea și inevitabilul computer de pe masă, un laptop. Pe pereții de culoare crem atârnau diplome medicale și de onoare, iar pe birou, cu fața spre doctor, se afla o fotografie într-o ramă din cositor. O fotografie de familie, a presupus Annie. Cu toate acestea, nu era niciun craniu lângă ea; și niciun schelet în colț.

Dr. Mogabe era mai mărunțel decât își închipuise Annie, și avea glasul mai ascuțit. Avea pielea strălucitoare, neagră-movulie, și părul scurt și creț, cenușiu. Avea și mâinile mici, dar cu degete lungi și ascuțite, degete de neurochirurg, a gândit Annie, deși nu avea cu ce compara, iar gândul că ele își fac loc prin materia cenușie i-a strâns stomacul. Degete de pianist, a decis ea. Mai simplu de acceptat. Sau degete de artist, ca ale tatălui ei.

Doctorul s-a aplecat înainte și și-a împreunat mâinile pe birou.

— Mă bucur că ați venit, inspectore Cabbot, a spus el cu un accent de Oxford. Într-adevăr, dacă poliției nu i s-ar fi părut potrivit să treacă pe aici, m-aș fi simțit obligat să o aduc eu. Domnul Payne a fost bătut cu sălbăticie.

— Întotdeauna suntem dornici să fim de folos, a spus Annie. Ce-mi puteți spune despre pacient? În limbajul oamenilor de rând, vă rog.

Dr. Mogabe a înclinat ușor capul.

— Desigur, a spus el, de parcă ar fi știut deja că elitista bălmăjeală tehnică specifică profesiei sale

nu făcea decât să fie irosită cu o polițistă ignorantă ca Annie. Domnul Payne a fost internat cu răni serioase la cap, ceea ce i-a afectat creierul. De asemenea, are un cubitus rupt. Până acum l-am operat de două ori. O dată ca să înlăturăm un hematom subdural. Asta înseamnă...

— Știu ce este un hematom, a spus Annie.

— Prea bine. Și a doua pentru a-i înlătura fragmentele de craniu din creier. Pot da mai multe detalii dacă doriți.

— Vă rog.

Dr. Mogabe s-a ridicat și a început să se plimbe înapoi și încolo în spatele biroului său, cu mâinile prinse la spate, de parcă ar fi ținut o prelegere. Când a numit diferitele părți, a arătat la propriul craniu în timp ce se plimba.

— Creierul uman este format esențialmente din creierul mare, cerebelul și trunchiul cerebral. Creierul mare este situat cel mai sus și este împărțit în două emisfere printr-un șanț în partea superioară, formând ceea ce probabil ați auzit că este numit partea dreaptă și partea stângă a creierului. Mă urmăriți?

— Cred că da.

— De asemenea, șanțurile adânci împart fiecare emisferă în lobi. Lobul frontal este cel mai mare. În același timp, mai există lobul parietal, temporal și occipital. Cerebelul se află la baza craniului, în spatele trunchiului cerebral.

Când dr. Mogabe a terminat, s-a așezat din nou, cu un aer mulțumit de sine.

— Câte lovituri a primit? a întrebat Annie.

— E greu de spus exact în această etapă, a spus dr. Mogabe. Mă preocupa numai să-i salvez viața omului, înțelegeți, nu realizarea unei autopsii, dar cu aproximație aș spune că două lovituri în tâmpla stângă, poate trei. Acestea au cauzat cele mai mari leziuni, inclusiv hematomul și fragmentele de craniu. Mai există de asemenea dovezi că i-au fost aplicate una-două lovituri în creștet, ciobind craniul.

— În *creștet*?

— Craniul este acea parte a capului care nu cuprinde fața, da.

— Lovituri puternice? Ca și când cineva ar fi lovit direct acolo?

— Posibil. Dar nu pot judeca lucrul ăsta. Trebuie să-l fi neutralizat, dar nu i-au amenințat viața. Creștetul este dur și, deși acolo craniul a fost ciobit și fracturat, după cum am spus, osul nu s-a crăpat.

Annie a luat notițe.

— Dar nu acestea au fost rănilile cele mai periculoase, a adăugat dr. Mogabe.

— Nu?

— Nu, rana cea mai serioasă a fost cauzată de una sau două lovituri la ceafă, în zona trunchiului cerebral. Acolo se află bulbul rahidian, care este inima, vasul sanguin și plămânul creierului. Orice rană serioasă asupra acestuia poate fi fatală.

— Cu toate astea, domnul Payne încă este în viață.

— Abia rezistă.

— Există posibilitatea unei leziuni cerebrale permanente?

— Deja *are* leziuni cerebrale permanente. Dacă domnul Payne își revine, se poate să-și petreacă restul vieții într-un scaun cu rotile, având nevoie de îngrijire de douăzeci și patru de ore din

douăzeci și patru. Singurul lucru bun este că probabil n-o să-și mai dea seama de asta.

— Se poate ca leziunea la bulbul rahidian să fi intervenit când domnul Payne s-a lovit cu spatele de zid?

Dr. Mogabe și-a frecat bărbia.

— Repet, nu e treaba mea să fac munca poliției sau a patologului, inspectore. Este de ajuns să spun că, după părerea mea, aceste răni au fost cauzate de același instrument dur ca în cazul celorlalte. Trageți de aici ce concluzie doriți. S-a aplecat înainte. În termenii cei mai simpli, omul ăsta a fost lovit zdravăn în cap, inspectore. Zdravăn. Sper că sunteți de părere, asemenea mie, că atacatorul ar trebui adus în fața justiției.

Rahat, a gândit Annie și și-a pus carnetul de însemnări la locul lui.

— Desigur, doctore, a spus ea și a pornit spre ușă. Mă veți ține la curent, da?

— Puteți conta pe asta.

Annie și-a privit ceasul. Era momentul să se întoarcă la Eastvale și să-și pregătească raportul zilnic pentru inspectorul-șef Chambers.

După prânzul cu Tracy, Banks a rătăcit năucit prin centrul orașului Leeds, gândindu-se la noutățile pe care i le dăduse ea. Vestea că Sandra era însărcinată îl lovise mai tare decât s-ar fi așteptat după atâta timp cât se scursese de la despărțirea lor, a realizat în timp ce stătea și privea pe fereastra magazinului Curry de pe Briggate, abia văzând computerele, camerele video și combinele din vitrină. Ultima oară o văzuse la Londra cu un an în urmă în luna noiembrie, când se dusese să o caute pe Emily, fiica fugară a comisarului-șef Riddle. Privind retrospectiv, se simțea prost pentru felul în care abordase acea întâlnire, plin de încredere deoarece solicitase un post la Brigada Națională de Criminalistică¹⁸, prilej cu care s-ar fi întors să lucreze la Londra, și convins că Sandra avea să-și vadă greșelile, să renunțe la Sean cel de conjunctură și să se întoarcă în brațele lui.

Dar se înșelase.

În loc de asta, ea îi spusese că vrea să divorțeze, deoarece ea și Sean voiau să se

căsătorească, și acel eveniment catartic, gândea el, o îndepărtase definitiv pe Sandra din lumea lui și îi spulberase gândurile de a lucra la NCS.

Asta până când i-a spus Tracy despre sarcină.

Banks nu se gândise, nu bănuise nici măcar o clipă că voiau să se căsătorească pentru că voiau să aibă un copil. Ce joc își închipuia Sandra că face? Ideea unui frate sau a unei surori vitrege pentru Brian și Tracy, cu douăzeci de ani mai mic, îi părea un lucru ireal lui Banks. Iar gândul că Sean, pe care nu-l cunoscuse niciodată, avea să fie tatăl părea și mai absurd. Încerca să-și imagineze discuția lor care dusesse la această decizie, cum făcuseră dragoste, dorința maternă reaprinsă în Sandra după atâția ani, și până și închipuirea cea mai vagă îi întorcea stomacul pe dos. Nu o cunoștea pe această femeie de patruzeci de ani, care voia un copil cu un iubit cu care abia dacă era de cinci minute, și în același timp acest lucru îl întrista.

Banks era în Borders, privea bestsellerurile expuse în culori aprinse și nici măcar nu-și amintea când intrase în magazin, când i-a sunat

telefonul.

A ieșit și s-a aplecat ca să intre în Victoria Quarter înainte să răspundă, sprijinit aproape de intrare, vizavi de cafeneaua Harvey Nichols. Era Stefan.

— Alan, m-am gândit că vrei să afli urgent, am identificat cele trei cadavre din pivniță. Am avut noroc cu dentiștii. Dar o să luăm și probe de ADN, să le comparăm cu ale părinților.

— Excelent, a spus Banks, smulgându-se din gândurile sumbre la Sandra și Sean. Și?

— Melissa Horrocks, Samantha Foster și Kelly Matthews.

— Poftim?

— Am spus...

— Știu. Am auzit ce-ai spus. Atât că...

Oamenii treceau pe lângă el cu cumpărăturile, iar Banks nu voia să îl audă cineva. Sincer, tot se simțea un pic stânjenit pentru că vorbea în public la mobil, deși, după cum vedea în jurul său, nimeni nu se simțea așa. Odată văzuse chiar un tată, stând la cafeneaua Helmthorpe, cum își suna fiica pe locul de joacă de pe partea cealaltă a drumului

când era vremea să meargă acasă și înjurând pentru că fata își oprise telefonul mobil, așa că trebuia să traverseze drumul și să strige la ea.

— Atât că sunt surprins.

— De ce? Care e problema?

— Ordinea mă nedumerește, a spus Banks. E incorectă. Și-a coborât glasul și a sperat că Stefan îl mai auzea. Dacă o luăm invers: Kimberley Myers, Melissa Horrocks, Leanne Wray, Samantha Foster, Kelly Matthews. Una dintre cele trei ar trebui să fie Leanne Wray. De ce nu e și ea acolo?

O fetiță care își ținea mama de mână i-a aruncat o privire curioasă lui Banks când au trecut pe lângă el prin galerie. Banks și-a oprit mobilul și a pornit spre Millgarth.

•

Jenny Fuller a fost surprinsă când Banks i-a sunat la ușă în seara aceea. Nu o mai vizitase de mult acasă. Se întâlneau de multe ori, la o cafea sau la un pahar de băutură, ba chiar la prânz sau la cină, dar rareori venise aici. Jenny se întrebese adesea dacă asta avea cumva de-a face cu încercarea ei stângace de a-l seduce când

lucraseră pentru prima oară împreună.

— Intră, a spus ea, și Banks a urmat-o pe holul îngust în camera de zi cu tavan înalt.

Văruise și rearanjase mobila de la ultima lui vizită și a remarcat cum privea împrejur în stilul acela polițienesc al lui, cu un ochi critic. Combina muzicală scumpă era aceeași, iar canapeaua, a gândit ea zâmbind pentru sine, era aceeași pe care încercase să-l seducă.

Cumpăraseră un televizor și un video mic când se întorsese din America, deoarece acolo își luase obiceiul de a se uita la televizor, dar în afară de tapet și de covoare, nimic altceva nu se schimbase prea mult. A remarcat că privirea lui s-a oprit asupra tabloului lui Emily Carr de deasupra șemineului, cu un munte uriaș, întunecat, abrupt, ce domina un sat situat în prim-plan. Jenny era îndrăgostită de operele lui Emily Carr de când își făcuse practica postuniversitară în Vancouver și cumpăraseră imaginea aceea ca să-i amintească de cei trei ani petrecuți acolo. Ani fericiți în mare măsură.

— Bei ceva? a întrebat ea.

— Orice ai lichid pe acolo.

— Știam că mă pot bizui pe tine. Îmi pare rău, dar n-am Laphroaig. Vinul roșu te satisface?

— E bine.

Jenny s-a dus să-i toarne vin și a observat că Banks a mers spre fereastră. Parcul părea destul de liniștit în lumina aurie a înserării, cu umbrele prelungi, frunzele verde-închis, oamenii care își plimbau câinii, copii care se țineau de mână. Poate că își amintea de a doua ocazie în care o vizitase, și-a spus Jenny și s-a cutremurat în timp ce-i turna un Côte du Rhône de la Sainsbury.

Un puști drogat pe nume Mick Webster o luase ostatică cu un pistol, iar Banks reușise să detensioneze situația. Schimbările de dispoziție ale puștiului fuseseră extreme, iar întreaga situație rămăsese critică pentru o vreme. Jenny fusese îngrozită. Din ziua aceea, nu mai reușise să asculte *Tosca*, muzica aflată pe fundal în momentul acela. În timp ce turna vinul, și-a alungat acea amintire neplăcută, a pus un CD cu cvartetele de coarde ale lui Mozart și a mers cu paharele spre canapea.

— Noroc.

Au ciocnit. Banks era mai obosit decât îl văzuse Jenny vreodată. Avea pielea palidă, și până și trăsăturile lui, în mod normal bine conturate și suple, acum păreau să i se scurgă pe oase, așa cum costumul îi atârna pe corp, iar ochii îi păreau mai adânciți în orbite decât de obicei, mai lipsiți de strălucire, fără scânteierea obișnuită. Cu toate acestea, și-a spus ea, probabil că bietul om nu mai dormise noaptea așa cum trebuie de când fusese numit la conducerea grupului operativ. Ar fi vrut să-i atingă fața, să-i alunge grijile, dar nu îndrăznea să riște o nouă respingere.

— Deci? Cărui fapt îi datorez onoarea? a întrebat Jenny. Presupun că numai compania mea irezistibilă te-a adus aici.

Banks a zâmbit. Așa arăta un pic mai bine, a gândit ea. Un pic.

— Mi-ar plăcea să pot spune că ăsta e motivul – a răspuns el –, dar aș minți.

— Și ferească Dumnezeu să fii tu vreodată mincinos, Alan Banks. Ce om onorabil. Dar uneori nu ai putea fi și tu mai puțin onorabil? Noi, celelalte ființe umane, nu ne putem abține să nu

mai spunem câte o minciună din când în când, dar tu, nu, tu nu poți minți nici măcar ca să îți faci un compliment unei fete.

— Jenny, pur și simplu nu m-am putut abține. O forță lăuntrică m-a adus la tine acasă, m-a forțat să te caut. Am știut pur și simplu că trebuie să vin...

Jenny a râs și i-a făcut semn să se așeze.

— Bine, bine. Ajunge. E mai bine să fii onorabil. Și-a trecut o mână prin păr. Ce face Sandra?

— Sandra e însărcinată.

Jenny a clătinat din cap de parcă ar fi primit o palmă.

— Poftim?

— E însărcinată. Îmi pare rău că o spun așa, nitam-nesam, dar nu găsesc o modalitate mai bună.

— Nu-i nimic. Doar că m-ai lăsat mască.

— Și eu sunt la fel.

— Cum te simți din cauza asta?

— Parcă ai fi psiholog.

— Păi chiar *sunt* psiholog.

— Știu, dar nu trebuie să vorbești ca unul. Cum mă simt din cauza asta? Încă nu știu. Dacă e s-o

spunem pe-a dreaptă, nu e treaba mea, nu? Am renunțat în noaptea în care mi-a cerut să divorțăm ca să se poată căsători cu Sean.

— De-asta...?

— Da. Vor să se căsătorească, să aibă copilul în legalitate.

— Ai vorbit cu ea?

— Nu. Mi-a spus Tracy. Sandra și cu mine... mă rog, nu prea mai comunicăm.

— E trist, Alan.

— Poate.

— Încă mai există furie și amărăciune între voi?

— Ciudat, dar nu mai există. Știu că poate par un pic supărat, dar m-a șocat, atâta tot. Adică exista multă furie, dar am avut ca un fel de revelație când mi-a cerut divorțul. Am simțit o eliberare. Atunci mi-am dat seama că se terminase cu adevărat și că ar fi bine să-mi văd de viață.

— Și?

— Și așa am făcut, în mare parte.

— Dar uneori te mai surprind niște sentimente reziduale? Se furișează pe la spate și te lovesc în ceafă?

— Presupun că s-ar putea spune și așa.

— Bun venit în specia umană, Alan. Ar trebui să știi până la vârsta asta că nu încetezi să mai ai sentimente față de cineva doar pentru că v-ați despărțit.

— Pentru mine era o noutate. Era singura femeie cu care fusesem vreodată. Singura pe care o doream. Acum știi cum este. Firesc, le doresc tot binele din lume.

— Vax. Iar începi.

Banks a râs.

— Nu, serios.

Jenny a simțit că îi tănuia ceva, dar în același timp știa că Banks își ascundea sentimentele când voia și că nu rezolva nimic dacă insista. Cel mai bine era să treacă la treabă, a gândit ea. Iar dacă vrea să mai spună ceva despre Sandra, o să vorbească atunci când simte el că e momentul.

— Nici de aia n-ai venit la mine, nu?

— Nu tocmai. Poate în parte. Dar chiar vreau să discut cu tine despre caz.

— Ai ceva date noi?

— Una singură.

Banks i-a spus despre identificarea celor trei cadavre și că acest lucru îl uimea.

— Curios, i-a dat Jenny dreptate. M-aș fi așteptat și eu la o altă ordine. Încă mai sapă afară?

— Da. O să dureze ceva timp acolo.

— Nu era prea mult loc în pivnița aia mică.

— E drept, doar cât să încapă vreo trei – a spus Banks –, dar asta tot nu explică de ce nu sunt ultimele trei. În orice caz, aș vrea să verific ceva împreună cu tine. Mai ții minte când ai sugerat, mai devreme, că se poate ca ucigașul să fi avut un complice?

— Era doar o posibilitate mică. În ciuda publicității excesive din cazul soților West și al cuplului Brady și Hindley, crima în cuplu este încă un fenomen rar. Presupun că te gândești la Lucy Payne?

Banks a sorbit puțin din vin.

— Am vorbit cu ea la spital. Hm... a spus că nu-și amintește prea mult din ce s-a întâmplat.

— Nu e surprinzător, a spus Jenny. Se numește amnezie retrogradă.

— Așa a spus și dr. Landsberg. Nu că n-aș

crede, m-am mai întâlnit cu așa ceva, doar că e al naibii...

— De convenabil?

— E un mod de a spune. Jenny, nu pot scăpa de sentimentul că aștepta, chibzuia, trăgea de timp într-un fel.

— Ce aștepta?

— Aștepta să vadă dincotro o să bată vântul, de parcă nu s-ar hotărî ce să spună până nu știe ce i se întâmplă lui Terry. Și ar avea o logică, nu?

— Ce anume?

— Felul în care au fost răpite fetele. Nu prea sunt șanse ca o fată care merge singură acasă să se oprească să dea indicații, să spunem, unui șofer de sex masculin, dar s-ar putea opri dacă ar chema-o o femeie.

— Și bărbatul?

— Stă ghemuit pe bancheta din spate cu cloroformul pregătit? Sare afară pe portiera din spate și o târăște înăuntru? Nu cunosc detaliile. Dar se leagă, nu?

— Da, se leagă. Mai ai și alte probe ale complicității ei?

— Niciuna. Dar încă e devreme. Experții criminaliști încă verifică în casă, iar băieții de la laborator lucrează încă la hainele pe care le purta când a fost atacată. Până și de-asta s-ar putea alege praful dacă spune că a fost în pivniță, a văzut ce făcuse soțul ei și a fugit țipând. La asta mă refer când spun că așteaptă să vadă dincotro bate vântul. Dacă Terence Payne moare, Lucy pleacă acasă, e liberă. Dacă trăiește, memoria lui ar putea fi afectată iremediabil. Este grav rănit. Și chiar dacă se reface, s-ar putea hotărî s-o protejeze, să ascundă rolul jucat de ea.

— Asta dacă a jucat un rol. Cu siguranță că ea nu poate miza pe faptul că memoria lui este afectată, sau că o să moară.

— E adevărat. Dar se poate să-i fi dat ocazia perfectă pentru a-și ascunde propria implicare, dacă aceasta există. Ai aruncat o privire prin casă, nu?

— Da.

— Ce impresie ți-a lăsat?

Jenny a sorbit din vin și a meditat la asta: decorul perfect demn de o revistă, micile podoabe

ieftine, curătenia obsesivă.

— Presupun că te gândești la casetele video și la cărți? a întrebat ea.

— Oarecum. Păreau chestii destul de vulgare, mai ales în dormitor.

— Deci le plac pornografia și chestiile perverse. Și ce? A ridicat din sprâncene. De fapt, am și eu ceva pornografie ușoară în dormitor. Nu mă deranjează un pic de perversiune din când în când. Haide, Alan, nu roși. Nu încerc să-ți fac avansuri. Vreau doar să scot în evidență faptul că vreo câteva casete video cu triouri sexuale și un pic de sado-masochism blând, consensual, nu înseamnă că omul este neapărat un criminal.

— Știu lucrul ăsta.

— Și – a continuat Jenny –, deși este adevărat că statisticile arată că majoritatea ucigașilor care comit abuzuri sexuale sunt amatori de pornografie din cea extremă, e greșit să susții contrariul.

— Știu și asta, a spus Banks. Dar cum rămâne cu legătura cu ocultismul? Mi-au ridicat semne de întrebare lumânările și bețișoarele aromate din pivniță.

— Puteau fi prezente doar de dragul atmosferei.

— Dar *era* acolo și un element ritualic.

— Posibil.

— Mă întrebam chiar dacă ar putea exista o legătură cu cea de-a patra victimă, Melissa Horrocks. Ea era amatoare de muzică rock satanică. Știi tu, Marilyn Manson și alții.

— Sau poate că Payne are un puternic simț al ironiei atunci când își alege victimele. Însă, Alan, chiar dacă Lucy era amatoare de chestii perverse și satanism, asta nu prea dovedește nimic altceva, nu?

— Nu caut dovezi bune de prezentat în fața curții. Deocamdată accept orice gălesc.

Jenny a râs.

— Iar te agăți de un fir de pai?

— Poate. Ken Blackstone crede că Payne ar putea fi și Violatorul din Seacroft.

— Violatorul din Seacroft?

— S-a întâmplat acum doi ani, între mai și august. Tu erai în America. Un bărbat a violat șase femei în Seacroft. Nu a fost niciodată prins. Se pare că Payne locuia acolo, singur, la vremea

aceea. A cunoscut-o pe Lucy în luna iulie a aceluia an și s-au mutat pe Deal pe la începutul lui septembrie, când a început el să predea la Silverhill. Atunci violurile au încetat.

— N-ar fi prima oară când un criminal în serie a fost mai întâi violator.

— Așa e, într-adevăr. În orice caz, acum se lucrează la ADN.

— Fumează dacă vrei, a spus Jenny. Văd că ai început să fii neliniștit.

— Da? Atunci am să fumez dacă nu te deranjează.

Jenny i-a adus o scrumieră pe care o păstra în bufet pentru vizitatorii ocazionali care fumau. Deși ea nu era fumătoare, nu era așa de strictă în privința fumatului în casă, cum erau unele dintre prietenele ei. De fapt, perioada petrecută în California o făcuse să-i urască pe naziștii nicotinei chiar mai mult decât pe fumători.

— Ce vrei să fac eu? a întrebat.

— Fă-ți meseria, a spus Banks și s-a aplecat în față. După părerea mea, avem destule dovezi să-l condamnăm pe Terry Payne de zece ori dacă

supraviețuiește. Pe mine mă interesează Lucy, dar timpul trece.

— Adică?

Banks a tras din țigară înainte să răspundă.

— Atâta timp cât rămâne în spital, stăm bine, dar imediat ce e externată, o putem reține numai douăzeci și patru de ore. Putem obține o prelungire, poate că într-un caz extrem ca acesta până la nouăzeci și șase de ore, dar ar fi bine să avem ceva solid ca să facem treaba asta, pentru că altfel poate să plece.

— Eu tot cred că e mai mult decât posibil ca ea să nu aibă nimic de-a face cu crimele. Ceva a trezit-o în noaptea aia, iar soțul ei nu era în pat, așa că l-a căutat prin casă, a văzut lumină în pivniță, a coborât și a văzut...

— Dar de ce nu remarcase până atunci, Jenny? De ce nu mai coborâse înainte?

— Îi era frică. Se pare că e îngrozită de soțul ei. Uite ce i s-a întâmplat când a coborât.

— Știu. Dar Kimberley Myers a fost a cincea victimă, pentru numele lui Dumnezeu. *A cincea*. De ce i-a luat așa de mult să afle? De ce s-a trezit și s-

a dus să caute doar de data *asta*? A spus că nu se ducea *niciodată* în pivniță, că nu îndrăznea. Ce s-a schimbat de data asta?

— Poate că înainte nu a *vrut* să știe. Dar nu uita, după câte se pare, situația lui Payne se deteriorează. Aș presupune că devenea rapid extrem de instabil. Poate că de data asta nici măcar ea nu s-a mai putut preface că nu vede.

Jenny l-a privit pe Banks cum trage îngândurat din țigară și suflă ușor fumul.

— Crezi? a spus el.

— E posibil, nu? Înainte, dacă soțul ei se comporta ciudat, ar fi putut bănuși că avea un viciu secret cumplit, și voia să pretindă că acesta nu exista, cum facem cei mai mulți dintre noi cu părțile rele.

— Adică să-l bage sub preș?

— Sau să facă precum struțul, să-și bage capul în nisip. Da. De ce nu?

— Deci suntem amândoi de acord că există mai multe posibilități prin care se poate explica ce s-a întâmplat și că Lucy Payne ar putea fi nevinovată?

— Unde bați, Alan?

— Vreau să sapi adânc în trecutul lui Lucy Payne. Vreau să aflu tot ce poți despre ea. Vreau...

— Bine, dar...

— Lasă-mă să termin, Jenny. Vreau s-o cunoști ca pe propriul tău buzunar, trecutul ei, copilăria, familia, fanteziile, speranțele, temerile ei.

— Ușurel, Alan. Care e rostul?

— Ai putea da peste ceva care s-o implice.

— Sau s-o absolve?

Banks a întins mâinile, cu palmele deschise.

— Dacă asta aflu, bine. Nu-ți cer să inventezi nimic. Tu șapă numai.

— Chiar dacă o fac, s-ar putea să nu dau de nimic util.

— Nu contează. Cel puțin am încercat.

— Asta nu e treaba poliției?

Banks și-a stins țigara.

— Nu tocmai. Eu caut o evaluare, un profil psihologic detaliat al lui Lucy Payne. Desigur, *noi* vom verifica orice pistă peste care ai putea da. Nu mă aștept să faci pe detectivul.

— Îți sunt recunoscătoare pentru asta.

— Gândește-te un pic, Jenny. Dacă e vinovată,

nu a început, așa ca din senin, să-și ajute soțul să răpească și să ucidă fete în ziua de Revelion. Trebuie să existe o patologie, să aibă în trecut vreo tulburare psihică, vreun comportament anormal, nu?

— Așa se întâmplă de regulă. Dar chiar dacă aflu că făcea pipi în pat, că îi plăcea să dea foc și smulgea aripile muștelor, *tot* nu obții probe împotriva ei utile în instanță.

— Ba da, dacă cineva a avut de suferit din cauza incendiului. Ba da, dacă afli și despre alte evenimente misterioase din viața ei pe care le putem investiga. Atât îți cer, Jenny. Să începi o analiză psihopatologică a lui Lucy Payne și, dacă descoperi ceva ce ar trebui să investigăm mai în detaliu, ne anunți și noi trecem la treabă.

— Și dacă nu descopăr?

— Atunci nu rezolvăm nimic. Dar deja nu avem nimic.

Jenny a mai sorbit din vin și a meditat o clipă. Alan părea așa de hotărât în această privință, încât se simțea intimidată și nu voia să cedeze doar din cauza aceasta, însă o intrigă solicitarea lui; nu

putea nega faptul că enigma lui Lucy Payne o interesa și din punct de vedere profesional, și pentru că era femeie. Nu mai avusese niciodată șansa de a studia îndeaproape psihologia unui posibil criminal în serie și Banks avea dreptate că, dacă Lucy Payne era complice la actele soțului ei, atunci lucrul acesta nu se petrecuse din senin. Dacă Jenny săpa destul de adânc, era o șansă să găsească ceva în trecutul lui Lucy. După aceea... ei bine, Banks spusese că era treaba poliției, și avea și aici dreptate.

A umplut iar paharele de vin.

— Și dacă sunt de acord? a întrebat ea. De unde încep?

— Chiar de aici, a spus Banks în timp ce-și scotea carnetul de însemnări. Cu o prietenă din sucursala NatWest unde lucra Lucy Payne. Una din echipele noastre a mers și a discutat cu angajații și numai unul dintre ei o cunoaște bine. Se numește Pat Mitchell. Apoi mai sunt și Clive și Hilary Liversedge. Părinții lui Lucy. Locuiesc lângă Hull.

— Ei știi?

— Sigur că știi. Ce-ți închipui despre noi?

Jenny a ridicat din sprâncenele frumos pensate.

— Știu.

— Cum au reacționat?

— Au fost supărați, desigur. Ba chiar uluiți.

Însă, din câte spune agentul care a stat de vorbă cu ei, nu au fost de prea mare ajutor. Nu mai păstraseră legătura cu Lucy de când s-a căsătorit cu Terry.

— Au fost la spital s-o vadă?

— Nu. Pare-se că mama este prea bolnavă să călătorească, iar tatăl nu prea se dă în vânt să-i îngrijească pe alții.

— Și părinții *lui*? Ai lui Terry?

— Din câte ne-am dat noi seama – a spus Banks –, mama lui este într-un spital de boli nervoase de mai bine de cincisprezece ani.

— Ce probleme are?

— Schizofrenie.

— Și tatăl?

— A murit acum doi ani.

— De ce?

— A avut o hemoragie cerebrală severă. Era măcelar în Halifax, avea câteva infracțiuni sexuale

minore la activ, expunere în public, voaierism, soiul ăsta de lucruri. Pare genul de mediu tipic pentru unul ca Terry Payne, nu crezi?

— Dacă există așa ceva.

— Miracolul e că Terry a reușit să devină profesor.

Jenny a răs.

— În zilele noastre, oricui îi este permis să devină profesor. În plus, nu ăsta e miracolul.

— Care e?

— Că a reușit să-și păstreze slujba așa de mult timp. Și că era căsătorit. De obicei, infractorilor sexuali precum Terry Payne le este greu să păstreze un loc de muncă și o relație. Omul nostru a reușit și una, și alta.

— E important lucrul ăsta?

— Mă intrigă. Dacă mi-ai fi cerut să realizez un profil acum vreo lună, aș fi spus că sunteți în căutarea unui bărbat între douăzeci și treizeci de ani, care cel mai probabil locuiește singur și are vreo slujbă mărunță, sau o succesiune de slujbe mărunte. Asta demonstrează cât de tare te poți înșela, nu?

— Te implici?

Jenny se juca cu piciorul paharului. Muzica lui Mozart se terminase și din ea nu mai rămăsese decât amintirea. A trecut o mașină și un câine a lătrat în parc. Avea timp să facă ce îi cerea Banks. Trebuia să țină o prelegere vineri dimineța, dar o mai susținuse de o sută de ori, așa că nu trebuia să se pregătească. Apoi nu mai avea nimic până luni, când trebuia să susțină o serie de seminarii. Ar trebui să aibă timp destul.

— După cum am spus, mă intrigă situația. Trebuie să discut cu Lucy.

— Se poate aranja. În fond, ești psihologul nostru consultant oficial.

— Îți e simplu să spui că acum aveți nevoie de mine.

— Eu am știut tot timpul. Nu lăsa câțiva înguști la minte...

— Bine, a spus Jenny. Am înțeles. Pot accepta să râdă de mine pe la spate câțiva gabori proști. Sunt fetiță mare. Când pot să stau de vorbă cu ea?

— Cel mai bine e s-o faci cât mai curând posibil, cât timp e încă un simplu martor. Dacă îți

vine să crezi, au mai existat avocați ai apărării care au pretins că psihologii i-au păcălit pe suspecti să se incrimineze singuri. Mâine-dimineață e bine? Eu și așa trebuie să fiu la spital la unsprezece pentru următoarea autopsie.

— Ce noroc pe tine. Bine.

— Te iau eu cu mașina dacă vrei.

— Nu. Mă duc direct să discut cu părinții după ce stau de vorbă cu Lucy și cu prietena ei. O să am nevoie de mașină. Ne întâlnim acolo?

— Atunci la zece?

— Bine.

Banks i-a spus cum să găsească salonul lui Lucy.

— Și am să le spun și părinților că vii. Banks i-a dat detaliile. Deci faci chestia asta? Ce ți-am cerut?

— Pare-se că nu prea am de ales, nu?

Banks s-a ridicat, s-a aplecat în față și a sărutat-o ușor pe obraz. Deși simțea că mirosea a vin și tutun, lui Jenny i-a sărit inima din piept și și-a dorit ca buzele lui să mai fi rămas o clipă, să se fi apropiat mai mult de ale ei.

— Auzi? Dacă îmi mai vii cu de-astea, te acuz

de hărțuire sexuală, a spus ea.

Banks și Jenny au trecut pe lângă polițistul care asigura paza și au intrat în salonul lui Lucy Payne la scurt timp după ora zece a doua zi de dimineață. De data aceasta, nu îi mai supraveghea niciun medic, a remarcat Banks cu bucurie. Lucy era sprijinită de perne și citea o revistă de modă. Șipcile jaluzelei permiteau luminii dimineții să se strecoare înăuntru, căzând pe vaza cu lalele de pe măsuță, desenând pe fața lui Lucy și pe lenjeria albă o rețea de bare. Părul ei lung, negru și lucios, era răspândit pe pernă în jurul feței de o paloare specifică celor internați în spital. Culoarea vânătailor era mai închisă decât în ziua anterioară, ceea ce însemna că se vindecau, și încă avea jumătate de cap bandajată. Ochiul cel sănătos, cu gene lungi, negru și strălucitor, îi privea. Banks nu știa exact ce vedea în el, dar nu frică. A prezentat-o pe Jenny drept dr. Fuller.

Lucy și-a înălțat privirea și le-a oferit o străfulgerare de zâmbet.

— Aveți ceva vești? a întrebat ea.

— Nu, a spus Banks.

— O să moară, nu?

— Ce te face să crezi asta?

— Nimic, am doar sentimentul că o să moară.

— Ar conta, Lucy?

— Cum adică?

— Știi ce vreau să spun. Dacă moare Terry, s-ar schimba cu ceva ceea ce vrei să ne declari?

— Cum așa?

— Tu să-mi spui.

Lucy a făcut o pauză. Banks a văzut-o încruntându-se în timp ce se gândea la ce să spună în continuare.

— Dacă v-aș spune, știți voi, ce se întâmplă. Adică, dacă aș ști... înțelegeți... de Terry și fetele și toate chestiile alea... ce mi s-ar întâmpla?

— Lucy, că tem că va trebui să te exprimi mai exact de-atât.

Și-a lins buzele.

— Nu prea pot să fiu mai exactă de-atât. Nu în faza asta. Trebuie să mă gândesc la mine. Adică, dacă îmi amintesc ceva ce nu m-ar pune într-o

lumină favorabilă, ce-ați face?

— Depinde de ceea ce-ți amintești, Lucy.

Lucy s-a refugiat în tăcere.

Jenny s-a așezat pe marginea patului și și-a netezit fusta. Banks i-a dat mână liberă să pornească interogatoriul.

— Îți mai amintești și altceva în legătură cu ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

— Ești psihiatru?

— Psiholog.

Lucy l-a privit pe Banks.

— Nu pot fi obligată să mă supun la teste, nu?

— Nu, a spus Banks. Nimeni nu te poate obliga să te supui unor teste. Nu de asta se află aici dr. Fuller. Vrea doar să stea de vorbă cu tine. A venit să te ajute.

Vezi să nu, a adăugat Banks în gând.

Lucy a privit-o pe Jenny.

— Nu știu...

— Nu ai nimic de ascuns, nu-i așa, Lucy? a întrebat-o Jenny.

— Nu. Dar îmi fac griji să nu-mi pună ceva în spate.

— Cine să-ți pună ceva în spate?

— Doctorii. Poliția.

— De ce ar face lucrul ăsta?

— Nu știu. Pentru că ei cred că sunt malefică.

— Nu crede nimeni că ești malefică, Lucy.

— Vă întrebați cum aș fi putut trăi cu el, cu un om care a făcut ce-a făcut Terry, nu-i așa?

— *Cum* ai putut trăi cu el? a întrebat Jenny.

— Mi-era frică. A spus că mă omoară dacă îl părăsesc.

— Și te-a maltratat, nu-i așa?

— Da.

— Fizic?

— Uneori mă lovea. În locuri unde nu se vedeau vânătăile.

— Asta până luni dimineață.

Lucy și-a pipăit bandajele.

— Da.

— De ce a fost altfel de data asta, Lucy?

— Nu știu. Încă nu-mi amintesc.

— Nu-i nimic, a continuat Jenny. Nu sunt aici pentru a te forța să spui ceva ce nu vrei. Relaxează-te. Soțul tău a mai abuzat și altfel de

tine?

— Cum adică?

— Emoțional, de exemplu.

— Adică să mă înjosească, să mă umilească de față cu lumea?

— Da, la lucruri de genul ăsta mă refer.

— Atunci răspunsul este da. De exemplu, dacă nu era foarte bun ce găteam sau nu îi călcasem cămășile ca lumea. Făcea mare caz din cauza cămășilor.

— Ce făcea dacă nu avea cămășile călcate cum trebuie?

— Mă obliga să le mai calc iar și iar. O dată chiar m-a ars cu fierul.

— Unde?

Lucy și-a ferit privirea.

— Într-un loc în care nu se vedea.

— Sunt curioasă în legătură cu pivnița, Lucy. Inspectorul-șef Banks mi-a spus că i-ai mărturisit că n-ai fost niciodată acolo.

— Se poate să fi fost acolo în data aia... știți... în data aia când m-a lovit.

— Luni dimineață?

— Da.

— Dar nu-ți amintești?

— Nu.

— Înainte nu te mai duseseseși acolo?

Glasul lui Lucy a devenit ciudat de tăios.

— Nu. Niciodată. În orice caz, nu de când ne-am mutat.

— La cât timp după asta ți-a interzis să cobori acolo?

— Nu-mi aduc aminte. Nu la foarte mult timp. Când a terminat cu lucrările.

— Ce lucrări?

— Mi-a spus că și-a făcut din ea teritoriul lui, locul lui privat.

— N-ai fost niciodată curioasă?

— Nu prea. În plus, mereu o ținea încuiată și lua cheia la el. A spus că, dacă i se părea vreodată că am fost acolo, mă lasă lată.

— Și tu l-ai crezut?

Și-a întors spre Jenny ochiul întunecat.

— Da. N-ar fi fost prima oară.

— Ți-a pomenit soțul tău vreodată despre pornografie?

— Da. Uneori aducea acasă casete, pe care spunea că le-a împrumutat de la Geoff, unul din profesorii ceilalți. Uneori le urmăream împreună. L-a privit pe Banks. Trebuie să le fi văzut. Probabil că ați fost în casă și ați făcut percheziție.

Banks și-a amintit de casete.

— Terry avea vreo cameră video? a întrebat-o. Făcea și el înregistrări?

— Nu, nu cred, a spus ea.

Jenny a preluat firul oferit de el.

— Ce fel de casete îi plăceau? a întrebat ea.

— Oameni care făceau sex. Fete împreună. Uneori oameni legați.

— Ai spus că uneori urmăreați împreună casete video. Ție îți plăceau? Ce efect aveau asupra ta? Te obliga să le urmărești?

Lucy s-a foit pe sub așternuturile subțiri. Conturul corpului ei îl stârnea pe Banks într-un fel în care nu voia să fie stârnit de ea.

— Nu prea îmi plăceau, a spus cu un glas aspru de fetiță. Deși, uneori mă... mă excitau.

S-a mișcat din nou.

— Abuza sexual de tine soțul tău, te obliga să

faci ceva ce nu voiai? a întrebat Jenny.

— Nu, a spus ea. Era totul normal.

Banks începea să se întrebe dacă faptul că era căsătorit cu Lucy Payne nu era decât o parte a fațadei de „normalitate” a lui Terence Payne, ceva care să-i facă pe oameni să se gândească de două ori în legătură cu adevăratele sale înclinații. În definitiv, dăduse rezultate în privința agenților Bowmore și Singh, care nu se deranjaseră să-l mai interogheze o dată. Poate că mergea în altă parte ca să-și satisfacă gusturile ceva mai perverse, de exemplu la prostituate. Merita să urmărească pista asta.

— Știi dacă umbla cu alte femei? a întrebat Jenny, citindu-i parcă gândurile lui Banks.

— Nu mi-a spus niciodată.

— Dar tu aveai bănuiala asta?

— Credeam că era posibil.

— Cu prostituate?

— Nu știu. Nu-mi plăcea să mă gândesc la asta.

— Ți s-a părut vreodată ciudat comportamentul lui?

— Cum adică?

— Te-a șocat, te-a pus pe gânduri ce făcea el?

— Nu. Avea un temperament cumplit... știți... dacă nu ieșea cum voia el. Iar uneori, în timpul vacanțelor școlare, nu-l vedeam cu zilele.

— Nu știai unde se ducea?

— Nu.

— Și nu-ți spunea niciodată?

— Nu.

— Și nu erai curioasă?

Femeia a părut să se chircească în pat.

— Nu era bine să fiu curioasă în privința lui Terry. „Curiozitatea a omorât pisica”, spunea el, „și dacă nu-ți ții gura, o să te omoare și pe tine.” A clătinat din cap. Nu știu cu ce am greșit. Totul era în regulă. Era doar o viață normală. Asta până să-l cunosc pe Terry. Atunci totul a început să se ducă pe apa sâmbetei. Cum de-am fost așa de proastă? Ar fi trebuit să-mi *dau seama*.

— De ce să-ți dai seama, Lucy?

— De ce fel de om e. Că e un monstru.

— Dar știai. Mi-ai spus că te lovea, te umilea de față cu lumea și în particular. *Știai*. Vrei să spui că tu credeai că e normal? Așa credeai tu că

trăiește toată lumea?

— Nu, sigur că nu. Dar asta nu făcea din el un monstru, așa cum vă închipuiți voi, a spus Lucy și și-a ferit din nou privirea.

— Ce e, Lucy? a întrebat Jenny.

— Probabil vă gândiți că sunt o ființă așa de slabă de l-am lăsat să facă toate astea. Un om îngrozitor. Dar nu e așa. Sunt un om de treabă. Așa spune toată lumea. Mi-era frică. Vorbiți cu Maggie. Ea înțelege.

Atunci a intervenit Banks.

— Maggie Forrest? Vecina ta?

— Da. Lucy a privit în direcția lui. Ea mi-a trimis florile. Vorbeam despre asta... știți... despre bărbații care își maltratează soțiile și a încercat să mă convingă să îl părăsesc pe Terry, dar mi-era prea frică. Poate peste ceva timp mi-aș fi putut face curaj. Nu știu. Acum e prea târziu, nu? Vă rog, sunt obosită. Nu vreau să mai vorbesc. Vreau doar să mă duc acasă și să-mi văd de viață.

Banks s-a întrebat dacă ar trebui să-i spună lui Lucy că nu avea să meargă acasă ceva timp de atunci înainte, că locuința ei arăta ca un șantier

arheologic și că avea să fie în grija poliției vreme de săptămâni, poate luni. A decis să nu-și bată capul. Avea să afle singură destul de curând.

— Atunci o să plecăm, a spus Jenny și s-a ridicat. Ai grijă de tine, Lucy.

— Îmi faceți o favoare? a întrebat Lucy când ei au ajuns la ușă.

— Ce anume? a întrebat Banks.

— Am acasă pe măsuța de toaletă din dormitor o cutie frumoasă cu bijuterii. E o cutie japoneză lăcuită, neagră, pe care sunt pictate de mână niște flori frumoase. În orice caz, am acolo toate bijuteriile mele preferate, niște cercei pe care i-am cumpărat în luna noastră de miere în Creta, un lăncișor de aur cu o inimioară pe care mi l-a luat Terry când ne-am logodit. Sunt lucrurile mele. Vreți să-mi aduceți, vă rog, cutia mea cu bijuterii?

Banks a încercat să-și reprime frustrarea.

— Lucy, a spus pe cât de calm a reușit. Noi credem că mai multe fete au fost violate și ucise în pivnița casei tale, și ție îți stă mintea doar la bijuterii?

— Nu e adevărat, a spus Lucy, cu o anume

iritare în glas. Îmi pare foarte rău pentru ce li s-a întâmplat fetelor ălora, desigur, dar nu e vina *mea*. Nu văd de ce m-ar împiedica asta să vreau să-mi recuperez cutia cu bijuterii. Tot ce mi s-a permis să iau de acolo au fost geanta și portofelul, și mi-am dat seama că cineva mi-a căutat prin ele înainte.

Banks a urmat-o pe Jenny pe coridor și au pornit spre lifturi.

— Calmează-te, Alan, a spus Jenny. Lucy se detașează de ceea ce s-a întâmplat. Nu realizează care este semnificația emoțională a celor întâmplate.

— Bine, a spus Banks și și-a aruncat privirea la ceasul de pe perete. Nici că se poate mai bine. Acum trebuie să mă duc să-l privesc pe dr. Mackenzie cum face următoarea autopsie, dar am să fac tot posibilul să-mi amintesc că nimic din toate astea nu este din vina lui Lucy Payne și că ea reușește să se detașeze de toate astea, îți mulțumesc.

Jenny i-a pus mâna pe braț.

— Îți înțeleg frustrarea, Alan, dar nu rezolvi

nimic. N-o poți forța. Nu acceptă să fie forțată. Ai răbdare.

A venit liftul și au intrat.

— Să încerci să porți o discuție cu femeia asta e ca și când ai încerca să iei apă într-o strecurătoare, a spus Banks.

— E drept, e ciudată.

— Asta e opinia ta profesională?

Jenny a zâmbit.

— Lasă-mă să mă gândesc un pic. Discut cu tine după ce stau de vorbă cu colega și părinții ei. La revedere.

Au ajuns la parter și ea a pornit în grabă spre parcare. Banks a inspirat adânc și a apăsât pe butonul de coborâre la subsol.

•

Rapunzel îi ieșea mult mai bine astăzi, a decis Maggie când s-a dat înapoi și și-a privit opera, cu vârful limbii între dinții mici și albi. Nu dădea impresia că, dacă o apuci de păr și tragi, i se desprinde capul de pe umeri, și nu semăna niciun pic cu Claire Toth.

Claire nu venise ieri ca de obicei după

terminarea școlii și Maggie se întreba care era motivul. Poate era de așteptat să nu prea aibă chef de vizite după cele petrecute. Poate voia să fie singură să-și pună ordine în sentimente. Maggie a decis să stea de vorbă cu psihiatra ei, dr. Simms, în legătură cu Claire, ca să vadă dacă trebuia luată vreo măsură. A doua zi avea întâlnire cu ea și, în ciuda evenimentelor de săptămâna aceea, era hotărâtă să se ducă.

Povestea lui Lorraine Temple nu apăruse în ziarul de dimineață, cum se așteptase Maggie, și se simțise dezamăgită când căutase pe fiecare pagină și nu găsisese nimic. A presupus că jurnalista avea nevoie de mai mult timp să verifice faptele și să alcătuiască povestea. În fond, abia ieri stătuseră de vorbă. Poate că avea să fie un articol lung, concentrat pe suferința femeilor maltratate, un articol principal în ediția de week-end.

S-a aplecat deasupra planșei de desen și și-a reluat lucrul la schița lui Rapunzel. A trebuit să aprindă lampa de birou, căci dimineața devenise întunecată și înăbușitoare.

Câteva minute mai târziu, i-a sunat telefonul.

Maggie și-a lăsat creionul deoparte și a răspuns.

— Maggie?

A recunoscut glasul blând, răgușit.

— Lucy? Cum te simți?

— Mă simt mult mai bine acum, serios.

La început, Maggie nu știa ce să spună. Se simțea stânjenită. În ciuda faptului că îi trimisese flori și că îi luase apărarea lui Lucy în fața poliției și a lui Lorraine Temple, a realizat că nu se cunoșteau bine și că proveneau din lumi diferite.

— Mă bucur să am vești de la tine, a spus ea. Mă bucur că te simți mai bine.

— Voiam doar să-ți mulțumesc pentru flori, a continuat Lucy. Sunt adorabile. Schimbă atmosfera. Ce drăguț din partea ta că te-ai gândit la asta.

— Atâta lucru puteam să fac și eu.

— Știi, ești singura persoană care și-a bătut capul cu mine. Toți ceilalți m-au uitat.

— Sunt sigură că nu e așa, Lucy.

— Ba da. Chiar și colegii de la serviciu.

Deși Maggie nu reușea să-și facă curaj să întrebe, așa o cerea politețea.

— Terry ce face?

— Nici măcar nu vor să-mi spună, dar cred că e grav rănit. Cred că o să moară. Cred că poliția o să încerce să dea vina pe mine.

— Ce te face să crezi asta?

— Nu știu.

— A stat de vorbă cu tine?

— De două ori. Adineauri au venit doi. Una era psiholog. Mi-a pus tot felul de întrebări.

— Despre ce?

— Despre ceea ce-mi făcea Terry. Despre viața noastră sexuală. M-am simțit ca o proastă. Maggie, sunt așa de înspăimântată și de singură.

— Lucy, dacă te pot ajuta cumva...

— Îți mulțumesc.

— Ai avocat?

— Nu. Nici măcar nu cunosc vreunul.

— Lucy. Dacă mai vine poliția să te bată la cap, nu spune *nimic*. Știu că se pricepe să-ți răstălmăcească vorbele, să scoată ceva din nimic. Măcar mă lași să încerc să-ți găsesc pe cineva? Ruth și Charles au o prietenă care este avocată în orașul ăsta. Julia Ford. Am cunoscut-o și pare destul de cumsecade. Ea o să știe ce e de făcut.

— Dar nu am așa de mulți bani, Maggie.

— Nu-ți face griji. O rezolvăm noi cumva cu ea.

Vrei s-o sun eu în numele tău?

— Cred că da. Dacă tu crezi că așa e mai bine.

— Da. Am s-o sun chiar acum și am să-i spun să treacă pe la tine ca să stați de vorbă, da?

— Bine.

— Ești sigură că nu te mai pot ajuta cu nimic altceva?

Maggie a auzit un râset resemnat în telefon.

— Poate să te rogi pentru mine. Nu știu, Maggie. Nu știu ce-or să-mi facă. Deocamdată mi-ar plăcea doar să știu că cineva e și de partea *mea*.

— Poți conta pe asta, Lucy, persoana aceea chiar există.

— Îți mulțumesc. Sunt obosită. Acum trebuie să plec.

Și Lucy a închis.

•

După ce a asistat la autopsia realizată de dr. Mackenzie asupra tristului morman de oase și carne descompusă care mai demult fusese o fată tânără și plină de viață, cu speranțe, visuri și

secrete, Banks s-a simțit cu douăzeci de ani mai bătrân, dar nu și mai înțelept. Prima a fost cea mai recentă, deoarece dr. Mackenzie a spus că i-ar putea spune mai multe, ceea ce i se părea logic lui Banks. Chiar și așa, cadavrul fusese îngropat parțial sub un strat subțire de pământ în pivnița lui Payne vreme de aproximativ trei săptămâni, după estimarea doctorului Mackenzie, motiv pentru care pielea, părul și unghiile erau ușor de scos. Insectele avuseseră de lucru și mare parte din piele nu mai exista. Acolo unde mai era piele, plesnise pe alocuri, lăsând la vedere mușchiul strălucitor și grăsimea de dedesubt. Nu era prea multă grăsime, deoarece aceasta era Melissa Horrocks, care avea puțin sub patruzeci și cinci de kilograme și purta un tricou cu simboluri menite să țină departe spiritele rele.

Banks a plecat înainte să termine dr. Mackenzie, nu pentru că ar fi fost prea sinistru pentru el, ci pentru că aceste autopsii aveau să mai dureze ceva timp, iar el avea și alte treburi. Avea să mai treacă o zi sau două, a spus dr. Mackenzie, înainte să poată întocmi un raport, întrucât celelalte două

cadavre se aflau într-o stare și mai avansată de descompunere. Cineva din echipă trebuia să asiste la autopsii, dar aceasta era o sarcină pe care Banks era încântat s-o încredințeze altcuiva.

După imaginile, sunetele și mirosurile de la autopsia realizată de Mackenzie, biroul anost al directorului școlii Silverhill era o alinare. Nimic din încăperea ordonată și banală nu trăda că ar avea ceva de-a face cu educația, sau cu orice altceva de fapt; era ca orice birou anonim din orice clădire anonimă, și nici măcar nu avea un miros distinct, cu excepția unui iz discret de spray cu aromă de lămâie pentru mobilă. Directorul se numea John Knight, avea în jur de patruzeci de ani, un început de chelie, umerii lăsați și mătreață pe gulerul sacoului.

După ce au discutat câteva detalii legate de istoricul profesional al lui Payne, Banks l-a întrebat pe Knight dacă fuseseră probleme cu acesta.

— Au existat *câteva* plângeri, acum că aduceți vorba, a recunoscut Knight.

Banks a ridicat din sprâncene.

— Din partea elevilor?

Knight s-a înroșit.

— Nu, Doamne ferește, nimic de felul ăsta. Aveți idee ce se întâmplă în zilele noastre la cea mai mică *aluzie* la ceva de felul acesta?

— Nu, a spus Banks. Eu când eram la școală, profesorii ne băteau cu tot ce nimereau. Unora dintre ei chiar le făcea plăcere.

— Zilele acelea au trecut, slavă Domnului.

— Sau legii.

— Nu sunteți credincios?

— Meseria mea face asta cam dificil.

— Da, înțeleg. Knight a privit spre fereastră. Uneori și a mea. Aceasta este una dintre marile provocări ale credinței, nu credeți?

— Deci ce fel de probleme ați avut cu Terence Payne?

Knight s-a concentrat și a oftat.

— Ah, lucruri minore. Nimic important în sine, dar se adună.

— De exemplu?

— Întârzia. Își lua prea multe zile libere fără un motiv serios. Profesorii își pot lua vacanțe extinse,

inspectore, dar *trebuie* să fie prezenți în timpul școlii, cu excepția momentelor în care sunt bolnavi, desigur.

— Înțeleg. Altceva?

— O anume stare generală de dezinteres. Lucrări de examen necorectate la timp. Proiecte lăsate nesupravegheate. Terry este puțin cam temperamental și dificil dacă îl iei la rost din vreun motiv.

— De cât timp făcea așa?

— Din câte spune șeful catedrei de științe, doar de la începutul anului.

— Și înainte?

— Nu au fost probleme de niciun fel. Terence Payne este un profesor bun, își cunoaște materia, și părea agreat de elevi. Niciunuia dintre noi nu-i vine să creadă ce s-a întâmplat. Suntem uluiți. Complet uluiți.

— O cunoașteți pe soția lui?

— Nu o cunosc prea bine. Am văzut-o o dată la petrecerea de Crăciun a personalului. O femeie fermecătoare. Puțin rezervată, poate, dar totuși fermecătoare.

— Are Terry vreun coleg pe nume Geoff?

— Da. Geoffrey Brighthouse. Este profesorul de chimie. Ei doi păreau destul de apropiați. Ieșeau să bea ceva din când în când.

— Despre el ce-mi puteți spune?

— Geoff este la noi de șase ani. E un om de treabă. Nu a creat niciun fel de probleme.

— Pot să discut cu el?

— Sigur. Knight și-a privit ceasul. Ar trebui să termine chiar acum la laboratorul de chimie și să se pregătească pentru ora următoare. Veniți cu mine.

Au ieșit. Ziua devenea din ce în ce mai posomorâtă pe măsură ce norii se îndeseau, amenințând cu ploaia. Nimic nou. Cu excepția ultimelor câteva zile, ploua cam în fiecare zi de la începutul lui aprilie.

Școala Silverhill era una din cele câteva școli gotice antebelice din cărămidă roșie care încă nu fuseseră sablate și transformate în birouri sau apartamente de lux. Grupuri de elevi stăteau pe locul de joacă asfaltat. Păreau potoliți cu toții, a gândit Banks, iar locul era dominat de

posomoreală, frică și confuzie, palpabile ca o ceață deasă. Grupurile nu erau amestecate, a remarcat Banks; fetele stăteau în bisericuțe, adunate parcă pentru a-și oferi alinare și siguranță, priveau în pământ și își frecau pantofii de asfalt în timp ce Banks și Knight treceau. Băieții erau ceva mai plini de viață; cel puțin câțiva dintre ei vorbeau și ca de obicei se împingeau în joacă și se îmbrânceau. Însă atmosfera generală era stranie.

— Așa este de când am auzit, a spus Knight, citindu-i parcă gândurile lui Banks. Oamenii nu își dau seama cât de profunde și de durată vor fi efectele asupra școlii. Poate că unii elevi nu își vor reveni niciodată. Asta o să le distrugă viața. Nu este numai faptul că am pierdut un elev drag, ci și acela că un om pe care l-am investit cu autoritate pare a fi răspunzător de fapte abominabile, dacă nu mă pripesc cu afirmațiile.

— Nu vă pripitiți, a spus Banks. Și sunteți blând când folosiți cuvântul „abominabil”. Dar să nu spuneți asta presei.

— Nu suflu un cuvânt. A venit deja, știți?

— Nu mă miră.

— Nu am spus nimic. De fapt, nici nu e nimic de spus. Am ajuns. Clădirea Bascombe.

Clădirea Bascombe era o anexă modernă din ciment și sticlă a clădirii principale a școlii. Pe perete, în apropierea ușii, era o placă pe care scria: „Această clădire a fost construită în memoria lui Frank Edward Bascombe, 1898-1971.”

— Cine a fost? a întrebat Banks când intrau pe ușă.

— Un profesor de aici din timpul războiului, a explicat Knight. Profesor de engleză. În vremea aceea aceasta făcea parte din clădirea principală, dar a fost lovită de un proiectil greu rătăcit în octombrie 1944. Frank Bascombe a fost erou. A scos doisprezece copii și încă un profesor. Doi elevi au fost uciși în acel atac. Chiar aici.

A deschis ușa spre laboratorul de chimie, unde un tânăr stătea la catedră în fața unui teanc de hârtii. Tânărul și-a ridicat privirea.

— Geoff. Inspectorul-șef Banks vrea să stea de vorbă cu tine.

Apoi a plecat, închizând ușa în urma lui.

Banks nu mai călcase într-un laborator școlar de chimie de treizeci de ani sau poate mai mult, și deși acesta era mai bine echipat decât își amintea din vremea când era el la școală, în mare măsură era la fel: bănci înalte de laborator, arzătoare Bunsen, eprubete, pipete și pahare de laborator; dulapul cu geam de pe perete plin de sticle cu dop care conțineau acid sulfuric, potasiu, fosfat de sodiu și altele. Ce amintiri. Ba chiar și mirosea la fel, ușor caustic, puțin putregăit.

Banks și-a amintit de primul set de chimie pe care i-l cumpăraseră părinții de Crăciun când avea treisprezece ani, și-a amintit de alaunul sub formă de pulbere fină, de sulfatul de cupru albastru și de cristalele mov aprins de permanganat de potasiu. Îi plăcea să le amestece și să vadă ce se întâmplă, fără să țină seama de instrucțiuni sau de măsurile de siguranță. Odată încălzea un amestec ciudat la lumânare pe masa din bucătărie când a crăpat eprubeta, făcând mizerie peste tot. Mama lui s-a înfuriat cumplit.

Brighthouse avea un sacou subțire și pantaloni gri de flanelă și nu purta halat pe deasupra; s-a ridicat

și i-a strâns mâna. Era un tânăr cu un chip copilăros, cam de-o vârstă cu Payne, cu ochii albastru-deschis, părul blond și un ten trandafiriu, de parcă reușise să găsească un petic de soare și se prăjise prea mult la el. I-a strâns mâna ferm și scurt, cu mâna sa uscată. A remarcat că Banks privea prin laborator.

— Vă readuce în memorie unele lucruri? a întrebat el.

— Cam așa ceva.

— Bune, sper.

Banks a dat din cap. Îi plăcuse chimia, dar profesorul său, Piticu' Barker, era unul dintre cei mai răi și mai brutali nemernici din școală. Îi bătea cu furtunurile de cauciuc de la arzătoarele Bunsen. Odată i-a ținut mâna lui Banks deasupra unui arzător și s-a prefăcut că-l aprinde, dar a renunțat în ultima clipă. Banks îi văzuse licărul sadic din ochi și cât se străduise să nu aprindă chibritul. Banks nu-i dăduse satisfacția de a-l implora să-l ierte sau de a-și arăta frica, dar pe dinăuntru tremura.

— În orice caz, în prezent se folosește sodiu, a

spus Brighthouse.

— Poftim?

— Sodiu. Este foarte instabil în aer. Întotdeauna iese bine. Copiii din zilele noastre au deficit de atenție, așa că trebuie să le dai elemente pirotehnice ca să le menții interesul treaz. Din fericire, chimia este generoasă în această privință.

— Ah.

— Luați loc.

A arătat spre un scaun înalt aflat lângă banca cea mai apropiată. Banks s-a așezat în fața unui suport pentru eprubete și a unui arzător Bunsen. Brighthouse, vizavi.

— Nu cred că am cu ce vă ajuta, a început Brighthouse. Îl cunosc pe Terry, desigur. Suntem colegi și buni prieteni într-o oarecare măsură. Dar nu pot spune că îl cunosc bine. Este un om foarte retras în multe privințe.

— E logic, a spus Banks. Ținând seama de ce făcea el în particular.

Brighthouse a clipit.

— Cam așa...

— Domnule Brighthouse...

— Geoff. Vă rog să-mi spuneți Geoff.

— Bine, Geoff, a spus Banks, care întotdeauna prefera prenumele, deoarece îi dădea un fel straniu de putere asupra unui suspect, ceea ce era și Geoff Brighthouse, după părerea lui. De cât timp îl cunoști pe domnul Payne?

— De când a venit aici, acum aproape doi ani.

— Înainte de asta a predat în Seacroft. Așa e?

— Da. Așa cred.

— Pe vremea aia nu-l cunoșteai?

— Nu. Dacă nu vă deranjează întrebarea mea, ce face, apropo?

— E încă la terapie intensivă, dar rezistă.

— Bine. Vreau să spun... rahat, e așa de complicat. Încă nu-mi vine să cred. Ce-aș putea spune? Omul mi-e prieten, în fond, indiferent...

Brighthouse și-a dus pumnul la gură și și-a ronțăit un nod al degetului. Brusc părea gata să izbucnească în lacrimi.

— Indiferent ce-a făcut?

— Asta voiam să spun, dar... Sunt nedumerit. Iertați-mă.

— O să ia ceva vreme. Înțeleg. Dar între timp

trebuie să aflu tot ce se poate despre Terence Payne. Ce fel de lucruri făceați împreună?

— Cel mai mult mergeam la pub. Niciodată nu beam mult. Cel puțin nu eu.

— Dar Payne, bea mult?

— Până de curând, nu.

— I-ai spus ceva?

— De câteva ori. Știți, când era în mașină.

— Ce-ai făcut?

— Am încercat să-i iau cheile.

— Și ce s-a întâmplat?

— S-a enervat. Chiar m-a lovit o dată.

— Terence Payne te-a lovit?

— Da. Dar era supărat. E dur când e supărat.

— Ți-a spus vreun motiv pentru care bea așa de mult?

— Nu.

— N-a pomenit despre vreo posibilă problemă personală?

— Nu.

— Mai știi și de existența altor probleme în afară de băut?

— Își neglija un pic munca.

Același lucru pe care îl spusese și Knight. La fel ca în cazul băutului, era probabil mai degrabă un simptom decât o problemă în sine. Poate că Jenny Fuller avea să poată confirma acest lucru, dar Banks credea că era logic ca un om care făcea, care simțea *pornirea* de a face ceea ce făcea Payne avea nevoie de ceva care să-l ajute să uite. Aveai impresia că *voia* să fie prins, că *voia* să se termine totul. Răpirea lui Kimberley Myers, când știa că deja era în evidență datorită numărului de înmatriculare, fusese o mișcare nesăbuită. Dacă n-ar fi fost agenții Bowmore și Singh, ar fi intrat în atenția lui Banks mai devreme. Chiar dacă nu ar fi ieșit nimic nici dintr-un al doilea interogatoriu, numele lui ar fi apărut în HOLMES imediat ce Carol Houseman ar fi introdus noile date – că Kimberley Myers era elevă la Silverhill, că Payne preda acolo și că figura ca fiind proprietarul unei mașini al cărei număr se termina în KWT, în ciuda numerelor false cu NGV.

— A vorbit vreodată despre Kimberley Myers?
a întrebat Banks.

— Nu. Niciodată.

— Vorbea vreodată despre fete tinere în general?

— Vorbea despre fete, nu neapărat despre fete tinere.

— Cum vorbea despre femei? Cu afecțiune? Dezgust? Patimă? Furie?

Brighthouse a meditat un moment.

— Dacă mă gândesc, întotdeauna mi s-a părut că Terry părea un pic cam dominator după modul în care vorbea despre femei, a spus el.

— În ce fel?

— Păi, că văzuse într-un pub o fată care îi plăcuse, de exemplu, și tot vorbea, înțelegeți, că i-ar plăcea să i-o tragă, s-o lege de pat și să i-o tragă până o lasă lată. Lucruri de felul ăsta. Vreau să spun că... nu sunt pudic, dar uneori exagera un pic.

— Dar ăsta e doar un exemplu de grosolănie masculină, nu?

Brighthouse a ridicat dintr-o sprânceană.

— Da? Nu știu. Sincer, nu știu ce înseamnă. Eu spun doar că părea dur și dominator când vorbea despre femei.

— Apropo de grosolănia masculină, i-ai împrumutat vreodată casete video lui Terry?

Brighthouse și-a ferit privirea.

— Cum adică? Ce fel de casete video?

— Casete porno.

Unui om așa de roșu la față ca Brighthouse îi era imposibil să roșească, dar pentru o clipă Banks ar fi putut jura aproape că acesta chiar reușise.

— Doar ceva blând, nimic ilegal ce nu poți închiria de la centrul de la colț. I-am mai împrumutat și alte casete. Filme de război, de groază, științifico-fantastice. Terry e amator de filme.

— Nicio casetă video filmată acasă?

— Sigur că nu. Drept cine mă luați?

— Rămâne să stabilească jurații, Geoff. Terry are cameră video?

— Din câte știu eu, nu.

— Dar tu ai?

— Nu. Eu n-am bani decât pentru un aparat simplu de fotografiat.

— Mergeai des la el acasă?

— Din când în când.

— Ai mers vreodată în pivnița lui?

— Nu. De ce?

— Ești sigur de asta, Geoff?

— La naiba, bineînțeles. Doar nu vă închipuiți...?

— Realizezi că desfășurăm o anchetă criminalistică detaliată în pivnița soților Payne, nu?

— Și?

— Și prima regulă în ceea ce privește locul crimei este că oricine a fost acolo lasă ceva și ia ceva cu sine. Dacă ai fost acolo, o să aflăm, atâta tot. N-aș vrea să pari vinovat doar pentru că nu-mi spui că ai fost acolo pentru o treabă inocentă, de exemplu ca să vezi o casetă porno.

— Nu am fost niciodată acolo.

— Bine. Eu te-am informat. Ați acostat vreodată femeii împreună?

Brighthouse și-a mutat privirea spre arzătorul Bunsen și s-a jucat cu suportul pentru eprubete din fața lui.

— Doamne Brighthouse. Geoff. Ar putea fi important.

— Nu văd în ce fel.

— Eu am să judec asta. Și dacă îți faci griji că trădezi un amic, nu e cazul. Amicul tău e în spital în comă. Soția lui este în același spital cu câteva tăieturi și vânătăi pe care i le-a făcut el. Și am găsit cadavrul lui Kimberley Myers în pivnița casei lui. O mai ții minte pe Kimberley? Probabil că i-ai fost profesor, nu? Tocmai am asistat la autopsia uneia dintre victimele lui anterioare și încă nu mi-am revenit. Nu trebuie să știi mai multe și, crede-mă, nici nu vrei.

Brighthouse a inspirat adânc. Ceva din roșul intens părea să i se fi șters de pe obraji și frunte.

— Da, bine, am acostat pe cineva, o dată.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nimic. Știți...

— Nu, nu știi. Spune-mi.

— Păi, e...

— Nu-mi pasă cât de jenant e. Vreau să știu cum s-a purtat cu femeia pe care ați acostat-o. Continuă. Închipuie-ți că îți deschizi sufletul în fața doctorului tău ca să îi vorbești despre o blenoragie.

Brighthouse a înghițit și a continuat.

— La o conferință din Blackpool. În aprilie, acum mai mult de un an.

— Înainte să se însoare?

— Da. Era cu Lucy, dar pe atunci nu erau căsătoriți. Abia în mai s-au căsătorit.

— Continuă.

— Nu e mare lucru de spus. Era acolo o profesoară tânără super din Aberdeen și într-o noapte, știți, băuserăm cu toții ceva la bar și am început să flirtăm. În orice caz, părea destul de dornică după câteva pahare de gin, așa că am mers sus în cameră.

— Toți trei?

— Da. Terry și cu mine împărțeam o cameră. Vreau să spun că mi-aș fi văzut de treabă dacă era partida lui, dar a spus clar că pe ea n-o deranjează. A fost ideea ei. A spus că întotdeauna o interesase un trio.

— Și tu?

— Și eu avusesem fantezii din astea.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce credeți? Am făcut sex.

— Ei i-a plăcut?

— Păi, după cum am spus, în mare măsură fusese ideea ei. Era un pic cherchelită. Cu toții eram. Nu s-a opus. De fapt, chiar era dornică. Doar mai târziu...

— Ce s-a întâmplat mai târziu?

— Știți cum e.

— Nu știu cum e.

— Păi, Terry a sugerat să facem un sandvici grecesc. Nu știu dacă...

— Știu ce e ăla un sandvici grecesc. Continuă.

— Dar ei nu i-a plăcut.

— Și ce s-a întâmplat?

— Terry știe să convingă.

— În ce fel? Prin violență?

— Nu. Pur și simplu nu renunță. Tot insistă pe ce vrea și până la urmă face oamenii să cedeze.

— Și deci ați servit sandviciul grecesc?

Brighthouse a privit în jos și și-a frecat buricele degetelor de banca aspră și zgâriată de laborator.

— Da.

— Și ea a vrut?

— Oarecum. Adică, da. Nimeni nu a forțat-o.

Fizic. Am mai băut un pic și Terry tot insista, verbal doar, că ar fi extraordinar, așa că într-un final...

— Și ce s-a întâmplat apoi?

— Nimic de fapt. Adică ea nu a făcut scandal. Dar atmosfera a devenit tensionată. A plâns un pic, părea deprimată, știți, ca atunci când te simți înșelat, folosit. Și îmi dădeam seama că nu i-a plăcut prea mult când s-a întâmplat.

— Dar nu v-ați oprit?

— Nu.

— A țipat, sau v-a spus să vă opriți?

— Nu. Adică scotea sunete, dar... în primul rând era genul care țipă mult. Îmi făceam chiar griji din cauza celor de alături, să nu ne spună să nu mai facem gălăgie.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

— Ea s-a dus înapoi în camera ei. Am mai băut ceva, apoi eu am căzut lat. Presupun că Terry a făcut același lucru.

Banks a făcut o pauză și a notat ceva în carnet.

— Nu știu dacă realizezi lucrul ăsta, Geoff, dar ceea ce tocmai mi-ai spus constituie complicitate

la viol.

— Nu a violat-o nimeni! V-am spus. A fost destul de dornică.

— Mie nu mi se pare așa. Doi bărbați. Ea singură. Avea de ales? A spus clar că nu vrea să facă ceea ce sugera Terence Payne, dar el a continuat și a făcut-o indiferent de situație.

— A convins-o să facă ce voia el.

— Vax, Geoff. I-a înfrânt împotrivirea și hotărârea. Ai spus chiar tu. De asemenea, aș pune pariu că era îngrijorată de ce s-ar putea întâmpla dacă nu îi făcea pe plac.

— Nu a amenințat-o nimeni cu violența.

— Poate nu în cuvinte.

— Poate că lucrurile au mers un pic prea departe...

— Au scăpat de sub control?

— Poate un pic.

Banks a oftat. De câte ori auzise scuza asta la violența bărbaților împotriva femeilor. Asta pretinseseră și violatorii lui Annie Cabbot. Îi era silă de Geoffrey Brighthouse, dar nu putea face mare lucru. Incidentul avusese loc cu mai bine de un an

în urmă, femeia nu depusese plângere, din câte știa el, iar Terence Payne se lupta și așa să supraviețuiască în spital. În orice caz, merita luat în considerare acest lucru pentru mai târziu.

— Îmi pare rău, a spus Brighthouse. Dar trebuie să înțelegeți. Nu ne-a spus nicio clipă să încetăm.

— Se pare că nu avea prea multe șanse, prinsă între doi băieți vânjoși ca tine și ca Terry.

— Mă rog, restul lucrurilor i-au plăcut.

Continuă, și-a spus Banks, până nu-l trosnești.

— Au mai avut loc incidente de felul ăsta?

— Nu. A fost singura dată. Chiar dacă nu vă vine să credeți, domnule inspector, după noaptea aia am fost puțin rușinat, chiar dacă nu am făcut nimic rău, și nu m-aș fi simțit în largul meu dacă m-aș fi aflat din nou alături de Terry într-o situație de felul ăsta. Era prea mult pentru mine. Așa că pur și simplu am evitat posibilitatea.

— Așa că Payne i-a fost fidel soției de atunci înainte?

— N-am spus asta.

— Cum adică?

— Nu am agățat fete împreună. Uneori îmi

spunea, știți, să agățăm prostituate.

— Ce făcea cu ele?

— Ce credeți?

— Nu a intrat în detalii?

— Nu.

— Vorbea vreodată despre soția lui din punct de vedere sexual?

— Nu. Niciodată. Era foarte posesiv și precaut. Abia dacă pomenea despre ea când eram împreună. Era de parcă ea ar fi făcut parte din cu totul altă viață. Terry are o capacitate fantastică de a separa lucrurile.

— Așa se pare. A sugerat vreodată să răpiți fete?

— Chiar credeți că aș putea avea de-a face cu genul ăsta de lucruri?

— Nu știu, Geoff. Tu să-mi spui. A vorbit cu tine că vrea să le lege și să le-o tragă până le lasă late și categoric a violat-o pe profesoara aia din Blackpool, indiferent cât de dornică ar fi fost mai devreme să facă sex normal cu voi doi. Nu știu ce să cred despre rolul tău în toate astea, Geoff, să fiu sincer.

Lui Brighthouse i se scursese toată culoarea de pe față acum și tremura.

— Dar nu se poate să credeți că eu... Adică...

— De ce nu? Nu aveai niciun motiv să nu fii implicat alături de el. Era și mai comod dacă erăți amândoi. Era mai simplu să vă răpiți victimele. Ai ceva cloroform în laborator?

— Cloroform? Da. De ce?

— Sub cheie, nu?

— Desigur.

— Cine are cheia?

— Eu. Terry. Keith Miller, șeful departamentului, domnul Knight. Nu știu cine altcineva. Probabil și îngrijitorii și cei de la curățenie, cred.

— Ale cui amprente crezi că le găsim pe sticlă?

— Nu știu. Normal că nu-mi amintesc când am folosit ultima oară chestia asta.

— Ce-ai făcut week-end-ul trecut?

— Nu mare lucru. Am stat acasă. Am corectat câteva proiecte, am fost la cumpărături în oraș.

— Ai o iubită în momentul de față, Geoff?

— Nu.

— Ai mai văzut pe cineva în week-end?

— Doar niște vecini, știți, oameni din celelalte apartamente, pe hol, pe scări. Ah, și am mers la cinematograful sâmbătă noaptea.

— Singur?

— Da.

— Ce film te-ai dus să vezi?

— Noul film cu James Bond, în centrul orașului. Și apoi am trecut pe la barul în care mă duc mereu.

— Te-a văzut cineva?

— Da, câțiva dintre clienții obișnuiți. Am jucat darts.

— Până la ce oră ai fost acolo?

— Până la ora închiderii.

Banks s-a scărpinat pe obraz.

— Nu știu, Geoff. Dacă e s-o spunem pe-a dreaptă, nu e un alibi cine știe ce, nu?

— Nu eram conștient că aveam nevoie de un alibi.

Ușa laboratorului s-a deschis și doi băieți și-au vârât capul înăuntru. Geoff Brighthouse a părut ușurat. Și-a privit ceasul, apoi pe Banks și a zâmbit pierit.

— Mă tem că începe ora.

Banks s-a ridicat.

— Nu e nicio problemă, Geoff. N-aș vrea să aibă de suferit educația celor mici.

Brighthouse le-a făcut semn băieților să intre și au mai urmat și alții, roind în jurul băncilor. A mers cu Banks spre ușă.

— Aș vrea să vii la Millgarth și să dai o declarație, a spus Banks înainte să plece.

— O declarație? Eu? De ce?

— E o simplă formalitate. Spune-i detectivului exact ce mi-ai spus mie. Și va mai trebui să știm exact unde ai fost și ce făceai în momentul în care au fost răpite cele cinci fete. Detalii, martori, tot tacâmul. De asemenea, mai trebuie să-ți luăm amprente și o probă de ADN. N-o să te doară, o să fie ca atunci când te speli pe dinți. E bine dacă vii în seara asta după ore. Să zicem la cinci? Du-te la ghișeu și întreabă de agentul Younis. O să te aștepte.

Banks i-a dat o carte de vizită și a scris pe ea numele tânărului agent pe care îl alesese în clipa aceea să îi ia declarația oficială lui Brighthouse, un

tânăr inteligent, deși cu tendința de a judeca oamenii. Agentul Younis era foarte activ la biserica metodistă locală și puțin conservator din punct de vedere moral.

— Noroc, a spus Banks și l-a lăsat pe bărbatul uluit și cu un aer îngrijorat să le predea elevilor despre bucuriile sodiului instabil.

Pat Mitchell și-a luat o pauză când Jenny a apărut la bancă și au mers la cafeneaua din centrul comercial de pe partea opusă a drumului, unde au băut un ceai, cam slab, cu lapte, în timp ce stăteau de vorbă. Pat era o brunetă vivace cu ochi căprui umezi și cu un inel mare de logodnă. La început, tot ce a reușit să facă a fost să clatine din cap și să repete:

— Încă nu-mi vine să cred. Pur și simplu nu-mi vine să cred că se întâmplă lucrul ăsta.

Jenny nu era străină de negare, și ca psiholog, și ca femeie, așa că a scos sunete aprobatoare și i-a dat timp lui Pat să-și vină în fire. Din când în când, cineva de la una din mesele cealalte le arunca o privire nedumerită, de parcă le-ar fi recunoscut, dar nu-și dădea seama de unde, însă în mare parte cafeneaua era goală și puteau vorbi netulburate.

— Cât de bine o cunoști pe Lucy? a întrebat Jenny când Pat s-a oprit din plâns.

— Suntem destul de apropiate. Adică o cunosc

de vreo patru ani, de când a început să lucreze aici la bancă. Pe vremea aia avea un apartament micuț, aproape de Tong Road. Suntem cam de-o vârstă. Ce face? Ai văzut-o?

Cât timp a vorbit, ochii mari și căprui ai lui Pat au continuat să strălucească, gata să izbucnească iar în lacrimi.

— Am văzut-o azi-dimineață, a răspuns Jenny. Se simte bine. Se vindecă cum trebuie. (*Cel puțin fizic, își spuse.*) Cum era când ai întâlnit-o prima oară?

Pat a zâmbit la această amintire.

— Era amuzantă, o tipă distractivă. Poznașă.

— Cum adică?

— Adică voia să se distreze, să se simtă bine.

— Cum se distra?

— Mergea la cluburi, în puburi, la petreceri, la discotecă, sporovăia cu băieții.

— Sporovăia doar?

— Lucy era... mă rog, era *ciudată* pe vremea aia când venea vorba de băieți. Adică, cei mai mulți păreau s-o plictisească. Ieșea cu ei de câteva ori și apoi îi lăsa.

— De ce crezi că se întâmpla asta?

Pat și-a învârtit ceaiul cenușiu în ceașcă și a privit în ea de parcă și-ar fi iscodit viitorul în frunze.

— Nu știu. Ai fi zis că *așteaptă* pe cineva.

— Bărbatul potrivit?

— Cam așa ceva, a râs Pat.

Jenny a avut impresia că Pat ar fi râs mai ușor și mai des dacă nu ar fi fost împrejurările.

— Ți-a spus vreodată cum îl vedea ea pe bărbatul potrivit?

— Nu. Doar că niciunul dintre băieții din jurul ei nu părea s-o mulțumească în niciun fel. Credea că erau cu toții proști și că nu le stătea mintea decât la fotbal și sex. În ordinea asta.

Jenny cunoscuse mulți bărbați de soiul ăsta.

— Ce căuta? Un bărbat bogat? Unul incitant? Periculos?

— Nu era deosebit de interesată de bani. Periculos? Nu știu. Poate. Îi plăcea să trăiască la limită. Pe vremea aia. Uneori era cam exagerată.

Jenny și-a notat ceva.

— Cum așa? În ce fel?

— Nu e mare scofală. N-ar fi trebuit să spun asta.

— Haide. Spune-mi.

Pat a coborât glasul.

— Ești psihiatru, nu?

— Psiholog.

— Mă rog. Asta înseamnă că dacă îți spun ceva n-o să spui mai departe? Rămâne între noi și nu te poate obliga nimeni să-ți dezvălui sursa? Ideea e că n-aș vrea să creadă Lucy că m-a luat gura pe dinainte.

Deși Jenny avea pe ce se baza pentru a împiedica răscolirea dosarelor pacienților ei fără un ordin judecătoresc, în această situație lucra pentru poliție și nu putea garanta confidențialitatea. Pe de altă parte, trebuia să audă povestea lui Pat și probabil că Lucy nu avea să afle niciodată. Fără să recurgă la o minciună sfruntată, a spus:

— O să fac tot ce pot. Ai cuvântul meu.

Pat și-a mușcat buza de jos și s-a gândit o clipă, apoi s-a aplecat în față și și-a prins ceașca de ceai cu amândouă mâinile.

— Ei bine, odată a vrut să meargă la cluburile alea din Chapeltown.

— În cluburi din alea indiene?

— Da. Cele mai multe fete drăguțe, albe, nu s-ar apropia de asemenea locuri, dar Lucy credea că ar fi interesant.

— Și s-a dus?

— Da, s-a dus acolo cu Jasmine, o jamaicană de la sucursala din Boar Lane. Sigur, nu s-a întâmplat nimic. Dar cred că se poate să fi încercat ceva droguri.

— De ce? Ce a spus?

— A făcut doar o aluzie și avea o privire de *cunoscătoare*, cum ar veni ea *fusesese* acolo, iar noi ceilalți văzuserăm doar la televizor. Așa e Lucy, uneori te tulbură.

— A mai fost și altceva?

— Da. Pat căpătase debit și părea imposibil s-o mai oprești. Odată mi-a spus că se prostituase.

— *Poftim?*

— Serios. Pat și-a plimbat privirea împrejur ca să fie sigură că nu interesa pe nimeni și și-a coborât și mai mult glasul. A încetat acum vreo doi

ani, înainte să intre Terry în scenă. Am vorbit despre lucrul ăsta într-un pub într-o noapte când am văzut o, înțelegi, o prostituată, și ne întrebam cum o fi să faci chestia asta pe bani, doar ca să ne distrăm. Lucy a spus că i-ar plăcea să încerce ca să afle și apoi ne spune și nouă.

— Serios?

— Îhî. Asta mi-a spus. Cam peste o săptămână, mi-a zis că în noaptea de dinainte luase pe ea niște haine de târfă, ciorapi din plasă, tocuri înalte, o fustă neagră din piele și o bluză decoltată, și se dusesse în barul unuia din hotelurile alea pentru oameni de afaceri de lângă autostradă. A spus că nu a durat mult și a abordat-o un bărbat.

— Ți-a spus ce s-a întâmplat?

— Nu în detaliu. Lucy știe când să tacă. Asta ca să te țină cu sufletul la gură. Dar a spus că au vorbit, în stilul afaceristic și politicos și așa mai departe, au ajuns la o înțelegere, apoi au mers în camera lui și... *au făcut-o*.

— Ai crezut-o?

— La început, nu. În fond, e un lucru *revoltător*, nu? Dar...

— Dar până la urmă ai crezut-o?

— Hm, după cum am spus, Lucy este mereu în stare să te surprindă și îi place pericolul, aventura. Cred că faptul că mi-a arătat banii a înclinat balanța.

— Ți-a arătat?

— Da. Două sute de lire.

— I-ar fi putut scoate din bancă.

— Ar fi putut, e drept, dar... În orice caz, e tot ce știu despre lucrul ăsta.

Jenny a notat ceva. Pat a înclinat capul ca să vadă ce scrie.

— Cred că ai o muncă fascinantă, a spus.

— Mai sunt și momente din astea.

— Ca femeia aia din serialul ăla de pe vremuri.

Suspect de crimă.

— Eu nu sunt polițistă, Pat. Sunt psiholog consultant.

Pat și-a încrețit nasul.

— Chiar și așa, e o viață captivantă, nu? Să prinzi criminali și chestii de genul ăsta.

Captivant nu era primul cuvânt care îi venea în minte lui Jenny, dar a decis s-o lase pe Pat să

viseze în continuare. Ca în cazul celor mai mulți oameni, nu-i putea face niciun rău.

— Și după ce Lucy l-a cunoscut pe Terry?

— S-a schimbat. Atunci te schimbi, nu? Altfel ce rost mai are să te căsătorești? Dacă nu te schimbă căsnicia, vreau să spun.

— Înțeleg ce sugerezi. Ea în ce fel s-a schimbat?

— A devenit mult mai rezervată. Mai de casă. Terry e genul căruia îi place să stea în casă, așa că s-a terminat cu mersul prin cluburi. Și Terry mai e și genul de bărbat gelos, dacă mă înțelegi, așa că a trebuit să aibă grijă cu statul la palavre cu băieții. Nu că ar mai fi făcut chestia asta după ce s-au căsătorit. Terry în sus, Terry în jos, numai despre el vorbea.

— Erau îndrăgostiți?

— Așa așa spune. Erau înnebuniți unul după celălalt. Cel puțin așa spunea ea și părea fericită în cea mai mare parte a timpului.

— Hai să dăm puțin înapoi. Erai de față când s-au cunoscut?

— Ea așa spune, dar să mă pici cu ceară și nu-

mi amintesc când s-au cunoscut.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cam acum doi ani. În iulie. Era o noapte călduroasă, înăbușitoare. Eram cu fetele într-un club din Seacroft. Un local din ăla mare de tot, cu multe încăperi și ring de dans.

— Ce amintiri ai de atunci?

— Îmi amintesc că Lucy a plecat singură. A spus că nu are destui bani de taxi și că nu voia să piardă autobuzul. Nu circulă până târziu. Băusem câteva pahare, dar îmi aduc aminte pentru că i-am spus să aibă grijă. Pe vremea aia, Violatorul din Seacroft era activ.

— Și ce-a spus?

— Mi-a aruncat o privire din aia de-a ei și a plecat.

— L-ai văzut pe Terry acolo în noaptea aia? L-ai văzut stând de vorbă cu ea?

— Cred că l-am văzut, singur la bar, dar nu-mi aduc aminte să-i fi văzut stând de vorbă.

— Ce-a spus Lucy mai târziu?

— Că vorbise cu el când s-a dus la bar să ia de băut și i-a plăcut cum arăta, apoi că s-au mai

întâlnit o dată când ea ieșea și că au mai mers la un pub împreună. Eu nu-mi aduc aminte. Categorie eram un pic cherchelită. În orice caz, indiferent ce s-a întâmplat, aia a fost. De atunci încolo, Lucy s-a schimbat. Nu mai avea destul timp pentru vechii ei prieteni.

— I-ai vizitat vreodată? Ai mers la cină?

— De câteva ori cu logodnicul meu, Steve. Ne-am logodit acum un an. I-a arătat inelul; lumina a căzut pe diamant și a răspândit luciri. Ne căsătorim în august. Deja am rezolvat cu luna de miere. Mergem în Rodos.

— Te-ai înțeles bine cu Terry?

Pat s-a cutremurat puțin.

— Nu. Nu-mi place. Nu mi-a plăcut niciodată. Lui Steve i se părea în regulă, dar... De fapt, de-aia am încetat să mai mergem. Are ceva... Iar Lucy era ca un zombi în prezența lui. Fie așa, fie se purta de parcă ar fi fost drogată.

— Cum adică?

— E doar un fel de a spune. Știu că nu era drogată *de fapt*, ci doar excesiv de entuziasmată, vorbea prea mult, era împrăștiată.

— Ai văzut vreodată vreun semn de maltratare?

— Adică dacă o lovea și lucruri de felul ăsta?

— Da.

— Nu. Nimic. N-am văzut niciodată vânătăi sau altele de genul ăsta.

— Lucy a părut să se schimbe în vreo privință?

— Adică?

— În ultima vreme. A devenit mai retrasă, părea să se teamă de ceva?

Pat și-a ronțăit degetul mare pentru o clipă înainte să răspundă.

— S-a schimbat un pic în ultimele câteva luni, acum că ai adus asta în discuție, a spus într-un final. Nu pot spune exact când a început, dar părea mai surescitată, mai distrată, de parcă ar fi avut o problemă, multe lucruri pe cap.

— Îți făcea confidențe?

— Nu. Deja la vremea aia ne mai răciserăm. Chiar o bătea? Nu pot să înțeleg așa ceva – tu înțelegi? – cum de poate o femeie, mai ales o femeie ca Lucy, să permită să se întâmple așa ceva.

Jenny putea înțelege, dar nu avea sens să încerce

s-o convingă pe Pat. Dacă Lucy simțea că asta avea să fie atitudinea vechii ei prietene față de problema sa, nu era de mirare că apelase la o vecină precum Maggie Forrest, care cel puțin arăta puțină înțelegere.

— A vorbit Lucy vreodată despre trecutul ei, despre copilăria ei?

Pat și-a privit ceasul.

— Nu. Știu doar că e de undeva de lângă Hull și că ducea o viață cam plicticoasă. Abia aștepta să plece de acolo și nu a păstrat legătura așa cum ar fi trebuit, mai ales după ce a intrat Terry în scenă. Știi, chiar trebuie să plec. Sper că ți-am fost de ajutor.

S-a ridicat.

Jenny s-a ridicat și ea și i-a strâns mâna.

— Mersi. Da, mi-ai fost de mare ajutor.

În timp ce o urmărea pe Pat cum pornește iute înapoi spre bancă, Jenny și-a privit și ceasul. Avea destul timp să meargă în Hull și să vadă ce aveau de spus părinții lui Lucy.

•

Banks nu mai fusese de câteva zile la biroul său

din Eastvale, iar cantitatea de hârtii acumulate era uluitoare, căci moștenise pentru o vreme și munca inspectorului-șef Gristhorpe. În consecință, când și-a găsit în sfârșit timp să treacă pe la secție în acea după-amiază, unde s-a dus imediat după ce a stat de vorbă cu Geoff Brighthouse, îl aștepta un teanc uriaș de rapoarte, revizuirii de buget, memorandumuri, solicitări, note despre apeluri telefonice, statistici ale infracțiunilor și diferite circulare care așteptau semnătura sa. A decis să scape de unele dintre hârtoage și s-o ia pe Annie Cabbot să bea ceva împreună la Queen's Arms ca să discute evoluția ei în anchetarea lui Janet Taylor și poate să o mai îmbuneze cu această ocazie.

După ce i-a lăsat lui Annie un mesaj să treacă pe la biroul său la șase, Banks a închis ușa în spatele lui și a trântit teancul de hârtii pe birou. Nici măcar nu schimbase pagina din calendarul Dalesman de la aprilie la mai, a remarcat el, trecând de la o imagine cu podul de piatră din Linton la contururile avântate ale ferestrei estice a catedralei York Minster, cu flori roz și albe de mai neclare în prim-plan.

Era joi, 11 mai. Era greu de crezut că trecuseră numai trei zile de la cumplita descoperire de la numărul 35 de pe Deal. Tabloidele își frecau deja palmele de încântare și numeau locuința cu pricina Casa ororilor doctorului Terry¹⁹, ba chiar și mai rău, Casa suferinței²⁰. Cine știe cum, reușiseră să pună mâna pe fotografiile cu Terry și Lucy Payne, a lui decupată, pare-se, dintr-o fotografie cu clasa, iar a ei dintr-o prezentare a „angajatului lunii” de la sucursala NatWest în care lucra ea. Amândouă fotografiile erau de o calitate slabă și trebuia să-i fi cunoscut dinainte ca să-i recunoști.

Banks și-a pornit computerul și a răspuns la e-mailurile care credea că meritau un răspuns, apoi s-a apucat de teancul de hârtii.

Se părea că nu se petrecuseră prea multe în absența lui. Preocuparea majoră fusese o serie de jafuri urâte asupra unui oficiu poștal, în care un bărbat mascat teroriza personalul și clienții cu un cuțit lung și cu un spray cu amoniac. Nimeni nu fusese rănit încă, dar asta nu însemna că nu se putea întâmpla. Fuseseră patru astfel de jafuri în

Zona de Vest în decurs de o lună. Sergentul Hatchley plecase să-și convoace adunătura de informatori. În afară de jafuri, infracțiunea poate cea mai serioasă era furtul unei țestoase care întâmplător dormea într-o cutie de carton și care fusese subtilizată din grădina cuiva, împreună cu o bicicletă Raleigh și o mașină de tuns iarba.

Treaba mergea ca de obicei. Și cine știe cum, după grozăviile din pivnița lui Payne, Banks își găsea oarecum alinare în aceste infracțiuni plicticoase, previzibile.

A pornit radioul și a recunoscut curgerea lină a unei sonate târzii pentru pian a lui Schubert. A simțit o durere puternică între ochi și a masat cu delicatețe locul. Văzând că nu dă rezultat, a înghițit câteva pastile de paracetamol pe care le ținea în birou pentru urgențe de acest fel, le-a luat cu niște cafea călâie, apoi a împins mormanul de hârtii într-o parte și a lăsat muzica să-l împresoare cu valurile sale delicate. Avea dureri de cap din ce în ce mai des în ultimul timp, la care se adăugau nopțile nedormite și strania inapetență pentru muncă. Acestea îi aminteau de tiparul prin care

trecuse chiar înainte să plece din Londra în Yorkshire, când era în pragul epuizării, și se întrebă dacă se îndrepta din nou spre această stare. Probabil că ar fi trebuit să meargă la doctor când avea timp, a decis.

Soneria telefonului l-a deranjat, cum i se mai întâmplase atât de des. S-a strâmbat, a luat aparatul supărător și a mârâit:

— Banks.

— Sunt Stefan. Mi-ați spus să vă țin la curent.

Banks și-a mai înmuiat tonul.

— Da, Stefan. Ceva nou?

Banks auzea glasuri pe fundal. Cel mai probabil era în Millgarth. Sau acasă la Payne.

— O veste bună. Au prelevat amprentele lui Payne de pe maceta folosită la uciderea agentului Morrissey, iar laboratorul ne anunță că a găsit fibre galbene din frânghia de rufe sub unghiile lui Lucy Payne și urme din sângele lui Kimberley Myers pe mâneca halatului ei.

— Sângele lui Kimberley pe halatul lui Lucy Payne?

— Da.

— Deci a fost acolo, a spus Banks.

— Așa se pare. Dar ar putea explica prezența fibrelor spunând că a întins rufe. Foloseau același fel de sfoară pe post de funie de rufe în grădina din spate. Am văzut-o eu.

— Dar sângele?

— Aici e mai complicat, a spus Stefan. Nu era foarte mult, dar cel puțin dovedește că a fost acolo jos.

— Mersi, Stefan. Mi-ai fost de ajutor. Și Terence Payne?

— La fel. Sânge și fibre galbene. Și o mare cantitate din sângele agentului Morrisey.

— Și cadavrele?

— Am mai găsit unul, un schelet, în grădină. În total sunt cinci.

— Un schelet? Cât să fi stat acolo?

— Depinde de temperatură și de cât de active au fost insectele, a spus Stefan.

— Se poate să se fi întâmplat cu numai vreo lună în urmă?

— Da, în condițiile optime. Dar în ultima lună nu a fost prea cald.

— Dar e posibil?

— E posibil.

Leanne Wray dispăruse pe 31 martie, ceea ce însemna cu puțin peste o lună în urmă, deci erau ceva șanse să fie rămășițele ei.

— În orice caz, mai e loc destul în grădină, a continuat Stefan. Oamenii sapă încet și cu grijă ca să nu deranjeze oasele. Am aranjat ca mâine să vină la locul crimei un botanist și un entomolog de la universitate. Ar trebui să ne poată ajuta la stabilirea momentului decesului.

— Ați găsit ceva haine odată cu victimele?

— Nu, nimic de natură personală.

— Treceți la treabă ca să puteți identifica scheletul, Stefan, și anunța-mă în clipa în care ai ceva date, chiar dacă răspunsul e negativ.

— Așa am să fac.

Banks și-a luat rămas-bun de la Stefan și a închis, apoi a mers spre fereastra deschisă și a tras o țigară, în ciuda interdicției. Era o după-amiază caniculară, înăbușitoare, în aer se simțea acel gen de tensiune care anunța că probabil avea să plouă curând, poate chiar avea să fie furtună. Lucrătorii

din birouri adulmecau aerul și se căutau de umbrele în timp ce se îndreptau spre casă. Proprietarii de magazine închideau și lăsau storurile. Banks s-a gândit din nou la Sandra, cum se întâlneau adesea să bea ceva la Queen's Arms înainte să pornească spre casă când ea lucra la centrul social de pe North Market Street. Ce zile fericite. Sau așa păreau. Iar acum ea era însărcinată cu copilul lui Sean.

Sonata pentru pian a lui Schubert continua să cânte, seninul și elegiacul început al părții finale a sonatei în si bemol. Durerea de cap a lui Banks s-a mai îmblânzit puțin. Ce-și amintea el despre sarcinile Sandrei era că nu îi plăcuseră, nu radiase de bucurie în așteptarea calității de mamă. Suferea cumplit de grețuri matinale și, deși nu bea și nu fuma mult, a continuat să facă și una, și alta, deoarece pe vremea aceea nimeni nu făcea atâta caz de asta. De asemenea, a continuat să meargă la galerii și la piese de teatru și să se întâlnească cu prietenii și se plângea când starea ei îi crea dificultăți sau îi făcea imposibilă continuarea acestor activități.

Când era însărcinată cu Tracy, alunecase pe gheață și-și rupsese piciorul când era în luna a șaptea, și își petrecuse restul sarcinii cu piciorul în ghips. Acest lucru mai mult decât orice altceva o scosese din minți, căci nu putea ieși, nu putea face fotografii, cum îi plăcea ei, și era prizonieră în micul lor apartament din Kennington, privind zilele posomorâte ce se succedau în iarna aceea în timp ce Banks lucra toată ziua și abia dacă venea pe acasă. Poate că Sean avea să fie în preajma ei mai des. Dumnezeu știe că poate dacă el ar fi fost...

Dar nu a apucat să continue gândul până la acel cerc al iadului care sigur le era rezervat soților și taților neglijenți. Annie Cabbot i-a bătut la ușă și a vârât capul înăuntru, oferindu-i un răgaz de la sentimentul de vină și acuzare de sine care părea să nu-i dea pace în ultima vreme, oricât se străduia să facă așa cum era mai bine.

— Ai zis șase, nu?

— Da. Scuze, Annie. Eram cu gândul aiurea.

Banks și-a luat haina, și-a verificat buzunarele în căutarea portofelului și a țigărilor, apoi și-a aruncat privirea înapoi spre teancul neatins de

hârțoage de pe biroul său. Să se ducă la naiba. Dacă se așteptau de la el să facă două-trei meserii odată, atunci să-și pună naibii pofta în cui cu hârțogăria.

•

În timp ce Jenny mergea prin ploaia torențială și privea urâta pădure de macarale ce se înălțau de pe docurile din Goole, s-a întrebat pentru a mia oară ce naiba o făcuse să se întoarcă în Anglia. În Yorkshire. Cu siguranță nu erau legăturile de familie. Jenny era singură la părinți, iar aceștia erau foști profesori universitari, aflați la pensie, în Sussex. Și mama și tatăl ei fuseseră prea prinși cu munca lor, el ca istoric, ea ca fiziciană, iar Jenny își petrecuse mare parte din copilărie cu o multitudine de dădace și *au-pair* mai degrabă decât cu părinții ei. Dată fiind și detașarea lor naturală, academică, deseori Jenny credea că mai degrabă fusese pentru ei un experiment decât o fiică.

Nu o deranja, în definitiv nu cunoscuse alternativa și era în mare măsură felul în care își trăise și ea viața, ca pe un experiment. Uneori

privea înapoi și totul i se părea așa de superficial și de egoist, încât simțea că o cuprinde panica; alteori găsea că e în regulă.

Avea să împlinească patruzeci de ani în luna decembrie, încă era singură, de fapt nu fusese niciodată căsătorită, și deși era afectată, nu era dărâmată, la podea. Încă arăta bine, deși folosea din ce în ce mai multe poțiuni magice pentru asta și trebuia să tragă din ce în ce mai mult de fiare la sala de sport a universității ca să nu i se acumuleze kilogramele, dat fiind că era amatoare de mâncare bună și de vin. De asemenea, avea o slujbă bună, o reputație din ce în ce mai solidă ca psiholog criminalist și lucrări publicate.

Și atunci de ce se simțea așa de pustie uneori? De ce simțea întotdeauna că se grăbea să ajungă într-un loc unde nu mai ajungea? Chiar și acum, când ploaia îi izbea parbrizul, cu ștergătoarele la maximum, mergea cu nouăzeci de kilometri la oră. A redus viteza la optzeci, dar curând a simțit că urcă iar viteza și a cuprins-o sentimentul că întârzia undeva, că mereu întârzia undeva.

Ploaia torențială s-a oprit. Classic FM difuza

Variațiunile Enigma ale lui Elgar. În nord, o uzină electrică și turnurile ei de răcire în formă de corset se ghemuiau la orizont, iar aburul pe care îl împrăștiau era aproape imposibil de distins de norul jos. Acum se apropia de capătul autostrăzii. Autostrada M62 ce pornea către est era asemenea multor lucruri în viață; te lăsa foarte aproape de destinație.

Ei, și-a spus ea, se întorsese în Yorkshire deoarece fugea de o relație nereușită cu Randy. Așa se întâmpla întotdeauna. Avea un apartament drăguț în West Hollywood, închiriat la un preț bun de la un scriitor care câștigase destui bani încât să cumpere o locuință sus, în Laurel Canyon, și putea ajunge pe jos la supermarket, la restaurantele și la cluburile de pe bulevardul Santa Monica. Preda și era cercetător la UCLA și îl avea pe Randy. Dar Randy avea obiceiul de a se culca cu studente drăguțe de douăzeci de ani.

După o depresie ușoară, Jenny pusese capăt relației și dăduse fuga înapoi în Eastvale. Poate că asta explica de ce era mereu pe fugă, gândea ea, disperată să ajungă acasă, indiferent unde era

aceasta, disperată să fugă de o relație nereușită și dând peste o alta. În orice caz, era o teorie. Și, desigur, Alan era și el în Eastvale. Dacă și el era unul dintre motivele pentru care plecase, putea fi tot el unul dintre motivele pentru care se întorsese? Nu voia să mediteze prea mult la acest lucru.

Autostrada M62 dădea în A63, și curând Jenny a zărit Humber Bridge în față, la dreapta, întinzându-se maiestuos peste estuarul lat și afundându-se în ceața și mlaștinile din Lincolnshire și Little Holland. Brusc, câteva raze de soare au străpuns acoperișul de nori zdrențuiți exact când variațiunea *Nimrod* a ajuns în punctul culminant. Era ceea ce se numea „un moment Yorkshire”. Și-a amintit de „momentele Los Angeles” pe care Randy adora să i le arate în primele zile ale relației lor, pe când mergeau neobosiți cu mașina prin orașul uriaș, vast: un palmier profilat pe un cer roșu-portocaliu; o lună mare și plină ce atârna jos, deasupra semnului HOLLYWOOD.

Imediat ce a putut, Jenny a oprit într-un refugiu și și-a studiat harta. Acum norii se împrăștiu și astfel pătrundea și mai multă lumină, dar drumul

era încă presărat cu băltoace, iar mașinile și camioanele împrășcau perdele de apă când treceau în goană pe lângă ea.

Părinții lui Lucy locuiau în apropiere de A164 spre Beverley, așa că nu trebuia să treacă prin centrul orașului Hull. A străbătut întinsele suburbii vestice și curând a găsit zona rezidențială pe care o căuta. Casa lui Clive și Hilary Liversedge era un duplex bine întreținut, cu bovindou, situat într-o semilună formată din case similare. Nu era un loc prea interesant în care să crești o fată, s-a gândit Jenny. Propriii ei părinți se mutaseră des în toată copilăria ei și, deși se născuse în Durham, în unele momente trăise în Bath, Bristol, Exeter și Norwich, cu toatele orașe universitare și pline de tineri dezinhibați. Ea nu fusese niciodată prizonieră într-o suburbie izolată și plicticoasă ca aceasta.

A răspuns la ușă un bărbat scund și rotofei, cu o mustață moale, cenușie. Purta un cardigan verde, descheiat la nasturi, și pantaloni maro-închis, care i se mulau pe pântecul rotund. O curea nu era de prea mare folos cu o formă ca asta, s-a gândit

Jenny când a remarcat bretelele care îi țineau pantalonii.

— Clive Liversedge?

— Poftește, drăguță, a spus el. Ești dr. Fuller, nu?

— Da.

Jenny l-a urmat în holul înghesuit, de unde o ușă de sticlă ducea spre o cameră de zi îngrijită, cu o canapea și două fotolii din velur roșu, un șemineu electric cu imitație de cărbuni și tapet în dungulițe. Dintr-un motiv sau altul, nu era genul de loc în care își imaginase Jenny că putuse crește Lucy Payne; nu și-o putea închipui trăind într-un asemenea mediu.

Înțelegea ce voia să spună Banks despre mama invalidă. Hilary Liversedge stătea întinsă pe canapea, palidă la față, cu cearcăne, și avea picioarele acoperite cu o pătură de lână. Avea brațele subțiri, iar pielea ei părea încrețită și atârna. Nu s-a mișcat când a intrat Jenny, dar ochii ei păreau vii și destul de atenți, în ciuda sclerei gălbui. Jenny nu știa ce boală avea, dar a presupus că era una din bolile acelea vagi, cronice, de care

sufereau unii oameni spre sfârșitul vieții.

— Ce face? a întrebat Clive Liversedge, de parcă Lucy ar fi căzut sau ar fi avut un accident de mașină. Ni s-a spus că nu e nimic serios. Se simte bine?

— Am văzut-o azi de dimineață – a spus Jenny – și se prezintă bine.

— Biata fată, a spus Hilary. Când mă gândesc prin câte a trecut. Spune-i că poate să vină aici și să stea cu noi când iese din spital.

— Am venit ca să îmi formez o părere despre felul de a fi al lui Lucy, a început Jenny. Ce fel de fată era.

Soții Liversedge au făcut schimb de priviri.

— Obișnuită, a spus Clive.

— Normală, a spus Hilary.

Da, a gândit Jenny. Fetele normale se mărită zi de zi cu ucigași în serie. Chiar dacă Lucy nu avea nimic de-a face cu crimele, trebuie să fi avut ea ceva ciudat, ieșit din comun. Jenny sesizase acest lucru chiar și în cursul scurtei lor discuții din spital din acea dimineață. Putea explica în cei mai fistichii termeni psihologici – și Jenny întâlne

destui în cariera ei —, dar ideea era, în câteva vorbe, că Lucy Payne era un pic dusă cu pluta.

— Cum era la școală? a împins Jenny discuția mai departe.

— Foarte deșteaptă, a răspuns Clive.

— A făcut studii pentru bacalaureat cu trei module. Și a luat note bune. Numai nouă și zece, a adăugat Hilary.

— Ar fi putut merge la facultate, a adăugat Clive.

— Și de ce n-a făcut-o?

— Nu a vrut, a spus Clive. Voia să ia lumea în piept și să-și câștige existența.

— Este ambițioasă?

— Nu este lacomă, dacă la asta te referi, a răspuns Hilary. Desigur, vrea să ia lumea în piept ca oricine altul, dar nu crede că are nevoie de o diplomă de facultate ca să facă lucrul ăsta. Și așa sunt prea mulți cu diplome, nu crezi?

— Presupun că da, a spus Jenny, care era licențiată în științe umaniste și avea și un doctorat. Era studioasă la școală?

— N-aș spune asta, a zis Hilary. Făcea ce era

necesar ca să treacă, dar nu era tocilară.

— Era apreciată la școală?

— Părea să se înțeleagă bine cu ceilalți copii.

În orice caz, nu ni s-a plâns.

— Nu a avut niciun incident cu copiii, vreun caz de hărțuire?

— Hm, a fost unul cu o fată, dar nu a ieșit nimic de aici, a spus Clive.

— Cineva a hărțuit-o?

— Nu. Cineva s-a plâns că o hărțuise Lucy, a acuzat-o că o amenință ca să-i dea bani.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. A fost cuvântul ei împotriva cuvântului lui Lucy.

— Și ați crezut-o pe Lucy?

— Da.

— Deci nu s-a luat nicio măsură?

— Nu. Nu s-a putut dovedi nimic.

— Și nu s-a mai întâmplat nimic de felul ăsta?

— Nu.

— Participa la activități extrașcolare?

— Nu prea îi plăcea sportul, dar a jucat în câteva piese de teatru la școală. Și era foarte bună,

nu, iubito?

Hilary Liversedge a dat din cap.

— Era neastâmpărată?

— Uneori era îndrăzneată, și dacă îi intra ceva în cap, nu o puteai împiedica, dar n-aș spune că era excesiv de neastâmpărată.

— Dar acasă? Cum vă înțelegeați?

Au făcut din nou schimb de priviri. Era un lucru destul de obișnuit, dar pe Jenny a tulburat-o puțin.

— Bine. Era tăcută. Niciodată nu ne-a creat probleme, a spus Clive.

— Când a plecat de acasă?

— La optsprezece ani. A făcut rost de postul ăla de la banca din Leeds. Nu am împiedicat-o.

— Nu că am fi putut, a adăugat Hilary.

— Ați văzut-o mult în ultima vreme?

Hilary s-a posomorât puțin.

— A spus că nu reușește să vină pe cât de des și-ar dori.

— Când ați văzut-o ultima oară?

— De Crăciun, a răspuns Clive.

— Ultimul Crăciun?

— Cu un an în urmă.

Era cum spusese Pat Mitchell. Lucy se îndepărtase de părinții ei.

— Adică acum șaptesprezece luni?

— Presupun.

— V-a telefonat sau v-a scris?

— Ne scrie scrisori frumoase, a spus Hilary.

— Ce vă spune despre viața ei?

— Despre slujbă și casă. Lucruri normale, obișnuite.

— V-a spus cum îi merge lui Terry la școală?

Acest schimb de priviri era plin de tâlc.

— Nu, a spus Clive. Și nici nu am întrebat.

— Nu am fost de acord că îl ia pe primul băiat pe care l-a întâlnit, a spus Hilary.

— A mai avut și alți iubiți înainte de Terry?

— Nimic serios.

— Dar credeți că putea găsi o partidă mai bună?

— Nu spunem că ar fi ceva în *neregulă* cu Terry. Pare destul de cumsecade, și are o slujbă bună, un viitor promițător.

— Dar?

— Dar a părut să pună stăpânire pe ea, nu-i așa,

Clive?

— Da. A fost foarte ciudat.

— Cum adică? a întrebat Jenny.

— Era de parcă n-ar fi *vrut* ca ea să ne vadă.

— A spus vreodată vreunul dintre ei lucrul ăsta?

Hilary a clătinat din cap. Pielea căzută i s-a legănat.

— Nu chiar așa. Era doar o impresie de-a mea. De-a noastră.

Jenny a notat ceva. I se părea că aceasta era una din etapele unei relații sexuale sadice despre care învățase la Quantico. Sadicul, în acest caz Terry Payne, începe să-și separe partenera de familie. Pat Mitchell sugerase și ea un fel de separare progresivă de prieteni.

— Pur și simplu erau retrași, a spus Clive.

— Ce părere v-a lăsat Terry?

— Avea ceva ciudat, dar nu-mi dădeam seama ce.

— Dar ce fel de om e Lucy? a continuat Jenny. De regulă este încrezătoare? Naivă? Dependentă?

— Nu prea așa descrie-o în vreunul din termenii ăștia, tu ce zici, Hilary?

— Nu, a spus aceasta. În primul rând că e foarte independentă. Și încăpățânată. Întotdeauna ia decizii de una singură și le pune în aplicare. Ca de exemplu aceea că nu merge la facultate și își caută un loc de muncă. Odată ce s-a hotărât, așa a rămas. A fost la fel când s-a măritat cu Terry. A fost dragoste la prima vedere, a spus ea.

— Dar cu toate astea nu ați fost la nuntă?

— Hilary nu se mai poate deplasa, a spus Clive, apropiindu-se de Hilary și atingându-și ușor soția inertă. Nu-i așa, iubito?

— Am trimis o telegramă și un cadou, a spus Hilary. Un set frumos de la Royal Doulton.

— Credeți că lui Lucy îi lipsesc încrederea și respectul de sine?

— Depinde despre ce vorbim. La serviciu este destul de sigură pe ea, dar cu oamenii nu cine știe ce. Adesea devine foarte tăcută cu străinii, precaută și rezervată. Nu îi place înghesuiala, dar mai demult îi plăcea să iasă cu un grup mic de prieteni. Știți, cu fetele de la serviciu, cam așa ceva.

— Ați spune că e o singuratică de felul ei?

— Într-o oarecare măsură, da. Este un om retras, nu ne spunea niciodată mare lucru despre ceea ce se petrecea și ce gândea.

Jenny medita dacă ar trebui să întrebe dacă Lucy smulgea aripile muștelor, dacă făcea pipi în pat și a dat vreodată foc la școală, dar nu găsea o manieră blândă de a face lucrul ăsta.

— Era așa chiar și în copilărie? a întrebat. Sau a început să simtă nevoia de singurătate mai târziu?

— N-am ști să spunem, a răspuns Clive, privindu-și soția. Pe vremea aceea nu o cunoșteam.

— Ce vreți să spuneți?

— Păi, Lucy nu e fiica noastră, fiica noastră *naturală*. Hilary nu poate avea copii, înțelegi? Are o problemă cu inima. Așa a fost dintotdeauna. Doctorul a spus că ar putea muri la naștere.

Hilary și-a lovit ușor inima și a privit-o tristă pe Jenny.

— Ați adoptat-o pe Lucy?

— Nu. Nu. Am avut-o în plasament. Noi am crescut-o pe Lucy. A fost cea de-a treia și ultima, după cum s-a dovedit. Ea a stat cel mai mult cu noi

și am ajuns s-o considerăm a noastră.

— Nu înțeleg. De ce n-ați spus asta poliției?

— Nu ne-a întrebat nimeni, a spus Clive, de parcă ar fi fost un lucru absolut logic.

Jenny era uluită. Aceasta era o informație esențială în puzzle-ul pe care îl reprezenta Lucy Payne și nimeni altcineva din echipă nu știa lucrul acesta.

— Câți ani avea când a venit la dumneavoastră? a întrebat Jenny.

— Doisprezece, a spus Clive. S-a întâmplat în martie 1990. Îmi amintesc de ziua aia de parcă ar fi fost ieri. Nu știai? Lucy a fost una din Cei șapte din Alderthorpe.

Annie s-a rezemat în scaunul ei din lemn de esență tare, de parcă ar fi fost făcut pe măsura sa, și și-a întins picioarele. Banks o invidiase întotdeauna pentru felul în care reușea să pară așa de încrezătoare și de relaxată aproape în orice mediu, și asta făcea și acum. A luat o înghițitură din berea Theakston și aproape că torcea. Apoi i-a zâmbit lui Banks.

— Toată ziua te-am înjurat, știi? a spus ea. Te-am făcut cu ou și cu oțet.

— Am zis eu că-mi iau foc urechile.

— Pe bună dreptate, ar fi trebuit să fie amândouă arse până acum.

— Am înțeles. Ce-a spus inspectorul-șef Chambers?

Annie a făcut un gest indiferent.

— Exact ce te-ai aștepta. Că e în joc cariera mea dacă dau greș. Ah, și m-a avertizat în privința ta.

— În privința mea?

— Da. A spus că e posibil să mă storci de informații, să nu te scap din ochi. Și m-a privit în ei cam deranjant de atent, apropo.

— Altceva?

— Da. A spus că ești fustangiu. E adevărat?

Banks a râs.

— Serios? Chiar a spus chestia asta?

Annie a dat din cap.

Queen's Arms era ocupat cu oameni ieșiți de la serviciu și turiști în căutare de adăpost, iar Banks și Annie avuseseră noroc să găsească locuri la

masa mică, ciobită, cu tăblia de aramă din colț, de lângă fereastră. Banks vedea dincolo de panourile roșii și galbene de sticlă imaginile fantomatice ale oamenilor cu umbrele care treceau înapoi și încolo pe Market Street. Ploaia păta ferestrele și o auzea lovind în pauzele dintre cuvinte. Cei de la Savage Garden cântau la tonomat și pretindeau că iubeau o femeie de dinaintea s-o cunoască. Aerul era înțesat de fum și de sporovăiala însuflețită.

— Ce părere ai despre Janet Taylor? a întrebat Banks. Nu încerc să-mi bag nasul în cazul tău. Mă interesează doar prima impresie.

— Asta zici tu. În orice caz, îmi place oarecum și îmi pare rău pentru ea. E agent debutant, cu o experiență limitată, și se află într-o situație imposibilă. A făcut ce a îndemnat-o instinctul.

— Dar?

— N-am să-mi las sentimentele să-mi întunece judecata. Încă nu am reușit să pun lucrurile cap la cap, dar am senzația că Janet Taylor a mințit în declarație.

— A mințit în mod deliberat sau pur și simplu nu-și mai amintea?

— Cred că-i putem acorda beneficiul îndoielii în această privință. Eu nu m-am aflat niciodată într-o situație din asta. Nu-mi pot imagina cum trebuie să fi fost pentru ea. Însă este cert că, din câte spune dr. Mogabe, trebuie să-l fi lovit pe Payne cu bastonul de cel puțin șapte-opt ori *după* ce lui îi era imposibil să mai reacționeze.

— Era mai puternic decât ea. Poate că de asta a fost nevoie ca să-l potolească. Legea ne permite să apreciem ce înseamnă forță rezonabilă când facem o arestare.

Annie a clătinat din cap. Și-a întins picioarele într-o parte și și le-a încrucișat. Banks a observat lăntișorul fin de aur din jurul gleznei ei, unul din multele lucruri pe care le considera sexy la Annie.

— Și-a pierdut cumpătul, Alan. Depășește cu mult legitima apărare și forța rezonabilă. Și mai e ceva.

— Ce?

— Am discutat cu paramedicii și cu cei de pe ambulanță care au ajuns primii la locul crimei. Desigur, nu știau ce se petrecuse, dar nu le-a luat mult să-și dea seama că fusese ceva nasol și

ciudad.

— Și?

— Unul dintre ei a spus că s-a dus la agentul Taylor, care îl ținea în brațe pe agentul Morrisey, ea s-a uitat la Payne și a spus: „A murit? L-am omorât pe nenorocit?”

— Asta ar putea însemna orice.

— Asta zic și eu. În mâinile unui avocat bun, ar putea însemna că avusese intenția de a-l omorî de la bun început și întreba dacă își atinsese scopul. Ar putea însemna că asta i-a fost intenția.

— De asemenea, ar putea fi o întrebare nevinovată.

— Știi la fel de bine ca mine că treaba asta n-are *nimic* nevinovat. Mai ales că zi de zi e prezent la știri cazul Hadleigh. Și nu uita că Payne era neînarmat și căzut la podea când ea i-a dat ultimele câteva lovituri.

— De unde știm asta?

— Agentul Taylor îi rupsese deja încheietura, din câte a declarat, și aruncase maceta în colț, unde a fost găsită mai târziu. De asemenea, unghiul loviturilor și forța aplicată indică faptul că ea a

avut avantajul înălțimii, lucru care știm că nu se datorează înălțimii ei reale. Payne are un metru optzeci și cinci, iar agentul Taylor are numai unu șaizeci și șapte.

Banks a tras prelung din țigară în timp ce rumega la ceea ce-i spunea Annie și se gândea că nu ar fi prea distractiv să-i spună comandantului Hartnell lucrul acesta.

— Atunci nu era nicio amenințare imediată pentru ea? a întrebat.

— După părerea mea, nu. Annie s-a foit puțin pe scaun. Se poate, a recunoscut. Nu spun că lucrul ăsta nu l-ar băga în sperieți chiar și pe polițistul cel mai bine pregătit. Dar trebuie să spun că am impresia că s-a cam pierdut cu firea. Aș vrea să mai arunc o privire la locul crimei.

— Sigur. Dar mă îndoiesc că mai e prea mult de văzut acum, dat fiind că sunt de trei zile acolo criminaliștii.

— Chiar și așa...

— Înțeleg, a spus Banks.

Și chiar înțelegea. Vizitarea locului crimei avea ceva ritualic. Poate percepeai vibrațiile emise de

pereți sau altceva, nu conta de fapt. Ce conta era faptul că *înțelegeai* mai bine infracțiunea care avusese loc. *Stăteai* acolo, în locul în care se petrecuse răul.

— Când vrei să mergi acolo? a întrebat-o.

— Mâine-dimineată. Apoi am să trec pe la Janet Taylor.

— Am să aranjez cu ofițerii de serviciu, a spus Banks. Putem merge împreună dacă vrei. Mă duc să discut iar cu Lucy Payne înainte să dispară.

— O externează?

— Așa am auzit. Rănila ei nu sunt atât de grave. În plus, au nevoie să elibereze patul.

Annie a făcut o pauză, apoi a spus:

— Aș prefera să merg singură.

— Bine, dacă asta vrei.

— Hai, nu mai fi așa de dezamăgit, Alan. Nu e nimic personal. Doar că nu ar da bine. Și ne-ar vedea lumea, indiferent ce crezi tu.

— Ai dreptate, a aprobat Banks. Auzi, dacă ai vreo clipă liberă sâmbătă seară, ce-ai zice de o cină și de...

Comisurile buzelor lui Annie s-au înălțat și în

ochii ei negri a apărut o scânteiere.

— O cină și mai ce?

— Știi tu.

— Nu știi. Spune-mi.

Banks a privit împrejur ca să fie sigur că nu trăgea nimeni cu urechea, apoi s-a aplecat în față. Dar înainte să apuce să spună ceva, ușile s-au deschis și a intrat agentul criminalist Winsome Jackman. S-au întors capetele: unele pentru că era de culoare, iar altele pentru că era o tânără superbă, cu un aspect statuar. Winsome era de serviciu, iar Banks și Annie îi spusese unde aveau să se afle.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule, a spus ea, trăgându-și un scaun și așezându-se.

— Nu-i nimic, a spus Banks. Ce este?

— Tocmai a sunat o anume Karen Hodgkins, agent criminalist din grupul operativ.

— Și?

Winsome a privit-o pe Annie.

— Terence Payne, a spus. A murit acum o oră la spital fără să-și fi recăpătat cunoștința.

— Rahat, a exclamat Annie.

— Hm, asta ne face viața mai interesantă, a spus Banks și și-a mai luat o țigară.

— Vorbește-mi despre Cei șapte din Alderthorpe, a spus Banks la telefon acasă în seara aceea.

Tocmai se instalase cu albumul *Black, Brown and Beige* al lui Duke Ellington, cu exemplarul cel mai recent din revista *Gramophone* și cu un pahar cu două degete de Laphroaig când a sunat Jenny. A dat muzica mai încet și și-a luat țigările.

— Vreau să spun – a continuat el – că îmi amintesc vag că am auzit vorbindu-se despre asta la vremea aia, dar nu mai țin minte prea multe detalii.

— Nici eu nu știu prea multe, a spus Jenny. Doar ce mi-au zis soții Liversedge.

— Continuă.

Banks a auzit un foșnet de hârtii la celălalt capăt al firului.

— Pe 11 februarie 1990, a început Jenny, poliția și niște asistenți sociali au descins în zori în satul Alderthorpe, din apropiere de Spurn Head, pe

coasta lui East Yorkshire. Acționau ca urmare a unor afirmații potrivit cărora niște copii erau maltratați într-un ritual satanic și anchetau dispariția unui copil.

— Cine a ciripit? a întrebat Banks.

— Nu știu, a spus Jenny. N-am întrebat.

Banks și-a spus să se ocupe mai târziu de acest lucru.

— Bun. Continuă.

— Nu sunt polițistă, Alan. Nu știu ce întrebări să pun.

— Sunt sigur că te-ai descurcat de minune. Te rog, continuă.

— Au luat în grijă șase copii din două familii diferite.

— Și ce se presupune că se întâmplase?

— La început nu a fost clar. „Destrăbălare și un comportament libidinos. Muzică ritualică, dansuri și costume.”

— Parcă ar fi sediul poliției sâmbătă noaptea. Altceva?

— Hm, aici devine interesant. Și patologic. Se pare că ăsta a fost unul din puținele astfel de cazuri

în care s-a mers mai departe cu acuzarea și s-au dat condamnări. Soții Liversedge n-au vrut să-mi spună decât că au avut loc torturi, că cei mici au fost forțați să bea urină și să mănânce... Hristoase, nu sunt scârboasă, Alan, dar lucrurile de genul ăsta îmi întorc stomacul pe dos.

— Nu-i nimic. Ia-o ușurel.

— Au fost umiliți, a continuat Jenny. Uneori au fost răniți, ținuți în cuști fără mâncare zile în șir, folosiți ca obiecte sexuale în ritualuri satanice. Un copil, o fată pe nume Kathleen Murray, a fost găsită moartă. Rămășițele ei prezentau urme de tortură și abuz sexual.

— Cum a murit?

— A fost strangulată. De asemenea, mai fusese și bătută și înfometată aproape. Așa s-a aflat, pentru că nu a venit la școală.

— Și lucrul ăsta a fost dovedit la proces?

— În mare parte, da. Crima. Ritualul satanic nu a fost menționat la proces. Presupun că Procuratura Regală trebuie să fi gândit că părea o prostie.

— Cum s-a aflat de el?

— Unii dintre copii au povestit mai târziu, după ce au fost dați în plasament.

— Lucy?

— Nu. Din câte spun soții Liversedge, Lucy nu a vorbit niciodată despre cele întâmplate. A trecut peste ele pur și simplu.

— S-au continuat investigațiile?

— Nu. Au mai fost și alte afirmații similare și descinderi în Cleveland, Rochdale și insulele Orkney, și curând a ajuns peste tot prin presă. A stârnit proteste la nivel național. O epidemie de maltratare a copiilor, ceva de genul ăsta. Asistenți sociali excesiv de zeloși. Întrebări în Parlament.

— Îmi aduc aminte, a spus Banks.

— Mare parte din cazuri au fost respinse și nimeni nu a dorit să vorbească despre cel care chiar *era* real. De fapt, Alderthorpe nu a fost singurul. A mai fost unul similar în Nottingham în 1989 în care s-au dat de asemenea condamnări, dar nu i s-a făcut prea mare publicitate. Apoi s-a emis raportul Butler-Schloss și a fost revizuită Legea minorilor.

— Ce s-a întâmplat cu părinții biologici ai lui

Lucy?

— Au mers la închisoare. Soții Liversedge nu știu dacă mai sunt acolo sau nu. Nu s-au mai interesat.

Banks a sorbit puțin Laphroaig și a aruncat mucul țigării în șemineul gol.

— Deci Lucy a stat cu familia Liversedge?

— Da. Apropo, și-a schimbat și numele. Se numea Linda. Linda Godwin. Apoi, la câtă publicitate s-a făcut, a vrut să și-l schimbe. Soții Liversedge m-au asigurat că totul s-a făcut legal și cinstit.

Din Linda Godwin în Lucy Liversedge și Lucy Payne, a gândit Banks. Interesant.

— În orice caz – a continuat Jenny –, după ce mi-au spus toate astea, am mai insistat un pic și cel puțin i-am făcut să recunoască faptul că viața cu Lucy nu era tocmai „obișnuită” și „normală”, cum spusese ei inițial.

— Da?

— Avea probleme cu adaptarea. Ce surpriză! În primii doi ani, între doisprezece și paisprezece ani, Lucy era bună ca pâinea caldă, un copil

liniștit, blând, respectuos, sensibil. Își făceau griji că poate era traumatizată.

— Și?

— Lucy a mers la un psihiatru de copii pentru o vreme.

— Și apoi?

— De la paisprezece la șaisprezece ani a început să se manifeste, să iasă din carcasă. Nu s-a mai dus la psihiatru. Au apărut băieții, bănuielile că face sex și apoi faza cu intimidarea.

— Intimidarea?

— Da. La început, mi-au spus că a fost un incident izolat și nu a ieșit nimic de acolo, dar mai târziu au recunoscut că i-a creat ceva probleme la școală. Lucy intimida fete mai mici să îi dea banii de prânz și lucruri de genul ăsta. E destul de des întâlnit.

— Dar în cazul lui Lucy?

— A fost o fază. Soții Liversedge au conlucrat cu conducerea școlii și pentru scurt timp psihiatrul a mai intrat o dată în peisaj. Apoi Lucy a început să se potolească. În următorii doi ani, între șaisprezece și optsprezece ani, s-a liniștit, s-a

retras mai mult în sine, a devenit mai puțin activă social și sexual. A dat bacalaureatul, a avut rezultate bune și și-a găsit de muncă la banca NatWest din Leeds. Asta a fost acum patru ani. Era de parcă și-ar fi planificat fuga. A mai ținut foarte puțin legătura cu soții Liversedge după ce a plecat și am sentimentul că ei s-au simțit ușurați.

— De ce?

— Nu știu de ce. Poate că e intuiția mea, dar am sentimentul că până la urmă erau *speriați* de Lucy, din cauza felului în care părea în stare să-i manipuleze. După cum am spus, este doar un sentiment vag.

— Interesant. Continuă.

— Au văzut-o și mai puțin după ce s-a cuplat cu Terry Payne. Când mi-au spus prima oară lucrul ăsta, m-am gândit că poate el era de vină pentru izolarea ei de familie și prieteni, știi, cum fac deseori abuzatorii, dar acum mi se pare la fel de posibil să se fi izolat ea. Prietena ei de la serviciu, Pat Mitchell, a spus același lucru. De când l-a cunoscut pe Terry, Lucy s-a schimbat serios, s-a detașat aproape complet de viața de dinainte, de

vechile obiceiuri.

— Deci fie era sub vraja lui, fie își găsise o nouă viață pe care o prefera?

— Da.

Jenny i-a spus despre incidentul cu prostituarea.

Banks a chibzuit o clipă.

— E interesant, a spus el. *Foarte* interesant. Dar nu dovedește nimic.

— Ți-am spus că așa o să fie probabil. Asta arată că e *ciudată*, dar faptul că cineva este ciudat nu constituie un motiv să-l arestezi, altfel jumătate din populație ar înfunda pușcăria.

— Mai mult de jumătate. Dar stai un pic, Jenny. Ai dat peste mai multe piste ce merită urmărite.

— Ca de exemplu?

— De exemplu, dacă Lucy a fost și ea implicată personal în cazul abuzului din Alderthorpe? Îmi amintesc că am citit la vremea aia că au fost cazuri în care victimele mai mari au abuzat și ele de frații mai mici.

— Dar ce ar însemna asta, chiar dacă am *putea* dovedi asta după atâta timp?

— Nu știu, Jenny. Gândesc cu glas tare. Ce vrei

să faci în continuare?

— Măine mă duc să vorbesc cu cineva de la serviciile sociale, ca să văd dacă pot face rost de numele vreunuia dintre asistenții sociali implicați.

— Bine. Eu am să abordez problema din perspectiva polițienească atunci când o să am un moment liber. Trebuie să existe registre, dosare. Și apoi?

— Vreau să merg în Alderthorpe, să adulmec un pic, să stau de vorbă cu oamenii care își aduc aminte ceva.

— Ai grijă, Jenny. Probabil că rana nu s-a închis acolo, chiar și după atâta timp.

— O să am.

— Și nu uita, ar mai putea fi cineva care a scăpat de acuzare și care își face griji să nu se afle lucruri noi.

— Acum mă simt mult mai în siguranță.

— Copiii ceilalți...

— Da?

— Ce știi despre ei?

— Nu mare lucru, doar că aveau între opt și doisprezece ani.

— Ai vreo idee unde sunt?

— Nu. Soții Liversedge nu știu. Și *chiar* i-am întrebat.

— Nu te scuza. Deja putem să te facem detectiv.

— Nu, mersi.

— Hai să vedem dacă dăm de ei, ce zici? Poate ei ne pot spune mult mai multe despre Lucy Payne decât oricine altcineva.

— Bine. Am să văd cât sunt de dornici să-mi spună asistenții sociali.

— Pariez că nu prea multe. Ai mai multe șanse dacă vreunul dintre ei s-a pensionat sau și-a schimbat meseria. Atunci n-o să mai pară că trădează dacă își dă drumul la gură.

— Auzi, se presupune că eu sunt psihologul. Lasă-mă pe mine să mă gândesc la lucruri de genul ăsta.

Banks a râs în telefon.

— Uneori, linia de demarcație între munca de detectiv și cea de psiholog nu e clară, nu?

— Încearcă să le spui lucrul ăsta unora dintre colegii tăi bătuți în cap.

— Mersi, Jenny. Ai făcut o treabă extraordinară.

— Și abia am început.

— Ținem legătura.

— Promit.

Când Banks a închis telefonul, Mahalia Jackson cânta *Come Sunday*. A dat volumul mai tare și a ieșit cu paharul de băutură pe micul balcon ce dădea deasupra cascadei Gratly. Ploaia se oprise, dar averea fusese destul de puternică încât să înăbușe zgomotul cascadei. Tocmai apusese, iar nuanțele de roșu aprins, mov și portocaliu se risipeau la apus pe cer, înspicate cu fâșii întunecoase de nori, în vreme ce la răsărit, unde se întuneca, albastrul pal lăsa locul albastrului ca de cerneală. Chiar dincolo de cascadă era un câmp pe care pășteau oile. Tot acolo se afla un pâlț de copaci uriași și bătrâni unde își aveau cuib ciorile, și deseori îl trezeau dimineața devreme cu gălceava lor. Păreau niște păsări așa de țâfnoase. Dincolo de câmp, valea cobora spre râul Swain și Banks vedea dealul de pe partea opusă, aflat la un kilometru distanță, întunecându-se seara, înălțându-se spre gura prelungă, rânjitoare ca a unui schelet, a lui Crow Scar. Motivele runice de

pe pereții din zidărie uscată păreau să iasă în relief pe când lumina pălea. Puțin spre dreapta, vedea turla bisericii Helmthorpe ițindu-se de pe fundul văii.

Banks și-a privit ceasul. Era încă destul de devreme încât să facă o plimbare jos și să bea câteva beri la Câinele și Pușca, poate chiar să stea de vorbă cu câțiva localnici cu care se împrietenise de când se mutase. Dar a decis că nu avea chef de oameni; avea prea multe pe cap, moartea lui Terence Payne, misterul lui Leanne Wray și lucrurile pe care i le spusese Jenny Fuller despre trecutul lui Lucy. De când se ocupa de dosarul Cameleonul, a realizat el, devenise din ce în ce mai singuratic, mai puțin dornic să facă conversație la bar. În parte, a presupus, era povara de a se afla la conducere, dar mai era ceva; apropierea de un rău așa de mare, poate, care îl afecta într-un fel și făcea ca sporovăiala să pară o reacție nepotrivită la ceea ce se întâmpla.

De asemenea, vestea sarcinii Sandrei încă îl apăsa, readucându-i în memorie lucruri pe care sperase să le uite. Știa că nu avea să fie o

companie plăcută, dar nici nu putea dormi așa de devreme. A intrat în casă în grabă și și-a mai turnat un whisky, apoi și-a luat țigările și a ieșit din nou, s-a sprijinit de zidul umed și s-a bucurat de ultimele rămășițe ale luminii amurgului. O găinușă-de-baltă țipa de pe terenurile necultivate aflate la distanță, iar Mahalia Jackson continua să cânte, fredonând melodia la mult timp după ce se sfârșiseră versurile.

Dimineața de vineri a început prost pentru Maggie. Avusese o noapte tulburată de coșmaruri neclare și înspăimântătoare care s-au furișat în umbre în clipa în care s-a trezit țipând și a încercat să le rețină. I-a fost greu să adoarmă la loc, nu numai din cauza viselor urâte, dar și din cauza zgomotelor și vocilor misterioase care răzbăteau de pe partea cealaltă a străzii. Poliția chiar nu dormea niciodată?

La un moment dat, când s-a trezit să bea un pahar de apă, a privit pe fereastra dormitorului și a văzut niște polițiști în uniformă cărând niște cutii de carton într-o furgonetă care aștepta cu motorul pornit. După aceea, niște bărbați au ieșit pe ușa de la intrare cu ceva ce aducea a aparatură electronică, iar puțin mai târziu lui Maggie i s-a părut că vede o lumină ciudată, fantomatică, măturând camera de zi a locuinței de la numărul 35 în spatele perdelelor trase. Săpăturile continuau în grădina din față, iar zona era împrejmuită cu un

panou de pânză și luminată în interior, așa că tot ceea ce vedea Maggie erau umbrele mărite și diforme ale unor bărbați, proiectate pe pânză. Aceste siluete au însoțit-o în următorul coșmar și în final nu mai știa dacă doarme sau este trează.

S-a deșteptat puțin după ora șapte și a pornit spre bucătărie, unde o ceașcă de ceai a ajutat-o să-și domolească nervii întinși. Era un obicei englezesc pe care îl adoptase cu ușurință. Avea de gând să-și petreacă ziua lucrând din nou la Grimm, poate la *Hänsel și Gretel*, acum că avea schițe satisfăcătoare la *Rapunzel*, și încerca să-și scoată din minte măcar pentru vreo câteva ore ce se petrecea la numărul 35.

Apoi a auzit sosind băiatul care distribuia presa, și ziarul alunecând prin fanta cutiei poștale și căzând pe preșul din hol. A ieșit în grabă și apoi s-a întors cu el în bucătărie și l-a deschis pe masă.

Articolul lui Lorraine Temple era la loc de cinste pe prima pagină, lângă articolul principal despre faptul că Terence Payne murise fără să-și recapete cunoștința. Era chiar și o fotografie cu Maggie, făcută fără știința ei, în timp ce stătea în

fața porții ei. Trebuie să fi fost făcută când mergea la pub să discute cu Lorraine, a realizat ea, pentru că purta aceeași blugi și geaca ușoară de bumbac pe care o purtase marți.

CASA SUFERINȚEI: O VECINĂ VORBEȘTE, era titlul, iar în articol se spunea că Maggie auzise zgomote ciudate de pe partea cealaltă a străzii și că sunase la poliție. După aceea, când o numea pe Maggie „prietena” lui Lucy, Lorraine Temple preciza că Maggie spusese despre Lucy că era o victimă a violenței domestice și că îi era frică de soțul ei. Aceste lucruri erau în regulă și destul de exacte, până aici. Dar apoi venea partea urâtă. Potrivit unor surse din Toronto, după cum scria Lorraine Temple, Maggie Forrest fugea și ea de un soț violent, un avocat din Toronto, William Burke. În articol se vorbea despre perioada petrecută de Maggie în spital și despre inutilele ordine de restricție emise pentru a-l împiedica pe Bill să se apropie de ea. Lorraine Temple o descria pe Maggie ca pe o femeie irascibilă, timidă, și mai preciza și că aceasta mergea la un psihiatru local, dr. Simms, care „refuza să facă declarații”.

În final, Lorraine sugera că poate, din cauza problemelor psihologice ale lui Maggie, aceasta fusese ușor de păcălit și că era posibil ca identificarea ei cu suferința lui Lucy s-o fi împiedicat să vadă adevărul. Lorraine nu putea spune că ea o credea pe Lucy vinovată de ceva, căci legile privitoare la defăimare îi interziceau asta, dar își făcea cititorii să creadă că era posibil ca Lucy să fie genul de femeie manipolatoare, necinstită, care putea face tot ce voia dintr-o femeie slabă ca Maggie. Desigur, era o prostie, dar cu toate acestea una eficientă.

Cum a putut face *așa ceva*? Acum avea să afle toată lumea.

Ori de câte ori Maggie mergea pe stradă în drum spre magazine sau ca să ia autobuzul spre oraș, vecinii și proprietarii de magazine aveau s-o privească altfel, cu milă și poate cu o ușoară nuanță acuzatoare în priviri. Unii oameni aveau poate să evite s-o privească în ochi și poate chiar să vorbească cu ea, asociind-o prea mult cu evenimentele de la numărul 35. Chiar și necunoscuții care o recunoșteau din fotografii

aveau să-și pună întrebări în legătură cu ea. Poate Claire nu avea s-o mai viziteze deloc, deși nu mai venise de când apăruse poliția, iar Maggie deja era îngrijorată din pricina ei.

Poate că avea să afle până și Bill.

Era vina ei, desigur. Se pusese singură în pericol. Încercase să-i facă o favoare bieteii Lucy, să trezească simpatia opiniei publice față de ea, dar toată povestea îi plesnise în față. Cât de proastă fusese că avusese încredere în Lorraine Temple. Din cauza unui amărât de articol ca ăsta, noua ei lume fragilă, dar care îi oferea adăpost, avea să se schimbe într-o clipită. Nu era corect, și-a spus Maggie în timp ce stătea la masă și plângea. *Nu era deloc corect.*

•

După un somn scurt dar îndestulător, poate și datorită dozelor generoase de Laphroaig și Duke Ellington, Banks s-a întors în birouașul său din Millgarth înainte de opt și jumătate vineri dimineață, iar prima veste de pe biroul său a fost un bilet de la Stefan Nowak prin care îl informa că scheletul scos din grădina soților Payne nu îi

aparținerea lui Leanne Wray. Dacă Banks ar fi avut o speranță cât de slabă că Leanne putea fi încă în viață și bine sănătoasă după tot acest timp, ar fi sărit în sus de bucurie, dar în situația aceasta și-a frecat fruntea cuprins de frustrare; părea a fi încă o zi din aceea. A format numărul de mobil al lui Ștefan și acesta a răspuns după trei apeluri. Se părea că Ștefan mai vorbea cu o persoană, dar a mormăit ceva și apoi i-a acordat toată atenția lui Banks.

— Îmi pare rău, a spus.

— Sunt probleme?

— Obișnuitul haos de la micul dejun. Încerc să ies din casă.

— Știi ce vrei să spui. Auzi, apropo de identificarea asta...

— E sigură, domnule. Am folosit fișele dentare. Cu ADN-ul o să dureze ceva mai mult. E imposibil să fie Leanne Wray. Mă pregătesc să merg iar spre casă. Băieții încă mai sapă.

— Cine naiba ar putea fi?

— Nu știu. Până acum tot ce-am putut să aflăm e că este o fată tânără, în jur de douăzeci de ani, că

se află acolo de câteva luni și are o mulțime de oțel inoxidabil în gură, inclusiv o coroană dentară.

— Și asta ce înseamnă? a întrebat Banks, iar o amintire se insinua slab.

— E posibil să fie de origine est-europeană. Pe acolo se mai folosește încă mult oțelul inoxidabil.

Asta era. Banks mai întâlnise așa ceva. Un stomatolog criminalist îi spusese odată că rușii foloseau oțel inoxidabil în stomatologie.

— Est-europeană?

— E doar o posibilitate, domnule.

— Bun. Sunt șanse să avem comparația ADN-ului lui Payne și a Violatorului din Seacroft până în week-end?

— O să iau legătura cu ei în dimineața asta, ca să văd dacă pot să-i grăbesc.

— Bine. Mersi. Lucrează în continuare, Stefan.

— Așa am să fac.

Banks a închis, mai uimit decât fusese vreodată până atunci. Unul din primele lucruri pe care le făcuse comandantul Hartnell când se înființase echipa fusese să instituie o trupă specială care să țină socoteala tuturor cazurilor de persoane

dispărute din toată țara, „perdisp” după cum erau numite, în special dacă acestea implicau adolescente blonde, care nu aveau niciun motiv aparent să fugă de acasă, care dispăruseră în drum spre casă de la club, pub, cinematograful și discotecă. Echipa monitorizase zeci de cazuri zi de zi, dar niciunul nu îndeplinise criteriile din cazul Cameleonul, cu excepția unei fete din Cheshire, care două zile mai târziu apăruse vie și spăsită după o scurtă escapadă sexuală cu iubitul ei, despre care pare-se că uitase să le spună părinților, și cazul mai trist al unei fete din Lincoln, care fusese călcată de o mașină și nu avusese la ea niciun fel de documente. Iar acum venea Stefan și spunea că probabil găsiseră o est-europeană moartă în grădină.

Banks nu și-a dus prea departe gândul, pentru că ușa de la biroul său a fost deschisă și agentul Filey i-a pus pe birou un exemplar din dimineața aceea a ziarului *The Post*.

•

Annie și-a parcat Opelul Astra mov pe stradă și a mers pe jos spre numărul 35 de pe Deal, ferindu-

și ochii de soarele dimineții. Porțiunea de trotuar din fața peretelui grădinii era blocată cu bandă și suporturi, așa că pietonii trebuiau să ocolească pe carosabil ca să treacă. Câțiva oameni s-au oprit ca să arunce o privire peste poarta grădinii în timp ce treceau, a remarcat Annie, dar cei mai mulți traversau strada și-și fereau privirea. Văzuse chiar o bătrână făcându-și cruce.

Annie i-a arătat legitimația ofițerului de serviciu, a semnat la poartă și a pornit pe poteca din grădină. Nu se temea că avea să vadă imagini înspăimântătoare, asta dacă într-adevăr mai existau asemenea imagini în casă, dar nu mai vizitase niciodată un loc al crimei atât de intens supus activității criminaliștilor, și simplul gând că avea să pătrundă acolo îi dădea o stare de irascibilitate. Oamenii din grădina din față au ignorat-o și și-au văzut de săpat. Ușa era întredeschisă, și când Annie a împins-o ușor, s-a deschis spre hol.

Holul era pustiu și la început casa a părut așa de tăcută în interior, încât Annie a crezut că era singură. Apoi a strigat cineva și zgomotul unui picamăr care venea din pivniță a sfâșiat aerul,

spulberându-i iluzia. În casă era cald, un aer închis, plin de praf, și Annie a strănutat de trei ori înainte să-și continue explorarea.

Emoțiile au cedat treptat în fața curiozității profesionale, și a observat cu interes că fuseseră scoase covoarele și acum rămăseseră podelele goale din ciment și scările de lemn, și de asemenea că livingul fusese golit de mobile, până și de veioze. În pereți erau mai multe găuri, fără îndoială ca să nu existe bănuiala că acolo fuseseră ascunse cadavrele. Pe Annie a cuprins-o un fior. *Balerca de Amontillado* a lui Poe fusese una dintre poveștile cele mai înspăimântătoare pe care le citise la școală.

Oriunde mergea, era conștientă de poteca îngustă marcată cu sfoară pe care știa că trebuia să o ia. În mod straniu, se simțea de parcă ar fi vizitat casa parohială unde locuiseră surorile Brontë sau căsuța lui Wordsworth, unde tot ce puteai face era să stai și să privești mobilierul antic de dincolo de sfoară.

Bucătăria, unde cei trei experți criminaliști se ocupau de chiuvetă și de conducte, se afla în

aceeași stare deplorabilă, plăci smulse, cuptorul și frigiderul dispăruseră, dulapurile erau goale, pulberea pentru prelevarea de amprente atotstăpânitoare. Annie nu credea că cineva putea distruge într-atât un loc în trei zile. Unul dintre criminaliști a privit-o și a întrebat-o destul de iritat ce căuta acolo. I-a arătat legitimația și acesta a continuat să distrugă chiuveta. Zgomotul picamărului a încetat și Annie a auzit sunetul unui aspirator de la etaj, unul straniu de domestic în tot haosul locului crimei, deși ea știa că scopul acestuia era mult mai sinistru decât debarasarea de praf.

Liniștea din pivniță a fost pentru ea un semnal că poate coborî și a remarcat în acest timp ușa deschisă spre garaj, care fusese golit la fel ca restul casei. Mașina nu mai era acolo, cu siguranță se afla în garajul poliției, unde era demontată piesă cu piesă, iar podeaua pătată de ulei fusese săpată.

A simțit că devine hipersensibilă în timp ce se apropia de ușa pivniței, iar respirația îi devenise agitată. Pe ușă era un poster obscen, cu o femeie

dezbrăcată cu picioarele depărtate, iar Annie spera că experții criminaliști nu-l lăsaseră acolo pentru că le făcea plăcere să-l vadă. Lucrul ăsta trebuie să o fi tulburat de la bun început pe Janet Taylor, a gândit ea, în timp ce înainta ușor, cum își imagina că făcuseră și Janet și Dennis. Dumnezeu, și pe ea o cuprindea teama, deși știa că singurii de acolo erau criminaliștii. Dar Janet și Dennis nu știuseră la ce să se aștepte, și-a spus Annie. Indiferent de situație, nu se așteptaseră la ceea ce primiseră. Ea știa mult mai multe decât ei și fără îndoială că imaginația îi lucra intens.

A intrat pe ușă. Era mult mai răcoare aici, încerca să simtă cum era, în ciuda celor doi criminaliști și a luminii puternice... Janet a intrat prima, Dennis imediat în spatele ei. Pivnița era mai mică decât se așteptase. Trebuie să se fi petrecut așa de repede... Lumina lumânărilor. Silueta care sărise din umbre, cu o macetă în mână, lovindu-l pe Dennis Morrissey în gât și în braț, pentru că el era cel mai aproape. Dennis cade. Janet a scos deja bastonul cu mâner în laterală, întins, gata să pareze prima lovitură. E așa de

aproape încât îi simte respirația lui Payne. Poate că el nu crede că o femeie, mai slabă și mai mică decât el, i se poate împotrivi așa de ușor. Înainte să-și revină din șoc, Janet se repede la el și-l lovește în tâmpla stângă. Orbit de durere și poate de sânge, cade pe perete. Apoi simte o lovitură ascuțită în încheietură și nu mai poate ține maceta. O aude căzând și alunecând pe podea, dar nu știe unde. Se ridică și vine spre ea. Acum furioasă, pentru că știe că partenerul ei sângerează pe podea, Janet îl lovește iar și iar, dornică să termine odată, ca să se poată ocupa de Dennis. El bâjbâie prin locul în care credea că este maceta, cu sângele picurându-i pe față. Ea îl mai lovește o dată. Și încă o dată. Câtă forță mai are el acum? s-a întrebat Annie. Oare nu suficientă încât s-o răpună pe Janet? Și de câte ori îl mai lovește acum că e la podea, cu cătușele prinse de conductă, fără să se mai miște?

Annie a oftat și i-a urmărit pe criminaliști mutând picamărul ca să sape în altă parte.

— O să porniți iar chestia aia? a întrebat ea.

Unul dintre bărbați a zâmbit.

— Vreți niște căști antizgomot?

I-a zâmbit și Annie.

— Nu, aș prefera să plec înainte să începeți. Mă lăsați vreun minut?

— Sigur.

Annie și-a plimbat privirea primprejur la omuleții rudimentari și la simbolurile oculte de pe pereți, și s-a întrebat în ce măsură făceau acestea parte din fantezia lui Payne. Banks îi mai spusese că încăperea fusese luminată de zeci de lumânări, dar acum nu mai era niciuna, și nici salteaua pe care găsiseră cadavrul. Unul dintre criminaliști stătea în genunchi și privea ceva de pe podeaua de ciment, lângă ușă.

— Ce e? I-a întrebat Annie. Ați găsit ceva?

— Habar n-am, a spus. Sunt un soi de râcâituri pe ciment. Nu se vede prea bine, dar pare să fie un fel de model.

Annie a îngenuncheat să privească. Nu a văzut nimic până când criminalistul nu i-a arătat ceea ce aducea cu niște cerculețe pe ciment. Erau trei în total, la distanță egală unele de altele.

— O să luminez din mai multe unghiuri, a

murmurat bărbatul ca pentru el. Poate cu infraroșii, ca să scoată în evidență contrastele.

— Ar putea fi un trepied, a spus Annie.

— Poftim? Rahat, scuze, drăguță, dar se poate să ai dreptate. Au fost aici Luke Selkirk și asistenta aia a lui nostimă. Poate că ei au lăsat semnele.

— Cred că ar fi fost mai profesioniști de atât, nu?

— Ar fi bine să-i întreb, este?

Annie l-a lăsat să-și facă treaba și a intrat pe ușa din plan îndepărtat. Podeaua fusese împărțită în secțiuni și pământul fusese săpat. Annie știa că aici fuseseră descoperite trei cadavre. A mers pe poteca îngustă marcată spre ușă, a deschis-o și a urcat pe scări spre grădina din spate. În capătul scărilor intrarea îi era oprită de o bandă, dar nu trebuia să meargă mai departe. Asemenea anticamerei din pivniță, grădina năpădită de ierburi fusese împărțită în secțiuni și delimitată cu sfoară. De pe multe dintre ele fuseseră scoase iarba, buruienile și stratul superior de pământ, dar altele, din spate, erau încă năpădite de iarbă.

Lângă zidul de mai departe, o folie impermeabilă mare folosită să protejeze grădina de ploaia de ieri stătea rulată ca un covor.

Era o treabă delicată, Annie știa acest lucru deoarece fusese martoră la scoaterea unui schelet din satul Hobb's End. Era mult prea simplu să deranjezi oasele vechi. Vedeai groapa, cu o adâncime de vreun metru, de unde fusese scos un cadavru și acum în jurul altei gropi erau doi bărbați, îndepărtau pământul cu niște fărâșe și i-l dădeau unui alt bărbat, care îl trecea printr-un ciur, de parcă ar fi căutat aur.

— Ce este? a întrebat Annie din capătul treptelor pivniței.

Unul dintre bărbați și-a ridicat privirea spre ea. La început, nu l-a recunoscut pe Stefan Nowak. Nu-l cunoștea bine, pentru că acesta nu petrecuse prea mult timp la sediul Diviziei de Vest din Eastvale, dar Banks le făcuse cunoștință odată. Stefan era omul, după spusele comisarului Ron McLaughlin, care avea să târască North Yorkshire în secolul al XXI-lea. Lui Annie i se părea un om destul de rezervat, oarecum misterios chiar, de

parcă ar fi avut un secret teribil sau pe umeri i-ar fi apăsât o mare suferință din trecut. La suprafață era destul de vesel, dar își dădea seama că veselia nu era prea profundă. Era înalt, avea peste un metru optzeci și era chipeș într-un fel elegant. Știa că era polonez la origine și deseori se întrebase dacă este prinț, conte sau ceva de acest fel. Majoritatea polonezilor pe care îi cunoscuse vreodată spuneau la un moment dat că se trăgeau din conți sau prinți, iar purtarea lui Stefan avea ceva princiar și maiestuos.

— Ești Annie, nu? a spus el. Sergentul Annie Cabbot?

— Inspector acum, Stefan. Cum merge?

— Nu știam că te ocupi de cazul ăsta.

— Unul dintre ele, a explicat Annie. Terence Payne. Sunt la Departamentul de Plângeri și Disciplină.

— Nu pot să cred că Procuratura Regală îl lasă măcar pe ăsta să vadă lumina zilei, a spus Stefan. Cu siguranță a fost omor în autoapărare?

— Sper că așa or să considere, dar cu ei nu se știe niciodată. În orice caz, am vrut doar să văd și

eu locul.

— Mă tem că am cam făcut mizerie pe aici, a spus Stefan. Se pare că am găsit încă un cadavru. Vrei să arunci o privire?

Annie s-a aplecat pe sub bandă.

— Da.

— Ai grijă, a spus Stefan. Ia-o pe poteca marcată.

Annie a făcut ce i s-a spus și curând stătea lângă mormântul parțial săpat. De data asta era un schelet. Nu era chiar așa de pătat și de murdar ca acela pe care îl văzuse la Hobb's End, dar totuși schelet. Vedeau o parte din craniu, un umăr și o parte din brațul stâng.

— De cât timp e aici?

— E greu de spus, a răspuns Stefan. Mai mult de câteva luni. I-a prezentat pe cei doi bărbați care studiaseră mormântul împreună cu el, unul botanist și celălalt entomolog. Băieții ăștia ar trebui să te poată ajuta. Și-l aducem și pe dr. Ioan Williams de la universitate să ne dea o mână de ajutor.

Annie își amintea de tânărul doctor cu părul lung și cu mărul lui Adam proeminent din cazul din

Hobb's End, cum mângâiase pelvisul Gloriei Shackleton și privise poficios de deasupra lui spre Annie.

— Știu că nu e cazul meu – a spus Annie – dar ăsta nu e în plus?

Stefan și-a ridicat privirea spre ea și și-a pus mâna streășină la ochi să și-i ferească de soare.

— Ba da, a spus el. Așa e. Ne cam încurcă treaba, nu?

— Cam așa.

Annie s-a întors la mașină. Nu rezolva nimic dacă mai pierdea vremea pe Deal. În plus, a realizat ea în timp ce-și privea ceasul, trebuia să asiste la o autopsie.

•

— Cum naiba de ai discutat cu presa? a întrebat Banks. Nu te-am avertizat în privința asta?

— E prima oară când aud că trăim într-un stat polițienesc, a spus Maggie Forrest, cu brațele încrucișate peste piept, cu mânie în ochii înlăcrimați.

Stăteau în bucătăria ei, Banks agita *The Post*, iar Maggie își strângea vasele de la micul dejun. După

ce văzuse articolul la Millgarth, el o pornise direct spre Deal.

— Lasă-mă cu prostiile astea adolescente despre state polițienești. Cine te crezi, o studentă care protestează împotriva unui război de undeva din lumea largă?

— N-ai dreptul să-mi vorbești așa. Nu am făcut nimic rău.

— Nu ai făcut nimic rău? Ai idee ce cuib de viespi ai putea stârni?

— Nu știu ce vrei să spui. Eu n-am vrut decât să spun versiunea lui Lucy, dar femeia aia a răstălmăcit totul.

— Ești așa de naivă încât să nu te fi așteptat la asta?

— E o diferență între a fi naiv și a-ți păsa, dar probabil că un cinic ca dumneata nu ar înțelege.

Banks vedea că Maggie tremura, fie de furie, fie de frică, și se temea că-și dăduse prea mult frâu liber mâniei. Știa că fusese maltrată de soțul ei, că era un suflet rănit, așa că probabil era speriată de moarte de acest bărbat care ridica glasul în bucătăria ei. Era o lipsă de sensibilitate din partea

sa, dar la naiba, femeia asta îl scotea din sărite. S-a așezat la masa din bucătărie și a încercat să calmeze un pic lucrurile.

— Maggie, a spus blând. Îmi pare rău, dar ne-ai putea cauza multe probleme.

Maggie a părut să se relaxeze puțin.

— Nu văd în ce fel.

— Simpatia opiniei publice este un lucru foarte schimbător și când o dai în bară e ca și când ai dansa cu diavolul. Ai mari șanse să te înfulece.

— Dar cum să afle lumea prin ce trecea Lucy din cauza soțului ei? Ea n-o să vorbească despre asta, pot să-ți garantez.

— Niciunul dintre noi nu știe ce se petrecea în casa lui Lucy. Nu faci decât să-i pui în pericol șansele la un proces corect, dacă...

— Proces? Pentru ce?

— Voiam să spun dacă se ajunge la asta.

— Îmi pare rău, dar nu sunt de acord. Maggie a pornit ceainicul electric și s-a așezat în fața lui Banks. Oamenii trebuie să afle despre violența domestică. Nu e un lucru care ar trebui băgat sub preș pentru nimic în lume. Și mai ales pentru că

așa spune poliția.

— Sunt de acord. Uite ce e, înțeleg că ai prejudecăți împotriva noastră, dar...

— Prejudecăți? Așa e. Cu ajutorul vostru am ajuns la spital.

— Dar trebuie să înțelegi că în multe din aceste privințe avem mâinile legate. Suntem pe cât de buni ne permit informațiile pe care le deținem și legile țării în cauză.

— Un motiv în plus pentru mine să îi iau apărarea lui Lucy. În definitiv, nu ai venit tocmai să o *ajuti* pe ea, nu?

— Am venit să aflu adevărul.

— Ce aroganță din partea dumitale.

— Acum cine mai e cinic?

— Știm cu toții că poliția vrea doar condamnări, că nu vă preocupă prea tare adevărul sau dreptatea.

— Condamnările ajută dacă așa curățăm străzile de oameni răi. Dar cel mai adesea nu e așa. Iar dreptatea o lăsăm în seama tribunalelor, dar în rest te înșeli. Nu pot vorbi în numele altora, însă eu sunt foarte interesat de adevăr. Lucrez zi și noapte

la cazul ăsta de la începutul lui aprilie și în fiecare caz la care lucrez vreau să știu ce s-a întâmplat, cine este autorul și care este motivul. Nu aflu întotdeauna, dar ai fi surprinsă să știi cât de multe aflu. Uneori am probleme din cauza asta. Și trebuie să trăiesc cu lucrul ăsta, să-l accept în viața mea, să-l iau acasă cu mine. Sunt ca bulgărele de zăpadă care se rostogolește la vale, numai că s-a terminat zăpada curată și iau strat după strat de pământ și pietriș, doar pentru ca voi să stați acasă în siguranță și la căldură și să mă acuzați că sunt un soi de ofițer din Gestapo.

— Nu asta am vrut să spun. Și nu am fost întotdeauna în siguranță și la căldură.

— Știi că ceea ce tocmai ai făcut are mari șanse să fi distorsionat adevărul, indiferent care ar fi acela?

— Nu am făcut eu asta, ci jurnalista. Lorraine Temple.

Banks a lovit în masă și imediat a regretat gestul când Maggie a tresărit.

— Greșești, a spus. *Ea* își făcea doar meseria. Că-ți place sau nu, asta a fost. Meseria ei este să

vândă ziare. Încurci borcanele, Maggie. Crezi că mass-media există ca să spună adevărul, iar poliția ca să mintă.

— Mă zăpăcești.

Ceainicul a dat în fierț și Maggie s-a ridicat să prepare ceaiul. Nu i-a oferit lui Banks o ceașcă, dar când a fost gata, i-a turnat pur și simplu, iar el i-a mulțumit.

— Tot ce vreau să spun, Maggie, e că se poate să-i faci mai mult rău decât bine lui Lucy vorbind cu presa. Uite ce s-a întâmplat de data asta. Spui că s-a înțeles totul greșit și că practic au spus că Lucy este la fel de vinovată ca soțul ei. Nu prea ai ajutat-o, nu?

— Dar ți-am spus, mi-a răstălmăcit cuvintele.

— Iar eu spun că ar fi trebuit să te aștepti la asta. Așa suna povestea mai bine.

— Și atunci *unde* ar trebui să mă duc să spun adevărul? Sau să-l aflu.

— Hristoase, Maggie, dacă aș ști răspunsul la întrebarea asta, aș...

Dar înainte ca Banks să poată termina, i-a sunat telefonul mobil. De data aceasta era agentul de

poliție de serviciu la spital. Lui Lucy Payne tocmai i se aprobase externarea și la ea se afla un avocat.

— Știi ceva despre avocat? a întrebat-o Banks pe Maggie când a terminat convorbirea.

Ea a zâmbit vinovată.

— De fapt, da, chiar știu.

Banks nu a spus nimic, căci nu era sigur că va răspunde într-un mod civilizată. Nu s-a atins de ceai, și-a luat în grabă rămas-bun de la Maggie Forrest și a dat buzna afară, la mașina lui. Nici măcar nu s-a oprit să stea de vorbă cu Annie Cabbot când a văzut-o ieșind de la numărul 35, ci a reușit numai să-i facă iute cu mâna înainte să sară în Renault-ul lui și să pornească în trombă.

•

Lucy Payne stătea pe pat și-și dădea cu lac negru pe unghiile de la picioare când a intrat Banks. L-a privit și și-a tras fusta în jos cu o falsă timiditate, acoperindu-și coapsele. Nu mai avea bandaje în jurul capului, iar vânătăile păreau să i se vindece. Își rearanjase părul lung și brunet ca să acopere porțiunea pe care i-o răsese medicul ca să-i pună copci.

În cameră mai era o femeie, lângă fereastră, avocata. Femeia mică de statură, cu părul ciocolatiu tuns aproape la fel de scurt ca al lui Banks, avea ochii căprui atenți, serioși, și era îmbrăcată cu o jachetă gri-cărbune în dungi, o fustă asortată și o bluză albă cu un fel de jabou. Purta colanți negri și pantofi negri cu toc, lucioși.

S-a apropiat de el și a întins mâna.

— Julia Ford. Sunt avocata lui Lucy. Nu cred că ne-am cunoscut.

— Încântat, a spus Banks.

— Nu e prima oară când stai de vorbă cu clienta mea, nu-i așa, inspectore?

— Nu, a spus Banks.

— Și ultima oară erai însoțit de un psiholog pe nume dr. Fuller?

— Dr. Fuller este psihologul nostru consultant din grupul operativ Cameleonul, a spus Banks.

— Ai grijă, inspectore, atât spun. Aș avea motive să susțin că orice ar fi putut scoate dr. Fuller de la clienta mea este inadmisibil ca dovadă.

— Nu strângeam dovezi, a spus Banks. Lucy era

întrebată în calitate de martor și de *victimă*. Nu de suspectă.

— Linia de demarcație este fină, inspectore, în cazul în care se schimbă situația. Și acum?

Banks a privit-o pe Lucy, care reîncepuse să-și picteze unghiile de la picioare, aparent indiferentă la persiflarea dintre avocata ei și Banks.

— Nu realizasem că îți închipui că ai nevoie de un avocat, Lucy, a spus el.

Lucy a ridicat privirea.

— E în interesul meu. În dimineața asta mă externează. Imediat ce sunt gata hârtiile, pot pleca acasă.

Banks a privit-o exasperat pe Julia Ford.

— Sper că n-ai încurajat-o să viseze la așa ceva.

Julia a ridicat din sprâncene.

— Nu știu despre ce vorbești.

Banks s-a întors din nou spre Lucy.

— Nu poți merge acasă, Lucy, a explicat el. Casa ta este demontată cărămidă cu cărămidă de experții criminaliști. Tu ai idee ce s-a întâmplat acolo?

— Sigur că da, a spus Lucy. Terry m-a lovit. M-a lăsat inconștientă și m-a băgat în spital.

— Dar acum Terry a murit, nu?

— Da. Și?

— Asta schimbă situația, nu?

— Uite ce e, a spus Lucy. Am fost maltratată și tocmai mi-am pierdut soțul. Acum îmi spui că mi-am pierdut și casa?

— Deocamdată.

— Și eu ce-ar trebui să fac? Unde ar trebui să mă duc?

— De ce nu la părinții tăi adoptivi, *Linda!*

Privirea lui Lucy i-a dat lui Banks de înțeles că aceasta nu scăpase din vedere sublinierea.

— Se pare că nu prea am de ales, nu?

— În orice caz, asta nu o să fie o problemă pentru o vreme, a continuat Banks. Ți-am găsit urme din sângele lui Kimberley Myers pe mâneca halatului și niște fibre galbene pe sub unghii. Ai multe de explicat înainte să pleci.

Lucy a părut alarmată.

— Ce vrei să spui?

Julia Ford a mijit ochii și l-a privit pe Banks.

— Vrea să spună, Lucy, că o să te ducă la secția de poliție pentru un interogatoriu.

— Poate să facă lucrul ăsta?

— Mă tem că da, Lucy.

— Și poate să mă țină acolo?

— În conformitate cu prevederile Legii Forțelor Polițienești și Criminalității are dreptul ăsta dacă nu este mulțumit de răspunsurile pe care i le dai. Pentru douăzeci și patru de ore. Dar sunt directive foarte stricte. N-ai de ce să-ți faci griji.

— Adică aș putea sta în închisoare o zi întreagă? Într-o celulă?

— Nu te alarma, Lucy, a spus Julia, apropiindu-se de ea și atingându-și clienta pe braț. N-o să ți se întâmple nimic rău. S-au dus vremurile alea. O să fii bine îngrijită.

— Dar o să stau în închisoare!

— Posibil. Depinde.

— Dar *eu n-am făcut nimic!* L-a privit furioasă pe Banks, iar ochii ei negri ardeau ca tăciunii aprinși. Eu sunt victima. De ce vă luați de mine?

— Nu se ia nimeni de tine, Lucy, a spus Banks. Sunt multe întrebări fără răspuns și noi credem că

tu ne poți ajuta.

— Am să vă răspund la întrebări. Nu refuz să cooperez. Nu trebuie să mă duceți la secția de poliție pentru asta. În plus, am răspuns deja la întrebări.

— Prea puțin. Trebuie să aflăm mult mai multe lucruri și există anumite formalități, proceduri care trebuie urmate. În orice caz, acum că Terry a murit, totul s-a schimbat, nu?

Lucy și-a ferit privirea.

— Nu știu la ce te referi.

— Acum poți vorbi liber. Nu trebuie să-ți fie frică de el.

— Ah, înțeleg.

— Ce credeai că vreau să spun, Lucy?

— Nimic.

— Că ți-ai putea schimba declarația? Să negi totul?

— Ți-am spus. Nimic.

— Dar acum mai trebuie explicat și cum a ajuns sângele ăla acolo. Și fibrele galbene. Știm că ai fost în pivniță. Putem dovedi lucrul ăsta.

— Nu știu nimic despre asta. Nu-mi amintesc.

— Ce convenabil, nu? Nu-ți pare rău că Terry a murit, Lucy?

Lucy și-a pus lacul de unghii în geantă.

— Sigur că-mi pare rău. Dar mă bătea. El m-a băgat aici, el mi-a creat probleme cu poliția. Nu e vina mea. Nimic din toate astea nu e din vina *mea*. Eu n-am făcut nimic rău. De ce ar trebui să fiu eu cea care suferă?

Banks a clătinat din cap și s-a ridicat.

— Poate ar fi mai bine să mergem.

Lucy s-a uitat la Julia Ford.

— O să vin și eu cu tine, a spus Julia. O să fiu prezentă când ești interogată și pe aproape în caz că ai nevoie de mine.

Lucy a reușit să zâmbească slab.

— Dar n-o să stai cu mine în celulă?

Julia a zâmbit și ea, apoi l-a privit pe Banks.

— Mă tem că nu acceptă doi în celulă, Lucy.

— Așa e, a spus Banks. Îți plac fetele, nu, Lucy?

— Nu era cazul să spuneți asta, inspectore, a zis Julia Ford. Și v-aș fi recunoscătoare dacă v-ați abține de la posibile întrebări până ajungem în sala de interogatoriu.

Lucy l-a fulgerat doar cu privirea pe Banks.

— În orice caz, a continuat Julia Ford, întorcându-se din nou către Lucy. Hai să nu fim pesimiști. Se poate să nu se ajungă la asta. Apoi i s-a adresat lui Banks: Aș putea sugera, inspectore, să plecăm discret? Nu se poate să nu fi remarcat prezența presei.

— Pentru ei este o știre importantă, a spus Banks. Dar așa este, e o idee bună. Și mai am și eu una.

— Da?

— S-o ducem pe Lucy la Eastvale pentru interogatoriu. Știm amândoi foarte bine că Millgarth o să fie ca o menajerie odată ce află presa că e acolo. Așa avem șanse să evităm tot haosul ăsta, cel puțin pentru o vreme.

Julia Ford a meditat o clipă, apoi a privit-o pe Lucy.

— E o idee bună, a spus ea.

— Vii cu mine la Eastvale? Mi-e frică.

— Sigur. Julia l-a privit pe Banks. Sunt convinsă că inspectorul ne poate recomanda un hotel decent, nu?

— Dar de unde naiba putea afla că tu mă consulți? a întrebat-o Maggie pe dr. Susan Simms la începutul ședinței din după-amiaza aceea.

— N-am idee, dar poți fi sigură că nu am spus nimănui. Iar ei nu i-am declarat nimic.

— Știu, a spus Maggie. Ți mulțumesc.

— Nu e cazul, dragă. Este o chestiune de etică profesională. Ai făcut-o ca s-o ajuți pe Lucy Payne, e adevărat?

Maggie a simțit cum o cuprinde din nou furia când și-a amintit cearta din acea dimineață cu Banks. Încă o supăra gândul la asta.

— Da, cred că Lucy a fost victima abuzului.

Dr. Simms a tăcut o clipă, privind pe fereastră, apoi s-a foit pe scaun și a spus:

— Ai grijă, Margaret. Ai grijă. Pari tare stresată. Bun, începem? Cred că ultima oară vorbeam despre familia ta.

Maggie își amintea. Era a patra ședință și prima în care abordaseră subiectul familiei lui Maggie. Acest lucru o surprindea. Se așteptase de la bun început la întrebarea freudiană despre relația cu

tatăl ei, deși dr. Simms insistase că nu era analist freudian.

Stăteau într-un birou mic ce dădea spre Park Square, o zonă liniștită, elegantă din secolului al XVIII-lea din Leeds. Păsărelele cântau în copaci printre flori roz și albe, iar elevii stăteau pe iarbă și citeau sau pur și simplu se bucurau din nou de soare după ploaia de ieri. În mare măsură, umiditatea părea să se fi risipit, iar aerul era proaspăt și cald. Dr. Simms avea fereastra deschisă, iar Maggie simțea miros de flori din ghiveciul de la fereastră; nu știa ce fel de flori erau, dar în definitiv erau flori, roșii, albe și mov. Pe deasupra copacilor vedea partea superioară a domului primăriei și fațadele elegante ale caselor de pe partea opusă a pieței.

Încăperea era precum cabinetul unui medic, a gândit Maggie, sau cel puțin al unui medic de modă veche, cu un birou solid, cu diplome atârdate pe pereți, lumini fluorescente, fișete și rafturi pline cu jurnale și manuale de psihologie. Nu exista nicio canapea; Maggie și dr. Simms stăteau pe fotolii, fără să se privească una pe cealaltă, ci ușor

întoarse, așa încât contactul vizual să fie la îndemână dar nu obligatoriu, cooperant mai degrabă decât agresiv. Dr. Simms îi fusese recomandată de către Ruth și până acum se dovedea a fi foarte utilă. Avea în jur de cincizeci de ani, o constituție solidă, era genul de matroană chiar, cu un aer sever, purta întotdeauna haine demodate de la Laura Ashley, iar părul ei ce bătea spre albastru-cenușiu era coafat în bucle spiralate și vălurite date cu fixativ, ceea ce le dădea un aspect tăios. În ciuda aparențelor, dr. Simms era bună și plină de compasiune, tot ce își putea dori Maggie, fără însă a fi molâie. Căci cu siguranță nu era molâie; uneori își ieșea de-a dreptul din fire, în special când Maggie, pe care dintr-un motiv sau altul o numea întotdeauna Margaret, devenea defensivă sau începea să se tânguie.

— Niciodată nu a existat violență în casa noastră când eram copii. Tata era strict, dar niciodată nu ne-a pedepsit cu pumnul sau cu cureaua. Nici pe sora mea Fiona, nici pe mine.

— Și atunci, cum vă pedepsea?

— Ah, la modul obișnuit. Nu ne lăsa să ieșim pe

afară, nu ne mai dădea bani de buzunar, ne ținea predici, genul ăsta de lucruri.

— Ridica tonul?

— Nu. Nu l-am auzit niciodată să strige la cineva.

— Mama ta era violentă?

— Dumnezeu, da' de unde! De fapt, poate se supăra și striga la noi dacă eu sau Fiona făceam ceva enervant, ca de exemplu nu ne făceam ordine în cameră, dar totul era dat uitării imediat.

Dr. Simms și-a sprijinit bărbia în pumn.

— Înțeleg. Să ne întoarcem la Bill, ce zici?

— Dacă vrei.

— Nu, Margaret, nu contează ce vreau eu, ci ce vrei tu.

Maggie s-a foit pe scaun.

— Bine.

— Mi-ai spus în ședințele anterioare că văzuseși semne ale agresivității lui înainte să vă căsătoriți. Îmi poți spune mai multe despre asta?

— Da, dar nu era îndreptată împotriva mea.

— Dar împotriva cui? Poate a lumii în general?

— Nu. Împotriva unor oameni. A celor care

dădeau chix. Ca de exemplu chelneri și curieri.

— Îi bătea?

— Se enerva, se pierdea cu firea, striga la ei. Le spunea că sunt idioți, cretini. Dar vreau să spun că-și canaliza mare parte din violență în munca lui.

— Ah, da. E avocat, nu?

— Da. La o firmă mare. Și voia foarte tare să ajungă partener.

— E ambițios din fire?

— Foarte. În liceu fusese o vedetă în domeniul sportului și ar fi putut ajunge să joace fotbal profesionist dacă nu și-ar fi distrus genunchiul într-un meci de campionat. Încă șchioapătă ușor, dar nu poate să sufere când cineva observă și pomenește de asta. Însă asta nu-l împiedică să joace cu echipa de softball a firmei. Dar nu văd ce legătură are.

Dr. Simms s-a aplecat în față și și-a coborât glasul.

— Margaret, vreau să vezi, să înțelegi de unde venea mânia și violența soțului tău. Nu venea de la tine, ci de la el. Nu venea nici din familia ta, ci dintr-a lui. Numai când ai să înțelegi lucrul ăsta, când ai să înțelegi că era problema lui, nu a ta, vei

Începe să crezi că nu era vina ta și vei găsi forța și curajul să continui să-ți trăiești viața pe cât de bine posibil, în loc să-ți continui falsa existență de acum.

— Dar deja înțeleg asta, a protestat Maggie. Știi că agresiunea venea de la *el*, nu de la mine.

— Dar nu *simți* lucrul ăsta.

Maggie se simțea dezamăgită; dr. Simms avea dreptate.

— Nu? a întrebat ea. Presupun că nu.

— Te pricepi la poezie, Margaret?

— Nu cine știe ce. Numai ce-am făcut la școală, iar unul dintre iubiții mei de la Facultatea de arte avea obiceiul să-mi scrie versuri. De fapt, erau niște aiureli. Voia doar să mi-o pună.

Dr. Simms a râs. Încă o surpriză, deoarece a ieșit sub forma unui hohot zgomotos, cabalin.

— Samuel Taylor Coleridge a scris o poezie intitulată *Oadă deprimării*. Era în parte despre incapacitatea lui de a simți ceva, și unul din citatele care mi s-a întipărit în memorie este acela în care spune că privește norii, luna și stelele și într-un final zice: „Văd, nu simt ce frumoase sunt.”

Cred că lucrul ăsta se aplică și în cazul tău, Margaret. Și cred că tu știi lucrul ăsta. Faptul că intelectul tău este conștient de un lucru, prin intermediul rațiunii, nu-ți garantează acceptarea emoțională. Și tu ești o persoană cu un intelect dezvoltat, în ciuda înclinațiilor creative evidente. Dacă aș fi jungiană, dar nu sunt, te-aș cataloga probabil ca pe o persoană introvertită, meditativă. Acum spune-mi mai multe despre cum te-a curtat.

— Nu e mare lucru de spus.

O ușă s-a deschis și s-a închis pe coridor. Două glasuri bărbătești s-au ridicat și au scăzut. Apoi nu s-au mai auzit decât cântecul păsărelelor și zgomotul îndepărtat al traficului de pe Headrow și Park Lane.

— Cred că mi-a sucit mințile, a continuat. A fost cam acum șapte ani și eram doar o licențiată în arte fără o carieră, lipsită de experiență, și pierdeam vremea cu artiști prin baruri, filosofam în puburile și cafenelele din Queen Street West și credeam că într-o bună zi un client bogat o să-și facă apariția și să-mi descopere geniul. Avusesem câteva aventuri în facultate, mă culcasem cu câțiva

băieți, nimic satisfăcător, apoi a venit bărbatul ăsta înalt, brunet, inteligent, frumos, cu costum Armani și care voia să mă ducă la concerte și la restaurante scumpe. Nu banii m-au convins. N-a fost deloc asta. Nici măcar restaurantele. Nici nu mâncam mult. Presupun că a fost stilul, verva lui. Mi-a luat mințile.

— Și s-a dovedit el a fi iubitorul de artă la care visaseși?

Maggie și-a coborât privirea la genunchii tociți ai blugilor.

— Nu prea. Billy nu a fost niciodată prea interesat de artă. Ah, eram abonați la tot ceea ce era necesar: simfonii, balet, operă. Dar într-un fel...

— Continuă.

— Nu știu. Poate că nu sunt dreaptă. Dar cred că avea legătură cu afacerile. Să-l *vadă* lumea. De exemplu, mergeam în loja unui client la Skydome. Îl entuziasma ideea de a merge la operă, de exemplu, îi lua o grămadă de timp să se îmbrace în smoching și se agita în privința hainelor pe care voia să le port eu, apoi beam în barul membrilor

înainte de spectacol, socializam cu colegii și clienții, cu toți grangurii locali. Dar aveam impresia că muzica în sine îl *plictisea*.

— Au apărut probleme la începutul relației voastre?

Maggie și-a răsucit inelul cu safir pe deget, inelul de „eliberare” pe care și-l cumpăraseră după ce le aruncaseră în lacul Ontario pe cele de logodnă și de nuntă de la Bill.

— E simplu ca, privind retrospectiv, să identifiți unele lucruri ca fiind probleme, nu? a spus ea. Să pretinzi că te așteptai la asta sau că așa ar fi trebuit după ce ai aflat încotro se îndreptau lucrurile. Poate că la vremea aia nu a părut nimic ciudat, nu?

— Încearcă.

Maggie a continuat să-și răsucească inelul.

— Presupun că principala problemă era gelozia lui Bill.

— În ce privință?

— A majorității lucrurilor, de fapt. Era foarte posesiv, nu-i plăcea să discut prea mult cu alți bărbați la petreceri, genul ăsta de lucruri. Dar în

cea mai mare măsură, era gelos pe prietenii mei.

— Artiștii?

— Da. Vezi tu, niciodată nu avea prea mult timp pentru ei, i se păreau cu toții o adunătură de leneși ratați și simțea că într-un fel mă *salvase* de ei. Maggie a râs. Iar ei, la rândul lor, nu voiau să aibă de-a face cu avocați în costume Armani.

— Dar ai continuat să te vezi cu prietenii tăi?

— Da. Oarecum.

— Și cum a reacționat Bill la asta?

— Obișnuia să se amuze pe socoteala lor de față cu mine, să-i minimalizeze, să-i critice. Zicea că sunt niște pseudo-intelectuali, că au câlți în loc de creier și că sunt trândavi. Dacă ne întâlneam vreodată cu vreunul dintre ei când eram împreună, stătea ca o statuie, se uita la cer, se muta de pe un picior pe altul, își privea Rolexul și fluiera. Parcă îl și văd.

— Le luai apărarea?

— Da. O vreme. Apoi a părut inutil. Maggie a tăcut o clipă, după care a continuat: Trebuie să nu uiți că eram îndrăgostită până peste cap de Bill. Mă ducea la premiere cinematografice. Mergeam

în week-end la New York, stăteam la Plaza, ne plimbam prin Central Park cu trăsura trasă de cai, mergeam la petreceri pline de agenți de bursă, directori și mai știu eu ce. Toate astea aveau un anume romantism. O dată chiar am mers în Los Angeles cu avionul la premiera unui film în care fuseseră implicați avocații pe domeniul divertismentului din firmă. Am fost și la petrecere și era acolo și Sean Connery. Ți vine să crezi? Chiar l-am cunoscut pe *Sean Connery*!

— Cum era pentru tine viața asta pe picior mare?

— Destul de bună. Știam să mă amestec printre ei, oameni de afaceri, avocați, antreprenori, mahări. Dacă îți vine să crezi, mulți dintre ei sunt mult mai cultivați decât cred artiștii. Mulți dintre ei sponsorizau achiziționarea de colecții de artă din firme. Prietenii mei credeau că toți cei în costum sunt plicticoși și conservatori, și în plus mărginiți. Dar nu te poți lua tot timpul după aparențe. Eu știam. Cred că erau imaturi în privința asta. Cred că Bill vedea în mine un mijloc prin care să-și consolideze cariera, dar pe

prietenii mei îi considera o povară, și aveau să mă tragă la fund odată cu ei dacă puteau. Și poate și pe el dacă nu eram atenți. Iar eu nu mă simțeam nici pe departe așa de stânjenită în lumea lui cum se simțea el în lumea mea. Începeam să simt în orice caz că *jucasem doar* rolul artistului muritor de foame.

— Cum adică?

— Tata este un arhitect destul de important și întotdeauna ne-am mișcat în cercuri elevate. Am și călătorit puțin pe continent cu treburi oficiale când eram mai mică, chiar după ce am emigrat din Anglia. Uneori, dacă aveam vacanță de la școală, mă lua cu el. Așa că nu proveneam dintr-un mediu muncitoresc sau boem. Tata apreciază artele, dar este foarte conservator. Și nu eram săraci. În orice caz, pe măsură ce trecea timpul, presupun că am început să fiu de acord cu Bill. Îmi înfrângea apărarea, cum făcea în multe alte privințe. Cu asta vreau să spun că prietenii mei nu păreau decât să încerce să reziste de la un ajutor de șomaj la altul, fără a încerca să *facă* ceva, deoarece asta le-ar fi compromis prețioasa lor artă. Cel mai mare păcat

În gașca noastră era să trădezi cauza.

— Ceea ce tu ai făcut?

Maggie a privit afară pe fereastră pentru o clipă. Florile cădeau ușor din copaci. Brusc i s-a făcut frig și s-a cuprins cu brațele.

— Da, a spus ea. Presupun că da. După părerea prietenilor mei, nu mai existam. Fusesem sedusă de atotputernicul dolar. Și toate astea din cauza lui Bill. La una din petrecerile lui cu firma, am cunoscut un editor de la o editură mică aflat în căutarea unui ilustrator pentru o carte de copii. I-am arătat ce lucrasem eu și i-a plăcut la nebunie. Am primit proiectul, apoi încă unul și așa mai departe.

— Cum a reacționat Bill la succesul tău?

— La început a fost încântat. Entuziasmat. Mândru că editorului îi plăcuse munca mea, mândru când a fost publicată cartea. A cumpărat exemplare pentru toți nepoții și nepoatele lui, pentru copiii clienților. Pentru șeful lui. Zeci de exemplare. Și era încântat că toate astea se petrecuseră datorită lui. După cum îmi spunea întruna, nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă aș fi

ales să stau cu prietenii mei cei leneși.

— Asta la început. Mai târziu cum a fost?

Maggie a simțit cum se face mică în fotoliu și glasul i-a devenit slab.

— S-a schimbat. Mai târziu, după ce ne-am căsătorit și Bill încă nu ajunsese partener, cred că a început să-l irite succesul meu. A început să vorbească despre arta mea ca despre „micul hobby” și a sugerat că poate ar trebui să renunț la ea și să încep să am copii.

— Dar tu ai ales să nu ai copii.

— Nu. Nu am avut încotro. Nu pot avea copii.

Maggie s-a simțit de parcă ar fi alunecat în jos prin vizuina iepurelui, exact ca Alice, iar întunericul se strângea în jurul ei.

— Margaret! Margaret!

O auzea pe dr. Simms parcă din depărtare, ca un ecou. Cu un mare efort, s-a chinuit să ajungă la ea, spre lumină, și a simțit că iese de acolo la fel cum un om pe cale să se înece iese din apă, străduindu-se să respire.

— Margaret, ești bine?

— Da. Sunt... eu... Dar nu *eu* eram de vină, a

spus, conștientă de lacrimile care i se scurgeau pe obraji. Nu *eu* sunt cea care nu poate avea copii, ci *Bill*. E ceva cu concentrația spermei.

Dr. Simms i-a lăsat puțin timp lui Maggie să se ștergă la ochi, să se calmeze, să-și vină în fire.

Apoi Maggie a râs.

— Trebuia să se masturbeze într-o cutie Tupperware pentru alimente și s-o ducă la analize. Într-un fel, părea așa de... auzi, o cutie pentru alimente, îmi amintea de *Las'pe Beaver*.

— Poftim?

— E un serial american vechi. Mama casnică, tatăl la birou. O viață perfectă, familii fericite, copii perfecți.

— Înțeleg. Nu puteați adopta un copil?

Maggie revenise la lumină. Dar i se părea prea puternică.

— Nu, a spus. Lui Bill nu i se părea de ajuns. Atunci copilul nu ar mai fi fost *al lui*, înțelegi? Și nici dacă mă inseminam artificial, cu sperma altcuiva.

— Ați discutat ce e de făcut?

— La început, da. Dar nu și după ce a

descoperit că era o problemă fizică *a lui*, nu a mea. După aceea, dacă mai aduceam vreodată discuția despre copii, mă lovea.

— Și în vremea aia a început să deteste și succesul tău?

— Da. A ajuns chiar să comită mici acte de sabotaj, ca să nu pot preda la timp. De exemplu, îmi arunca unele culori sau pensulele, îmi rățăcea o ilustrație sau un pachet primit prin curier, îmi ștergea accidental imagini din computer, din computerul *meu*, uita să-mi spună despre un telefon important, genul ăsta de lucruri.

— Deci deja în acea perioadă își dorea copii, dar a descoperit că nu putea fi tată, și în același timp voia să fie partener la firma sa de avocatură, dar nu a reușit?

— Exact. Dar asta nu scuză ce mi-a făcut.

Dr. Simms a zâmbit.

— E adevărat, Margaret. Foarte adevărat. Dar e o combinație destul de volatilă, nu crezi? Nu îi caut scuze, dar îți imaginezi cât de stresat trebuie să fi fost, cum asta se poate să-i fi *declanșat* sentimentele violente?

— Nu am anticipat la vremea aia. Cum ar fi fost posibil?

— Nu, n-ar fi fost posibil. Nimeni nu putea aștepta asta de la tine. Este așa cum ai spus tu. Se vede astfel doar privind retrospectiv. S-a sprijinit de spătarul scaunului, și-a încrucișat picioarele și a privit ceasul. Cred că e de ajuns pentru astăzi, nu?

Acum era momentul.

— Am o întrebare, a izbucnit Maggie. Nu are legătură cu mine.

Dr. Simms a ridicat din sprâncene și și-a privit ceasul.

— Durează mai puțin de un minut. Serios.

— Bine, a spus dr. Simms. Ascult.

— Am o prietenă. De fapt, nu e chiar prietenă, presupun, deoarece e prea mică, e elevă, dar trece pe la mine, știi, în drum spre casă.

— Așa.

— O cheamă Claire, Claire Toth. A fost prietenă cu Kimberley Myers.

— Știu cine este Kimberley Myers. Am citit în ziare. Continuă.

— Erau prietene. Mergeau la aceeași școală. Amândouă îl cunoșteau pe Terence Payne. Era profesorul lor de biologie.

— Da. Continuă.

— Și se simțea vinovată pentru Kimberley. În noaptea aia trebuiau să meargă acasă împreună, dar un băiat a invitat-o la dans pe Claire. Un băiat pe care îl plăcea și...

— Și prietena ei a mers singură acasă. Și și-a găsit moartea?

— Da, a spus Maggie.

— Ai spus că vrei să-mi pui o întrebare.

— N-am mai văzut-o pe Claire de când mi-a spus lucrul ăsta luni după-amiază. Îmi fac griji din pricina ei. Din cauza psihicului ei. Cum ar putea afecta asta pe cineva ca ea?

— N-aș putea spune, dat fiind că n-o cunosc pe fata în cauză, a spus dr. Simms. Depinde de resursele ei interioare, de imaginea pe care o are despre sine, de sprijinul familiei, de multe lucruri. În plus, am senzația că aici sunt două lucruri diferite.

— Care?

— În primul rând, apropierea fetei de criminal și mai ales de o victimă, și în al doilea rând, sentimentul ei că este răspunzătoare, vinovată. În privința primeia, îți pot oferi câteva considerații generale.

— Te rog.

— În primul rând, spune-mi ce simți tu apropo de asta.

— Eu?

— Da.

— Ăăă... nu știu încă. Mi-e teamă, presupun. Nu sunt prea încrezătoare. Era vecinul mea, în definitiv. Nu știu. Încă nu am reușit să mă lămuresc.

Dr. Simms a încuviințat din cap.

— Probabil că prietena ta simte la fel. În mare, e nedumerită, deocamdată. Numai că ea e mai mică decât tine și probabil că nu știe să se apere prea bine. Cu siguranță că e mai puțin încrezătoare în oameni. În fond, omul ăsta era profesorul ei, o figură respectabilă, autoritară. Era frumos, bine îmbrăcat, cu o casă frumoasă și o soție tânără, drăguță. Nu semăna deloc cu genul de monstru pe

care îl asociem noi în mintea noastră cu crime ca acestea. Și probabil că este cuprinsă de paranoia în cel mai înalt grad. Se poate să nu prea vrea să iasă singură afară, de exemplu, să simtă că este urmărită sau privită. Sau poate că n-o lasă părinții să iasă. Uneori, părinții iau frâiele în aceste situații, în special dacă simt că s-au făcut în vreun fel vinovați de neglijență.

— Deci se poate s-o țină părinții în casă? S-o împiedice să mă viziteze?

— Se poate.

— Și altceva?

— Din câte îmi dau seama până acum, sunt crime legate de sex și prin urmare sigur au un efect asupra sexualității în formare a unei adolescente vulnerabile. Însă e greu de spus ce efect anume. Afectează în mod diferit pe fiecare om în parte. Unele fete ar putea deveni mai copilăroase, să-și înăbușe sexualitatea, deoarece cred că asta o să le ofere vreun fel de protecție. Altele ar putea deveni mai promiscue, deoarece pe victime nu le-a ajutat faptul că au fost fete bune. Nu-mi dau seama în ce direcție are s-o ia ea.

— Claire nu ar deveni promiscuă, sunt sigură.

— Ar putea deveni retrasă și preocupată de caz. Cred că este foarte important să nu-și rețină aceste sentimente, să se străduiască să înțeleagă ce s-a întâmplat. Știu că e greu, chiar și pentru noi, adulții, dar o putem ajuta.

— În ce fel?

— Acceptând efectele pe care le are asupra ei, dar în același timp asigurând-o că a fost o aberație, nu cursul normal al lucrurilor. Nu există prea mare dubiu că efectele vor fi profunde și de durată, dar va trebui să învețe cum să se readapteze la felul în care i-a fost modificată viziunea asupra lumii.

— Ce vrei să spui?

— Noi afirmăm întotdeauna că adolescenții se simt nemuritori, dar cele întâmplate trebuie să-i fi spulberat acest sentiment prietenei tale. E o adaptare greu de realizat, că ceea ce i s-a întâmplat unui apropiat al tău și s-ar putea întâmpla și ție. Iar toată grozăvia nu a ieșit pe deplin la iveală.

— Ce pot eu să fac?

— Nimic, probabil, a spus dr. Simms. Poți s-o faci să vină la tine, iar dacă vine, ar trebui s-o încurajezi să vorbească și să știi s-o asculți. Dar n-o forța și nu încerca să-i spui cum să se simtă.

— Ar trebui să mergă la psiholog?

— Probabil. Dar e decizia ei. Sau a părinților ei.

— Mi-ai putea recomanda pe cineva? În cazul în care sunt interesați.

Dr. Simms a scris un nume pe o bucată de hârtie.

— E bună, a spus. Și acum fugi. Mă așteaptă următorul pacient.

Au stabilit o nouă întâlnire și Maggie a ieșit în Park Square gândindu-se la Claire și la Kimberley și la monștrii umani. Senzația aceea de amortire revenise, sentimentul că lumea era departe, că o vedea prin oglinzi și filtre, printr-o mare de vată, prin celălalt capăt al telescopului. Se simțea ca un extraterestru cu formă umană. Voia să se întoarcă la locul de dinainte, dar nu mai știa unde se afla acesta.

A mers spre City Square, a trecut de statuia Prințului Negru²¹ și de nimfele cu făclii, apoi s-a

sprijinit de zidul din apropierea stației de autobuz de pe Boar Lane și și-a aprins o țigară. Femeia în vârstă de lângă ea a privit-o curioasă. De ce, s-a întrebat Maggie, întotdeauna se simțea mai rău după aceste ședințe cu dr. Simms decât înainte să meargă la ea?

A sosit autobuzul. Maggie și-a stins țigara cu piciorul și a urcat.

Călătoria până la Eastvale a decurs destul de bine. Banks a cerut o mașină fără însemnele poliției de la Millgarth și a ieșit pe o ușă laterală împreună cu Julia Ford și Lucy Payne. Nu s-au întâlnit cu niciun reporter, în timpul călătoriei, Banks a stat în față cu șoferița, o tânără agentă, iar Julia Ford și Lucy Payne au stat în spate. Nimeni nu a spus un cuvânt. Banks era preocupat de descoperirea încă unui cadavru în grădina din spate a lui Payne, vești pe care tocmai le primise de la Ștefan Nowak pe telefonul mobil când plecau de la spital. Era un cadavru în plus și, după câte se părea, credea că nici acesta nu era al lui Leanne Wray.

Ocazional, Banks o surprindea pe Lucy în oglinda retrovizoare și vedea că în general stătea cu ochii pe fereastră. Nu-i putea citi expresia. Pentru mai multă siguranță, au intrat în secția de poliție din Eastvale pe la intrarea din spate. Banks le-a lăsat pe Lucy și pe Julia într-o sală de

interogatoriu și s-a dus în biroul lui, unde a mers la fereastră, a aprins o țigară și s-a pregătit de interogatoriul care urma.

Pe durata călătoriei fusese așa de preocupat de cadavrul în plus încât abia dacă a remarcat că era încă o zi superbă. În piața pietruită a orașului erau multe mașini și autocare parcate, familiile se plimbau primprejuri, își țineau copiii de mână, femeii cu cardigane prinse lejer de mâneci în jurul gâtului, în caz că se pornea vreun vânt răcoros, și umbrele dacă ploua. De ce oare noi, englezii, nu avem niciodată încredere că se va menține vremea frumoasă? s-a întrebat Banks. Întotdeauna ne așteptăm la tot ce e mai rău. De-asta meteorologii acopereau toate posibilitățile: vreme însoțită cu perioade noroase și cu șanse de ploi torențiale.

Sala de interogatoriu mirosea a dezinfectant, deoarece ultimul care fusese aici, un tânăr beat de șaptesprezece ani, care furase o mașină să se plimbe cu ea, vomitase peste tot pe podea pizza la pachet pe care o consumase. În rest, camera era destul de curată, deși intra foarte puțină lumină prin ferestrele prevăzute cu bare din partea de sus.

Banks a pus casele în aparat, le-a verificat, apoi a îndeplinit formalitățile legate de oră, dată și persoanele prezente.

— Bun, Lucy, a spus când a terminat. Ești gata să începi?

— Dacă vrei.

— De când locuiești în Leeds?

— Poftim?

Banks a repetat întrebarea. Lucy a părut uimită, dar a spus:

— De vreo patru ani. De când am început să lucrez la bancă.

— Și ai venit din Hull, de la părinții tăi de adopție, Clive și Hilary Liversedge?

— Da. Știi deja asta.

— Voiam să fie clar contextul, Lucy. Unde ai locuit înainte de asta?

Lucy a început să se joace cu verigheta.

— În Alderthorpe, a spus ușor. Am locuit pe Spurn Road, la numărul patru.

— Și părinții tăi?

— Da.

— Da ce?

— Da, au locuit și ei acolo.

Banks a oftat.

— Nu te juca cu mine, Lucy. E o treabă serioasă.

— Crezi că nu știu asta? I-a repezit Lucy. Mă târăști de la spital până aici fără niciun motiv și apoi începi să mă întrebi despre copilăria mea. Nu ești psihiatru.

— Mă interesează, atâta tot.

— Păi nu a fost foarte interesantă. Da, au abuzat de mine, da, am fost dată în grija altcuiva. Soții Liversedge au fost buni cu mine, dar nu au fost părinții mei adevărați sau ceva de genul. Când a venit vremea, am vrut să iau singură lumea în piept, să-mi uit copilăria și să-mi găsesc singură calea. E ceva în neregulă cu asta?

— Nu, a spus Banks. Voia să afle mai multe despre copilăria lui Lucy, mai ales evenimentele care se petrecuseră când avea doisprezece ani, dar știa că nu avea să scoată prea multe de la ea. De-asta ți-ai schimbat numele din Linda Godwin în Lucy Liversedge?

— Da. Mă tot deranjau reporterii. Soții Liversedge au aranjat lucrul ăsta cu cei de la

serviciile sociale.

— Ce te-a făcut să alegi Leeds?

— Acolo aveam de lucru.

— A fost primul post pe care l-ai solicitat?

— Primul pe care mi l-am dorit. Da.

— Unde ai locuit?

— Mai întâi am avut un apartament aproape de Tong Road. Când Terry a găsit postul de la Silverhill, am cumpărat casa de pe Deal. Cea în care spui că nu mă pot întoarce, deși este locuința mea. Presupun că vă așteptați să și continui să plătesc ipoteca în timp ce oamenii tăi îmi distrug casa, nu?

— V-ați mutat împreună înainte să vă căsătoriți?

— Știam deja că vrem să ne căsătorim. Era așa de convenabilă la vremea aia încât am fi fost proști să refuzăm.

— Când te-ai căsătorit cu Terry?

— Anul trecut. Pe douăzeci și doi mai. Eram împreună din vara de dinainte.

— Cum l-ai cunoscut?

— Ce contează?

— Sunt curios. Sunt sigur că e o întrebare

nevinovată.

— Într-un pub.

— Ce pub?

— Nu-mi amintesc cum se numea. Dar era unul mare, cu muzică live.

— Unde era?

— În Seacroft.

— Era singur?

— Cred că da. De ce?

— A intrat în vorbă cu tine?

— E mult spus. Nu-mi aduc aminte.

— Ai stat vreodată în apartamentul lui?

— Da, sigur. Nu era nimic în neregulă. Eram îndrăgostiți. Urma să ne căsătorim. Eram logodiți.

— Deja?

— A fost dragoste la prima vedere. Poate nu mă crezi, dar așa a fost. Eram împreună de numai două săptămâni când mi-a luat inelul de logodnă. A costat aproape o mie de lire.

— Mai avea și alte iubite?

— Nu când ne-am cunoscut noi.

— Dar înainte?

— Presupun. N-am făcut caz pe tema asta. Am

presupus că avea o viață destul de normală.

— Normală?

— De ce nu?

— Ai văzut vreodată urme ale prezenței altor femei în apartamentul său?

— Nu.

— Ce făceai în Seacroft din moment ce locuiai aproape de Tong Road? E cale lungă.

— Tocmai terminaserăm o săptămână de pregătire în oraș și una dintre fete a spus că e un loc bun pentru o seară în oraș.

— Auziserăți de bărbatul pe care la vremea aia ziarele îl numeau Violatorul din Seacroft?

— Da. Toată lumea auzise de el.

— Dar asta nu te-a împiedicat să mergi în Seacroft.

— Trebuie să-ți trăiești viața. Nu poți lăsa frica să te domine, atunci o femeie nici nu mai poate îndrăzni să iasă singură din casă.

— Ai dreptate într-un fel, a spus Banks. Deci nu ai bănuit niciodată că acest bărbat pe care l-ai cunoscut ar putea fi Violatorul din Seacroft?

— Terry? Nu, sigur că nu. De ce aș fi bănuit?

— Nimic din comportamentul lui Terry nu ți-a dat motive de îngrijorare?

— Nu. Eram îndrăgostiți.

— Dar te maltrata. Ai recunoscut lucrul ăsta ultima oară când am vorbit.

Și-a ferit ochii.

— Asta s-a întâmplat mai târziu.

— Cât de târziu?

— Nu știu. Poate de Crăciun.

— Crăciunul de anul trecut?

— Da, cam pe atunci. Dar nu a fost așa tot timpul. După aia a fost minunat. Întotdeauna se simțea vinovat, îmi cumpăra cadouri, flori, brățări, coliere. Mi-aș dori ca acum să le am la mine să-mi amintească de el.

— Toate la timpul lor, Lucy. Așadar, întotdeauna se revanșa față de tine după ce te lovea?

— Da, era minunat zile la rând.

— Bea mai mult în ultimele câteva luni?

— Da, și chiar ieșea mai mult. Nu-l mai vedeam așa de des.

— Unde se ducea?

— Nu știu. Nu-mi spunea.

— Nu l-ai întrebat niciodată?

Lucy a privit într-o parte cu sfială, întorcând obrazul vânt spre el. Banks a înțeles mesajul.

— Cred că putem trece mai departe, nu-i așa, inspectore? a spus Julia Ford. Este evident că pe clienta mea o supără direcția în care a luat-o interogatoriul.

Cu atât mai rău pentru ea, voia să spună Banks, dar mai avea multe întrebări.

— Prea bine. Apoi i s-a adresat din nou lui Lucy. Ai avut ceva de-a face cu răpirea, violarea și uciderea lui Kimberley Myers?

Lucy l-a privit, dar nu putea citi nimic în ochii ei negri; dacă ochii erau oglinda sufletului, atunci ai lui Lucy Payne erau din sticlă colorată, iar sufletul ei purta ochelari de soare.

— Nu, a spus ea.

— Dar cu a Melisei Horrocks?

— Nu. Nu am avut nimic de-a face cu niciuna dintre ele.

— Câte au fost, Lucy?

— Știi câte.

— Spune-mi tu.

— Cinci. Sau cel puțin asta am citit în ziare.

— Ce-ați făcut cu Leanne Wray?

— Nu înțeleg.

— Unde este, Lucy? Unde este Leanne Wray?

Unde ați îngropat-o tu și Terry? Prin ce era ea diferită de celelalte?

Lucy a privit-o consternată pe Julia Ford.

— Nu știu despre ce vorbește, a spus ea. Spune-i să înceteze.

— Inspectore, a spus Julia. Clienta mea a spus deja clar că nu are nimic de-a face cu această persoană. Cred că ar trebui să treci mai departe.

— A pomenit vreodată soțul tău de vreuna din aceste fete?

— Nu, Terry nu a pomenit niciodată de niciuna dintre ele.

— Ai intrat vreodată în pivniță, Lucy?

— M-ai mai întrebat asta.

— Îți dau șansa să-ți schimbi declarația, să figurezi cu ea în dosar.

— Ți-am spus, nu-mi aduc aminte. Poate m-am dus, nu-mi amintesc. Am amnezie retrogradă.

— Cine ți-a spus asta?

— Doctorița de la spital.

— Dr. Landsberg?

— Da. Are legătură cu tulburarea de stres posttraumatic.

Era prima oară când Banks auzea de asta. Dr. Landsberg îi spusese că nu era expertă în acest domeniu.

— Mă bucur că poți preciza ce e în neregulă cu tine. De câte ori se poate să fi coborât în pivniță, dacă ți-ai putea aminti?

— Doar cu ocazia aia.

— Când?

— În ziua în care s-a întâmplat. Când am ajuns la spital. Devreme, luni dimineață.

— Deci recunoști că se poate să fi mers acolo?

— Dacă așa spui tu. Eu nu-mi aduc aminte. Dacă am fost vreodată acolo, atunci trebuie să fi fost.

— Nu eu spun asta, Lucy, ci probele științifice. La laborator s-au găsit urme din sângele lui Kimberley Myers pe mânecile halatului tău. Cum a ajuns acolo?

— Nu... nu știu.

— Doar în două feluri putea: fie *înainte* ca ea să

ajungă în pivniță, fie *după* ce a ajuns ea în pivniță.

Care din variante este, Lucy?

— Trebuie să fi fost după.

— De ce?

— Pentru că n-am văzut-o niciodată înainte.

— Dar nu locuia departe. N-o văzuseși prin oraș?

— Poate pe stradă. Sau prin magazine. Da. Dar nu am vorbit niciodată cu ea.

Banks s-a oprit și a aranjat niște hârtii în fața lui.

— Deci acum recunoști că se poate să fi fost în pivniță?

— Dar nu-mi amintesc.

— Ce crezi că *se poate* să se fi întâmplat, teoretic vorbind?

— Se poate să fi auzit un zgomot.

— Ce fel de zgomot?

— Nu știu. Lucy s-a oprit și și-a dus mâna la gât. Poate un strigăt.

— Singurele țipete pe care le-a auzit Maggie Forrest au fost ale tale.

— Păi poate că le auzeai numai din interiorul

casei. Poate veneau din pivniță. Când Maggie m-a auzit, eram în hol.

— Îți amintești de asta? Că erai în hol?

— Vag.

— Continuă.

— Așa că poate am auzit un zgomot și m-am dus jos să văd.

— Chiar dacă știai că era spațiul privat al lui Terry și că te-ar fi omorât dacă te duceai?

— Da. Poate că eram destul de agitată.

— Din ce cauză?

— Din cauza a ceea ce am auzit.

— Dar pivnița era foarte bine izolată fonic, Lucy, și ușa era închisă când a ajuns poliția.

— Atunci nu știu. Încerc să caut un motiv.

— Continuă. Ce se poate să fi găsit acolo dacă ai coborât?

— Pe fata aia. Se poate să mă fi dus la ea să văd dacă puteam face ceva.

— Și fibrele galbene?

— Ce e cu ele?

— Proveneau de la sfoara de plastic pentru rufe care era prinsă în jurul gâtului lui Kimberley

Myers. Patologul a stabilit că strangularea cu ajutorul unui laț a fost cauza morții. De asemenea, în gâtul lui Kimberley erau înfipte fibre.

— Probabil că am încercat s-o scot.

— Îți amintești să fi făcut asta?

— Încă mă gândesc cum se poate să se fi întâmplat.

— Continuă.

— Apoi probabil că Terry a dat de mine, m-a alergat pe scări și m-a lovit.

— De ce nu te-ar fi târât înapoi în pivniță să te omoare și pe tine?

— Nu știu. Era soțul meu. Mă iubea. Nu putea să mă omoare pur și simplu ca pe...

— Ca pe o adolescentă?

— Inspectore, a intervenit Julia Ford, nu cred că sunt relevante în acest caz speculațiile legate de ce a făcut sau n-a făcut domnul Payne. Clienta mea spune că *se poate* să fi coborât în pivniță și să-și fi surprins soțul... făcând ce făcea el acolo și că astfel să-l fi provocat. Asta ar trebui să explice ceea ce ai descoperit. Și în plus, ar trebui să fie de ajuns.

— Dar ai spus că Terry te-ar fi omorât dacă te duceai în pivniță. De ce n-a făcut-o? a insistat Banks.

— Nu știu. Poate că avea de gând. Poate că înainte avea altceva de făcut.

— De exemplu?

— Nu știu.

— S-o omoare pe Kimberley?

— Poate.

— Dar nu era deja moartă?

— Nu știu.

— Să scape de corpul ei?

— Poate, nu știu. Eram inconștientă.

— Haide, Lucy! Termină cu prostiile, a spus Banks, în curând o să încerci să mă convingi că ai făcut lucrul ăsta în somn. Tu ai omorât-o pe Kimberley Myers, nu, Lucy? Ai coborât în pivniță, ai văzut-o zăcând acolo și ai strangulat-o.

— Nu e adevărat! De ce aș face așa ceva?

— Pentru că erai geloasă. Terry o dorea pe Kimberley mai tare decât pe tine. Voia s-o păstreze.

Lucy a lovit cu pumnul în masă.

— Nu e adevărat! Invenezi.

— Atunci din ce alt motiv o ținea acolo goală pe saltea? Ca să-i țină o lecție de biologie? Și ce mai lecție de biologie a fost, Lucy. A violat-o în mod repetat, și vaginal și anal. A obligat-o să-i facă sex oral. Apoi el, sau *altcineva*, a strangulat-o cu o bucată de sfoară de rufe, de plastic, de culoare galbenă.

Lucy și-a pus capul în mâini și a început să plângă.

— Chiar sunt necesare detaliile astea macabre? a întrebat Julia Ford.

— Care e problema? a întrebat-o Banks. Ne e frică de adevăr?

— E doar un pic exagerat, atâta tot.

— *Exagerat?* Îți spun eu ce este exagerat, la naiba. Banks a arătat spre Lucy. Sângele lui Kimberley pe mânecile halatului *ei*. Fibre galbene sub unghiile *ei*. *Ea* a ucis-o pe Kimberley Myers.

— Sunt probe indirecte, a spus Julia Ford. Lucy ți-a spus deja ce e posibil să se fi întâmplat. Nu-și amintește. Nu e vina ei. Biata femeie era traumatizată.

— Fie asta, fie e o actriță al naibii de bună, a spus Banks.

— Inspectore!

Banks i s-a adresat din nou lui Lucy.

— Cine sunt fetele celelalte, Lucy?

— Nu știu despre ce vorbești.

— Am găsit două cadavre neidentificate în grădina din spate. Schelete, în orice caz. Cu ele sunt șase în total, inclusiv Kimberley. Anchetam numai cinci dispariții și nici măcar nu le-am găsit pe toate încă. Pe acestea două nu le cunoaștem. Cine sunt?

— Habar n-am.

— Ai mers vreodată cu soțul tău cu mașina și ați acostat o adolescentă?

Schimbarea de direcție a părut s-o șocheze pe Lucy și s-o reducă la tăcere, dar curând și-a regăsit glasul și și-a recăpătat stăpânirea de sine.

— Nu, nu am mers.

— Deci nu știai nimic despre fetele dispărute?

— Nu. Numai ce am citit în ziare. Ți-am spus. Nu am mers în pivniță și Terry cu siguranță nu mi-a spus. Atunci *de unde* era să știu?

— Într-adevăr, de unde? Banks și-a scărpinat cicatricea mică de lângă ochiul drept. Pe mine mă preocupă mai tare cum de era posibil să nu știi. Bărbatul cu care trăiești, propriul tău soț, răpește și aduce acasă șase tinere, din câte știm noi până acum, le ține în pivniță timp de... Dumnezeu știe de când... în timp ce le violează și le torturează, apoi le îngroapă fie în grădină, fie în pivniță. Și în tot acest timp tu locuiești în casă, la numai un etaj distanță, cel mult două, și te aștepti să cred că nu știai nimic, nu ai simțit niciun *miros*? Ți se pare că m-am născut ieri, Lucy? Nu văd cum ai fi putut să nu afli.

— Ți-am spus că nu am fost niciodată acolo jos.

— Nu ai remarcat că soțul tău dispărea în miezul nopții?

— Nu. Întotdeauna dorm foarte profund. Cred că e posibil ca Terry să-mi fi pus somnifere în cacao. De-asta nu am remarcat niciodată nimic.

— Nu am găsit niciun fel de somnifere în casă, Lucy.

— Probabil că le-a terminat. Poate de-asta m-am trezit luni dimineața și mi s-a părut că ceva nu

era în regulă. Sau poate a uitat.

— Avea vreunul dintre voi rețetă pentru somnifere?

— Eu nu. Nu știu dacă avea Terry. Poate că a făcut rost de ele de la un dealer.

Banks și-a notat să investigheze chestiunea somniferelor.

— De ce crezi că a uitat să-ți dea pastila de data *asta*? De ce ai mers în pivniță de data *asta*? a continuat. De ce a fost așa de diferit de data *asta*, în cazul lui Kimberley? Oare pentru că era prea dureros să poți fi liniștită? Terry trebuie să-și fi dat seama că își asuma un risc uriaș când a răpit-o pe Kimberley, nu? Era obsedat de ea, Lucy? Asta a fost? Cu celelalte doar s-a antrenat, erau un substitut al celei pe care o dorea cu adevărat până când nu se mai putea abține s-o ia? Cum te făcea asta să te simți, Lucy? Că Terry o dorea pe Kimberley mai mult decât pe tine, mai mult decât viața însăși, decât libertatea?

Lucy și-a dus mâinile la urechi.

— Încetează! Sunt minciuni, numai minciuni! Nu știu ce vrei să spui. Nu înțeleg ce se întâmplă. De

ce mă chinui în felul ăsta? S-a întors spre Julia Ford. Scoate-mă de aici. Te rog! Nu trebuie să stau și să mai ascult așa ceva, nu?

— Nu, a spus Julia Ford, ridicându-se. Poți să pleci când vrei tu.

— Nu cred. Banks s-a ridicat și el și a inspirat adânc. Lucy Payne, te arestez pentru complicitate la uciderea lui Kimberley Myers.

— E ridicol, a izbucnit Julia Ford. E o exagerare.

— Nu cred povestea clientei tale, a spus Banks. Apoi i s-a adresat din nou lui Lucy. Nu trebuie să declari nimic, Lucy, dar dacă e ceva ce nu declari acum și mai târziu mizezi pe asta la tribunal, poate fi folosit împotriva ta. Înțelegeți?

Banks a deschis ușa și a chemat doi ofițeri în uniformă s-o ducă jos la ofițerul care se ocupa cu arestările. Când au venit spre ea, s-a făcut palidă.

— Te rog, a spus ea. O să vin înapoi când vrei tu. Te rog, te implor, nu mă încuia singură într-o celulă întunecoasă!

Pentru prima oară de când avea de-a face cu Lucy Payne, Banks a avut sentimentul că îi era cu

adevărat frică. Și-a amintit ce îi spusese Jenny despre Cei șapte din Alderthorpe. *Erau ținuți în cuști fără mâncare zile în șir.* Aproape că a ezitat, dar acum nu mai exista cale de întoarcere. S-a străduit să și-o amintească pe Kimberley Myers cu picioarele depărtate pe pat în pivnița întunecoasă a lui Lucy Payne. *Ei nu îi oferise nimeni nicio șansă.*

— Celulele nu sunt întunecoase, Lucy. Sunt bine luminate și foarte comode. De regulă, primesc patru stele în ghidul penitenciarelor.

Julia Ford i-a aruncat o privire dezgustată. Lucy a clătinat din cap, iar Banks le-a făcut un semn gardienilor.

— Duceți-o jos.

Reușise la mustață și nici măcar nu se simțea așa de bine cum crezuse, dar o dusesse pe Lucy Payne acolo unde voia el timp de douăzeci și patru de ore. *Douăzeci și patru de ore în care să găsească probe serioase împotriva ei.*

•

Annie simțea doar indiferență față de cadavrul lui Terence Payne, care zăcea gol pe masa de autopsie de oțel. Era doar carcasa, înșelătoarea

formă umană a unei anomalii, a unui substitut, a unui demon. Dar dacă totuși medita la asta, nici măcar nu era sigură că gândea așa. Răutatea lui Terence Payne era cât se poate de umană. De-a lungul secolelor, bărbații violaseră și mutilaseră femei, fie ca pe un act de jefuire în vremuri de război, pentru a-și satisface plăceri sumbre pe străduțe ferite și în camere ieftine din orașe decadente, în pustietatea satelor sau în camera de zi a celor bogați. Nu era nevoie de un demon cu formă umană ca să facă ceea ce bărbații făceau ei înșiși așa de bine.

Și-a îndreptat atenția spre evenimentele la care participa, examinarea atentă a exteriorului craniului lui Terence Payne de către dr. Mackenzie. Identitatea și ora decesului nu fuseseră o problemă în acest caz: Payne fusese declarat mort de către dr. Mogabe la Spitalul general din Leeds la 20:13 cu o seară în urmă. Firesc, dr. Mackenzie avea să facă o treabă minuțioasă – asistenta sa se ocupase deja de cântărire și măsurare și fuseseră făcute fotografii și radiografii –, într-adevăr, Annie era sigură că Mackenzie era genul de doctor care i-ar

fi făcut cu conștiinciozitate autopsie unui om care fusese împușcat chiar în fața ochilor săi. Nu era bine să faci presupuneri.

Cadavrul era curat și gata să fie deschis, căci nu există om mai curat decât cel care tocmai a suferit o intervenție chirurgicală. Din fericire, medicul poliției fusese însărcinat să ia mostre de sub unghii, hainele pătate de sânge și mostre de sânge când sosise Payne la spital, așa că nu se pierduse nicio dovadă din cauza igienei scrupuloase a spitalului.

În acel moment, Annie era interesată numai de loviturile de la cap ale lui Payne, iar dr. Mackenzie era în mod deosebit atent la craniu înainte de a realiza autopsia completă. Deja examinaseră încheietura fracturată și stabiliseră că era ruptă în urma unei lovituri cu bastonul date de agentul de poliție Janet Taylor – baston care se afla pe banca din laborator, lângă zidul placat cu faianță albă –, și mai erau și câteva vânătăi pe brațele lui Payne, semn că se apăraseră, și pe care le căpătase de când încercase să pareze loviturile agentului.

Acțiunile agentului Janet Taylor erau cel mai probabil direct răspunzătoare pentru moartea lui Payne, dacă nu cumva acesta fusese ucis de o asistentă sau de un doctor cât timp era în spital. Dar ce trebuia stabilit era *cât* de vinovat era agentul. Operația de urgență menită să înlăture un hematom subdural complicase lucrurile, îi spusese dr. Mackenzie lui Annie, dar ar trebui să fie destul de simplu să diferențiezi procedura chirurgicală de loviturile date la voia întâmplării.

Lui Payne deja îi fusese ras capul înainte de operație, ceea ce făcea rănilor ușor de identificat. După o examinare atentă, Mackenzie i-a spus lui Annie:

— N-am să vă pot spune exact ordinea loviturilor, dar există niște secvențe interesante.

— Secvențe?

— Da. Veniți aici. Priviți.

Dr. Mackenzie a arătat spre tâmpla stângă a lui Payne, care era întoarsă spre Annie, cu părul ras și rănilor sângerânde, amintind de un șobolan mort prins într-o capcană.

— Aici se suprapun cel puțin trei răni diferite, a

continuat dr. Mackenzie, trasând conturul pe măsură ce vorbea: prima, adâncitura asta de aici, urmată de una dată mai târziu peste ea și o a treia, aici, care se suprapune peste părți din primele două.

— Se poate să fi fost date în succesiuni scurte? a întrebat Annie, amintindu-și de ce-i spusese Janet Taylor despre ploaia de lovituri și despre felul în care își imaginase ea totul când vizitase locul crimei.

— Se poate — a recunoscut dr. Mackenzie —, dar eu aș spune că oricare dintre aceste lovituri l-ar fi imobilizat pentru o vreme și poate i-ar fi schimbat poziția față de atacatorul său.

— Îmi puteți explica lucrul ăsta?

Dr. Mackenzie și-a dus ușor mâna spre capul lui Annie într-o parte și a împins. Ea s-a lăsat împinsă de apăsarea ușoară și s-a dat în spate, cu capul întors. Cu următorul gest, i-a apropiat mai mult mâna de ceafă.

— Dacă asta ar fi fost o lovitură adevărată, v-ați fi întors și mai mult dinspre mine, și v-ar fi năucit, a spus el. Se putea să vă ia ceva timp să

reveniți în aceeași poziție.

— Înțeleg ce vreți să spuneți, a zis Annie. Și deci asta v-ar face să credeți că poate au mai fost și alte lovituri între acestea?

— Mmm. Mai sunt de luat în considerare și unghiurile. Dacă priviți cu foarte mare atenție adânciturile, veți vedea că prima lovitură a intervenit când victima stătea în picioare. A privit bastonul. Uitați. Rana este destul de netedă și de egală, ceea ce explică diferențele de înălțime dintre agentul Taylor și victimă. Apropo, am măsurat bastonul și l-am suprapus fiecărei răni, iar asta, împreună cu radiografiile, îmi creează o imagine mai exactă asupra poziției victimei din momentul fiecărei lovituri. A arătat din nou. Cel puțin una dintre aceste lovituri la tâmplă a fost dată când victima se afla în genunchi. Se vede cum semnul devine mai adânc. Este și mai evident la radiografie.

Dr. Mackenzie a condus-o pe Annie spre panoul pentru vizualizarea radiografiilor de pe perete, a prins clișeul și a aprins lumina. Avea dreptate. Când a arătat spre ea, Annie a văzut că rana era

mai adâncă spre spate, ceea ce indica faptul că bastonul lovise într-o parte. Apoi au mers din nou la masă.

— S-ar mai fi putut ridica după o asemenea lovitură? a întrebat Annie.

— Posibil. Nu se poate spune exact în cazul rănilor la cap. Se cunosc cazuri de oameni care au mers zile întregi cu un glonț în cap. Principala problemă ar fi cantitatea de sânge pierdut. Din rănilor de la cap se pierde foarte mult sânge. De-asta la autopsie de obicei lăsăm creierul la final. Până atunci, mare parte din sânge a coborât deja. E mai puțină mizerie.

— Ce-o să faceți cu creierul lui Payne? a întrebat Annie. O să-l păstrați pentru studiu?

Dr. Mackenzie a pufnit.

— Mai degrabă i-aș interpreta caracterul după cucuiele din cap, a spus. Și apropo de asta...

Le-a cerut asistenților săi să întoarcă invers cadavrul. Annie a mai văzut o zonă însângerată, zdrobită, din ceafa lui Payne. I s-a părut că vede bucățele de os ieșite în afară, dar a realizat că probabil i se părea. Payne fusese tratat în spital și

nu i-ar fi fost lăsate bucățele de os ieșite din ceafă. De asemenea, se vedeau urme de sutură, care probabil dădea impresia unor bucățele de os. Tremura numai pentru că era frig în cameră, și-a spus ea.

— Aceste răni au fost cel mai sigur făcute când victima se afla la un nivel inferior, să spunem în patru labe, și i-au fost aplicate din spate.

— Ca și când s-ar fi îndepărtat de atacator în patru labe și căuta ceva?

— N-aș putea spune, a zis Mackenzie. Dar e posibil.

— Ea declară că la un moment dat l-a lovit în încheietură și lui i-a scăpat maceta, iar ea a lovit-o cu piciorul, trimițând-o într-un colț. Se pare că el s-a dus după ea în patru labe, bâjbâind, iar ea l-a mai lovit o dată.

— Asta ar explica genul ăsta de rană – a fost de acord dr. Mackenzie –, deși eu am numărat trei lovituri cam în aceeași zonă: apropo, trunchiul cerebral este de departe locul cel mai periculos și vulnerabil în care poți lovi pe cineva.

— L-a lovit acolo de trei ori?

— Da.

— S-ar mai fi putut ridica după aceea?

— Încă o dată, nu aş putea spune. Un om mai slab ar fi putut la fel de bine să fie mort deja. Domnul Payne a supravieţuit trei zile. Poate că şi-a găsit maceta şi s-a ridicat iar.

— Deci şi acesta *este* un scenariu posibil?

— Nu-l pot exclude. Dar priviţi aici. Dr. Mackenzie i-a îndreptat atenţia lui Annie spre adânciturile profunde din creştetul capului. Aceste două răni, pot spune cu o anume certitudine, au fost aplicate când victima se afla într-o poziţie inferioară faţă de atacator, stând poate în fund sau ghemuit, ținând seama de unghi, şi au fost aplicate cu o forţă uluitoare.

— Ce fel de forţă?

Mackenzie s-a îndreptat, a ridicat amândouă mâinile în aer, la ceafă, şi-a prins mâinile, apoi le-a lăsat să cadă ca pe un ciocan imaginar, cu toată forţa, în capul unei victime închipuite.

— Aşa, a spus. Şi nu s-a opus niciun fel de rezistenţă.

Annie a înghiţit în sec. *La naiba.* Cazul ăsta

devenea complicat.

•

Elizabeth Bell, asistenta socială care se ocupase de anchetarea cazului Celor șapte din Alderthorpe, nu se pensionase, dar își schimbase profesia și se mutase în York, ceea ce-i ușura lui Jenny sarcina de a o vizita după o scurtă oprire la biroul ei de la universitate. A găsit un loc de parcare îngust la mică distanță de șirul de case lipite între ele din apropiere de Fulford Road, nu prea departe de râu, și a reușit să strecoare mașina fără să creeze pagube.

Elizabeth a răspuns la ușă așa de repede de parcă ar fi stat chiar lângă ea, deși Jenny nu spusese precis la telefon când avea să ajungă. Nu conta, spusese Elizabeth, deoarece vinerea era ziua ei liberă din această săptămână, copiii erau la școală, iar ea călca rufe să mai recupereze.

— Presupun că sunteți dr. Fuller, a spus Elizabeth.

— Da. Dar spune-mi Jenny.

Elizabeth a condus-o pe Jenny înăuntru.

— Încă nu știu de ce vrei să stai de vorbă cu

mine, dar intră.

A condus-o într-o cameră de zi micuță, micșorată și mai mult de o masă de călcat și un coș de rufe așezat pe un scaun. Jenny simțea miros de detergent de lămâie și de balsam de rufe și de asemenea căldură și miros reconfortant de haine proaspăt călcate. Televizorul era pornit și rula un thriller alb-negru cu Jack Warner. Elizabeth a luat un morman de haine împăturite de pe fotoliu și a invitat-o pe Jenny să ia loc.

— Scuză dezordinea, a spus ea. E o casă așa de mică, dar prin cartierul ăsta sunt foarte scumpe, iar nouă ne place foarte mult zona.

— De ce v-ați mutat din Hull?

— Ne gândeam de ceva vreme să ne mutăm, apoi Roger, soțul meu, a fost avansat. Este funcționar public. Hm, de fapt nu e chiar așa de „public”²², dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Și dumneata? Mă refer la muncă.

— Încă sunt asistentă socială. Numai că acum lucrez la biroul de ajutor social. Te deranjează dacă îmi văd de călcat în timp ce vorbim? Trebuie să termin.

— Nu. Deloc.

Jenny a privit-o pe Elizabeth. Era o femeie înaltă, masivă, purta blugi și o cămașă cadrilată. Jenny a remarcat că avea pete în genunchi, de parcă ar fi lucrat în grădină. Avea părul tuns scurt, într-un stil practic, iar chipul aspru și ridat prematur, dar nu lipsit de bunătate, lucru care se citea în ochii ei și în expresia care i-a redus din acea duritate când a vorbit.

— Câți copii ai? a întrebat Jenny.

— Doar doi. William și Pauline. A dat din cap spre o fotografie de pe polița șemineului, cu doi copii zâmbitori aflați pe un teren de joacă. În orice caz, sunt intrigată. De ce ai venit? Nu mi-ai spus prea multe la telefon.

— Îmi pare rău. Sincer, nu voiam să fiu misterioasă. Am venit în legătură cu Cei șapte din Alderthorpe. Înțeleg că ai fost implicată?

— Cum aș putea uita? De ce vrei să știi? S-a terminat totul acum zece ani.

— Nimic nu se termină vreodată în domeniul meu, a spus Jenny.

Meditase cât să-i spună lui Elizabeth, și chiar

vorbise cu Banks la telefon pe această temă. Săritor ca întotdeauna, îi spusese: „Atât cât trebuie și cât de puțin este necesar.” Jenny deja le ceruse domnului și doamnei Liversedge să nu le dezvăluie reporterilor originea și numele adevărat ale lui Lucy, dar nu avea să dureze mult până când vreun geniu avea să dea de o bucată de hârtie sau să recunoască o fotografie din arhiva ziarului. Știa că ea și Banks aveau puțin spațiu de manevră înainte ca legiunile de ziariști să descindă în York și în Hull, și chiar să-și facă drum și spre micuțul și somnolentul Alderthorpe. Își asuma riscul de a crede că nici Elizabeth Bell nu avea să le vândă pontul.

— Poți păstra un secret? a întrebat ea.

Elizabeth și-a ridicat privirea de la cămașa pe care o călca.

— Dacă trebuie. Am mai păstrat eu secrete.

— Persoana de care sunt interesată este Lucy Payne.

— Lucy Payne?

— Da.

— Îmi sună cunoscut numele ăsta, dar mă tem că

va trebui să-mi dai detalii.

— A apărut mult la știri în ultima vreme. Era căsătorită cu Terence Payne, profesorul despre care crede poliția că este răspunzător pentru uciderea a șase fete.

— Sigur. Da, am văzut ceva în ziar, dar trebuie să recunosc că nu mă interesează asemenea lucruri.

— E de înțeles. În orice caz, se pare că părinții lui Lucy, Clive și Hilary Liversedge, au avut-o în plasament. Lucy era una din Cei șapte din Alderthorpe. Probabil că o cunoșteai cu numele de Linda Godwin.

— Dumnezeule. Elizabeth a făcut o pauză, cu fierul de călcat în aer, de parcă ar fi fost purtată înapoi în trecut de amintiri. Micuța Linda Godwin. Biata fetiță.

— Poate că acum înțelegi de ce te-am întrebat dacă știi să păstrezi un secret.

— Presa ar pleca pe teren.

— Exact. Și probabil că asta o să se întâmple până la urmă.

— De la mine n-o să afle.

Atunci merita să-și asume acest risc.

— Bine, a spus Jenny.

— Cred că ar fi bine să stau jos. Elizabeth a lăsat fierul de călcat în picioare și s-a așezat vizavi de Jenny. Ce vrei să știi?

— Orice îmi poți spune. De exemplu, cum a început totul?

— O învățătoare din partea locului ne-a anunțat, a spus Elizabeth. Maureen Nesbitt. Avea bănuieli de ceva vreme din cauza stării unora dintre copii și a unor lucruri pe care le spuneau când credeau că nu-i aude nimeni. Apoi, când micuța Kathleen nu a venit la școală vreme de o săptămână și nimeni nu avea nicio explicație plauzibilă...

— Te referi la Kathleen Murray?

— Știi despre ea?

— M-am informat un pic din ziarele vechi de la bibliotecă. Știu că cea care a murit este Kathleen Murray.

— A fost ucisă. Ar fi trebuit să fie Cei șase din Alderthorpe, deoarece una dintre ei era deja moartă când s-a aflat toată povestea.

— Kathleen ce rol a avut aici?

— Au fost implicate două familii: Oliver și

Geraldine Murray, și Michael și Pamela Godwin. Soții Murray aveau patru copii, cel mai mare Keith, de unsprezece ani, și cea mai mică Susan, de opt ani. Cei doi mijlocii erau Dianne și Kathleen, de zece, respectiv nouă ani. Soții Godwin aveau trei copii: Linda, de doisprezece ani, era cea mai mare, apoi era Tom, de zece, și Laura, de nouă ani.

— Doamne, pare complicat.

Elizabeth a zâmbit larg.

— E și mai rău de atât. Oliver Murray și Pamela Godwin erau frați și nimeni nu știa exact cine cui îi era părinte. Abuz familial pe scară mare. Nu este neobișnuit cum ar trebui să fie, mai ales în comunități mici, izolate. Familiile locuiau una lângă cealaltă în două case unite din Alderthorpe, suficient de departe de celelalte case din sat cât să le ofere intimitate. Trebuie spus că e o zonă destul de izolată. Ai fost vreodată acolo?

— Nu încă.

— Ar trebui. Doar ca să-ți faci o idee despre loc. Îți dă fiori pe șira spinării.

— Am de gând să merg. Și deci erau adevărate

afirmațiile?

— Poliția ți-ar putea spune mai multe despre asta. Treaba mea a fost în mare să separ copiii și să mă asigur că sunt bine îngrijiți, că sunt examinați și, desigur, dați în plasament.

— Toți?

— Nu m-am ocupat eu singură de asta, dar era responsabilitatea mea, da.

— S-a întors măcar vreunul dintre ei la părinți?

— Nu. Oliver și Geraldine Murray au fost acuzați de uciderea lui Kathleen și sunt încă în închisoare, din câte știu eu. Michael Godwin s-a sinucis cu două zile înainte de proces, iar soția lui a fost declarată inaptă să fie judecată. Cred că este încă internată, într-o instituție psihiatrică, vreau să spun.

— Atunci nu există îndoieli în privința celui care a comis faptele?

— Cum am spus, poliția trebuie să știe mai multe despre asta decât mine, dar... Dar dacă l-am văzut vreodată cu ochii mei pe diavol, în dimineața aia l-am văzut.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a *întâmpilat* nimic, dar... Nu știu... locul ăla avea o aură anume.

— Ai intrat?

— Nu. Nu ne-a dat voie poliția. Au spus că nu am fi făcut decât să contaminăm locul crimei. Aveam o furgonetă, una încălzită, și ne-au adus copiii.

— Și aspectul satanist? Înțeleg că nu a fost adus în discuție la proces.

— Nu a fost cazul, au spus avocații. Nu avea decât să încurce lucrurile.

— Existau probe?

— Oh, da, dar dacă mă întrebi pe mine, nu era decât o aiureală care să justifice alcoolul, drogurile și abuzarea copiilor. Poliția a descoperit cocaină și marijuana în ambele case, știi, împreună cu LSD, ketamină și Ecstasy.

— Cazul ăsta te-a făcut să renunți la serviciile sociale?

Elizabeth a făcut o pauză înainte să răspundă.

— În parte, da. A fost picătura care a umplut paharul, dacă vrei. Dar deja demult eram la capătul puterilor. Lucrul cu copiii maltratați te

macină. Nu mai vezi omenia, demnitatea vieții. Înțelegi ce vreau să spun?

— Cred că da, a spus Jenny. Cam la aia se ajunge și când petreci prea mult timp cu infractorii.

— Dar aceștia erau copii. Ei nu aveau de *ales*.

— Înțeleg ce vrei să spui.

— Ai parte de ceva ratați la biroul de ajutor social, crede-mă, dar nu se compară cu îngrijirea copiilor.

— În ce stare era Lucy?

— La fel ca ceilalți. Era murdară, înfometată, vânătă.

— Fusesse abuzată sexual?

Elizabeth a încuviințat din cap.

— Cum era?

— Linda? Sau presupun că ar fi mai bine să încep să-i spun Lucy de acum înainte, nu? Era o dulceață. Timidă și speriată. Stătea cu o pătură în jurul ei și avea un aer de îngerăș murdar. Abia dacă a scos un cuvânt.

— *Putea să vorbească?*

— Oh, da. Unul dintre copii, cred că Susan, și-a pierdut glasul, dar nu și Lucy. Fusesse abuzată în

toate felurile imaginabile, totuși era surprinzător de tenace. Vorbea dacă voia, dar niciodată nu am văzut-o plângând. De fapt, părea să-și fi asumat rolul de îngrijitoare a celor mici, deși nu prea era în postura de a oferi prea multe îngrijiri. Era cea mai mare, cel puțin, așa că posibil să le fi putut oferi o *oarecare* alinare. Probabil că știi mai multe decât mine pe tema asta, dar presupun că-și reprima întreaga oroare a ceea ce suferise. M-am întrebat deseori ce s-a ales de ea. Niciodată nu am bănuțit așa ceva.

— Problema este, Elizabeth...

— Spune-mi Liz. Așa îmi spune toată lumea.

— Bine, Liz. Problema este că nu știm ce rol a jucat Lucy în toată povestea asta. Pretinde că are amnezie și cu siguranță că soțul ei a abuzat de ea. Încercăm să aflăm dacă știa ceva despre celelalte activități ale lui sau în ce măsură se poate să fi fost implicată.

— Nu se poate să vorbești serios! Adică să fie Lucy implicată în așa ceva? Sunt convinsă că propria ei experiență...

— Știu că pare o nebunie, Liz, dar adeseori cei

abuzati devin abuzatori. Numai asta știu. Putere, durere, ascundere, chin. Este un ciclu familiar. Există studii care arată că până și copiii abuzati de opt, zece ani au început să abuzeze de frații mai mici sau de vecini.

— Dar nu și Lucy, cu siguranță.

— Nu știu. De-asta pun întrebări, încerc să îi stabilesc tiparul psihologic, să-i creez un profil. Îmi mai poți spune și altceva?

— După cum am spus, era tăcută, tenace, iar ceilalți copii, cei mai mici, păreau să i se supună.

— Se temeau de ea?

— Nu pot spune că am avut senzația asta.

— Dar țineau cont de ea?

— Da. Categorie ea era șeful.

— Ce-mi mai poți spune despre personalitatea lui Lucy?

— Dă-mi voie să mă gândesc... nu mare lucru, de fapt. Era foarte reținută. Te lăsa să vezi numai ce voia ea să vezi. Trebuie să realizezi că acești copii au fost cel puțin zguduiți de descindere, dacă nu mai mult de faptul că au fost luați așa de brusc de lângă părinții lor. Numai asta știau, în fond.

Probabil că era iadul pe pământ, dar unul pe care îl cunoșteau. Lucy a părut tot timpul drăguță, dar, asemenea majorității copiilor, uneori putea fi crudă.

— Adică?

— Nu mă refer la faptul că tortura animale sau genul ăsta de lucruri, a spus Elizabeth. Presupun că lucruri de soiul ăsta cauți, nu?

— Asemenea tipuri de comportament la o vârstă fragedă pot oferi indicii, dar mie mi s-a părut întotdeauna că i se dă prea mare importanță. Să fiu sinceră, odată am smuls și eu aripile unei muște. Nu, vreau doar să aflu despre ea. În ce fel era crudă, de exemplu?

— De exemplu, când făceam aranjamentele pentru a fi dați în plasament, îți dai seama că era imposibil să ținem copiii împreună, așa că au trebuit despărțiți. Era mai important la vremea aia ca fiecare dintre ei să ajungă într-un mediu stabil, poate chiar iubitor pe termen lung. În orice caz, îmi aduc aminte că Laura, sora mai mică a lui Lucy, era supărată, dar tot ce i-a spus Lucy a fost că va trebui să se obișnuiască. Biata fata nu se

putea opri din plâns.

— Unde a ajuns până la urmă?

— Laura? La o familie din Hull, cred. A trecut mult de atunci, așa că să mă ierți dacă nu-mi amintesc toate detaliile.

— Desigur. Îmi poți spune cumva ce s-a ales de ceilalți copii?

— Mă tem că am plecat de acolo la scurt timp după aceea, așa că n-am mai ținut legătura. Deseori îmi doresc s-o fi făcut, dar...

— Îmi mai poți spune ceva?

Elizabeth s-a ridicat și și-a reluat călcatul.

— Nu-mi trece nimic altceva prin cap.

Jenny s-a ridicat, a luat o carte de vizită din geantă și i-a dat-o.

— Dacă îți amintești ceva, orice...

Elizabeth a privit cartea de vizită și a pus-o pe marginea mesei de călcat.

— Da, desigur. Mă bucur că ți-am fost de ajutor.

Dar nu dădea impresia, se gândea Jenny în timp ce făcea manevre pentru a scoate mașina din locul de parcare micuț. Elizabeth Bell păruse o femeie forțată să se confrunte cu amintiri pe care ar fi

preferat să le dea uitării. Iar Jenny n-o învinovăța. Nu știa dacă aflase prea multe lucruri de valoare, i se confirmase doar că în pivniță se găsiseră lucruri cu conotații satanice. Pe Banks avea să-l intereseze cu siguranță acest lucru. Mâine avea să meargă până în Alderthorpe ca să vadă dacă găsea pe cineva care cunoștea familiile de dinainte de anchetă și, după cum sugerase Elizabeth, să-și „facă o idee despre loc”.

Banks nu avusese o clipă de pauză în ziua aceea, ba chiar ratase și prânzul stând de vorbă cu Lucy Payne, așa că, fără a avea un plan anume, în jur de ora trei în acea după-amiază s-a trezit rătăcind pe o alee aproape de North Market Street spre Old Ship Inn, apăsător de recente vești cum că al doilea cadavru din grădina din spate de pe strada Dealul numărul 35 nu-i aparținea în niciun caz lui Leanne Wray.

Lucy Payne era ținută într-o celulă de la subsolul sediului poliției, iar Julia Ford își făcuse rezervare la The Burgundy, hotelul cel mai bun și mai scump din Eastvale. Grupul de lucru și criminaliștii lucrau cât de repede și de intens posibil, iar Jenny Fuller verifica trecutul lui Lucy – cu toții căutând hiba din apărarea ei, cea mică dovadă solidă că era mai implicată în crime decât recunoștea. Banks știa că, dacă nu scoteau nimic altceva la iveală până a doua zi la prânz, va trebui s-o elibereze. Mai avea o vizită de făcut astăzi, ca

să stea de vorbă cu George Woodward, inspectorul care se ocupase de mare parte din munca de teren în cazul Alderthorpe, acum la pensie și patron al unui motel din Withernsea. Banks și-a privit ceasul. Avea să-i ia cam două ore, timp suficient să meargă acolo după ce bea și mânca ceva și să se întoarcă nu prea târziu.

The Old Ship era o crâșmă amărâtă, obișnuită, în stil victorian, cu câteva bănci împrăștiate pe aleea pietruită din față. Nu intra prea multă lumină înăuntru, deoarece clădirile dimprejur erau întunecate și înalte. Era cunoscut prin faptul că era ferit și îngăduitor cu băutorii minori. Din câte auzise Banks, mulți puști din Eastvale băuseră prima bere la Old Ship cu mult înainte să împlinească optsprezece ani. Pe firmă era o corabie de pe vremuri, iar ferestrele aveau geamuri fumurii, gravate.

Nu era foarte aglomerat în acel moment al zilei, între prânz și ora când ieșea lumea de la serviciu. Într-adevăr, adesea Old Ship nu era aglomerat, căci erau puțini turiștii cărora le plăcea aspectul său, iar majoritatea localnicilor știau locuri mai

bune în care să bea. Interiorul era slab luminat și aerul stătut și înțepător de la fumul și stropii de bere acumulați în mai bine de o sută de ani. Ceea ce făcea să fie și mai surprinzător faptul că barmanița era o fată drăguță cu părul scurt vopsit roșu și cu o față rotundă, cu tenul frumos, un zâmbet strălucitor și un fel vesel de a fi.

Banks s-a sprijinit de bar.

— Presupun că nu am șanse să mănânc un sandvici cu brânză și ceapă, nu?

— Îmi pare rău, a spus ea. Nu servim mâncare după ora două. O pungă de chipsuri, scuze, cartofi prăjiți, e bine?

— Mai bine decât nimic, a spus Banks.

— Ce aromă?

— Simpli. Și o halbă de bere amară cu limonadă, te rog.

În timp ce ea turna băutura și Banks dădea atacul la o pungă de chipsuri cam moi, ea îl tot privea cu coada ochiului și într-un final a spus:

— Nu cumva sunteți polițistul ăla care a venit în legătură cu fata care a dispărut cam acum o lună?

— Leanne Wray, a spus Banks. Da.

— Mi s-a părut mie. V-am văzut aici. Nu cu dumneavoastră am vorbit, dar erați aici. Ați găsit-o?

— Ești Shannon, nu?

Ea a zâmbit.

— Vă amintiți numele meu și nici măcar nu ați vorbit cu mine. Sunt impresionată.

Banks își amintea din declarația pe care i-o luase agentul Winsome Jackman că Shannon era o studentă americană care își luase un an de pauză de la studii. Deja călătorise în mare parte din țările europene și, datorită unor rude și al unui iubit, se gândea Banks, ajunsese să petreacă vreo câteva luni în Yorkshire, unde părea să-i placă. Banks bănuia că lucra la Old Ship deoarece patronul nu era preocupat de vize și permise, și plătea bani gheață. Probabil că nici aceștia nu erau cine știe ce.

Banks și-a aprins o țigară și a privit împrejur. Câțiva bătrâni stăteau lângă fereastră și fumau pipă, nu vorbeau, nici măcar nu se priveau unul pe altul. Păreau să fi fost acolo de când se deschisese localul în secolul al XIX-lea. Podeaua era din

piatră tocită, iar mesele zgâriate și șchioape. Pe un perete atârna strâmb o acuarelă cu o corabie uriașă și pe peretele opus o serie de schițe în cărbune înrămate, cu scene marine, destul de bune după părerea deloc expertă a lui Banks.

— Nu voiam să fiu băgăcioasă, a spus Shannon. Întrebam numai pentru că nu v-am mai văzut de când am citit despre fetele alea din Leeds. S-a înfiorat puțin. E oribil. Îmi amintesc că eram în Milwaukee, de acolo sunt eu, din Milwaukee, Wisconsin, când a avut loc toată chestia aia cu Jeffrey Dahmer. Eram mică, dar știam ce se întâmplă și eram cu toții speriați și nedumeriți. Nu știu cum de pot face oamenii așa ceva, dumneavoastră știți?

Banks a privit-o, a văzut nevinovăția, speranța și încrederea că viața ei se va dovedi demnă de a fi trăită și că lumea nu era pe deplin rea, indiferent ce lucruri rele se petreceau.

— Nu, a spus el. Nici eu nu știu.

— Și deci nu ați găsit-o? Pe Leanne?

— Nu.

— Nu că aș fi cunoscut-o. Am văzut-o numai o

dată. Dar știți, când se întâmplă așa ceva, de exemplu când crezi că ai putea fi ultima persoană care a văzut pe cineva, mă rog... Și-a pus mâna pe piept. Nu-ți iese din minte, dacă mă înțelegeți. Numi pot scoate lucrul ăsta din minte, cum stătea ea acolo, lângă șemineu.

Banks s-a gândit la Claire Toth, cum se învinovăța pentru uciderea lui Kimberley Myers, și știa că oricine, cât de puțin legat de faptele lui Payne, se simțea afectat de acestea.

— Știu ce vrei să spui, a zis el.

Unul dintre bătrâni a venit la bar și și-a trântit paharul de o jumătate de pintă pe tejghea, iar Shannon i l-a umplut; a plătit și s-a dus înapoi la scaunul lui. Shannon și-a încrețit nasul.

— Vin în fiecare zi. Poți să-ți potrivești ceasul după ei. Dacă la un moment dat unul nu ar apărea, ar trebui să chem ambulanța.

— Când spui că nu-ți poți scoate din minte imaginea lui Leanne, vrei să spui că te-ai mai gândit la seara aia?

— Nu tocmai, a spus Shannon. Adică, eu m-am gândit... Știți, că a fost răpită, la fel ca celelalte.

Asta a crezut toată lumea.

— Încep să cred că se poate să nu fie cazul, a spus Banks, punându-și temerile în cuvinte pentru prima oară. De fapt, încep să cred că nu am căutat unde trebuie în cazul ăsta.

— Nu înțeleg.

— Oricum, a continuat Banks. M-am gândit să mai trec pe aici, să văd dacă îți amintești ceva ce ai uitat să menționezi înainte. A trecut ceva vreme de atunci.

Și știa că asta însemna că se răcise orice urmă putea să fi lăsat Leanne. Dacă dăduseră chix presupunând prea repede că Leanne Wray fusese răpită de aceeași persoană sau persoane precum Kelly Matthews și Samantha Foster, atunci se putea ca indiciile în legătură cu ceea ce se petrecuse *de fapt* să fi dispărut deja pentru totdeauna.

— Nu știi în ce fel vă pot ajuta, a spus Shannon.

— Spune-mi, ai zis că stăteau acolo, nu? a întrebat Banks.

A arătat spre masa de lângă șemineul gol, acoperit cu plăci de faianță.

— Da. Erau patru. La masa aia.

— Au băut mult?

— Nu. I-am spus și polițistei de dinainte. A băut fiecare doar un pahar sau două. Mie nu mi se părea că ar avea vârsta necesară, dar patronul ne spune să nu ne batem prea tare capul, decât dacă este *foarte* evident. Și-a dus mâna la gură. Ups, cred că n-ar fi trebuit să spun chestia asta, nu?

— Nu-ți face griji. Știm totul despre practicile domnului Parkinson. Și nu te mai gândi la ce ne-ai declarat mai devreme, Shannon. Știu că dacă aș vrea, aș putea căuta totul în dosare, dar vreau s-o iei de la capăt, de parcă ar fi prima oară.

Era greu de explicat unui civil, dar Banks simțea nevoia să investigheze dispariția lui Leanne de parcă ar fi fost o crimă recentă. Nu voia să cerceteze dosare vechi în biroul său – deși fără îndoială că la asta avea să se ajungă dacă nu apăreau niște piste prea curând –, voia să înceapă prin a vizita încă o dată locul în care fusese ea ultima oară.

— A părut vreun pic beată? a întrebat.

— Chicotea cam mult și cam tare, de parcă n-ar

fi fost obișnuită cu băutura.

— Ce bea?

— Nu-mi aduc aminte. Dar nu bere. Poate vin, sau se poate să fi fost Pernod, ceva de genul.

— Ai avut senzația că cei patru erau perechi? Ceva în sensul ăsta?

Shannon a meditat o clipă.

— Nu. Doi dintre ei erau evident cuplați. Se vedea după felul în care se atingeau unul pe altul ca din întâmplare. Nu vreau să spun că se giugiuleau. Dar ceilalți doi, Leanne și...

— Mick Blair, a spus Banks.

— Nu le știu numele. În orice caz, am avut senzația că el n-ar fi spus nu, iar ea flirta un pic cu el, poate din cauza băuturii.

— El o deranja?

— Ah, nu, nimic de felul ăsta, altfel aș fi spus neapărat mai înainte. Nu, doar că l-am surprins privind-o într-un fel anume de câteva ori. Păreau destul de relaxați împreună, dar, după cum am spus, m-am gândit doar că poate o plăcea, iar ea se juca un pic cu el, atâta tot.

— N-ai mai spus lucrul ăsta până acum.

— Nu mi s-a părut important. În plus, nu m-a întrebat nimeni. La vremea aia, toată lumea părea mai preocupată de faptul că fusese răpită de un criminal în serie.

Era adevărat, a gândit Banks și a oftat. Părinții lui Leanne insistaseră că era o fată cuminte și că niciodată, pentru nimic în lume, nu ar fi stat peste ora convenită. Erau așa de siguri că trebuie să fi fost atacată sau răpită, încât convingerea lor influențase investigația, iar poliția își încălcase una din regulile fundamentale: nu presupune nimic până când nu ai verificat fiecare aspect posibil. De asemenea, se făcea așa mare caz la vremea aceea de dispariția lui Kelly Matthews și a Samantha Foster, încât dispariția lui Leanne, încă o adolescentă drăguță și echilibrată, a fost pusă în legătură cu a lor. Și a mai fost și chestiunea genții abandonate. În ea erau inhalatorul lui Leanne, de care avea nevoie în cazul unei crize de astm, și portofelul, în care erau douăzeci și cinci de lire și un pumn de monede. Nu avea sens să-și arunce banii dacă fugea de acasă. Cu siguranță că avea nevoie de toți banii de care putea face rost, nu?

Agentul Winsome Jackman o interogase pe Shannon și poate că ar fi trebuit să-i pună și mai multe întrebări de detaliu, dar Banks nu o putea învinovăți pe Winsome pentru omisiuni. Descoperise ce conta la vremea aceea, că cei din grup se purtaseră bine, nu creaseră probleme, nu se certaseră, nu erau beți și nu atrăseseră atenția nedorită a unor străini.

— Care era starea lor generală? a întrebat Banks. Păreau tăcuți, exuberanți, sau cum?

— Nu-mi amintesc nimic neobișnuit în legătură cu ei. Nu creau niciun fel de probleme, altfel sunt sigură că v-aș fi spus. De regulă, îți creează impresia asta oamenii care știu că beau deși nu au vârsta legală. Știu că ești îngăduitor cu ei, dacă înțelegeți ce vreau să spun, așa că de regulă nu atrag atenția asupra lor.

Banks își amintea bine de acel sentiment. La vârsta de șaisprezece ani stătuse și el, mândru și îngrozit, cu amicul lui Steve într-un pub mic și înghesuit, aflat cam la vreun kilometru distanță de cartierul în care locuiau amândoi, unde au băut prima lor pintă de bere amară într-un colț, lângă

tonomat, și au fumat țigări Park Drive cu filtru. Se simțiseră ca niște adevărați adulți, dar Banks își amintea că era și îngrijorat ca nu cumva să vină poliția, sau cineva care îi cunoștea – unul din prietenii tatălui său, de exemplu –, așa că au încercat să se facă pe cât posibil una cu lemnăria.

A sorbit din berea cu limonadă și a mototolit punga de chipsuri. Shannon i-a luat-o și a aruncat-o la coșul de gunoi din spatele barului.

— Totuși îmi aduc aminte că păreau entuziasmați de ceva înainte să plece, a adăugat Shannon. Erau prea departe de mine să aud ceva și nu făceau prea mare gălăgie pe tema asta, dar îmi dădeam seama că unul dintre ei avusese o idee bună.

Banks nu mai auzise nimic de asta până atunci.

— N-ai idee despre ce era vorba?

— Nu, a fost ceva de genul: „Da, hai să ne băgăm.” Apoi după câteva minute au plecat.

— Cât era ceasul?

— Să fi fost unsprezece fără un sfert.

— Și erau cu toții entuziasmați de idee? Inclusiv Leanne?

— Sincer, nu mi-am dat seama de reacția fiecăruia, a spus Shannon încruntată. Era doar o impresie generală, ca și când cineva ar fi avut o idee și tuturor li s-a părut ceva distractiv.

— Ai avut impresia că ideea asta extraordinară avea legătură cu ce voiau să facă chiar după aia, după ce plecau de acolo?

— Nu știu. Poate. De ce?

Banks și-a terminat paharul.

— Pentru că Leanne Wray trebuia să fie acasă la unsprezece, a spus el. Și, din câte spun părinții ei, niciodată nu depășea ora aceea. Dacă avea de gând să meargă undeva cu ei după ce au fost aici, nu ar mai fi ajuns la timp. Și mai e ceva.

— Ce anume?

— Dacă aveau de gând să facă ceva, asta înseamnă că prietenii ei au mințit.

Shannon s-a gândit o clipă.

— Înțeleg ce vrei să spunei. Dar nu sunt motive să credem că nu se ducea acasă. Poate că se ducea. Poate că doar cei trei aveau de gând să facă ceva. Îmi pare foarte rău... vreau să spun că nu m-am gândit o clipă la asta ultima oară. Am

încercat să-mi amintesc de toate lucrurile importante.

— Nu-i nimic, a spus Banks zâmbitor. Nu e vina ta. Și-a privit ceasul: era timpul să pornească spre Withernsea. Trebuie s-o șterg.

— Ah. Eu plec la sfârșitul săptămânii următoare, a spus Shannon. Vreau să spun că ultima mea noapte pică miercurea viitoare, știți, și dacă vreți să treceți pe aici să beți ceva, să ne luăm la revedere...

Banks nu știa cum să interpreteze invitația. Îi făcea avansuri? Cu siguranță că nu. Shannon nu putea să aibă mai mult de douăzeci și unu de ani. Totuși, era plăcut să creadă că exista o șansă cât de mică să îl placă o fată mai tânără.

— Mersi, a spus. Nu sunt sigur că am să pot, așa că în caz că nu ajung, îți urez acum *bon voyage*.

Shannon a ridicat indiferentă din umeri, iar Banks a ieșit pe aleea mohorâtă.

•

Era doar miezul zilei, dar Annie ar fi jurat că Janet Taylor era beată. Nu beată moartă, dar mârâia ușor și era un pic confuză. Avea ceva

experiență cu bețivii din comunitatea artiștilor unde crescuse cu tatăl ei, Ray. Odată avusese pentru scurt timp de-a face cu un scriitor alcoolic, își amintea ea, un bărbat voinic, urât mirositor, cu ochi urduroși și cu o barbă bogată, încâlcită. Ascundea sticle peste tot. Tatăl ei îi spusese să se ferească de el și odată, când bărbatul, al cărui nume nu și-l amintea, a început să vorbească cu ea, tatăl ei s-a înfuriat și l-a dat afară din cameră. Era una din puținele dăți în care îl văzuse pe Ray cu adevărat furios. Îi plăcea să bea câte un strop de vin din când în când și fără îndoială că mai fuma iarbă uneori, dar nu era bețiv și nici dependent de droguri. În mare parte din timp era preocupat de munca sa, atât cât picta el la vremea aceea, neglijând toate celelalte lucruri, inclusiv pe Annie.

Apartamentul lui Janet era un dezastru, cu haine împrăștiate peste tot și cești de ceai pe jumătate goale pe pervaz și pe polița șemineului. De asemenea, mirosea ca în camera unui bețiv, amestecul acela anume de piele nespălată și mirosul dulce-acrișor de băutură. În cazul lui Janet, gin.

Janet s-a prăbușit pe tricoul și perechea de blugi boțiți de pe fotoliu, lăsând-o pe Annie să se descurce. Aceasta a dat la o parte niște ziare de pe un scaun și s-a așezat.

— Acum ce mai e? a întrebat Janet. Ai venit să mă arestezi?

— Nu încă.

— Și atunci ce e? Îmi mai pui și alte întrebări?

— Ai auzit că a murit Terence Payne?

— Am auzit.

— Tu ce faci, Janet?

— Ce fac? Hm. Bună întrebare. Stai să vedem.

A început să numere pe degete în timp ce vorbea. În afară de faptul că nu reușesc să dorm, că mă plimb prin apartament și mă apucă atacurile de claustrofobie ori de câte ori se lasă întunericul, în afară de faptul că retrăiesc momentul iar și iar ori de câte ori închid ochii, că s-a cam dus dracu' cariera mea, stai să mă gândesc... Fac bine.

Annie a inspirat adânc. Cu siguranță că nu venise s-o facă pe Janet să se simtă mai bine, deși într-un fel își dorea să poată.

— Știi, chiar ar trebui să soliciți consiliere,

Janet. Federația va...

— Nu! Nu, nu mă duc la niciun psiholog. Nu vreau să se joace cu mintea mea, după toate rahaturile care se întâmplă. Când au să termine cu mine, n-am să mai știu nici pe ce lume sunt. Imaginează-ți ce impresie ar lăsa asta la proces.

Annie a ridicat mâna.

— Bine. Bine. E alegerea ta. Și-a scos niște hârtii din servietă. Am asistat la autopsia lui Terence Payne și aș vrea să revăd cu tine niște aspecte din declarația ta.

— Vrei să spui că am mințit?

— Nu, deloc.

Janet și-a trecut mâna prin părul lipsit de vitalitate, slinos.

— Pentru că nu sunt mincinoasă. Poate că eram un pic confuză în privința succesiunii evenimentelor, s-a întâmplat totul așa de repede, dar ți-am spus lucrurile așa cum mi le amintesc.

— Bun, Janet, bine. Uite, în declarație spui că l-ai lovit pe Payne de trei ori în tâmpla stângă și o dată în încheietură, iar că una dintre loviturile în tâmplă i-ai dat-o cu amândouă mâinile.

— Așa am zis?

— Da. E corect?

— Nu-mi aminteam *exact* de câte ori sau unde l-am lovit, dar cam așa mi se părea. De ce?

— Din câte arată autopsia doctorului Mackenzie, l-ai lovit pe Payne de *nouă* ori. De trei ori în tâmplă, o dată în încheietură, o dată în obraz, de două ori la baza craniului în timp ce stătea ghemuit sau în genunchi și de două ori în creștet în timp ce stătea pe vine sau în fund.

Janet nu a spus nimic și un avion care pleca de pe aeroport a spart liniștea, umplând-o cu huruitul motoarelor și cu promisiunea unor țărâmură îndepărtate, exotice. Oriunde, numai aici nu, se gândea Annie și bănuia că probabil Janet simțea la fel.

— Janet?

— Poftim? Nu mi-am dat seama că mă întrebi ceva.

— Ce răspunzi la ceea ce tocmai ți-am spus?

— Nu știu. Ți-am zis, n-am numărat. Încercam doar să-mi salvez viața.

— Ești sigură că nu încerci să-l răzbuni pe

Dennis?

— Cum adică?

— Numărul loviturilor, poziția victimei, violența loviturilor.

Janet s-a făcut roșie.

— *Victima!* Așa îi spunei nenorocitului? Victimă, în vreme ce Dennis zăcea pe podea și sângele se scurgea din el, îl numești pe Terence Payne victimă? Cum îndrăznești?

— Îmi pare rău, Janet, dar astfel o să fie prezentat la tribunal cazul și ar fi bine să te obișnuiești cu ideea.

Janet nu a spus nimic.

— De ce le-ai spus cuvintele acelea lucrătorilor de pe ambulanță?

— Ce le-am spus?

— „A murit? L-am omorât pe nenorocit?” Ce-ai vrut să zici cu asta?

— Nu știu. Nici măcar nu-mi aduc aminte să fi spus așa ceva.

— S-ar putea considera că ai vrut să-l omori, înțelegi?

— Da, presupun că ar putea fi răstălmăcit în

felul ăsta.

— Asta ai vrut, Janet? Ai vrut să-l omori pe Terence Payne?

— Nu! Ți-am spus. Încercam doar să-mi salvez viața. De ce nu mă crezi?

— Și loviturile la ceafă? Când se poate să fi apărut în înșiruirea de evenimente?

— Nu știu.

— Străduiește-te. Poți mai mult de atât.

— Poate când era aplecat să-și ia maceta.

— Bun, dar nu-ți amintești să-l fi lovit?

— Nu, dar presupun că trebuie s-o fi făcut dacă așa spui tu.

— Și cele două lovituri din *creștet*? Dr. Mackenzie spune că au fost date cu multă forță. Nu erau doar lovituri date la întâmplare.

Janet a clătinat din cap.

— Nu știu. Nu știu.

Annie s-a aplecat în față și a prins-o pe Janet de bărbie cu degetul mare și arătător, privind în ochii ei încețoșați, speriați.

— Ascultă-mă, Janet. Terence Payne era mai înalt decât tine. Judecând după unghiul și forța

loviturii, *singurul* mod în care se poate să-i fi fost aplicate era dacă stătea în fund, iar atacatorul a avut destul timp să-l lovească mult și fără încetare... mă rog, ai înțeles. Haide, Janet. Spune-mi. Chiar dacă nu-ți vine să crezi, încerc să te ajut.

Janet și-a întors bărbia din strânsoarea lui Annie și și-a ferit privirea.

— Ce vrei să spun? N-aș face decât să mă afund și mai tare în necazuri.

— Nu e adevărat. Nu rezolvi nimic dacă dai impresia că minți ca să-ți acoperi acțiunile. Asta n-o să ducă decât la acuzația de mărturie mincinoasă. Adevărul e cea mai bună apărare a ta. Crezi că e vreo persoană printre jurații ăia, dacă se ajunge la asta, care nu va simți compasiune pentru suferința ta, chiar dacă recunoști că te-ai pierdut cu firea pentru câteva clipe? Haide, Janet.

— Ce vrei să spun?

— Spune adevărul. Așa s-a întâmplat? Era la pământ și pur și simplu ți-ai pierdut cumpătul și i-ai tras una pentru Dennis? Și încă una? Așa s-a întâmplat?

Janet a sărit în picioare și a început să se

plimbe, frământându-și mâinile.

— Și ce dacă i-am tras vreo câteva pentru Dennis? Le merita până la ultima.

— Așa ai făcut? Acum îți amintești?

Janet s-a oprit și a mijit ochii, apoi și-a turnat două degete de gin și l-a dat pe gât.

— Nu foarte clar, dar dacă îmi spui că așa s-a întâmplat, nu prea pot să neg, nu? Mai ales că patologul are probe.

— Patologii se pot înșela, a spus Annie.

Deși nu și în privința numărului, forței și unghiului loviturilor, a gândit ea.

— Dar pe cine or să creadă la proces?

— Ți-am spus. Dacă se ajunge la asta, vei avea parte de multă compasiune. Dar s-ar putea să nu se ajungă la proces.

Janet s-a așezat din nou, pe marginea fotoliului.

— Cum adică?

— Depinde de Procuratura Regală. Mă întâlnesc cu ei luni. Între timp, dacă vrei să-ți schimbi declarația, acum e momentul s-o faci.

— Nu are sens, a spus Janet, ținându-și capul în palme și plângând. Nu-mi amintesc exact. Totul a

părut să se petreacă așa de repede, s-a terminat până să-mi dau seama ce se întâmplă, iar Dennis... Dennis murise, sângera în poala mea. A durat o veșnicie, faptul că îi spuneam să reziste, că încercam să opresc sângerarea. Și-a privit mâinile de parcă ar fi văzut același lucru ca Lady Macbeth, ceva ce nu putea curăța. Dar el nu se oprea din sângerare. Nu puteam împiedica sângele să curgă. Poate că a fost cum ai spus. Poate că asta e singurul fel în care se putea întâmpla. Îmi amintesc doar frica, și adrenalina, și...

— Furia, Janet? Asta voiai să spui?

Janet i-a aruncat o privire sfidătoare.

— Și dacă era așa? N-aveam dreptul să fiu furioasă?

— N-am venit aici să te judec. Cred că și eu aș fi fost furioasă, poate aș fi făcut la fel ca tine. Dar trebuie să lămurim lucrurile. E imposibil să se facă pur și simplu nevăzute. După cum am spus, se poate ca Procuratura Regală să decidă să nu-ți intenteze proces. În cel mai rău caz, o să riști acuzația de omucidere în legitimă apărare, poate chiar justificată. Nu se pune problema de

închisoare, Janet. Totuși, problema este că nu putem ascunde acest lucru și că n-o să dispară pur și simplu. Trebuie să se facă ceva.

Annie a vorbit ușor și clar, de parcă ar fi avut în față un copil speriat.

— Înțeleg ce spui, a zis Janet. Parcă aș fi un miel de sacrificiu dat pe mâna măcelarului ca să liniștească opinia publică.

— Ba deloc. Annie s-a ridicat. Sunt mai mari șanse ca opinia publică să fie de partea ta. Dar trebuie urmate procedurile. Uite, dacă vrei să iei legătura cu mine pentru orice, absolut *orice* înainte de ziua de luni, asta e cartea mea de vizită.

I-a scris numărul de acasă și de mobil pe spate.

— Mersi. Janet a luat cartea de vizită, a privit-o și a pus-o pe măsuța de cafea.

— Știi – a spus Annie de lângă ușă –, nu sunt dușmanul tău, Janet. Da, va trebui să prezint dovezi dacă se ajunge la proces, dar nu sunt împotriva ta.

Janet i-a zâmbit strâmb.

— Da, știu, a spus și s-a întins iar după gin. Viața asta e o porcărie, nu?

— Exact. Annie i-a zâmbit și ea. Și la finalul ei

dai colțu’.

•

— Claire! Ce mă bucur să te revăd. Intra.

Claire Toth a intrat pe holul lui Maggie și a urmat-o spre camera de zi, unde s-a prăvălit pe canapea.

Primele lucruri pe care le-a remarcat Maggie la ea a fost paloarea și că-și tunsese tot părul acela lung, blond și frumos. Ceea ce-i rămăsese era zimțat așa încât sugera că și-l tunsese singură. Nu purta uniforma de la școală, ci o pereche de blugi largi și o bluză de trening lălâie, care ascundea toate semnele că era o fată atrăgătoare. Nu era machiată și avea coșuri pe față. Maggie și-a amintit de ceea ce-i spusese dr. Simms despre posibilele reacții ale prietenelor apropiate ale lui Kimberley, că unele și-ar putea reprima sexualitatea, deoarece credeau că asta avea să le protejeze de atacatori precum Terence Payne. Părea că exact asta încerca Claire să facă. Maggie se întreba dacă ar trebui să spună ceva pe acest subiect, dar a decis să nu o facă.

— Vrei lapte cu fursecuri? a întrebat ea.

Claire a clătinat din cap.

— Ce este, dragă? a întrebat Maggie. Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, a spus Claire. Nu pot să dorm. Mă tot gândesc la ea. Stau toată noaptea întinsă în pat, trează, și numai asta îmi trece prin cap – ce trebuie să i se fi întâmplat, cum trebuie să se fi simțit... Nu pot să suport. E îngrozitor.

— Părinții tăi ce spun?

Claire a privit într-o parte.

— Nu pot să discut cu ei... M-am... m-am gândit, știi, că tu ai putea înțelege mai bine.

— Stai să aduc fursecurile. Nu mi-ar prinde rău nici mie unul.

Maggie a adus din bucătărie două pahare de lapte și o farfurie cu fursecuri cu fulgi de ciocolată și le-a pus pe măsuța de cafea. Claire și-a luat laptele și a sorbit din el, apoi s-a întins și a luat un fursec.

— Ai citit despre mine în ziare? a întrebat Maggie.

Claire a dat din cap.

— Și ce părere ți-ai făcut?

— La început, nu mi-a venit să cred. Nu ți se poate întâmpla ție așa ceva. Apoi mi-am dat seama că i s-ar putea întâmpla oricui, că nu e obligatoriu să fii săracă, sau proastă ca să fii maltrată. Apoi mi-a fost milă de tine.

— Te rog, fără de-astea, a spus Maggie și a încercat să zâmbească. Mie nu-mi mai e milă de mine de multă vreme, iar acum pur și simplu îmi vād de viață. Da?

— Bine.

— La ce te gândești? Vrei să-mi spui?

— Cât de nasol trebuie să fi fost pentru Kimberley cu domnul Payne, știi, chestiile pe care i le-a făcut. Sexul. Poliția nu a spus nimic presei, dar eu știu că i-a făcut chestii nasoale. Mi-l și imaginez făcând lucrurile alea, răbind-o, iar Kimberley este așa de lipsită de apărare.

— Nu are sens să-ți imaginezi cum a fost, Claire. Nu-ți face niciun bine.

— Crezi că nu știu? Crezi că o fac special? A clătinat ușor din cap. Și îmi tot trec prin minte detalii din noaptea aia. Cum am spus că stau pentru un dans cu Nicky, și Kimberley a spus că nu-i

nimic, că probabil o să găsească pe cineva cu care să meargă acasă, dar oricum nu era prea departe și drumul era bine luminat. Ar fi trebuit să-mi dau seama că avea să i se întâmple ceva.

— N-aveai de unde să știi, Claire. De unde era să știi?

— Ar fi trebuit. Știam de fetele alea, alea care au dispărut. Ar fi trebuit să stăm împreună, să fim mai atente.

— Claire, ascultă-mă: nu e vina ta. Și știu că pare dur, dar dacă cineva ar fi trebuit să fie mai atent, poate că aceea e Kimberley. Nu poți fi condamnată pentru că ai dansat cu un băiat. Dacă era îngrijorată, atunci ar fi trebuit să se asigure că avea cu cine merge acasă și să nu plece singură.

— Poate că n-a plecat singură.

— Cum adică?

— Poate că domnul Payne a luat-o cu mașina.

— Ai spus la poliție că nu l-ai văzut. Nu l-ai văzut, nu?

— Nu. Dar *poate* că aștepta afară, nu?

— Presupun că da, a recunoscut Maggie.

— Îl urăsc. Mă bucur că a murit. Și-l urăsc pe

Nick Gallagher. Îi urăsc pe toți bărbații.

Maggie nu știa ce să răspundă. Îi putea spune lui Claire că o să treacă peste asta cu timpul, și erau mari șanse să se întâmple așa. A decis că cel mai bine era să discute cu doamna Toth și să vadă dacă o puteau convinge pe Claire să meargă la un psiholog înainte să se înrăutățească lucrurile. Cel puțin părea dornică să vorbească despre ceea ce gândea și simțea, ceea ce era bine.

— Era conștientă tot timpul cât el o supunea la chestiile alea? a întrebat. Adică își *dădea seama* de ce îi face?

— Claire, încetează.

Dar Maggie a fost scutită de alte discuții de telefonul care suna. A ascultat, s-a încruntat, a spus câteva cuvinte și apoi s-a întors din nou spre Claire, care a reușit să uite o clipă de chinul lui Kimberley și s-o întrebe cine era.

— De la postul de televiziune local, a spus Maggie, întrebându-se dacă părea la fel de uluită cum se simțea.

Asta i-a trezit un ușor interes lui Claire.

— Ce voiau?

— Vor să mă duc în seara asta la emisiunea de știri locale.

— Și tu ce-ai zis?

— Am zis că da, a spus Maggie, de parcă nici ei nu-i venea să creadă.

— Super, a spus Claire și s-a străduit să zâmbească.

•

În Anglia sunt multe stațiuni la mare care par să fi cunoscut și vremuri mai bune. Withernsea părea să nu fi cunoscut așa ceva. Soarele lumina tot restul insulei, dar la Withernsea nici nu-ți dădeai seama de asta. O ploaie rece, furioasă cădea pieziș din cerul plumburiu, iar valurile Mării Nordului, de culoarea lenjeriei pătate, împrășca plaja cu nisip murdar și pietricele. Mai în spate, era o zonă cu magazine de suvenire, săli de jocuri și de bingo, ale căror lumini stridente păreau țipătoare și lugubre în după-amiaza posomorâtă, iar strigătul amplificat „Numărul nouă, recomandare de la medic!”²³ al celui care striga numerele răzbătea ridicol pe promenada pustie.

Totul îi amintea lui Banks de vacanțele din

copilărie petrecute în Great Yarmouth, Blackpool sau Scarborough. Zilele din iulie sau august când părea să plouă fără încetare vreme de două săptămâni, iar el tot ce putea face era să umble dintr-o sală de jocuri în alta, irosindu-și bănuții la bandiții cu un braț și privind gheara mecanică ce lăsa să cadă bricheta strălucitoare chiar înainte să ajungă la toboganul câștigătorului. Nu jucase niciodată bingo, dar deseori le privise pe femeile platinatate cu chipuri împietrite stând acolo partidă după partidă, sudând țigările și privind numerele mici de pe cartoanele de joc.

În zilele mai bune și ajuns la vârsta adolescenței, Banks își petrecea timpul scotocind printre cărțile din anticariate în căutarea romanelor vechi de groază scoase de Pan sau a bestsellerurilor cu scene fierbinți precum *The Carpetbaggers*²⁴ și *Peyton Place*²⁵. Când avea treisprezece sau paisprezece ani, simțindu-se prea mare să mai meargă în vacanță cu părinții, rățăcea singur ziua întreagă prin baruri, căuta noile discuri de la Woolworth sau umbla prin vreun magazin local de muzică. Uneori se întâlnea cu o fată în

aceeași situație complicată, și cu prilejul acestor vacanțe avusese parte de primele sale săruturi adolescente și pipăieli timide.

Banks a parcat pe faleză și, fără să se oprească să arunce măcar o privire la apă, s-a grăbit spre casa aflată dincolo de drum, unde inspectorul criminalist pensionat George Woodward își avea motelul. Semnul cu „Locuri libere” se agita în bătaia vântului și scârțâia ca oblonul unei case bântuite. Când a sunat la ușa de la intrare, lui Banks îi era deja frig și era ud până la os.

George Woodward era un bărbat spilcuit cu părul cenușiu, o mustață țepoasă și ochi iscoditori de fost polițist. De asemenea, avea un aer deprimat, care s-a observat cel mai bine când a privit peste umărul lui Banks să vadă cum era vremea și a clătinat ușor din cap.

— Eu am zis să mergem în Torquay – a spus el –, dar mama nevestei locuiește aici, în Withernsea. L-a poftit pe Banks să intre. Hm, nu e chiar așa de rău. Ai venit dumneata într-o zi mohorâtă, atâta tot. Și mai e și la început de sezon. Ar trebui să vezi cum e când e soare și plin de lume. E cu totul

altceva.

Banks s-a întrebat în ce zi din an se petrecea acest eveniment spectaculos, dar a tăcut. Nu voia să și-l facă dușman pe George Woodward.

Se aflau într-o cameră mare cu bovindou și mai multe mese, evident sala în care se servea micul dejun, unde norocoșii musafiri coborau în grabă în fiecare dimineață să servească ouă cu șuncă. Pe mese erau întinse fețe de masă albe, dar pe ele nu erau și cuțite și furculițe, iar Banks s-a întrebat dacă soții Woodward aveau vreun oaspete în prezent. Fără să-i ofere ceai sau ceva mai tare, George Woodward s-a așezat la una dintre mese și l-a poftit pe Banks să stea vizavi.

— Are legătură cu Alderthorpe, nu?

— Da.

Banks vorbise cu Jenny Fuller pe mobil în drum spre Withernsea și aflate ce avusese de spus Elizabeth Bell, asistenta socială. Acum voia să afle și punctul de vedere al polițistului.

— Întotdeauna am crezut că o să se întoarcă să ne bântuie.

— Ce vreți să spuneți?

— Un rău ca ăsta nu dispăre pur și simplu, ci supurează.

— Presupun că aveți dreptate. Ca și în cazul lui Jenny cu Elizabeth Bell, Banks a decis că trebuia să aibă încredere în George Woodward. Am venit în legătură cu Lucy Payne, a spus, privind expresia lui Woodward. Linda Godwin, după cum se numea. Dar asta rămâne între noi deocamdată.

Woodward s-a făcut palid și a fluierat printre dinți.

— Dumnezeu, n-aș fi crezut niciodată. Linda Godwin?

— Exact.

— I-am văzut fotografia în ziar, dar n-am recunoscut-o. Biata fată.

— Nu mai e cazul.

— Nu se poate să credeți că a avut ceva de-a face cu fetele alea, nu?

— Nu știm ce să credem. Asta e problema. Pretinde că are o pierdere de memorie. Avem câteva probe indirecte, dar nu mare lucru. Știți la ce mă refer.

— Ce-ți spune instinctul?

— Că e mai implicată decât spune ea. Dar nu știu dacă este complice sau nu.

— Realizezi că avea doar doisprezece ani când am cunoscut-o?

— Da.

— Doisprezece, dar mergea pe patruzeci, la câtă răspundere avea.

— Răspundere?

Jenny spusese ceva cum că Lucy ar fi avut grijă de copiii mai mici; s-a întrebat dacă la asta se referea Woodward.

— Da. Ea era cea mai mare. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, avea un frate de zece ani care era violat de tatăl și unchiul său în mod frecvent, iar ea nu putea face absolut nimic în privința asta. La asta o supuneau și pe *ea*. Îți poți *imagina* măcar cum o făcea să se simtă toată situația asta?

Banks a recunoscut că nu putea.

— Vă deranjează dacă fumez? a întrebat.

— Îți aduc o scrumieră. Ai noroc că Mary e la mama ei. I-a făcut cu ochiul. Ea n-ar fi niciodată de acord.

Woodward a adus o scrumieră grea de sticlă din

bufetul de lângă ușă și l-a surprins pe Banks scoțând un pachet mototolit de Embassy Regal din buzunarul cămășii de sub puloverul bej cu anchior. Apoi l-a surprins și mai tare oferindu-i un păhărel de whisky.

— N-am nimic fistichiu. Doar Bell's.

— Bell's e foarte bine, a spus Banks.

N-avea să bea decât unul, căci drumul până acasă era lung. Prima sorbitură, după ce au dat noroc, a avut un gust minunat. Avea legătură cu ploaia rece de afară care izbea furioasă în bovindou.

— Ați apucat s-o cunoașteți vreun pic pe Lucy? a întrebat.

Woodward a sorbit din pahar și s-a strâmbat.

— Abia dacă am vorbit cu ea. Sau cu vreunul din copii, de fapt. I-am lăsat în seama asistenților sociali. Aveam destule pe cap cu părinții.

— Îmi puteți spune cum a mers?

Woodward și-a trecut mâna prin păr, apoi a tras adânc din țigară.

— Dumnezeule, a trecut nițel de-atunci, a spus el.

— Orice vă amintiți.

— Oh, îmi amintesc totul de parcă ar fi fost ieri.

Asta e problema.

Banks și-a scuturat puțin scrum din țigară și l-a așteptat pe George Woodward să se concentreze asupra acelei zile pe care își dorea s-o poată uita.

— Era beznă când am intrat noi, a început Woodward. Și rece ca-n mormânt. Era 11 februarie, 1990. Eu și Baz, Barry Stevens, sergentul meu, eram într-o mașină. Îmi amintesc că nenorocitul ăla de radiator nu mergea bine, și eram aproape vineți de frig când am ajuns la Alderthorpe. Toate băltoacele erau înghețate. Mai erau vreo trei mașini și o furgonetă, în care să-i pună asistenții sociali pe copii, treburi de felul ăsta. Dădeam curs pistei oferite de o învățătoare din partea locului care avea suspiciuni din cauza absențelor, a felului în care arătau și se purtau copiii și mai ales a dispariției lui Kathleen Murray.

— Ea e cea care a fost ucisă, nu?

— Corect. În orice caz, erau câteva lumini aprinse în casă când am ajuns noi acolo, am urcat

direct și am intrat cu forța înăuntru, aveam mandat, și atunci am... văzut.

A rămas tăcut o clipă, privind undeva dincolo de Banks, dincolo de bovindou, chiar dincolo de Marea Nordului. Apoi a mai sorbit din whisky, a tușit și a continuat.

— Desigur, la început nu am știut identitatea fiecăruia. Cele două familii erau amestecate și, în orice caz, nimeni nu știa care dintre ei era tatăl fiecărui copil.

— Ce-ați descoperit?

— Majoritatea dormeau până să dărâmăm noi ușile. Aveau un câine rău, l-a mușcat pe Baz când am intrat. Apoi i-am găsit pe Oliver Murray și pe Pamela Godwin, frate și soră, erau în pat cu una din fetele familiei Godwin, cu Laura.

— Sora lui Lucy.

— Da. Dianne Murray, a doua ca vârstă, era bine sănătoasă, ghemuită alături de fratele ei Keith, dar sora lor, Susan, era vârată între ceilalți doi adulți. Woodward a înghițit în sec. Locul ăla era o cocină, amândouă erau așa, și mirosea cumplit. Cineva făcuse o gaură prin peretele camerei de zi

ca să poată merge dintr-o casă în alta fără să iasă și să îi vadă lumea. S-a oprit o clipă să-și adune gândurile. E greu să explici mizeria, depravarea care se simțea acolo, dar era palpabilă, îi simțeau gustul. Nu mă refer numai la mizerie, la jeg, la mirosuri, ci la ceva mai mult de-atât. Era o mizerie spirituală, dacă înțelegi ce vreau să spun. Toată lumea era îngrozită, desigur, în special copiii. A clătinat din cap. Uneori, când mă gândesc, mă întreb dacă nu puteam proceda altfel, mai blând. Nu știu. Oricum, e prea târziu acum.

— Înțeleg că ați găsit dovezi ale unor ritualuri satanice?

— Da, în pivnița soților Godwin.

— Ce-ați găsit?

— Lucruri obișnuite. Tămâie, robe, cărți, pentagrame, un altar, fără îndoială pe care avea să fie dezvirginată fecioara. Mai erau și alte accesorii specifice ocultismului. Știi care e teoria mea?

— Care?

— Oamenii ăștia nu erau vrăjitori sau sataniști; erau doar niște perverși bolnavi și plini de

cruzime. Sunt sigur că se foloseau de satanism ca de o scuză ca să ia droguri, să danseze și să cânte până la turbare. Toată nebunia aia satanistă, lumânările, cercurile magice, muzica, robele, cântecele și altele, era menită doar să-i convingă pe copii că e un joc. O făceau doar ca să se joace cu mințile lor, ca să nu-și dea seama bieții amărâți dacă era normal ce se întâmpla, că se jucau cu mămica și tăticul, chiar dacă uneori durea și te pedepseau când nu erai cuminte, sau altceva, exagerat. Desigur, era și una, și alta. Nu e de mirare că nu înțelegeau. Și toate accesoriile alea îi ajutau doar să dea senzația că era un joc de copii, un fel de ala-bala portocala, nimic mai mult.

Fuseseră găsite accesorii satanice și în pivnița soților Payne și Banks s-a întrebat dacă exista vreo legătură.

— A spus vreunul dintre ei vreo clipă că ar fi crezut în Satana?

— Oliver și Pamela au încercat să zăpăcească jurații cu niște prostii despre Marele Zeu Încornorat și despre 666, dar nimeni nu i-a băgat în seamă. Erau niște simple accesorii. Un joc de

copii. Hai în pivniță să ne deghizăm și să ne jucăm.

— Lucy unde era?

— Era încuiată într-o cușcă. Mai târziu, am aflat că de fapt era un adăpost Morrison rămas din timpul războiului, în pivnița familiei Murray. Era împreună cu fratele ei, Tom. Acolo ajungeai dacă nu te purtai frumos sau nu erai ascultător, am descoperit noi mai târziu. Dar nu am aflat niciodată ce făcuseră de ajunseseră acolo, pentru că nu voiau să vorbească.

— Nu voiau sau nu puteau?

— Nu voiau. Nu voiau să îi acuze pe adulți, pe părinții lor. Erau maltratați și le tulburau mintea de prea mult timp ca să îndrăznească să o exprime în cuvinte. S-a oprit o clipă. Uneori mă gândesc că n-ar fi putut oricum să exprime toate astea în cuvinte, indiferent cât s-ar fi străduit. De unde să-și găsească limbajul sau la ce să se raporteze un copil de nouă sau unsprezece ani ca să explice așa ceva? Nu-și protejau doar părinții sau se închideau în sine de frica lor, era ceva mai profund de atât. În orice caz, Tom și Linda... Erau amândoi goi și

murdari, se târau în propriile mizerii și păreau nemâncați de vreo două zile, de fapt cei mai mulți dintre copii erau malnutriți și neglijați, dar ei erau și mai rău. În cușcă era o găleată, iar mirosul... Cât despre Linda, ei bine, ea avea doisprezece ani și se vedea. Era... vreau să spun că nu îi dăduseră ce-i trebuia... știi... pentru perioada aia a lunii. N-am să uit câtă rușine, frică și sfidare s-a citit pe fața puștoaicei când am intrat eu și Baz și am aprins lumina.

Banks a luat o înghițitură din Bell's, a așteptat până a coborât pârjolind totul în cale, apoi a întrebat:

— Și ce-ați făcut?

— Mai întâi le-am căutat niște pături, să le țină de cald și în același timp să nu se mai jeneze că sunt goi, pentru că nu era prea cald în locul ăla.

— Și apoi?

— I-am dat în grija asistenților sociali. S-a cutremurat ușor. Una dintre ele nu a făcut față. Fata era bine intenționată, credea că e tare, dar nu a suportat.

— Ce-a făcut?

— S-a dus înapoi în mașină și n-a mai vrut să iasă. A rămas acolo gheboșată, tremura și plângea. Nu era nimeni care să stea prea mult de ea, căci aveam cu toții multă treabă. Eu și Baz eram în mare parte ocupați cu adulții.

— Au avut multe de spus?

— Nu. Erau posaci. Iar Pamela Godwin... ei bine, era evident că ceva era în neregulă cu ea. Avea probleme cu capul. Nu părea să-și dea seama ce se întâmplă. Zâmbea întruna și ne întreba dacă vrem ceai. Dar soțul ei, Michael, pe ăsta n-am să-l uit niciodată. Avea părul slinos, o barbă încâlcită și ceva anume în ochii ăia negri. Ai văzut vreodată vreo fotografie cu ucigașul ăla american, Charles Manson?

— Da.

— Ca el era. De ăsta îmi amintea Michael Godwin, de Charles Manson.

— Ce-ați făcut cu ei?

— I-am arestat pe toți, pentru moment în baza legii Protecției minorilor. S-au opus arestării, desigur. Ne-am ales cu câteva cucuie și vânățai.

I-a aruncat lui Banks o privire provocatoare,

cum ar veni „contrazice-mă dacă poți”. Dar Banks n-a făcut-o.

— Mai târziu, desigur, am scos o listă de acuzații lungă cât o zi de post.

— Inclusiv cea de crimă.

— Aia a venit mai târziu, după ce am găsit cadavrul lui Kathleen Murray.

— Când ați găsit-o?

— Mai târziu, în ziua aia.

— Unde?

— În spate, într-un sac vechi, în lada de gunoi. Presupun că au pus-o acolo până se mai înmuia pământul și o puteau îngropa. Se vedea că cineva încercase să sape o groapă, dar renunțaseră, era prea tare pământul. Fusesse îndoită și stătea acolo de suficient timp încât să fi înghețat bocnă, așa că legiștii au trebuit să aștepte să se dezghețe ca să-i poată face autopsia.

— Au fost condamnați cu toții?

— Da. I-am acuzat pe toți cei patru adulți de asociere în vederea comiterii unei infracțiuni.

— Și?

— Au fost trimiși cu toții în judecată. Michael

Godwin și-a luat zilele în celula lui, iar Pamela a fost considerată inaptă să fie judecată. Jurații i-au condamnat pe ceilalți doi după ce au deliberat o dimineață.

— Ce probe aveți?

— Cum adică?

— Putea s-o fi omorât altcineva pe Kathleen?

— Cine?

— Nu știu. Poate unul din ceilalți copii?

Woodward a strâns din fălci.

— Nu i-ai văzut, a spus. Dacă i-ai fi văzut, n-ai mai spune așa ceva.

— A sugerat cineva lucrul ăsta la vremea aia?

A râs aspru.

— Că-ți vine să crezi sau nu, s-a făcut sugestia asta. Adulții au avut tupeul să dea vina pe băiat, pe Tom. Dar nimeni nu a crezut așa ceva, slavă Domnului.

— Dar probele? Cum a fost ucisă, de exemplu?

— A fost strânsă de gât cu un laț.

Banks și-a ținut respirația. Încă o coincidență.

— Cu ce?

Woodward a zâmbit, de parcă ar fi expus

argumentul decisiv.

— Cu cureaua lui Oliver Murray. Legistul a constatat potrivirea cu rana. De asemenea, a găsit urme din sperma lui Murray în vaginul și anusul fetei, ca să nu mai spun de fisuri neobișnuite. Se pare că au mers prea departe de data aia. Poate că sângera, nu știu, dar au omorât-o, *el* a omorât-o, cu știrea și consimțământul celorlalți, poate chiar cu ajutorul lor, nu știu.

— Cum au pledat soții Murray?

— Cum te-ai aștepta? Nevinovați.

— N-au mărturisit niciodată?

— Nu. Oamenii de felul ăsta nu mărturisesc niciodată. Nici măcar nu cred că au făcut ceva rău, sunt așa de departe de legalitate, de ceea ce noi ceilalți considerăm normal. În final, au primit mai puțin decât meritau, prin faptul că mai trăiesc încă, dar cel puțin încă sunt la zdup, nu mai fac rău nimănui. Și asta, domnule Banks, este povestea Celor șapte din Alderthorpe. Woodward și-a pus palmele pe masă și s-a ridicat. Arăta mai puțin spilcuit și mai obosit decât atunci când sosise Banks. Și acum, a spus, dacă vrei să mă scuzi,

trebuie să fac curat în camere înainte să se întoarcă nevastă-mea.

Nu părea un moment potrivit în care să se ocupe de camere, a gândit Banks, mai ales că probabil erau toate neocupate, dar simțea că Woodward era sătul și voia să fie singur și, dacă se putea, să scape de gustul amar al amintirilor înainte să se întoarcă soția lui acasă. Mult noroc. Lui Banks nu i mai trecea nicio altă întrebare prin cap, așa că și-a luat rămas-bun, și-a încheiat haina și a ieșit în ploaie. Putea jura că simțea cum grindina îi înțepă capul descoperit înainte să intre în mașină.

•

Maggie a început să aibă îndoieli în clipa în care a intrat în taxi ca să meargă spre studioul televiziunii locale. Adevărul este că șovăia de când primise telefonul în acea după-amiază, când fusese invitată să participe la o discuție despre violența domestică la emisiunea de seară de la ora șase, după știri. O asistentă de producție văzuse articolul într-un ziar și se gândise că Maggie ar fi un invitat valoros. Nu avea legătură cu Terence și Lucy Payne, subliniasse asistenta, și nu aveau să fie

discutate faptele lor. Era o situație legală stranie, a explicat femeia, căci nimeni nu fusese încă acuzat de uciderea fetelor, principalul suspect murise, dar nu se dovedise că era vinovat. Poți acuza un mort de crimă? se întreba Maggie.

În timp ce taxiul cobora pe Canal Road, pe pod și pe sub viaduct spre Kirkstall Road, unde traficul de la ora de vârf era lent și greoi, Maggie a simțit că încep să-o cuprindă emoțiile. Și-a amintit de articolul din ziar, de felul în care răstălmăcise Lorraine Temple totul, și s-a întrebat din nou dacă proceda corect sau dacă nu cumva intra din nou în cușca leului.

Dar avea motive foarte bune, foarte puternice să o facă, și-a spus. În primul rând, voia să-și spele păcatele, ba chiar să corecteze imaginea pe care i-o creaseră ziarele lui Lucy Payne și care o prezentau ca pe o femeie rea și manipuloare, dacă putea strecura asta undeva. Lucy era *victimă*, iar publicul trebuia să realizeze acest lucru. În al doilea rând, voia să scape de imaginea de femeie sfioasă și agitată pe care i-o crease Lorraine Temple, pentru ea însăși și deopotrivă pentru a-i

face pe oameni să o ia în serios. Nu voia ca lumea să creadă că era sfioasă și agitată, și era al naibii de hotărâtă să facă ceva în această privință.

Într-un final, motiv care a și făcut-o să accepte, mai era și polițistul acela, Banks, care venise la ea acasă și strigase la ea, jignindu-i inteligența, spunându-i ce putea și ce nu putea face. *Să-l ia naiba*. Avea să-i arate ea. Avea să le arate tuturor. Acum se simțea plină de forță, și dacă era soarta ei să devină purtătoarea de cuvânt a soțiilor maltratate, atunci așa să fie; era pregătită pentru această sarcină. Oricum, Lorraine Temple făcuse dezvăluiri despre trecutul ei, așa că nu mai avea nimic altceva de ascuns; era mai bine să vorbească și să spere că le putea face un bine altora în situația ei. Gata cu sfioșenia și cu agitația.

Julia Ford o sunase în acea după-amiază ca să-i spună că Lucy era reținută în Eastvale pentru interogatorii suplimentare și probabil că avea să stea acolo peste noapte. Maggie era revoltată. Ce făcuse Lucy să merite un asemenea tratament? Ceva nu era în regulă în toată povestea asta.

Maggie i-a plătit taximetristului și a păstrat

bonul. Cei de la televiziune aveau să-i deconteze, așa spusese. S-a prezentat la recepție, iar femeia din spatele biroului a sunat-o pe asistenta de producție, Tina Driscoll, care s-a dovedit a fi o fată slăbuță și veselă în jur de douăzeci de ani, cu părul scurt, blond platinat, și cu o piele deschisă la culoare, întinsă peste pomeții înalți. Asemenea majorității celorlalți pe care i-a văzut în timp ce o urma pe Tina prin nelipsitul labirint al studioului de televiziune, era îmbrăcată cu blugi și cu o bluză albă.

— Intrați imediat după îngrijitorul de pudeli, a spus Tina și și-a privit ceasul. Ar trebui să fie pe la și douăzeci. Aici e cabina de machiaj.

Tina a invitat-o pe Maggie într-o încăpăre micuță cu scaune și oglinzi și cu o multitudine de pudre, pensule și poțiuni.

— Aici, draga mea, așa, a spus machiezuza, care s-a prezentat drept Charley. Durează mai puțin de un minut. Și a început să-i tamponeze și să-i pudreze fața lui Maggie. În sfârșit, mulțumită de rezultat, a spus: Treci pe aici când termini și te demachiez într-o clipită.

Maggie nu vedea o prea mare diferență, deși știa din experiența anterioară în televiziune că iluminatul din studio și camerele vor scoate în evidență nuanțele subtile.

— David o să țină interviul, a spus Tina după ce și-a consultat clipboardul în drum spre camera verde.

Maggie știa că acel David era David Hartford, partea masculină a perechii mixte care prezenta emisiunea. Femeia se numea Emma Larson, iar Maggie spera ca *ea* să fie cea care îi pune întrebările. Emma păruse întotdeauna înțelegătoare față de problemele femeilor, dar David Hartford, credea Maggie, avea un ton cinic și disprețuitor când îi punea întrebări unui om pasionat de ceva. De asemenea, era cunoscut ca fiind provocator. Totuși, la felul în care se simțea Maggie, era destul de dornică să fie provocată.

Ceilalți invitați așteptau în camera verde: doctorul James Bletchley, un bărbat sobru, cu barbă, de la spitalul local; agentul Kathy Proctor din departamentul responsabil cu violența domestică; și Michael Groves, un asistent social

cu un aspect cam neîngrijit. Maggie a realizat că ea era singura „victimă” din emisiune. Atunci așa să fie. Le putea spune cum este să fii victimă.

Au făcut cunoștință și apoi în cameră s-a așternut o liniște stânjenitoare, întreruptă doar de lătratul scurt al pudelului stârnit de intrarea producătorului, care venise să se asigure că era toată lumea prezentă. În restul perioadei de așteptare, Maggie a vorbit pentru scurt timp cu ceilalți invitați vrute și nevrute și a privit hărmălaia celor care se fâțâiau de colo-colo și-și strigau unii altora întrebări pe holurile de afară. Asemenea celui alt studio TV în care mai fusese, acesta părea și el să se afle într-o stare de haos permanent.

În încăperea era un monitor și au putut urmări începutul emisiunii, pălăvrăgeala relaxată dintre David și Emma și o recapitulare a principalelor evenimente locale ale zilei, inclusiv moartea unui respectat consilier, propunerea pentru un nou sens giratoriu în centrul orașului și un reportaj din cartierul Poplar despre „vecini de coșmar”. În timpul pauzei pentru reclame, după intervenția

îngrijitorului de pudeli, un lucrător de platou i-a pus pe fiecare la locul său pe fotolii și canapele, menite să creeze un aspect confortabil, intim, de living, completat cu un șemineu fals, le-a prins lavaliererele și a dispărut. David Hartford s-a așezat comod, într-o poziție din care îi vedea pe toți invitații fără să trebuiască să se miște prea mult și unde camerele aveau să-l surprindă în pozițiile sale cele mai avantajoase. Numărătoarea tăcută s-a terminat, David Hartford și-a îndreptat cravata, și-a luat zâmbetul cel mai frumos și au început. De aproape, a gândit Maggie, pielea lui David părea a fi din plastic roz și își imagina că la pipăit trebuie să fi fost ca o păpușă. De asemenea, părul lui era prea negru să fie natural.

Imediat ce David a început prezentarea subiectului, în locul zâmbetului și-a luat o expresie serioasă, preocupată, și mai întâi i s-a adresat lui Kathy, polițista, pentru o idee generală asupra numărului de plângeri legate de violența domestică pe care le primesc și cum le tratează. După aceea, i-a venit rândul asistentului social, Michael, să vorbească despre adăposturile pentru femei. Când

David i s-a adresat lui Maggie pentru prima oară, ea și-a simțit inima tremurându-i în piept. Era frumos în stilul prezentatorilor de emisiuni TV, dar avea ceva care o neliniștea. Nu părea interesat de problemele în sine, ci cum să facă întreaga situație să pară cât mai atractivă într-un fel dramatic iar punctul de interes maxim să fie el însuși. A presupus că așa era televiziunea în definitiv, făcea lucrurile să pară dramatice și prezentatorii arătoși, dar tot o tulbura.

A întrebat-o când și-a dat seama că era ceva în neregulă și ea a prezentat pe scurt detaliile, cerințele nerezonabile, izbucnirile de mânie, pedepsele mărunte și în sfârșit loviturile, până când Bill îi rupsese falca și doi dinți, iar ea a zăcut în spital vreme de două săptămâni.

Când Maggie a terminat, el i-a adresat următoarea întrebare de pe foaia sa:

— De ce n-ai plecat? Adică, tocmai ai spus că i-ai suportat abuzurile fizice... cât?... aproape doi ani? E evident că ești o femeie inteligentă și capabilă. De ce n-ai plecat pur și simplu?

În timp ce Maggie își căuta cuvintele pentru a

explica de ce nu a fost așa de simplu, asistentul social a intervenit și a arătat cât de ușor le era femeilor să fie prinse în ciclul violenței și cum adesea rușinea le împiedica să reacționeze. În sfârșit, Maggie și-a găsit glasul.

— Ai dreptate, i-a spus lui David. Aș fi putut pleca. După cum spui, sunt o femeie inteligentă și capabilă. Aveam o slujbă bună, prieteni buni, o familie care mă sprijinea. Presupun că în parte mă gândeam că avea să înceteze, că aveam să rezolvăm problema. Încă îmi iubeam soțul. Nu voiam să renunț cu ușurință la căsnicie. A făcut o pauză, dar văzând că ceilalți nu intervin, a adăugat: În plus, nici n-ar fi contat. Chiar și după ce am plecat, m-a găsit, m-a urmărit, m-a hărțuit, m-a agresat din nou. Chiar și după emiterea ordinului judecătoresc.

Acest lucru l-a făcut pe David să revină la polițistă și să vorbească despre ineficiența tribunalelor în a proteja femeile amenințate de abuzurile soților, iar Maggie a avut ocazia să analizeze ceea ce spusese. Nu se descurcase prea rău, a decis. Era cald de la lumina reflectoarelor

din studio și a simțit cum i se umezește fruntea de sudoare. Spera că nu avea să-i șteargă machiajul.

Apoi David i s-a adresat doctorului.

— Violența domestică este în mod special practică de către bărbați împotriva femeilor, dr. Bletchley? a întrebat el.

— Sunt câteva cazuri de soți abuzați fizic de soții – a spus doctorul –, dar relativ puține.

— Cred că statistica vă va spune, a intervenit Michael, că violența masculină împotriva femeilor o depășește cu mult pe cea a femeilor împotriva bărbaților, aproape suficient încât violența femeilor împotriva bărbaților să pară ne semnificativă. Ține de cultura noastră. Bărbații își urmăresc și-și ucid fostele parteneri, de exemplu, sau își ucid toată familia, ceea ce femeile nu fac.

— Dincolo de asta, a întrebat David după aceea, nu credeți uneori că poate o femeie reacționează exagerat și-i distruge viața unui bărbat? Odată făcute asemenea acuzații, ele sunt adesea foarte dificil de înlăturat, chiar dacă un tribunal îl declară nevinovat pe bărbat.

— Dar nu merită riscul – a intervenit Maggie – dacă le salvează pe cele care chiar au nevoie să fie salvate?

David a rânjit.

— Hm, asta e ca și când ai spune că ce contează dacă spânzuri câțiva nevinovați atâta timp cât îi prindem pe vinovați, nu?

— Nu și-a propus nimeni să spânzure oameni nevinovați, a subliniat Kathy.

— Dar, de exemplu, dacă un bărbat se răzbună ca urmare a unei provocări extreme, a insistat David, nu sunt șanse mai mari ca femeia să fie văzută drept victimă?

— Dar ea *este* victima, a spus Maggie.

— E ca și când ai spune că ea a cerut-o, a adăugat Michael. Ce fel de provocare justifică violența?

— Nu sunt și femei cărora le place să fie tratate cu duritate?

— Oh, nu fi absurd, a spus Michael. E ca și când ai sugera că femeile cer să fie violate prin felul în care se îmbracă.

— Dar există și masochiști, nu, doctore?

— Vorbești despre femeile cărora le place sexul practicat cu duritate, nu? a întrebat doctorul.

David a părut puțin jenat de caracterul direct al întrebării; evident, era obișnuit să pună întrebări, nu să răspundă, dar a dat din cap.

Dr. Bletchley și-a mângâiat barba înainte să dea un răspuns.

— Ca să răspund simplu la întrebarea dumitale, da, există și femei masochiste, la fel cum există și bărbați masochiști, dar trebuie să înțelegi că aceștia reprezintă un număr extrem de mic din societate, nu acea categorie care are legătură cu violența domestică.

Evident mulțumit că terminase cu direcția aceasta a interviului, David a trecut la următoarea întrebare adresată lui Maggie, formulând-o cu grijă.

— Ai fost de curând implicată într-un caz destul de celebru legat de abuzul domestic. Deși nu putem discuta direct din motive legale, ne poți spune ceva despre această situație?

Părea hămesit după un răspuns, a gândit Maggie.

— O femeie a avut încredere în mine, a spus.

Mi-a mărturisit că soțul ei abuza de ea. I-am oferit sfaturi, ajutor și sprijin pe cât de mult posibil.

— Dar nu l-ai denunțat autorităților.

— Nu era treaba mea s-o fac.

— Ce părere ai despre asta, agent Proctor?

— Are dreptate. Nu putem face nimic până nu denunțăm persoana direct implicată.

— Sau până când nu se ajunge într-un punct critic, cum s-a întâmplat în cazul acesta?

— Da. Adesea la acest nefericit rezultat ajung lucrurile.

— Vă mulțumesc foarte mult, a spus David, pregătit să pună capăt.

Maggie a realizat că spre final slăbise ritmul, că fusese abătută pe o altă cale, așa că s-a lansat, întrerupându-l, și a spus:

— Dacă aș mai putea adăuga un lucru, acela că victimele nu sunt întotdeauna tratate cu grija, respectul și blândețea pe care credem cu toții că o merită. În momentul de față, o tânără se află în închisoarea din Eastvale, o femeie care până azi-dimineață a fost în spital cu răni provocate de soțul ei week-end-ul trecut. De ce este persecutată

femeia în felul acesta?

— Ai vreun răspuns? a întrebat David.

Era vizibil enervat de întrerupere, dar entuziasmat de posibilitatea unei controverse.

— Cred că e din cauză că soțul ei a murit, a spus Maggie. Se crede că a ucis niște fete, dar el a murit și o fac pe ea să plătească. De-asta o iau pe ea în colimator. De-asta o iau în colimator pe Lucy.

— Vă mulțumesc foarte mult, a spus David, îndreptându-se spre cameră și afișându-și din nou zâmbetul. Aici încheiem...

S-a lăsat liniștea la terminarea emisiunii și tehnicienii le-au scos lavaliererele, după care polițista s-a dus la Maggie și i-a zis:

— Cred că a fost o idee foarte proastă să spui ceea ce ai spus acolo.

— Oh, las-o în pace, a intervenit Michael. E timpul să spună cineva ceva în privința asta.

Doctorul plecase deja, iar David și Emma nu se zăreau pe nicăieri.

— Vrei să bei ceva? a întrebat-o Michael pe Maggie când au plecat din studio după ce au fost

demachiați, dar ea a clătinat din cap.

Voia doar să ia un taxi spre casă și să intre în baia fierbinte cu o carte bună. Se putea să fie ultima perioadă de liniște și pace de care avea parte dacă cineva avea să reacționeze la ceea ce spusese în seara aceea. Nu credea că încălcase vreo lege. În definitiv, nu spusese că Terry era vinovat de crime, nici măcar nu pomenise numele lui, dar în același timp era sigură că poliția putea găsi ceva de care s-o acuze dacă voia. Părea să se priceapă la așa ceva. Și nu era exclus absolut deloc din partea lui Banks. S-o facă, a gândit ea. N-au decît să facă o martiră din ea.

— Ești sigură? Ceva rapid.

L-a privit pe Michael și și-a dat seama că tot ce voia era să scoată mai multe informații de la ea.

— Nu, a spus. Mulțumesc foarte mult pentru ofertă, dar nu. Mă duc acasă.

Sâmbătă dimineața, devreme, Banks a găsit haos în fața sediului Diviziei de Vest. Chiar și în spate, unde se afla intrarea dinspre parcare, reporterii și echipele de știri de la televiziuni, înarmate cu camere de luat vederi, se împingeau unii în alții și strigau întrebări legate de Lucy Payne. Banks a înjurat în sinea lui, a oprit CD-ul cu Dylan la jumătatea melodiei *Not Dark Yet* și a înaintat atent dar hotărât prin mulțime.

Înăuntru, lucrurile erau mai liniștite. Banks s-a strecurat în biroul său și a privit pe fereastră spre piață. Erau și alți reporteri, furgonetele posturilor de televiziune cu antene de satelit, de toate pentru toți. Cineva chiar trâncănise. Mai întâi, Banks a intrat în sala detectivilor, în căutare de răspunsuri. Agenții Jackman și Templeton erau la birourile lor, iar Annie Cabbot era aplecată deasupra sertarului de jos al fișetului, oferind o imagine deosebit de plăcută în blugii negri strâmți pe care îi purta, și-a spus Banks, și și-a amintit că în seara aceea aveau

întâlnire. Cină, un film și...

— Ce naiba se întâmplă acolo, afară? a întrebat către nimeni în mod special.

Annie și-a ridicat privirea.

— Nu știi?

— Ce să știu?

— N-ai văzut-o?

— Despre ce vorbești?

Kevin Templeton și Winsome Jackman au rămas cu capul în jos, lăsând lucrurile așa cum erau.

Annie și-a pus mâinile în șolduri.

— Aseară, la televizor.

— Eu eram în Withernsea, stăteam de vorbă cu un polițist la pensie despre Lucy Payne. Ce-am pierdut?

Annie a mers la biroul ei și s-a sprijinit cu șoldul de margine.

— Vecina, Maggie Forrest, a participat la o dezbatere televizată despre violența domestică.

— Rahat.

— Chiar așa. La final, ne-a acuzat că o persecutăm pe Lucy Payne pentru că nu ne putem răzbuna pe soțul ei și i-a anunțat pe toți

telespectatorii că Lucy este reținută aici.

— Julia Ford, a șoptit Banks.

— Cine?

— Avocata. Pun pariu că ea i-a spus lui Maggie unde o ținem pe Lucy. Hristoase, ce porcărie.

— Ah, apropo, a spus Annie cu un zâmbet. Comandantul Hartnell a sunat deja de două ori. A întrebat dacă poți să-l suni imediat ce vii.

Banks a pornit spre birou. Înainte să-l sune pe Phil Hartnell, a deschis fereastra cât de larg posibil și și-a aprins o țigară. Să le ia dracu' de reguli; se părea că avea să fie genul ăla de zi, și abia începuse. Banks ar fi trebuit să-și dea seama că Maggie Forrest este o sursă de probleme, că avertismentul lui ar putea-o împinge spre un comportament și mai nebunesc. Dar ce altceva putea face în privința ei? Se pare că nu mare lucru. Nu comisese nicio infracțiune și cu siguranță că nu avea să câștige nimic dacă se ducea și o muștra din nou. Totuși, dacă se întâmpla să o mai vadă, indiferent de motiv, avea să-i spună vreo două. Habar n-avea în ce se vârâse.

Când s-a calmat, s-a așezat la biroul său și s-a

întins după telefon, dar acesta a sunat înainte să apuce să ridice receptorul și să formeze numărul lui Hartnell.

— Alan? Sunt Stefan.

— Sper că ai vești bune pentru mine, Stefan, pentru că la cum se prezintă dimineața asta, chiar mi-ar trebui.

— Așa de rău e?

— Spre aia se îndreaptă.

— Atunci poate că asta o să te înveselească. Tocmai am primit analiza ADN-ului de la laborator.

— Și?

— Coincide. Terence Payne era Violatorul din Seacroft.

Banks a plesnit biroul.

— Excelent. Altceva?

— Doar aspecte minore. Băieții care verifică toate documentele și facturile luate din casă n-au găsit dovezi că lui Terence sau lui Lucy le-au fost prescrise somnifere și n-au găsit nici din cele ilegale.

— Exact cum mă gândeam.

— Dar au găsit un catalog de electronice de la un magazin din ăla care îți trimite materiale promoționale acasă când cumperi ceva de acolo.

— Ce-au cumpărat?

— În istoricul plăților cu cartea de credit nu apare nimic, dar o să mergem la compania respectivă și o să-i cerem cuiva să verifice vânzările, ca să vedem dacă au plătit cu banii jos. Și încă un lucru: erau niște urme pe podeaua pivniței, care la o investigație mai atentă par ca acelea pe care le-ar face un trepied. Am vorbit cu Luke, iar el nu a folosit trepied, așa că...

— Altcineva a folosit unul.

— Așa se pare.

— Atunci unde naiba este?

— Habar n-am.

— Bun, Stefan, mersi pentru veștile bune. Căutați în continuare.

— Așa o să facem.

Imediat ce a închis, Banks a format numărul lui Hartnell. A răspuns chiar el la al doilea apel.

— Comandantul Hartnell.

— Sunt Alan, a spus Banks. Am auzit că ați

Încercat să luați legătura cu mine.

— Ai văzut-o?

— Nu. Abia am aflat. E plin de jurnaliști.

— Ce surpriză. Ce femeie proastă. Care e situația cu Lucy Payne?

— Am vorbit ieri cu ea, n-am rezolvat nimic.

— Ceva probe în plus?

— Nu probe în sine.

Banks i-a spus despre potrivirea ADN-ului lui Payne cu al Violatorului din Seacroft, de posibilitatea ca o cameră video să fie ascunsă undeva pe proprietatea soților Payne, despre discuția cu George Woodward despre accesoriile satanice din Alderthorpe și cum fusese Kathleen Murray strangulată cu un laț.

— Asta nu înseamnă nimic, a spus Hartnell. Nu e în niciun caz o dovadă împotriva lui Lucy Payne. Pentru numele lui Dumnezeu, Alan, a fost victima unui abuz îngrozitor. Îmi aduc aminte de cazul Alderthorpe. Nu vrem să-l readucem în atenție. Gândește-te ce impresie lășăm dacă începem să sugerăm că și-a omorât verișoara când avea numai doisprezece ani.

— Mă gândeam să folosesc chestia asta ca s-o împing un pic de la spate, să vedem ce iese.

— Știi la fel de bine ca mine că sângele și fibrele nu sunt de ajuns, și în materie de dovezi e tot ce avem. Speculațiile astea despre trecutul ei n-or să facă decât să-i atragă mai multă simpatie din partea opiniei publice.

— Probabil că sunt la fel de mulți oameni revoltați de crime și care cred că poate a avut mai mult de-a face cu ele decât recunoaște.

— Poate, dar ei nu sunt nici pe departe la fel de zgomotoși ca cei care au sunat deja la Millgarth, crede-mă. Dă-i drumul, Alan.

— Bine, dar...

— Am prins criminalul și a murit. Dă-i drumul. N-o mai putem reține.

Banks și-a privit ceasul.

— Mai avem patru ore. Poate apare ceva.

— N-o să apară nimic nou în următoarele patru ore, crede-mă. Elibereaz-o.

— Ce-ar fi s-o supraveghem?

— E prea scump. Spune-i poliției locale să stea cu ochii pe ea, iar ei spune-i să stea prin

apropiere; poate vrem să mai discutăm cu ea.

— Dacă e vinovată, o să dispară.

— Dacă e vinovată, o să găsim dovezi și apoi o s-o găsim și pe ea.

— Lăsați-mă să mai încerc o dată.

Banks și-a ținut respirația cât timp Hartnell a tăcut la capătul celălalt.

— Bine. Mai vorbește o dată cu ea. Dacă nu mărturisește, dă-i drumul. Dar ai grijă. Nu vreau să fim acuzați că avem metode de interogare demne de Gestapo.

Banks a auzit o bătaie la ușă, a acoperit receptorul și a strigat:

— Intră.

Julia Ford a intrat și i-a zâmbit larg.

— Nu vă faceți griji în privința asta, domnule, i-a răspuns Banks lui Hartnell. Avocata ei o să fie prezentă permanent.

— E o adevărată grădină zoologică acolo, nu? a spus Julia Ford după ce Banks a pus receptorul în furcă.

Când a zâmbit, în jurul ochilor i-au apărut riduri fine. În dimineața aceasta purta un alt costum – gri,

cu o bluză de culoarea perlei –, dar era o vestimentație la fel de profesională. Avea părul strălucitor, de parcă tocmai ar fi ieșit din duș, și se machiase ușor, suficient cât să pară cu câțiva ani mai tânără.

— Da, a răspuns Banks. Se pare că cineva a spus întregii prese britanice unde se află Lucy.

— Îi dați drumul?

— Curând. Mai întâi vreau să mai stau o dată de vorbă cu ea.

Julia a oftat și i-a deschis ușa.

— Mă rog, hai să mai facem o încercare.

•

Hull și zona de dincolo de acesta erau părți din Yorkshire pe care Jenny abia dacă le cunoștea. Pe harta ei apărea un sătuc pe nume Kilnsea chiar în sudul porțiunii de pământ prin care Humber se unea cu Marea Nordului, chiar înainte de o fâșie îngustă numită Spurn Head²⁶, desemnată litoral protejat, care avansa spre mare precum degetul încovoiat și veșted al unei vrăjitoare. Locul părea așa de pustiu încât Jenny s-a cutremurat numai privind harta, și și-a închipuit că tot ce avea să

găsească aici era vântul rece neobosit și ceața fină, sărată și înțepătoare.

Oare se numea Spurn Head pentru că o femeie fusese vreodată abandonată aici, s-a întrebat ea, iar fantoma acesteia rătăcea pe nisip, tânguindu-se noaptea, sau pentru că „Spurn” vine de fapt de la „spermă”, iar locul seamăna un pic cu un jet de spermă care înaintează șerpuit spre mare? Probabil că era ceva mult mai prozaic, cum era cazul cuvântului „peninsulă” în limba vikingilor. Jenny se întreba dacă cineva călca pe acolo vreodată. Poate amatorii de păsărele; aceștia erau destul de nebuni încât să meargă oriunde în căutarea sfioasei pitulici galbene, pestrițe sau a altei creaturi de felul acesta. Nu păreau să fie stațiuni turistice în regiune, cu excepția poate a stațiunii Withernsea, unde fusese Banks ieri. Toate locurile de interes erau mai spre nord, Bridlington, Filey, Scarborough, Whitby, până la Saltburn și Redcar, în Teeside.

Era o zi frumoasă, bătea vântul dar era soare și doar ocazional trecea pe cer un nor alb. Nu era tocmai cald, categoric aveai nevoie de o jachetă

subțire, dar nici frig nu era. Mașina lui Jenny părea să fie singura de pe drumul de dincolo de Patrington, unde s-a oprit pentru scurt timp să bea o ceașcă de cafea și să privească biserica St. Patrick, care era vestită ca fiind una dintre cele mai frumoase biserici din zona rurală a Angliei.

Era un ținut pustiu, cel mai adesea dominat de terenuri agricole întinse, câmpuri înverzite, presărate ici-colo cu galbenul aprins al rapiței. Satele pe care le-a străbătut nu erau nimic mai mult decât o aglomerare jalnică de bungalow-uri și câte un șir de case din cărămidă roșie. Curând, a apărut la orizont peisajul suprarealist al Terminalului de gaz natural din Marea Nordului, cu conductele metalice diforme și cu depozitele, și Jenny a pornit pe coastă spre Alderthorpe.

Se gândise destul de mult la Banks în timpul călătoriei și ajunsese la concluzia că nu era fericit. Nu cunoștea motivul. În afară de sarcina Sandrei, care era evident că îl supăra din mai multe pricini, avea o mulțime de motive să fie mulțumit. În primul rând că profesional era pe drumul cel bun și avea o iubită atrăgătoare. Cel puțin așa

presupunea, că Annie era atrăgătoare.

Dar poate că ea îl făcea nefericit pe Banks? Nu păruse niciodată destul de sigur de relația lor când îl întrebase Jenny. Presupusese că acest lucru se datora capacității lui înnăscute de a fi evaziv când venea vorba de chestiuni personale, de suflet, cum procedau toți bărbații, dar poate că era cu adevărat confuz.

Nu că putea face ea ceva în această privință. Și-a amintit cât de dezamăgită fusese cu un an în urmă când Banks acceptase invitația ei la cină, dar nu venise și nici nu telefonase. Jenny așteptase, îmbrăcată în hainele ei de mătase cele mai seducătoare și având la cuptor rață cu portocale, pregătită să-și asume din nou un risc, și așteptase și tot așteptase. Într-un târziu, el telefonase. Avusese un caz cu o luare de ostatici. Era o scuză foarte bună, dar nu o scutise de sentimentul de dezamăgire și că pierduse ceva. De atunci, fuseseră mai circumspecți unul cu celălalt, nedorind niciunul dintre ei să facă vreun aranjament, ca să nu se aleagă praful de el, dar Banks încă o făcea să freamăte și, recunoștea ea

față de sine, încă îl dorea.

Peisajul monoton, pustiu se întindea la nesfârșit. Cum Dumnezeu putea trăi cineva într-un loc așa de rupt de lume? s-a întrebat Jenny. A văzut indicatorul ce arăta în direcția est – ALDERTHORPE 1 KM – și a pornit pe drumul îngust, nepavat, sperând că nu avea să vină nimeni din sensul opus. Totuși, era atâta pustietate la orizont, abia dacă se zărea un copac, încât putea vedea cu ușurință, de la distanță, dacă venea ceva.

Kilometrul acela a părut să dureze o veșnicie, cum se întâmplă adesea cu distanțele scurte pe drumurile de țară. Apoi a văzut în față un pâlc de case și pe fereastra deschisă intra mirosul de mare, deși încă nu o vedea. Când a virat la stânga pe o stradă pavată, cu bungalow-uri pe o parte și cu case din cărămidă roșie înșiruite pe cealaltă, a realizat că aici trebuia să fie Alderthorpe. A văzut un mic oficiu poștal care funcționa și ca magazin universal, cu un suport pentru ziare ce fluturau în adierea vântului, un aprozar și o măcelărie, o biserică evanghelică scundă și un pub cu un aspect jalnic numit Lord Nelson, și nimic mai mult.

Jenny a oprit în spatele unui Citroën albastru din fața oficiului poștal și, când a ieșit din mașină, i s-a părut că vede perdele mișcându-se pe partea cealaltă a drumului, că simte ochi iscoditori în spate în timp ce deschidea ușa de la biroul poștal. *Nimeni nu vine pe-aici*, și-a imaginat că se gândesc oamenii. *Ce-o vrea?* Jenny se simțea de parcă ar fi pășit într-o poveste cu sate pierdute, într-un loc din acela uitat de vreme, și avea un sentiment illogic că, intrând aici, se pierduse și ea și că nimeni nu-și mai aducea aminte de ea în lumea reală. Prostuo, și-a spus, dar s-a cutremurat, deși nu era frig.

S-a auzit clopoțelul deasupra capului ei și s-a trezit că se află în genul acela de prăvălie despre care nu credea că mai există de dinainte să se nască ea, în care borcanele cu bomboane de orz se aflau cot la cot cu șireturile și remediile miraculoase, așezate pe rafturi înalte, iar pe un suport se aflau felicitări, alături de cuie de jumătate de țol și cutii cu lapte condensat. Mirosea a mușchi dar și a fructe, de la jeleuri, s-a gândit Jenny, iar lumina care se filtra înăuntru de pe

stradă era slabă și arunca fâșii de umbră pe tejghea. Era un ghișeu de oficiu poștal, iar femeia care stătea în fața lui, într-o haină maro jerpelită, s-a întors și a privit-o pe Jenny când a intrat. Oficianta a privit și ea pe după clientă și și-a aranjat ochelarii. Era limpede că pălăvrăgeau și nu erau încântate de întrerupere.

— Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat oficianta poștală.

— Mi-ați putea spune unde se află casele familiilor Murray și Godwin? a întrebat Jenny.

— De ce-ați vrea să aflați așa ceva?

— Mă interesează profesional.

— Sunteți reporteră, așa-i?

— De fapt, nu. Sunt psiholog criminalist.

Acest lucru a oprit-o brusc pe femeie.

— Trebuie să ajungeți pe Spurn Lane. Pe partea cealaltă a străzii și mai jos, spre mare. Ultimele două case lipite. N-aveți cum să le ratați. N-a mai locuit nimeni acolo de ani de zile.

— Știți dacă mai locuiește pe aici vreunul dintre copii?

— Nu l-am mai zărit pe niciunul dintre ei de

când cu întâmplarea aia.

— Și profesoara, Maureen Nesbitt?

— Stă în Easington. Aici nu e nicio școală.

— Vă mulțumesc mult.

Pe când pleca, a auzit-o pe clientă întrebând:

— Psiholog criminalist? Ce naiba mai e și asta?

— Turistă, a mormăit indiferentă oficianta. O hienă, ca toți ceilalți. Mă rog, ce spuneai de soțul lui Mary Wallace...?

Jenny s-a întrebat cum avea să reacționeze când presa avea să dea buzna aici în masă, ceea ce cu siguranță urma să se petreacă nu peste mult timp. Nu se întâmplă prea des ca un loc precum Alderthorpe să ajungă celebru mai mult de o dată în existența sa.

A traversat High Street, având încă sentimentul că este urmărită, și a găsit aleea nepavată ce ducea spre est, spre Marea Nordului. Deși era răcoare, cerul lipsit de nori era de un albastru așa de pătrunzător încât și-a pus ochelarii de soare și și-a amintit cu furie de ziua în care îi cumpărase pe cheiul din Santa Monica alături de Randy, nemernicul și fustangiul ăla.

Erau cinci-șase bungalow-uri de fiecare parte a lui Spurn Lane aproape de High Street, dar pe o distanță de aproape cincizeci de metri era doar pământ uscat. Dincolo de el, la vreo alți cincizeci de metri, Jenny a văzut două case mizerabile din cărămidă lipite una de alta. Era limpede că erau izolate de sat, care era deja și el destul de izolat. Își imagina că, odată ce reporterii și camerele televiziunilor plecaseră cu zece ani în urmă, liniștea, singurătatea și durerea trebuie să fi fost devastatoare pentru comunitate, și că fuseseră adresate întrebări și lansate acuzații. Chiar și locuitorilor din zona Dealului, care se afla într-un oraș mare și modern, avea să le fie greu să înțeleagă ce se petrecea acolo de ani de zile, și mulți dintre ei vor avea nevoie de consiliere. Jenny putea doar să-și închipuie ce trebuie să fi gândit oamenii din Alderthorpe despre consiliere.

În timp ce se apropia de case, a devenit din ce în ce mai conștientă de mirosul de sare al brizei mării și a realizat că aceasta se afla acolo, la numai câțiva metri dincolo de dunele joase și de arenaria. Satele înșirate de-a lungul coastei

dispăruseră în mare, așa citise Jenny. Litoralul nisipos se modifica permanent și poate că peste zece sau douăzeci de ani, Alderthorpe avea să dispară și el sub ape. Era un gând care îți dădea fiori.

Casele erau ireparabile. Acoperișurile se teșiseră, iar ferestrele sparte și ușile erau acoperite cu scânduri. Ici-colo, oamenii scriseseră cu graffiti: PUTREZIȚI ÎN IAD, REINTRODUCEȚI PEDEAPSA CU SPÂNZURĂTOAREA, și mesajul simplu și emoționant: KATHLEEN, NU VOM UITA. În mod straniu, Jenny s-a simțit mișcată în timp ce stătea și privea.

Grădinile erau năpădite de buruieni și lăstăriș, dar a reușit să-și facă drum prin tufărișul încâlcit aflat cel mai aproape de clădiri. Nu era mare lucru de văzut, iar ușile fuseseră așa de bine acoperite cu scânduri încât n-ar fi putut intra nici dacă ar fi vrut. Acolo, și-a spus ea, Lucy Payne și alți șase copii fuseseră terorizați, violați, umiliți, chinuiți și torturați Dumnezeu știe câți ani, înainte ca moartea unuia dintre ei, a lui Kathleen Murray, să le aducă

autoritățile la ușă. Acum locul cu pricina era doar o ruină tăcută. Jenny se simțea ca o impostoare în timp ce stătea acolo, așa cum se simțise și în pivnița de pe Deal. Ce-ar fi putut face sau spune pentru a da un sens ororilor care se petrecuseră aici? Știința ei, asemenea tuturor celorlalte lucruri, era nelalocul ei.

Cu toate acestea, a stat acolo un răstimp, apoi a înconjurat clădirile și a remarcat că grădinile din spate erau și mai năpădite de ierburi decât partea din față. O sârmă de rufe era atârnată între doi stâlpi ruginiți în una dintre grădini.

În timp ce se pregătea să plece, Jenny a fost cât pe ce să se împiedice de ceva din tufăriș. La început, s-a gândit că e o rădăcină, dar când s-a aplecat și a dat într-o parte frunzele și crenguțele, a văzut un ursuleț de jucărie. Părea așa de ciufulit încât putea să fi stat acolo ani de zile, poate chiar îi aparținuse unuia dintre Cei șapte din Alderthorpe, deși Jenny se îndoia. Poliția sau serviciile sociale trebuie să fi luat totul de felul acesta, așa că probabil că fusese lăsat acolo mai târziu, ca un tribut, de către un copil din partea

locului. Când l-a ridicat, i s-a părut ud leoarcă, și un gândăcel a ieșit dintr-o ruptură de pe spate și i-a urcat pe mână. Jenny a icnit tare, a dat drumul ursulețului și a pornit iar iute spre sat. Voise să bată la câteva uși și să întrebe despre familiile Godwin și Murray, dar Alderthorpe o speriasse așa de tare încât a decis ca în loc de asta să pornească spre Easington, ca să stea de vorbă cu Maureen Nesbitt.

•

— Bun, Lucy. Începem?

Banks a pornit casetofoanele și le-a verificat. De data aceasta se aflau într-o cameră de interogatoriu puțin mai mare și mai salubră. În afară de Lucy și de Julia Ford, Banks o invitase și pe agentul Jackman, deși nu era cazul ei, în principal pentru a afla după aceea ce impresie are despre Lucy.

— Presupun, a spus Lucy pe un ton resemnat, ursuză.

Lui Banks i se părea obosită și zguduită după noaptea petrecută în celulă, deși zona celulelor era cea mai modernă din secție. Ofițerul de serviciu a

spus că ceruse să-i fie lăsată lumina aprinsă toată noaptea, așa că nu se poate să fi dormit prea mult.

— Sper că te-ai simțit confortabil azi-noapte, a spus el.

— Ce-ți pasă ție?

— Nu mi-am propus să-ți produc disconfort, Lucy.

— Nu-ți face griji din cauza mea, sunt bine.

Julia Ford și-a lovit ceasul.

— Am putea continua, inspectore Banks?

Banks a făcut o pauză, apoi a privit-o pe Lucy.

— Haide să mai vorbim un pic despre trecutul tău.

— Ce legătură are? a intervenit Julia.

— Dacă îmi permiți să pun întrebările, s-ar putea să afli.

— Dacă îmi tulbură clienta...

— *Îți tulbură clienta!* Părinții a cinci fete sunt mai mult decât tulburați.

— E irelevant, a spus Julia. Nu are nicio legătură cu Lucy.

Banks a ignorat-o pe avocată și i s-a adresat din nou lui Lucy, care nu părea interesată de discuție.

— Vrei să-mi descrii pivnița din Alderthorpe, Lucy?

— Pivnița?

— Da. Nu-ți amintești de ea?

— Era o pivniță oarecare, a spus Lucy. Întunecoasă și rece.

— Mai era și altceva acolo?

— Nu știu. Ce anume?

— Lumânări negre, tămâie, vreo pentagramă, robe. Nu se dansa și se cânta mult acolo, Lucy?

Lucy a închis ochii.

— Nu-mi aduc aminte. Cea de acolo nu eram eu, era Linda.

— Haide, Lucy. Poți mai mult de-atât. De ce de câte ori ajungem la un lucru despre care nu vrei să vorbești întotdeauna îți pierzi memoria?

— Inspectore, a spus Julia Ford. Nu uita că suferă de amnezie retrogradă cauzată de un șoc posttraumatic.

— Da, da, îmi amintesc. Impresionante cuvinte. Banks i s-a adresat din nou lui Lucy. Nu-ți aduci aminte să fi intrat în pivniță în Deal și nu-ți amintești de dansatul și cântatul din pivnița din

Alderthorpe. Îți amintești de cușcă?

Lucy a părut să se retragă în sine.

— Îți amintești? a insistat Banks. Vechiul adăpost Morrison.

— Mi-l amintesc, a șoptit Lucy. Acolo ne băgau când nu eram cuminți.

— În ce fel nu erați cuminți, Lucy?

— Nu înțeleg.

— De ce erați în cușcă atunci când a venit poliția, tu și Tom? Ce făcuserăți de ați ajuns acolo?

— Nu știu. Nu era niciodată mare lucru. Nu trebuia să faci prea multe. Dacă nu-ți curățai farfuria, nu că ar fi fost vreodată prea mult de curățat, sau dacă răspundeai obraznic sau refuzai când... când voiau... Era simplu să ajungi în cușcă.

— Îți amintești de Kathleen Murray?

— Îmi amintesc de Kathleen. Era verișoara mea.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Au omorât-o.

— Cine?

— Oamenii mari.

— De ce au omorât-o?

— Nu știu. Pur și simplu au... a murit pur și simplu...

— Ei au spus că fratele tău Tom a omorât-o.

— Asta e o prostie. Tom n-ar omorî pe nimeni. Tom e blând.

— Îți aduci aminte cum s-a întâmplat?

— Nu eram de față. Pur și simplu într-o zi ne-au spus despre Kathleen că plecase și că nu avea să se mai întoarcă. Știam că a murit.

— De unde știai?

— Pur și simplu știam. Plângea tot timpul, a spus că avea să-i pârască. Întotdeauna ne spuneau că ne omoară dacă aveau impresia că o să-i pârâm.

— Kathleen a fost strangulată, Lucy.

— Da?

— Da. Exact ca fetele pe care le-am găsit în pivnița ta. Cu un laț. Mai știi, fibrele alea galbene pe care le-am găsit pe sub unghiile tale împreună cu sângele lui Kimberley.

— Unde bați, inspectore? a întrebat Julia Ford.

— Sunt multe similarități între crime, atâta tot.

— Dar ucigașii lui Kathleen Murray sunt în

închisoare, a spus Julia. Nu are nicio legătură cu Lucy.

— A fost implicată.

— A fost victimă.

— Tu întotdeauna ești victimă, nu, Lucy?

Victima care nu-și amintește. Cum e?

— De-ajuns, a spus Julia.

— Îngrozitor, a spus Lucy cu un glas slab.

— Poftim?

— Ai întrebat cum e să fii victimă și să nu-ți amintești nimic. E îngrozitor. Ca și când aș fi goală pe dinăuntru, pierdută, nu am niciun fel de control, nu contez. Nici măcar nu-mi amintesc de lucrurile *rele* care mi s-au întâmplat.

— Te mai întreb o dată, Lucy: ți-ai ajutat vreodată soțul să răpească vreo fată?

— Nu.

— I-ai făcut vreodată vreun rău vreuneia dintre fetele pe care le-a adus acasă?

— N-am știut de ele până săptămâna trecută.

— De ce te-ai trezit și te-ai dus în pivniță chiar în noaptea aceea? De ce nu în oricare altă ocazie când soțul tău „distră” o fată în pivnița casei tale?

— Până atunci n-am auzit nimic. Probabil că m-a drogat.

— Nu am găsit somnifere când ți-am percheziționat casa și niciunul dintre voi nu are rețetă pentru așa ceva.

— Probabil că le-a luat ilegal. Trebuie să i se fi terminat. De-asta m-am trezit.

— De unde le putea lua?

— Din școală. Sunt toate felurile de droguri în școli.

— Lucy, când l-ai cunoscut pe soțul tău știai că e violator?

— Poftim?

— Ai auzit. Banks a deschis dosarul în fața lui. După calculele noastre, deja violase patru femei de care știm noi înainte să te întâlnească la pubul din Seacroft. Terence Payne era Violatorul din Seacroft. ADN-ul lui coincide cu urmele lăsate asupra victimelor.

— Eu... eu...

— Nu știi ce să spui?

— Nu.

— Cum l-ai cunoscut, Lucy? Niciuna dintre

prietenele tale nu-și amintește să te fi văzut vorbind cu el în pub în noaptea aia.

— Ți-am spus. Eram în drum spre ieșire. Era un pub mare, cu multe camere. Am mers în alt bar.

— De ce ai fi fost tu altfel, Lucy?

— Nu știu ce vrei să spui.

— De ce nu te-a urmărit pe stradă și nu te-a violat cum a făcut cu celelalte?

— Nu știu. De unde să știu eu?

— Dar trebuie să recunoști că e ciudat, nu?

— Ți-am spus, nu știu. Mă plăcea. Mă iubea.

— Și totuși a continuat să violeze alte fete după ce te-a cunoscut pe tine. Banks și-a consultat din nou dosarul. Cel puțin de încă două ori, conform datelor noastre. Și sunt numai cele care au denunțat. Știi, unele femei nu denunță fapta. Sunt prea supărate sau prea rușinate. Înțelegi, se consideră singurele vinovate.

Banks s-a gândit la Annie Cabbot și prin ce trecuse ea acum mai bine de doi ani.

— Ce legătură are asta cu mine?

— De ce nu te-a violat?

Lucy i-a aruncat o privire de nepătruns.

— Poate că m-a violat.

— Nu fi absurdă. Niciunei femei nu-i place să fie violată, și cu siguranță că nu are să se mai și mărite cu violatorul.

— Ai fi surprins să afli cu ce te poți obișnui dacă nu ai de ales.

— Cum adică nu ai de ales?

— Ce spuneam.

— A fost alegerea ta să te măriți cu Terry, nu? Nu te-a obligat nimeni.

— Nu la asta m-am referit.

— Atunci la ce te-ai referit?

— Nu contează.

— Haide.

— Nu contează.

Banks și-a răsfoit paginile.

— Ce e, Lucy? Ți-a povestit ce-a făcut? Te-a excitat? A recunoscut un spirit înrudit? Tovarăși de fărădelegi?

Julia Ford a sărit în picioare.

— *De-ajuns*, inspectore. Încă o observație de felul ăsta și interogatoriul se sfârșește și te și reclam.

Banks și-a trecut mâna prin părul tuns scurt. Și-l simțea țepos.

Winsome a preluat interogatoriul.

— Te-a violat, Lucy? a întrebat cu accentul ei cântat, jamaican. Te-a violat soțul tău?

Lucy s-a întors s-o privească pe Winsome și lui Banks i se părea că își făcea socoteala cum să abordeze acest nou factor din ecuație.

— Sigur că nu. Nu m-aș fi căsătorit niciodată cu un violator.

— Deci n-ai știu despre el?

— Sigur că nu.

— N-ai aflat *nimic* ciudat despre Terry? Mă rog, eu nu l-am cunoscut, dar mie mi se pare că sunt destule motive de îngrijorare.

— Știa să fie foarte fermecător.

— Nu a făcut sau nu a spus *nimic* care să-ți trezească bănuieli în tot timpul cât ați fost împreună?

— Nu.

— Dar, cine știe cum, până la urmă te-ai căsătorit cu un bărbat care nu era numai violator, dar și răpea și ucidea fete. Cum poți explica asta,

Lucy? Trebuie să recunoști că este teribil de neobișnuit, greu de crezut.

— N-am ce face în privința asta. Și nu pot explica. Așa s-a întâmplat pur și simplu.

— Îi plăceau jocurile, jocurile sexuale?

— Ca de exemplu?

— Îi plăcea să te lege? Îi plăcea să *simuleze* că te violează?

— Nu făcea nimic de felul ăsta.

Winsome i-a făcut lui Banks un semn să preia el, iar privirea ei oglindea sentimentele lui; nu rezolvau nimic, și probabil că Lucy Payne mințea.

— Unde este camera video? a întrebat Banks.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Am descoperit probe în pivniță. A fost instalată o cameră video la capătul patului. Cred că vă plăcea să filmați ceea ce le făceați fetelor.

— Eu nu le-am făcut nimic. V-am spus, n-am coborât în pivniță, poate doar de data aia. Nu știu nimic de nicio cameră video.

— Nu ți-ai văzut niciodată soțul cu o cameră?

— Nu.

— Nu ți-a pus niciodată nicio casetă video?

— Numai din cele închiriate sau împrumutate.

— Credem că știm de unde a cumpărat camera video, Lucy. Putem verifica.

— Chiar vă rog. N-am văzut niciodată vreuna, n-am aflat niciodată de vreun asemenea lucru.

Banks a făcut o pauză și a schimbat tactica.

— Ai spus că nu jucai jocuri sexuale, Lucy, atunci ce te-a determinat să te gătești și să faci prostituție? a întrebat Banks.

— Poftim?

— Nu-ți amintești?

— Ba da, dar n-a fost așa. Adică n-am... N-am stat pe stradă sau ceva de genul. Cine ți-a spus asta?

— Nu contează. Ai acostat un bărbat într-un bar ca să faci sex cu el?

— Și dacă am făcut-o? A fost doar o poznă, o provocare.

— Deci îți plăceau jocurile, de fapt.

— Asta a fost înainte să-l cunosc pe Terry.

— Și așa devine acceptabil?

— Nu spun asta. A fost doar o glumă, nimic mai mult.

— Ce s-a întâmplat?

Lucy a zâmbit cu șiretenie.

— Ce se întâmpla destul de des dacă mă lăsam acostată într-un bar. Numai că de data asta am primit două sute de lire. După cum am mai spus, a fost o glumă, atâta tot. O să mă arestezi pentru prostituție?

— Ce mai glumă, a spus Banks.

Julia Ford părea un pic nedumerită de acest schimb de cuvinte, dar nu a spus nimic.

Banks știa că tot nu rezolvau nimic. Hartnell avea dreptate, nu aveau dovezi împotriva lui Lucy dincolo de ciudățenia extremă a relației ei cu Payne și de micile pete de sânge și fibre de sfoară. Poate că răspunsurile ei nu erau prea logice, dar dacă nu recunoștea că fusese complicea soțului ei în comiterea crimelor, era curată ca lacrima. A privit-o din nou. Vânățiile îi trecuseră aproape și părea destul de inocentă și adorabilă cu pielea ei albă și cu părul lung și negru, aproape ca o Madonă. Singurul lucru care îl făcea pe Banks să creadă în continuare că de fapt se întâmplase ceva mai mult decât ar fi vrut ea vreodată să recunoască

erau ochii ei negri, meditativi, de nepătruns. Avea impresia că, dacă priveai prea mult timp în niște ochi ca aceia, înnebuneai. Dar asta nu era o dovadă, ci doar o imaginație excesiv de bogată. Dintr-odată se săturase. Surprinzându-le pe toate trei, s-a ridicat așa de brusc în picioare încât aproape că a răsturnat scaunul și a spus:

— Poți să pleci, Lucy. Dar nu te duce prea departe.

Și apoi a ieșit repede din camera de interogatoriu.

•

Easington reprezenta o schimbare binevenită după Alderthorpe, gândea Jenny în timp ce-și parca mașina în apropierea pubului din centrul satului. Deși și acesta era aproape la fel de izolat de civilizație, cel puțin părea conectat, părea să facă parte din lume într-un fel neîntâlnit în Alderthorpe.

Jenny a aflat destul de ușor adresa lui Maureen Nesbitt de la barmaniță și curând s-a trezit pe treptele acesteia, având în fața ei o femeie bănuitoare cu părul lung și alb prins la spate cu o

fundă albastră, cu un cardigan cafeniu și pantaloni negri, puțin cam strâmți pentru o persoană cu șolduri și coapse așa de mari.

— Cine sunteți? Ce doriți?

— Sunt psiholog, a spus Jenny. Vreau să discut cu dumneavoastră despre cele petrecute în Alderthorpe.

Maureen Nesbitt a privit în susul și-n josul străzii, apoi din nou pe Jenny.

— Sunteți sigură că nu sunteți reporteră?

— Nu sunt reporteră.

— Pentru că atunci când s-a întâmplat, nu-mi mai dădeau pace, dar nu le-am spus nimic. Niște hiene.

Și-a strâns cardiganul mai tare pe piept.

— Nu sunt reporteră, a repetat Jenny și și-a afundat mâna în geantă după vreun document de identitate.

Tot ce a putut scoate a fost cardul de acces la biblioteca universității. Cel puțin acolo apărea ca dr. Fuller și ca membru al personalului. Maureen a privit cardul, vădit nemulțumită că nu avea și fotografie, dar apoi a invitat-o în sfârșit pe Jenny

înăuntru. Odată ce a intrat, atitudinea i s-a schimbat complet, din cea de mare inchișitor în cea de gazdă binevoitoare, și a insistat să facă niște ceai proaspăt. Camera de zi era mică dar confortabilă, cu numai vreo câteva fotolii, o oglindă deasupra șemineului și o vitrină plină de vase frumoase de cristal. Lângă unul dintre fotolii se afla o măsuță și pe ea era un exemplar broșat din *Marile speranțe* lângă o ceașcă pe jumătate plină cu ceai cu lapte. Jenny s-a așezat pe celălalt fotoliu.

Când Maureen a venit cu tava, inclusiv cu o farfurie cu biscuiți digestivi, a spus:

— Îmi cer scuze pentru purtarea mea de mai devreme. Atât că de-a lungul anilor am fost nevoită să învăț din propria experiență. Știți, puțină notorietate îți poate schimba viața.

— Încă mai predați?

— Nu. M-am pensionat acum trei ani. A lovit ușor în cartea broșată. Mi-am promis că atunci când am să ies la pensie am să recitesc toți clasicii mei preferați. S-a așezat. Haideți să lăsăm puțin ceaiul să se așeze, da? Presupun că ați venit în

legătură cu Lucy Payne.

— Știți?

— Am încercat să țin legătura cu toți de-a lungul anilor. Știu că Lucy, Linda cum se numea pe vremea aceea, a locuit cu un cuplu pe nume Liversedge aproape de Hull, apoi și-a luat o slujbă la o bancă și s-a dus să locuiască în Leeds, unde s-a căsătorit cu Terence Payne. Ultima oară am auzit de ea la prânz, că poliția i-a dat drumul din lipsă de probe.

Nici măcar Jenny nu auzise încă de asta, dar nu ascultase știrile în ziua aceea.

— De unde știți toate astea? a întrebat.

— Sora mea lucrează la serviciile sociale din Hull. Să nu spuneți, da?

— Promit.

— Și deci ce vreți să știți?

— Ce impresie v-a lăsat Lucy?

— Era o fată deșteaptă. Foarte deșteaptă. Dar se plictisea repede, își pierdea rapid concentrarea. Era încăpățânată și odată ce-și punea mintea, nu o puteai urni. Desigur, trebuie să nu uitați că în momentul arestării plecase la școala generală

locală. Eu predam doar la primară. A fost la noi numai până la unsprezece ani.

— Dar ceilalți mai erau acolo?

— Da. Toți. Nu prea ai de ales în materie de școli locale.

— Presupun că așa e. Vă mai amintiți ceva în legătură cu Lucy?

— Nu prea.

— Avea prieteni apropiați în afara familiei?

— Nu, niciunul dintre ei. Țăsta era unul din lucrurile ciudate. Erau un grup misterios și uneori când îi vedeai împreună îți dădeau fiori, de parcă ar fi avut o limbă proprie și treburile lor despre care tu nu știai nimic. Ați citit vreodată ceva de John Wyndham?

— Nu.

— Ar trebui. E destul de bun. Vreau să spun, pentru un scriitor de literatură SF. Că vă vine să credeți sau nu, îmi încurajam elevii să citească tot ce le plăcea, atâta timp cât citeau. În orice caz, Wyndham a scris o carte intitulată *The Midwich Cuckoos*, despre un grup de copii ciudați ai căror părinți erau extraterestri, într-un sat care nu știa

nimic despre ei.

— Îmi pare oarecum cunoscut, a spus Jenny.

— Poate ați văzut filmul? Se numea *Orașul celor condamnați*.

— Asta e, a spus Jenny. E cel în care profesorul a pus o bombă ca să-i omoare pe copii și a trebuit să se concentreze asupra unui zid din cărămidă ca ei să nu-i poată citi gândurile?

— Da. Ei bine, nu era tocmai așa cu copiii soților Godwin și Murray, dar același sentiment ți-l lăsau, după felul în care te priveau și așteptau pe coridor până treceai înainte să mai spună ceva. Și întotdeauna păreau să vorbească în șoaptă. Îmi aduc aminte că Linda a fost supărată când a trebuit să plece și să meargă la școala generală înaintea celorlalți, dar înțeleg de la profesoara ei că s-a obișnuit repede. Are o personalitate puternică fata asta, în ciuda a ceea ce i s-a întâmplat, și e adaptabilă.

— A arătat preocupări neobișnuite?

— Cum adică?

— Ceva morbid în mod deosebit. Moarte? Mutilare?

— Din câte am observat eu, nu. Era... cum să spun eu... o fată cu o dezvoltare rapidă și destul de conștientă de sexualitatea ei pentru cineva de vârsta ei. În general, fetele își încep pubertatea pe la doisprezece ani, dar ea trecuse de prepubertate la unsprezece ani. De exemplu, i se dezvoltau sânii.

— Era activă sexual?

— Nu. Mă rog, acum știm că acasă era abuzată sexual. Dar răspunsul este nu, nu în felul în care sugerați. Pur și simplu era conștientă de sexualitatea ei. Oamenii remarcău asta la ea și nu-i plăcea să facă pe cocheta.

— Înțeleg. Jenny a notat ceva. Absența lui Kathleen v-a făcut să luați legătura cu autoritățile?

— Da. Maureen și-a mutat privirea spre fereastră, dar nu părea să admire peisajul. N-a fost momentul meu cel mai inspirat, a spus și s-a aplecat să toarne ceaiul. Doriți lapte și zahăr?

— Da, vă rog. Mulțumesc. De ce?

— Ar fi trebuit să fac ceva mai devreme, nu? Nu era prima oară când aveam bănuieli că ceva nu era deloc în regulă în casele alea. Deși nu am văzut

niciodată vreo vânătaie sau vreun semn exterior evident că erau abuzați, copiii păreau adesea subnutriți și timizi. Uneori, și știu că este îngrozitor, miroseau urât, de parcă nu s-ar fi spălat de zile întregi. Alți copii se fereau de ei. Tresăreau dacă îi atingeai, indiferent cât de delicat o făceai. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Ce-ați făcut?

— Păi, am vorbit cu ceilalți profesori și am fost de acord cu toții că era ceva ciudat în comportamentul copiilor. S-a dovedit că cei de la serviciile sociale aveau și ei bănuielile lor. Mai fuseseră o dată la ei acasă, dar nu reușiseră să treacă de ușa de la intrare. Nu știu dacă știți, dar Michael Godwin avea un rottweiler foarte rău. În orice caz, când Kathleen Murray a dispărut fără nicio explicație rezonabilă, au decis să acționeze. Restul se știe.

— Spuneți că sunteți la curent cu situația celorlalți copii, a spus Jenny. Chiar mi-aș dori să vorbesc cu unii dintre ei. Mă ajutați?

Maureen a făcut o pauză preț de o clipă.

— Dacă doriți. Dar nu cred că veți scoate mare

lucru de la ei.

— Știți unde sunt, ce fac?

— Nu în detaliu, dar vă pot prezenta imaginea de ansamblu.

Jenny a sorbit din ceai și și-a scos carnetul de însemnări.

— Bun. Sunt pregătită.

– Deci, ce părere ai despre Lucy Payne? a întrebat-o Banks pe Winsome Jackman în timp ce mergeau pe North Market Street în drum spre părinții lui Leanne Wray.

Winsome a făcut o pauză înainte să răspundă. Banks a observat câteva persoane holbându-se la ea în timp ce mergeau. Știa că era acceptată în virtutea politicii de integrare a minorităților, îi spusese lui Banks când o intervievase, angajată să iasă la număr după cazul Stephen Lawrence²⁷. Trebuiau să fie angajați mai mulți polițiști membri ai unei minorități, așa spunea regulamentul, chiar și în comunități unde aceste minorități lipseau cu desăvârșire, precum cei din Indiile de Vest în Yorkshire Dales. Dar i-a mai spus și că ei nu îi păsa de politica de integrare a minorităților și că avea să facă oricum o treabă extraordinară. Banks nu se îndoia o clipă de ea. Winsome era bijuteria coroanei pentru comisarul McLaughlin, se aștepta de la ea o avansare rapidă cu toate avantajele

acesteia și probabil că avea să ajungă inspectorșef până la vârsta de treizeci și cinci de ani. Iar Banks o plăcea. Era o fată relaxată, cu un simț al umorului teribil, și nu lăsa problema rasei ei să o împiedice să-și facă meseria, chiar când alții încercau să facă din asta o piedică. Nu știa nimic despre viața ei personală, decât că îi plăcea alpinismul și să exploreze peșteri – numai când se gândea la asta, pe Banks îl apuca tremuriciul – și că locuia într-un apartament la periferia zonei studențești din Eastvale. Banks nu știa dacă avea iubit sau iubită.

— Cred că se poate să-și fi protejat soțul, a spus Winsome. Știa sau bănuia, dar nu a spus nimic. Poate că nici față de ea însăși nu a recunoscut.

— Crezi că a fost implicată?

— Nu știu. Nu cred. Cred că era atrasă de lucrurile lugubre, în special de sex, dar nu aș trage concluzia că era implicată. Da, e ciudat. Dar să ucidă...?

— Nu uita, Kathleen Murray a murit strangulată cu un laț, a spus Banks.

- Dar Lucy avea doar doisprezece ani atunci.
— Dar te pune pe gânduri, nu? Nu e aici casa?
— Ba da.

Au ieșit de pe North Market și au intrat pe o rețea de străduțe înguste aflate vizavi de centrul comunitar unde lucrase Sandra. Când a văzut locul și și-a amintit de câte ori trecuse pe la ea sau așteptase s-o ia după serviciu ca să meargă la o piesă de teatru sau la un film, Banks a simțit că pierduse ceva, dar momentul acela a trecut repede. Sandra era departe, foarte departe de soția pe care o avusese.

Au găsit casa, deloc departe de Old Ship, poate la zece-cincisprezece minute de mers pe jos, în mare parte de-a lungul porțiunii aglomerate și bine luminate din North Market Street, cu magazinele și puburile, și Banks a bătut la ușă.

Primul lucru care i-a asaltat simțurile când Christopher Wray a deschis ușa a fost mirosul de vopsea proaspătă. Când Banks și Winsome au intrat, a văzut care era motivul. Soții Wray erau în curățenie. Tot fototapetul de pe hol fusese scos și domnul Wray vopsea în crem tavanul camerei de

zi. Mobila era acoperită cu cearșafuri.

— Îmi cer scuze pentru dezastru, s-a scuzat. Mergem în bucătărie? Ați găsit-o pe Leanne?

— Nu, încă nu, a spus Banks.

L-au urmat în bucătăria mică, unde a pus ceainicul pe foc fără să-i întrebe măcar dacă voiau o ceașcă de ceai. Au luat cu toții loc la mica masă din bucătărie și pentru scurta perioadă de timp cât a durat să fiarbă apa, domnul Wray a sporovăit pe tema redecorării, de parcă ar fi fost hotărât să evite adevăratul subiect al vizitei lor. Într-un final, când ceaiul a fost gata și turnat în cești, Banks a decis că era vremea să aducă discuția la Leanne.

— Trebuie să spun – a început el – că suntem nedumeriți.

— Da?

— Din câte știți, oamenii lucrează la casa lui Payne de câteva zile. Au recuperat șase cadavre, dintre care patru au fost identificate, dar niciuna din cele șase fete nu este fiica dumneavoastră. Deja nu mai au unde căuta.

— Asta înseamnă că Leanne ar putea fi încă în viață? a întrebat Wray, cu o scânteie de speranță în

ochi.

— Se poate, a recunoscut Banks. Deși trebuie să spun, după tot acest timp în care nu a existat o legătură cu ea, mai ales că au apărut mesaje la televizor și în presa din toată țara, nu aș spera prea mult.

— Și atunci?

— Asta am vrea și noi să aflăm.

— Nu văd în ce fel v-aș putea ajuta.

— Posibil să nu puteți – a spus Banks –, dar singurul lucru pe care îl poți face când un caz ca acesta s-a împotmolit este să te întorci la faza inițială. Trebuie să reanalizăm piste de dinainte și să sperăm că o să le vedem dintr-o nouă perspectivă de data asta.

Soția lui Wray, Victoria, a apărut în prag și i-a privit uluită pe Banks și pe Winsome stând de vorbă și delectându-se cu o ceașcă de ceai alături de soțul ei. Wray a sărit în picioare.

— Credeam că te odihnești, dragă, a spus și a sărutat-o ușor pe obraz.

Victoria s-a frecat somnoroasă la ochi, deși lui Banks i se părea că petrecuse câteva minute

aranjându-și fața înainte de a coborî. Fusta și bluza ei erau de la Harvey Nichols și accentul era, după părerea ei, tipic clasei superioare, deși el sesiza un accent de Birmingham. Era o femeie atrăgătoare de vreo treizeci și ceva de ani, suplă și cu un păr bogat, strălucitor, castaniu natural, ce i se revărsa pe umeri. Avea nasul ușor cârn, sprâncene arcuite și o gură mică, dar efectul general era mai plăcut decât ți-ai fi imaginat analizând separat elementele. Wray avea în jur de patruzeci de ani și potrivit în oricare categorie l-ai putea descrie, cu excepția bărbiei, care îi cobora spre gât înainte să înceapă măcar. Erau un cuplu straniu, și-a amintit Banks că gândise de prima oară când îi cunoscuse: el era un simplu șofer de autobuz, fără pretenții, iar ea era genul parvenitei afectate. Banks nu avea idee ce-l atrăsese pe unul la celălalt, poate era doar faptul că oamenii care au suferit o mare pierdere, cum era cazul lui Christopher Wray, nu-și pot judeca prea bine următoarea mișcare.

Victoria s-a întins, apoi s-a așezat și și-a turnat o ceașcă de ceai.

— Cum te simți? a întrebat-o soțul ei.

— Nu prea rău.

— Știi că trebuie să ai grijă în situația ta. Așa a spus doctorul.

— Știu, știu. L-a strâns de mână. O să am grijă.

— Ce situație? a întrebat Banks.

— Soția mea așteaptă un copil, inspectore, a răspuns Wray, plin de încântare.

Banks a privit-o pe Victoria.

— Felicitări, a spus el.

Ea a înclinat capul într-o manieră princiară. Cu greu și-o putea imagina Banks pe Victoria Wray trecând prin ceva așa de complicat și dureros ca o naștere, dar viața era plină de surprize.

— În câte? a întrebat el.

Aceasta și-a atins abdomenul.

— Aproape patru luni.

— Deci erai însărcinată când a dispărut Leanne?

— Da. De fapt, abia aflasem în dimineața aceea.

— Ce părere a avut Leanne?

Victoria a privit în ceașcă.

— Uneori, Leanne era destul de încăpățânată și de plină de toane, inspectore, a spus ea. Cu

siguranță că n-a fost așa de entuziasmată cum am sperat noi.

— Haide, iubito, nu e drept, a spus domnul Wray. S-ar fi obișnuit cu timpul. Sunt convins.

Banks a meditat la această situație: mama lui Leanne are parte de o moarte lentă și dureroasă cauzată de cancer. La scurt timp, tatăl ei se recăsătorește, cu o femeie pe care este limpede că Leanne nu o poate suferi. Nu la mult timp după aceea, mama vitregă anunță că e însărcinată. Nu trebuia să fii psiholog să-ți dai seama că era o situație sortită dezastrului. Și lui Banks i se părea prea mult, deși el nu era în situația lui Leanne. Totuși, fie că tatăl tău are un copil cu noua ta mamă vitregă sau soția ta înstrăinată are unul cu bărbosul de Sean, sentimentele care derivă de aici pot fi similare, poate chiar mai intense în cazul lui Leanne, dată fiind vârsta ei și durerea pricinuită de situația mamei.

— Deci nu s-a bucurat de vești?

— Nu tocmai, a recunoscut domnul Wray. Dar e nevoie de timp ca să te obișnuiești cu lucruri de felul ăsta.

— Dar trebuie ca mai întâi să vrei să încerci, a spus Victoria. Leanne e prea egoistă pentru așa ceva.

— Ba voia, a insistat domnul Wray.

— Când i-ați spus? a întrebat Banks.

— În dimineața zilei în care a dispărut.

El a oftat.

— De ce nu ne-ați spus când am stat de vorbă după dispariția lui Leanne?

Domnul Wray a părut surprins.

— N-a întrebat nimeni. Nici n-a părut important.

În fond, era o chestiune particulară de familie.

— În plus – a intervenit Victoria –, poartă ghinion dacă le spui străinilor înainte de luna a treia.

Chiar erau așa de proști sau doar se prefăceau? s-a întrebat Banks. Încercând să-și mențină un ton pe cât de calm și de neutru posibil, repetându-și în minte că erau părinții unei fete dispărute, a întrebat:

— Ce-a spus?

Soții Wray s-au privit unul pe celălalt.

— Ce-a spus? De fapt, n-a spus nimic, nu,

dragă? a vorbit domnul Wray.

— S-a purtat urât, asta a făcut, a zis Victoria.

— A fost supărată?

— Presupun că da, a răspuns domnul Wray.

— Destul de supărată încât să vă pedepsească?

— Cum adică?

— Uitați, domnule Wray – a spus Banks –, când ne-ați declarat că Leanne a dispărut și nu am găsit-o în maximum două zile, am fost cu toții înclinați să credem tot ce e mai rău. Acum, ceea ce tocmai ne-ați mărturisit aruncă o lumină diferită asupra lucrurilor.

— Da?

— Dacă era supărată pe dumneavoastră din cauza sarcinii mamei ei vitrege, atunci putea foarte ușor să fugă de acasă pentru a vă da o lecție.

— Dar Leanne n-ar fi fugit, a spus domnul Wray uluit. Mă iubea.

— Poate că asta e problema, a replicat Banks.

Nu știa dacă era vorba despre complexul Electra, dar se gândea la versiunea feminină a complexului Oedip: fata își iubește tatăl, apoi mama ei moare, dar în loc să i se dedice ei, tatăl

Își găsește o altă femeie, ba chiar mai rău de-atât, o lasă însărcinată, ceea ce amenință întreaga stabilitate a relației lor. Era foarte simplu să și-o închipuie pe Leanne spălând putina în asemenea împrejurări. Dar trebuie să fi fost un copil foarte nesimțitor dacă nu le spusese că încă era în viață după toată tevatura cu fetele dispărute, și problema era că nu ar fi ajuns departe fără bani și inhalator.

— Cred că ar fi în stare de așa ceva, a spus Victoria. Uneori era crudă. Mai ții minte când a pus ulei de ricin în cafea în seara în care aveam eu prima întâlnire la clubul cărții? Caroline Opley a vomitat pe romanul lui Margaret Atwood.

— Dar asta a fost la început, iubito, a protestat domnul Wray. I-a luat ceva timp până să se obișnuiască.

— Știu. Spuneam doar așa. Și nu aprecia lucrurile așa cum ar fi trebuit. A pierdut...

— Credeți că se poate să fi fost așa de supărată încât să nu se întoarcă la ora convenită? a întrebat Banks.

— Cu siguranță, a răspuns Victoria, fără să ezite o clipă. Ar trebui să vorbiți cu băiatul ăla. Ian

Scott. E traficant de droguri, știți?

— Leanne lua droguri?

— Din câte știm noi, nu, a spus domnul Wray.

— Dar ar fi putut, Chris, a continuat soția sa. Cu siguranță nu ne spunea totul, nu? Cine știe cu ce se îndeletnicea ea când era cu soiul ăla de oameni?

Christopher Wray și-a atins soția pe mână.

— Nu te agita, iubito. Nu uita ce-a spus doctorul.

— Știu. Victoria s-a ridicat. S-a legănat ușor. Cred că trebuie să mă duc și să mă mai întind puțin, a spus ea. Dar ascultați la mine, inspectore, la ăsta ar trebui să fiți atent, la Ian Scott. E un neisprăvit.

— Mulțumesc, a spus Banks. O să țin minte.

Când ea a plecat, tăcerea a persistat o vreme.

— Ne mai puteți spune și altceva? a întrebat Banks.

— Nu. Nu. Sunt convins că n-ar face... ce spuneți. Sunt sigur că trebuie să i se fi întâmplat ceva.

— De ce ați așteptat până dimineață să sunați la poliție? Mai făcuse așa ceva?

— Niciodată. V-aș fi spus dacă aș fi crezut asta.

— Și atunci, de ce ați așteptat?

— Am vrut să sun mai devreme.

— Haideți, domnule Wray, a spus Winsome, atingându-l ușor pe braț. Nouă ne puteți spune.

A privit-o, cu ochi imploratori, căutând iertare.

— Aș fi vrut să sun la poliție, sincer, a spus el. Nu mai stătuse niciodată toată noaptea.

— Dar vă certaserăți, nu? a sugerat Banks. Când a reacționat rău la vestea sarcinii soției dumneavoastră.

— M-a întrebat cum am putut... la așa de puțin timp după... după ce mama ei... Era supărată, plângea, spunea lucruri îngrozitoare despre Victoria, lucruri pe care nu le credea cu adevărat, dar... Victoria i-a spus să iasă dacă vrea, și i-a spus că poate să nu se mai întoarcă.

— De ce nu ne-ați spus la vremea aia? a întrebat Banks, deși știa răspunsul: jena – acea mare frică socială, lucru la care Victoria Wray ar fi fost cu siguranță sensibilă – și dorința de a nu vedea poliția implicată în certurile de familie.

Singura cale prin care aflaseră despre tensiunile

dintre Victoria și Leanne fusese prin intermediul prietenilor lui Leanne, și era evident că nu avusese timp sau ocazia să le spună despre sarcina Victoriei. Banks era de părere că Victoria Wray era genul de femeie care ar vrea ca poliția să lucreze discret, asta dacă poliția putea lucra vreodată discret, și probabil că faptul că n-o făcea era pentru ea ca un junghi în coastă.

Domnul Wray avea ochii în lacrimi.

— Nu am putut, a spus el. Pur și simplu nu am putut. Ne-am gândit că e așa cum ați spus și dumneavoastră, că poate a rămas în oraș toată noaptea ca să ne facă în ciudă, să ne arate că e supărată. Dar indiferent de situație, inspectore, Leanne nu este o fată rea. Ar fi venit înapoi dimineața. Sunt sigur de asta.

Banks s-a ridicat.

— Mai putem arunca o privire în camera ei, domnule Wray? Poate că e ceva ce am scăpat din vedere.

Wray a părut uimit.

— Da, sigur. Dar... am reamenajat-o. Nu mai e nimic acolo.

— Ați reamenajat camera lui Leanne? a întrebat Winsome.

A privit-o.

— Da. N-o mai puteam suporta, acum că ea a plecat. Toate amintirile alea. Și acum, că e pe drum bebelușul...

— Și hainele ei? a întrebat Winsome.

— Le-am dat la Oxfam²⁸.

— Și cărțile, lucrurile ei?

— Și pe astea.

Winsome a clătinat din cap.

— Putem arunca o privire, chiar și așa? a întrebat Banks.

Au mers sus. Wray avea dreptate. Nu mai rămăsese niciun lucru care să indice faptul că încăperea îi aparținuse unei adolescente precum Leanne Wray. Toaleta micuță, noptierele și dulapul asortate dispăruseră toate, la fel și patul și cuvertura, mica bibliotecă și cele câteva păpuși rămase din copilăria ei. Nu mai era nici măcar covorul, iar posterele cu vedete pop fuseseră luate de pe pereți. Nu mai era nimic. Lui Banks aproape că nu-i venea să-și creadă ochilor. Putea înțelege

că oamenii voiau să scape de amintirile neplăcute, că nu le place să li se amintească de o persoană dragă dispărută, dar *toate* astea la doar puțin peste o lună de la dispariția fiicei lor și fără să-i fi fost găsit cadavrul?

— Mulțumim, a spus și i-a făcut semn lui Winsome să-l urmeze pe scări.

— Nu e ciudat? a întrebat ea când au ieșit. Te cam pune pe gânduri, nu?

— În ce fel, Winsome?

— Poate Leanne chiar *a venit* acasă în seara aia. Și poate când au aflat că săpăm în grădina soților Payne, domnul Wray a decis că era momentul să se apuce de curățenie.

— Hm, a făcut Banks. Poate că ai dreptate, sau poate că oamenii au moduri diferite de a-și arăta supărarea. Indiferent de situație, cred că o să fim mai atenți la soții Wray în următoarele câteva zile. Poți începe prin a sta de vorbă cu vecinii lor, să afli dacă au văzut sau au auzit ceva neobișnuit.

•

După discuția cu Maureen Nesbitt, Jenny s-a decis să viziteze Spurn Head înainte să pornească

spre casă. Poate că o plimbare lungă avea s-o ajute să mediteze, să alunge confuzia. Poate că în același timp avea s-o ajute să scape de sentimentul straniu pe care îl căpătase în Alderthorpe că era privită sau urmărită. Nu putea explica, dar de fiecare dată când se întorcea brusc să privească peste umăr, simțea, mai degrabă decât să vadă, ceva lunecând în umbre. Era agasant, deoarece nu-și dădea seama dacă era paranoică sau dacă era genul de situație în care doar pentru că era paranoică nu însemna că cineva nu o urmărea.

Încă simțea acest lucru.

Jenny a plătit la intrare, a mers ușor de-a lungul potecii înguste spre parcare, a remarcat un vechi far, pe jumătate sub apă, și a bănuit că nisipurile se deplasaseră de când fusese construit și că acesta rămăsese acolo, abandonat.

Jenny a ajuns pe plajă. Locul nu era la fel de pustiu cum își imaginase ea. Chiar în față, pe o mică platformă mai aproape de mare, legat de uscat printr-un pod îngust de lemn, erau un doc și un centru de control pentru navele de pilotaj din Humber, care ghidau petrolierele uriașe ce veneau

de pe Marea Nordului. În spatele ei se aflau noul far și mai multe case. Pe partea cealaltă a estuarului, Jenny vedea docurile și macaralele din Grimsby și Immingham. Deși soarele strălucea, era vânt, și Jenny a simțit răcoarea pe când se plimba pe nisip primprejurul promontoriului. Marea era o combinație stranie de culori, mov, maro, culoarea levănțicii, orice în afară de albastru, deși era o zi însorită.

Nu erau prea mulți oameni împrejur. Cei mai mulți dintre cei care vizitau zona era amatorii serioși de păsărele, căci locul acela era protejat ca adăpost al vieții sălbatice. Chiar și așa, Jenny a văzut câteva cupluri plimbându-se de mână și o familie cu doi copii mici. În timp ce mergea, încă nu-și putea alunga sentimentul că este urmărită.

Când primul petrolier a ajuns la capătul digului, i s-a tăiat răsuflarea. Din cauza curbei luate brusc, silueta uriașă a părut să apară deodată, deplasându-se cu viteză și umplându-i câmpul vizual preț de câteva clipe, apoi una dintre navele de pilotaj din apropiere a ghidat-o prin estuar spre docurile din Immingham. Un alt petrolier i-a urmat

numai câteva clipe mai târziu.

În timp ce Jenny stătea pe nisip și privea apele vaste, s-a gândit la ceea ce-i spusese Maureen Nesbitt despre Cei șapte din Alderthorpe.

Tom Godwin, fratele mai mic al lui Lucy, fusese în plasament până la vârsta de optsprezece ani, asemenea lui Lucy, apoi plecase să locuiască cu niște rude îndepărtate în Australia, tot procesul fiind controlat cu strictețe de către serviciile sociale, iar acum lucra în ferma lor de oi din New South Wales. Din câte se spunea, Tom era un băiat voinic, tăcut, înclinat spre plimbări lungi în singurătate și cu un soi de timiditate care îl făcea să se bâlbâie în fața străinilor. Deseori se trezea țipând din coșmaruri pe care nu și le mai amintea.

Laura, sora lui Lucy, locuia în Edinburgh, unde studia medicina la universitate și spera să devină psihiatru. Maureen spunea că Laura se adaptase în general, după ani de terapie, dar încă avea o timiditate și o reticență care ar fi putut face dificile provocările umane ale meseriei alese. Nu existau îndoieli că era o elevă inteligentă și talentată, dar dacă putea face față presiunilor zilnice ale

meseriei de psihiatru, asta era o altă problemă.

Din cei trei copii care supraviețuiseră ai soților Murray, Susan se sinucisese, în mod tragic, la vârsta de treisprezece ani; Dianne era într-o instituție de reeducare pentru bolnavii psihici, avea tulburări grave de somn și halucinații înfiorătoare. Keith, asemenea Laurei, era și el student, deși Maureen era de părere că deja trebuie să fi fost la vârsta absolvirii. Mersese la Universitatea Durham pentru a studia istoria și limba engleză. Încă se ducea la psihiatru în mod regulat și avea depresii și atacuri de panică, în special în locurile închise, dar reușea să aibă o viață normală și să se descurce bine cu școala.

Aceasta era trista moștenire din Alderthorpe, acestea erau viețile distruse.

Jenny se întreba dacă Banks voia să continue, acum că îi dăduse drumul lui Lucy. Maureen Nesbitt spusese că ea miza clar pe Keith Murray și Laura Godwin, și întrucât Keith locuia mai aproape de Eastvale, a decis să încerce să dea mai întâi de el. Dar oare mai avea vreun sens? Trebuia să recunoască faptul că nu găsisese probe

psihologice care să facă mai solid cazul împotriva lui Lucy. Se simțea nelalocul ei, exact cum îi considerau mulți ofițeri din grupul operativ pe toți cei din domeniul profilării criminalistice.

Lucy putea fi într-atât de afectată psihic încât să accepte să devină victima lui Terence Payne, dar în același timp se putea să nu fie așa. Oameni diferiți supuși la aceleași orori o iau deseori în direcții complet diferite. Poate că Lucy avea o personalitate puternică de fapt, destul de puternică încât să uite trecutul și să-și vadă de viață. Jenny se îndoia că cineva avea puterea să evite cel puțin unele sechele psihice de pe urma evenimentelor de la Alderthorpe, dar se putea vindeca, cel puțin parțial, cu timpul, funcționând normal la un anumit nivel, după cum o demonstraseră Tom, Laura și Keith. Poate că erau răniți, dar cel puțin încă se luptau.

După ce Jenny a înconjurat jumătate din capătul docului, a scurtat-o prin iarba lungă spre parcare și a pornit pe poteca îngustă. Pe când pleca, a remarcat un Citroën albastru în oglinda retrovizoare și a fost sigură că îl mai văzuse

undeva. Și-a spus să nu mai fie așa de paranoică, a părăsit capătul docului și a pornit spre Patrington. Când s-a apropiat de periferia orașului Hull, l-a sunat pe Banks pe telefonul mobil.

Acesta a răspuns la al treilea apel.

— Jenny, unde ești?

— În Hull. În drum spre casă.

— Ai aflat ceva interesant?

— O mulțime de lucruri, dar nu sunt convinsă că ne ajută să progresăm. O să încerc să alcătuiesc din toate astea un profil, dacă vrei.

— Te rog.

— Tocmai am auzit că i-ai dat drumul lui Lucy Payne.

— Exact. Am scos-o pe o ușă laterală, fără prea mare tam-tam, iar avocata ei a dus-o direct în Hull. Au făcut ceva cumpărături în centrul comercial, apoi Julia Ford, avocata, a lăsat-o pe Lucy în casa soților Liversedge. Au primit-o cu brațele deschise.

— Acolo e acum?

— Din câte știu eu. Ne-o supraveghează poliția locală. Unde altundeva se poate duce?

— Într-adevăr, unde? a spus Jenny. Asta înseamnă că s-a terminat?

— Ce?

— Treaba mea.

— Nu, a spus Banks. Încă nu s-a terminat nimic.

După ce Jenny a închis, s-a uitat din nou în oglinda retrovizoare. Citroënul albastru se ținea la distanță, lăsând trei-patru mașini între ei, dar fără îndoială era încă acolo, o urmărea.

•

— Annie, te-ai gândit vreodată să ai copii?

Banks a simțit-o pe Annie cum se crispează lângă el, în pat. Tocmai făcuseră dragoste și se delectau cu sentimentul de după aceea, cu sunetul apelor cascadei de afară, cu strigătul câte unui animal de noapte din pădure și cu muzica de pe albumul *Astral Weeks* al lui Van Morrison ce urca de la casetofonul de jos.

— Nu vreau să spun... mă rog, nu acum. Nu cu mine. Dar vreodată în viața ta.

Annie a rămas nemișcată și tăcută pentru o vreme. A simțit-o relaxându-se o clipă și foindu-se lângă el. Într-un final a spus:

— De ce întrebi?

— Nu știu. Mă tot gândeam. La cazul ăsta, la bieții copii ai familiilor Murray și Godwin, la toate fetele astea dispărute, niște biete copile, de fapt. Și la soții Wray, la faptul că ea este însărcinată.

Și *Sandra*, a gândit, dar încă nu-i spusese lui Annie despre asta.

— Nu pot spune că m-am gândit, a răspuns Annie.

— Niciodată?

— Poate că am fost înșelată la cântar când mi-a fost oferit instinctul matern, nu știu. Sau poate că are legătură cu trecutul meu. În orice caz, nu s-a pus niciodată problema.

— Trecutul tău?

— Ray. Comunitatea. Faptul că mama a murit de tânără.

— Dar ai spus că erai destul de fericită.

— Eram.

Annie s-a ridicat și s-a întins după paharul de vin pe care îl pusese pe noptieră. Sâni ei mici scânteiau în lumina slabă, pielea netedă cobora

spre areolele maro-închis, ușor ridicate acolo unde se înălțau sfârcurile.

— Atunci de ce?

— Dumnezeuule, Alan, nu e datoria fiecărei femei în viață să se reproducă sau să analizeze de ce nu vrea. Nu sunt o ciudată, știi?

— Știu. Scuze. Banks a sorbit puțin din vin și s-a sprijinit de perne. Atât că zilele trecute am avut un șoc, nimic mai mult.

— De ce?

— Sandra.

— Ce e cu ea?

— E însărcinată.

Gata, o făcuse. Nu știa de ce trebuia să fie așa de dificil sau de ce avusese acel sentiment tăios, brusc, că ar fi fost mai înțelept să-și țină gura. De asemenea, s-a întrebat de ce îi spusese imediat lui Jenny, dar amânase atât înainte să-i spună lui Annie. În parte, era din cauză că Jenny o cunoștea pe Sandra, desigur, dar era mai mult de atât. Annie nu părea să agreeze intimitatea implicată de detaliile din viața lui Banks și uneori îi dăduse sentimentul că destăinuirile despre trecutul lui erau

o povară pentru ea. Dar se pare că nu se putea abține. De când se separase de Sandra, devenise mult mai meditativ și-și examina viața cu mult mai multă atenție. Nu vedea sensul relației cu cineva dacă nu și-o putea împărtăși.

La început, Annie nu a spus nimic, dar apoi a întrebat:

— De ce nu mi-ai spus până acum?

— Nu știu.

— Cum ai primit veștile?

— De la Tracy, când am luat prânzul în Leeds.

— Deci Sandra nu ți-a spus chiar ea?

— Știi la fel de bine ca mine că nu comunicăm prea mult.

— Totuși, m-aș fi gândit... ceva de felul ăsta...

Banks s-a scărpinat pe obraz.

— Asta nu face decât să demonstreze ce spuneam, nu?

Annie a mai sorbit niște vin.

— Ce?

— Cât ne-am răcit unul de altul.

— Pari supărat de lucrul ăsta, Alan.

— Nu chiar. Nu atât supărat cât...

— Tulburat?

— Poate.

— De ce?

— Pur și simplu gândul ăsta. La faptul că Tracy și Brian or să aibă un frățior sau o surioară. La...

— La ce?

— Mă gândeam și eu, a spus Banks, întorcându-se spre ea. E un lucru la care nu m-am mai gândit de ani de zile, l-am negat, presupun, dar situația asta mi-a readus-o în memorie.

— Ce anume?

— Pierderea sarcinii.

Annie a înmărmurit o clipă, apoi a întrebat:

— Sandra a pierdut o sarcină?

— Da.

— Când?

— Oh, cu mulți ani în urmă, când locuiam la Londra. Copiii erau mici, prea mici să înțeleagă.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu lucram sub acoperire la vremea aia. În divizia antidrog. Știi cum e, ești plecat câteva săptămâni odată, nu poți lua legătura cu familia. Au trecut două zile până să îmi spună șeful.

Annie a dat din cap. Banks știa că ea cunoștea din experiență presiunea și stresul muncii sub acoperire; faptul că știau amândoi cu ce se mânca meseria asta și ce efecte putea avea ea era unul din lucrurile pe care le aveau în comun.

— Cum s-a întâmplat?

— Cine știe? Copiii erau la școală. A început să sângereze. Slavă Domnului că aveam o vecină de treabă, altfel cine știe ce s-ar fi întâmplat.

— Și te învinovățești că nu ai fost alături de ea?

— Ar fi putut muri, Annie. Și am pierdut copilul. Totul ar fi mers foarte bine dacă aș fi fost prezent ca orice viitor tată și aș fi ajutat-o. Dar Sandra trebuia să facă totul singură, pentru numele lui Dumnezeu, să ridice, să facă cumpărături, treburi mărunte, să aducă, să care. Înlocuia un bec când a început să se simtă ciudat. Putea să cadă și să-și rupă gâtul.

Banks s-a întins după țigări. De obicei, nu trăgea o țigară după, de dragul lui Annie, dar de data asta simțea nevoia. Totuși, a întrebat:

— Te deranjează?

— Te rog. Nu mă deranjează. Annie a mai sorbit

din vin. Dar mersi că ai întrebat. Ce spuneai?

Banks și-a aprins țigara și fumul a plutit spre fereastra pe jumătate deschisă.

— Mă simt vinovat, da. Dar e mai mult de-atât.

— Adică?

— Lucram la antidrog, după cum am spus, îmi petreceam mare parte din timp pe stradă sau în case mizerabile ocupate ilegal și încercam să ajung la granguri plecând de la victimele lor. Puști, în mare parte, fugiți de acasă, drogați, varză, pilaf, cui, cum vrei să-i spui. Unii dintre ei nu aveau mai mult de zece, unsprezece ani. Jumătate dintre ei nu puteau spune nici măcar cum îi cheamă. Sau nu voiau. Nu știu dacă îți aduci aminte, dar era în perioada în care sporeau temerile din cauza SIDA. Nimeni nu știa sigur cât de rău era, dar lumea era alarmată. Și toți știam că se transmite prin sânge, de la sexul neprotejat, în special anal, și prin folosirea aceluiași ac. Problema e că trăiai în frică. Nu știai dacă vreun dealer de duzină nu se repezea la tine cu un ac infestat sau dacă nu cumva puteai face SIDA de la balele unui drogat pe mâna ta.

— Știu ce vrei să spui, Alan, deși era un pic înainte să devin eu polițistă. Dar nu înțeleg. Ce legătură are cu pierderea sarcinii Sandrei?

Banks a tras un fum, a simțit cum îl arde în timp ce coboară în piept și s-a gândit că ar trebui să încerce din nou să se lase.

— Probabil că nimic, dar încerc să-ți creez o imagine a vieții pe care o duceam. Aveam în jur de treizeci de ani, o soție și doi copii, un altul pe drum, iar eu îmi duceam viața în mizerie, umblând cu niște gunoaie. Probabil că nici propriii mei copii nu m-ar fi recunoscut dacă m-ar fi văzut pe stradă. Copiii pe care îi vedeam eu fie erau morți, fie pe moarte. Dar eram polițist, nu asistent social. Adică uneori încercam, înțelegi, dacă eu credeam că un puști m-ar putea asculta, să-l conving să renunțe la viața aia și să plece acasă, dar nu era treaba mea. Eu mă aflam acolo să aflu informații și să-i depistez pe granguri.

— Și?

— Mă rog, ideea e că își pune amprenta asupra ta, atâta tot. Te schimbă, te copleșește, îți schimbă atitudinea. La început, crezi că ești un tată de

familie oarecare, cumsecade, care face o meserie grea, dar în final nu mai știi de fapt cine ești. În orice caz, primul lucru la care m-am gândit când am auzit că Sandra este bine, dar că pierduse sarcina... Știi ce am simțit prima oară?

— Ușurare? a spus Annie.

Banks a privit-o.

— Ce te-a făcut să spui asta?

Ea i-a zâmbit slab.

— Bunul-simț. Eu asta aș simți... adică dacă aș fi fost în locul tău.

Banks și-a strivit țigara. Într-un fel, se simțea dezumflat că marea lui dezvăluire îi păruse un lucru evident lui Annie. Și-a plimbat prin gură niște vin roșu să îndepărteze gustul de fum. Van Morrison cânta *Madame George*, repeta întruna versurile. O pisică a urlat în pădure, poate cea care venea uneori să bea lapte.

— În orice caz – a continuat el –, asta am simțit: ușurare. Și, desigur, mă simțeam vinovat. Nu doar pentru că nu fusesem alături de ea, ci pentru că aproape mă bucurasem că se întâmplase. Și ușurat că nu trebuia să trecem iar prin același lucru.

Scutece murdare, nesomn, nu că dormeam eu prea mult oricum, o responsabilitate în plus. Era o viață pe care nu trebuia s-o protejez. Era o răspundere în plus de care mă puteam lipsi.

— Să știi că nu este un sentiment neobișnuit, a spus Annie. Și nici îngrozitor. Asta nu face din tine un monstru.

— Eu așa m-am simțit.

— Asta pentru că îți asumi prea multe. Așa faci întotdeauna. Nu ești tu răspunzător pentru toate relele și păcatele lumii, nici măcar pentru o părticică din ele. Așadar, Alan Banks e și el om; nu e perfect. Așa că se simte ușurat când crede că ar trebui să se simtă îndurerat. Crezi că ești singurul căruia i s-a întâmplat?

— Nu știi. N-am mai întrebat pe nimeni.

— Ei bine, nu ești. Trebuie doar să înveți să-ți accepți imperfecțiunile.

— Ca tine?

Annie a zâmbit și l-a împroșcat cu puțin vin. Din fericire, ea bea alb.

— Ce imperfecțiuni, ticălos obraznic?

— În orice caz, după asta am decis să nu mai

avem copii și nu am mai vorbit niciodată pe tema asta.

— Dar de atunci tot te simți vinovat.

— Da, presupun că așa e. Nu mă gândesc prea des, dar chestia asta mi-a readus-o în memorie. Și mai știi ce altceva?

— Ce?

— Iubeam mai tare Slujba. Nu m-am gândit niciodată, nici măcar pentru o clipă, să renunț și să devin vânzător de mașini la mâna a doua.

Annie a râs.

— Mai bine. Nu mi te imaginez ca pe genul vânzătorului de mașini la mâna a doua.

— Sau altceva. Ceva cu un program fix, cu mai puține șanse de a lua SIDA.

Annie s-a întins și l-a mângâiat pe obraz.

— Bietul Alan, a spus ea, lipindu-se de el. De ce nu încerci să-ți scoți din minte chestia asta? Uită de toate, mai puțin de clipa asta, de mine, de muzică, de prezent.

Van începea sinuoasa, senzuala *Ballerina* și Banks a simțit buzele lui Annie, moi și umede, plimbându-i-se pe piept, pe abdomen, oprindu-se

acolo, și a reușit să facă ce sugerase ea când aceasta a ajuns la destinație, dar în timp ce se lăsa în seama senzației, tot nu-și putea scoate cu totul din minte gândul la bebeluși morți.

•

Maggie a verificat încuietorile și ferestrele pentru a doua oară înainte să se ducă la culcare în acea sâmbătă noapte, și numai când a fost mulțumită că totul era asigurat și-a luat un pahar cu lapte cald și a urcat la etaj. Abia ajunsese la jumătatea distanței când a sunat telefonul. La început, nu avea de gând să răspundă, dat fiind că era sâmbătă noaptea și erau orele unsprezece. Probabil că era o greșeală oricum. Dar a învins-o curiozitatea. Știa că poliția fusese obligată să o elibereze pe Lucy în acea dimineață, așa că putea fi ea, în căutare de ajutor.

Însă nu era ea, ci Bill. Inima lui Maggie a început să bată cu repeziciune și a simțit cum se strânge camera în jurul ei.

— Cam tulburi apele pe-acolo, nu? a spus el. Eroină și apărător al soțiilor bătute de pretutindenii. Sau e mai bine spus apărătoare?

Maggie a simțit cum se micșorează, se chircește și inima i se strânge în gât. Toată fanfaronada ei, toată forța pe care o simțise s-au ofilit și au murit. Abia dacă putea vorbi sau respira.

— Ce vrei? a șoptit ea. Cum ai aflat?

— Îți subestimezi celebritatea. N-ai apărut numai în *Globe* și *Post*, ci și în *Sun* și *Star*. Ba chiar în *Sun* ai și o fotografie, deși nu e prea reușită, asta dacă nu te-ai schimbat îngrozitor. I-au făcut destul de multă publicitate cazului Cameleonul, după cum îl numesc ei, și-l compară cu cazul Bernardo și Homolka, normal, iar tu pari să fii chiar în miezul lui.

— Ce vrei?

— Ce vreau? Nimic.

— Cum ai dat de mine?

— După articolele din ziar, nu a fost greu. Aveai o agendă veche pe care ai uitat s-o iei. În ea apăreau și prietenii tăi. Strada Dealul, numărul 32, Leeds. Am dreptate?

— Ce vrei de la mine?

— Nimic. Cel puțin deocamdată. Voiam doar să știi că știu unde ești și că mă gândesc la tine.

Trebuie să fi fost foarte interesant să locuiești vizavi de un ucigaș. Cum e Karla?

— O cheamă Lucy. Lasă-mă în pace.

— Nu e frumos. Mai demult am fost căsătoriți, ai uitat?

— Cum aș putea uita?

Bill a răs.

— În orice caz, nu vreau să încarc prea mult factura de telefon a firmei. Am muncit din greu în ultima vreme, și până și șeful meu crede că am nevoie de o vacanță. Voiam doar să-ți spun că aș putea face o călătorie în Anglia în curând. Nu știu când. Poate săptămâna viitoare, poate luna viitoare. Dar cred că ar fi drăguț să ne putem întâlni să luăm cina împreună, nu?

— Ești bolnav, a spus Maggie și l-a auzit pe Bill chicotind în timp ce închidea.

Banks fusese dintotdeauna de părere că duminică dimineața era un moment potrivit pentru a pune puțină presiune pe răufăcătorul care nu bănuia nimic. Duminică după-amiaza era la fel de potrivită, după ce ziarele, pubul, friptura de vită cu pudding Yorkshire îl binedispuseseră și era întins în fotoliu, cu ziarul pe cap, trăgând un pui de somn. Dar duminică dimineața, dacă nu erau credincioși în mod deosebit, oamenii fie se relaxau și erau pregătiți să se bucure de o zi liberă, fie erau mahmuri. În oricare dintre situații, erau dispuși să flecărească.

Ian Scott era categoric mahmur.

Avea părul unsuros țepos în creștet și drept pe laterale, lipit de craniu acolo unde stătuse pe pernă. Pe o parte a feței păstoase erau urme de cute. Avea ochii injectați și purta doar un maiou soios și o pereche de chiloți.

— Pot să intru, Ian? a întrebat Banks și a trecut ușor pe lângă el înainte să primească un răspuns.

Nu durează mult.

În apartament duhnea a fum de marijuana de noaptea trecută și a bere stătută. În scrumiere încă mai erau împrăștiate mucuri de țigări cu marijuana. Banks s-a dus să deschidă fereastra cât de larg posibil.

— Să-ți fie rușine, Ian, a spus el. Într-o dimineață așa de frumoasă de primăvară ca asta ar trebui să te plimbi pe malul râului sau să-ți încerci norocul cu Fremington Edge²⁹.

— Vax, a spus Ian și s-a scărpinat între picioare în timp ce vorbea.

Sarah Francis a năvălit din dormitor, dându-și părul negru ciufulit de pe față și privind cu ochii mișiți și lipiți de somn. Purta un tricou alb cu Donald rățoiul pe piept și nimic altceva. Tricoul îi ajungea numai până la șolduri.

— Rahat, a făcut ea și s-a acoperit cu mâinile pe cât de bine a putut și a dat buzna înapoi în dormitor.

— Te bucuri de spectacolul gratuit? a întrebat Ian.

— Nu în mod deosebit.

Banks a aruncat un teanc de haine de pe scaunul aflat cel mai aproape de fereastră și s-a așezat. Ian a pornit combina, cu volumul prea tare, iar Banks s-a ridicat și a oprit-o. Ian s-a așezat bosumflat, iar Sarah s-a întors îmbrăcată cu o pereche de blugi.

— Puteai să mă anunți, naibii, a mormăit ea la Ian.

— Gura, târfă proastă, a spus el.

Acum Sarah s-a așezat, și ea bosumflată.

— Bun, a spus Banks. Stăm cu toții comod? Pot să încep?

— Nu știu ce mai vrei de la noi, a spus Ian. Ți-am spus tot ce s-a întâmplat.

— Păi n-are nimic dacă reluăm, nu?

Ian a gemut.

— Nu mă simt bine. Mi-e rău.

— Ar trebui să fii mai respectuos cu corpul tău, a spus Banks. E un templu.

— Ce vrei să știi? Hai odată.

— Mai întâi de toate, mă uimește ceva.

— Tu ești Sherlock; sunt convins că-i dai tu de cap.

— Sunt uimit că nu m-ai întrebat de Leanne.

— Ce vrei să spui?

— N-aș fi venit aici să te țin din treabă duminică dimineață, nu?, dacă o găseam pe Leanne moartă, îngropată în grădina unui ucigaș în serie.

— Ce vrei să zici? Vorbește pe limba mea.

Sarah se ghemuise într-o poziție fetală pe fotoliul celălalt și urmărea cu interes schimbul de cuvinte.

— Vreau să spun, Ian, că nu ai întrebat de Leanne. Lucrul ăsta mă îngrijorează. Nu-ți pasă de ea?

— Era o colegă, atâta tot. Da' n-are nicio legătură cu noi. Nu știm ce i s-a-ntâmplat. În plus, pân' la urmă aș fi întrebat. Deocamdată nu-mi merge prea bine creierul.

— Îți merge vreodată? În orice caz, încep să cred că știi.

— Ce?

— Știi ceva despre ce i s-a întâmplat lui Leanne.

— Aiurea.

— Oare? Hai să dăm puțin înapoi. În primul rând, suntem destul de siguri acum că Leanne Wray

nu a fost una dintre victimele Cameleonului, cum crezuserăm inițial.

— E greșeala ta, nu? a spus Ian. Acu' nu veni la mine să te scap eu de probleme.

— Deci, dacă nu a fost așa, atunci e logic că i s-a întâmplat altceva.

— Nu tre' să fii detectiv să-ți dai seama de asta.

— Ceea ce, dacă excludem posibilitatea că a ucis-o un alt necunoscut, ne rămân trei posibilități.

— Da? Și care sunt alea?

Banks a numărat pe degete.

— Prima, a fugit de acasă. Doi, s-a dus acasă la timp și părinții ei i-au făcut ceva. Și trei, principalul motiv pentru care sunt aici, că de fapt nu s-a dus acasă după ce ați plecat din Old Ship. Că voi trei ați rămas împreună și i-ați făcut voi ceva.

Ian Scott nu afișa decât dispreț în timp ce asculta, iar Sarah a început să-și sugă degetul mare.

— Ți-am spus ce s-a-ntâmplat, a zis Ian. Ți-am spus ce-am făcut.

— Da, a zis Banks. Dar la Riverboat era foarte

aglomerat, oamenii cu care am stat de vorbă nu erau foarte siguri că v-au văzut. Și categoric nu erau siguri de oră și nici măcar că era acea vineri seara.

— Dar aveți televiziunea cu circuit închis. În pizda mă-sii, la ce mai stă Fratele cel Mare cu ochii pe noi dacă nu credeți ce vedeți?

— Ba credem ce vedem, a spus Banks. Dar nu vă vedem decât pe tine, pe Sarah și pe Mick Blair intrând în Bar None la scurt timp după douăsprezece și jumătate.

— N-are sens să mergi mai devreme. Lucrurile nu-ncip să se anime până după miezul nopții.

— Da, Ian, dar așa rămân două ore neacoperite. Se pot întâmpla multe în două ore.

— De unde era să știu eu că va trebui să dau socoteală pentru fiecare minut?

— Două ore.

— Ți-am spus. Ne-am plimbat un pic prin oraș, am trecut pe la Riverboat, apoi am mers la Bar None. Nu știu cât dracu' era ceasul.

— Sarah.

Sarah și-a scos degetul din gură.

— E cum zice el.

— Așa merge de obicei? a întrebat Banks. E cum zice Ian. Nu gândești și tu cu capul tău?

— Cum zice el. Am mers la Riverboat, apoi la Bar None. Leanne s-a despărțit de noi chiar înainte de zece și jumătate în față la Old Ship. Nu știm ce s-a-ntâmplat cu ea dup-aia.

— Și Mick Blair a mers cu voi?

— Mda.

— Cum ți s-a părut Leanne în noaptea aia, Sarah?

— Hă?

— În ce dispoziție era?

— Cred că era bine.

— N-o supăra nimic?

— Nu. Ne-am distrat.

— Nu ți-a mărturisit nimic?

— Ca de pildă?

— Ah, nu știu. Poate ceva probleme cu mama ei vitregă?

— Avea mereu probleme cu scârba aia înțepată. Mi se luase să tot aud despre asta.

— Ți-a spus vreodată că ar vrea să fugă de

acasă?

— Mie nu. Din câte îmi aduc eu aminte. Ian?

— Nț. Se plângea doar din cauza vacii ăleia bătrâne, doar atât. N-avea tupeu să fugă. Dacă aş căuta un vinovat, eu mai întâi aş întreba-o de vorbă pe mă-sa vitregă.

— Un vinovat de ce?

— Știi tu. Dacă de exemplu tu crezi că cineva i-a făcut ceva lui Leanne.

— Am înțeles. Care a fost ideea care v-a entuziasmat pe toți înainte să plecați de la Old Ship?

— Nu știu ce vrei să spui, a zis Ian.

— Haide. Știm că v-a entuziasmat ceva ce aveți de gând să faceți. Ce anume? O includea și pe Leanne?

— Am vorbit să mergem la Bar None, dar Leanne știa că nu putea să vină cu noi.

— Doar atât?

— Ce altceva putea să fie?

— Nu a făcut nicio aluzie că ar putea să nu meargă direct acasă?

— Nu.

— Sau că ar putea fugi, ca să-i dea o lecție mamei ei vitrege?

— Habar n-am. Cine poate spune ce e-n mintea unei târfe când vine vorba de așa ceva, eh?

— Eh, eh, vezi cum vorbești. Ai ascultat prea multă muzică hip-hop, Ian, a spus Banks și s-a ridicat să plece. Bine ți-ai ales partenerul, Sarah, a spus în drum spre ieșire, și a remarcat că Sarah Francis părea vizibil supărată, ba chiar nițel speriată.

Lucrul ăsta îi putea fi util în scurt timp, a gândit el.

•

— Simțeam nevoia să ies din apartament, atâta tot, a spus Janet Taylor. N-am vrut să te târăsc prin tot orașul.

— Nu-i nimic, a răspuns Annie cu un zâmbet. Nu locuiesc chiar așa de departe. În plus, îmi place aici.

„Aici” era un pub vechi și dărăpănat, situat la marginea terenului necultivat mai sus de Wensleydale, nu foarte departe de casa lui Banks, cu reputația că duminica oferea un prânz pe cinste.

Janet telefonase la scurt timp după ora zece în dimineața aceea, exact când Annie trăgea un pui de somn pentru a mai recupera, deoarece acasă la Banks nu dormise. Conversația lor o tulburase, o ținuse trează până în zori; nu-i plăcea să discute despre copii.

Dacă vrei să fii lovit unde te doare mai tare, poți miza pe Banks. Un alt lucru care nu-i plăcea, și nu se simțea în stare să-i spună despre aceste dezvăluiri personale ale lui, era faptul că o făcuseră să mediteze la trecutul și la sentimentele ei mult mai mult decât se simțea ea pregătită în prezent. Își dorea doar ca el să se mai relaxeze puțin, să o ia mai ușor.

În orice caz, un prânz în aer liber era exact ce-i trebuia. Aerul era curat și nu era niciun nor pe cer. De unde stăteau ele, vedea povârnișurile dealurilor de un verde bogat tăiate în zigzag de pereții din zidărie uscată, iar oile rătăceau peste tot și behăiau înnebunite dacă trecea pe acolo vreun excursionist. Pe fundul văii, erau un râu șerpuit și un pâlc de căsuțe înghesuite în jurul unei pajiști, biserica cu turla pătrată puțin mai într-o

parte, iar calcarul cenușiu strălucea în soarele amiezii. I s-a părut că zărește siluetele mici a patru oameni care mergeau de-a lungul părții superioare a peretelui înalt de calcar, ca o cicatrice pe obrazul dealului. Doamne, ce bine ar fi fost să stea acolo sus, singură, și fără nicio grijă pe lumea asta.

Dar dacă locul era ideal, în schimb ar fi preferat să aibă un alt tovarăș. În ciuda schimbării de mediu, Janet părea cu gândul aiurea, dându-și mereu pe spate șuvița de păr care îi cădea în ochii căprui, obosiți. Avea o paloare nesănătoasă, iar Annie credea că era nevoie de ceva mai mult decât de un prânz în aer liber ca să scape de ea. Janet era deja la a doua halbă de bere cu lămâie, iar Annie a trebuit să-și muște limba ca să nu spună ceva despre faptul că bea și apoi avea să conducă. Ea era la prima jumătate de bere amară și poate că avea să mai bea una, apoi o cafea după prânz. Annie, care era vegetariană, ceruse un *quiche* și o salată, dar se bucura că Janet comandase friptură de miel; părea să aibă nevoie de ceva carne pe oase.

— Cum îți e? a întrebat Annie.

Janet a râs.

— Pe atât de bine pe cât te poți aștepta. S-a frecat pe frunte. Încă n-am rezolvat problema cu somnul. Știi, îmi tot derulez în minte cele întâmplate, dar nu sunt sigură că văd cum s-a întâmplat în realitate.

— Ce vrei să spui?

— Păi în mintea mea îi văd fața.

— A lui Terry Payne?

— Da, e strâmbă și contorsionată. Înspăimântătoare. Dar nu cred că-mi amintesc să-l fi văzut clar la vremea aia. Probabil că-mi adaugă mintea detalii.

— Posibil.

Annie s-a gândit la propriul chin, la faptul că o violaseră trei colegi după ce sărbătoriseră luarea examenului pentru gradul de sergent. La vremea aceea ar fi putut jura că și-ar aminti fiecare mormăială și geamăt, fiecare expresie facială obscenă și fiecare senzație a lui – a celui care chiar a reușit s-o penetreze în timp ce ceilalți o țineau – intrând în ea cu forța în timp ce ea se

împotriva, smulgându-i hainele, fiecare broboană de sudoare care cădea de pe fața lui pe pielea ei, dar era surprinsă să descopere că mare parte din acestea se topiseră și că nu era o amintire pe care simțea nevoia să și-o deruleze mereu în minte, noapte de noapte. Poate că era mai tare decât credea ea, sau poate compartimenta, după cum îi spusese cineva odată că făcea, reprimând durerea și umilița.

— Atunci te-ai răzgândit în privința declarației?
a întrebat Annie.

Stăteau destul de departe încât să nu fie auzite de nimeni, dacă vorbeau încet. Nu că ar fi dat impresia vreunul dintre ceilalți meseni că ar fi vrut să tragă cu urechea; erau cu toții în grupuri familiale, vorbeau tare, râdeau și încercau să-și țină sub observație copiii neastâmpărați.

— N-am mințit, a spus Janet. Vreau să știi lucrul ăsta de la bun început.

— Știu.

— Eram doar confuză, nimic mai mult. Amintirile din noaptea aia îmi sunt un pic tulburi.

— E de înțeles. Dar îți aduci aminte de câte ori

I-ai lovit?

— Nu. Spun doar că se poate să fi fost mai mult decât am crezut.

Le-a venit mâncarea. Janet a început să înfulece de parcă nu mai mâncase de o săptămână, ceea ce probabil era adevărat, dar Annie doar a ciugulit din mâncarea ei. *Quiche*-ul era uscat, iar salata n-avea niciun gust, dar asta era de așteptat într-un loc în care mâncau în majoritate consumatorii de carne. Cel puțin se putea bucura de priveliște. Un avion din înaltul cerului desenase cifra opt dintr-o dâră albă de aburi.

— Janet, a continuat Annie. Ce vrei să schimbi în declarație?

— Păi știi, unde am insistat că l-am lovit numai de... câte?... două-trei ori?

— De patru ori.

— Mă rog. Iar la autopsie s-au găsit... câte?

— Nouă lovituri.

— Corect.

— Îți amintești că l-ai lovit de nouă ori?

— Nu. Nu spun asta.

Janet a tăiat o bucățică de miel și a mestecat o

clipă la ea.

Annie a mâncat puțină salată verde.

— Atunci ce spui, Janet?

— Doar că, mă rog, presupun că mi-am pierdut cumpătul, atâta tot.

— Pretinzi că nu erai pe deplin responsabilă?

— Nu tocmai. Vreau să spun că știu ce se întâmpla, dar eram speriată și supărată din cauza lui Dennis, așa că pur și simplu... nu știu, poate că ar fi trebuit să încetez să-l lovesc mai curând, după ce l-am legat cu cătușele de conducte.

— L-ai lovit și după aia?

— Cred că da. O dată sau de două ori.

— Și îți amintești să fi făcut lucrul ăsta?

— Da, îmi amintesc că l-am lovit după ce i-am pus cătușele. Și am gândit: asta e pentru Dennis, nenorocitul. Doar că nu-mi amintesc de câte ori.

— Îți dai seama că va trebui să vii la secție și să-ți revizuiеști declarația, nu? Vreau să spun că e în regulă dacă îmi spui mie aici, așa, dar trebuie înregistrat la modul oficial.

Janet a ridicat din sprâncene.

— Sigur că știu. Încă sunt polițistă, nu? Voiam

doar... știi...

A privit spre vale.

Annie credea că știe, dar că Janet era prea jenată să spună. Voia să fie cu cineva. Voia să fie cu cineva care cel puțin încerca s-o înțeleagă, în acest peisaj superb, într-o zi frumoasă, înainte să se declanșeze haosul total care avea să fie cel mai probabil viața ei din următoarea perioadă.

Jenny Fuller și Banks luau prânzul împreună în mai puțin exotical Queen's Arms. Locul era înțesat de excursioniști, dar făcuseră rost de o masă mică, așa de mică încât abia încăpeau două fripturi de vită cu pudding Yorkshire, specialitatea zilei, și băuturile, chiar înainte să înceteze să mai servească mâncare la ora două. O bere blondă pentru Jenny și o pintă de bere cu limonadă pentru Banks, deoarece trebuia să mai țină un interogatoriu în după-amiaza aceea. Încă părea obosit, gândea Jenny, și bănuia că acel caz îi dădea insomnii. Pe lângă asta, mai era și tulburarea evidentă pe care i-o provocase sarcina Sandrei.

Jenny și Sandra fuseseră prietene, nu foarte

apropiate, dar amândouă trecuseră prin experiențe chinuitoare cam în aceeași perioadă, iar acest lucru le legase într-un fel. Însă, de când ea plecase în America, Jenny nu prea o mai văzuse pe Sandra, iar acum presupunea că nu avea s-o mai vadă deloc. Dacă trebuia să aleagă de partea cui avea să fie, cum li se întâmplă oamenilor, atunci presupunea că alesese să fie de partea lui Alan. Ea crezuse că el și Sandra aveau o căsnicie solidă, în definitiv Alan o refuzase când încercase să-l seducă, o experiență nouă pentru ea, dar evident se înșelase. Întrucât ea nu fusese niciodată căsătorită, ar fi fost prima care să mărturisească faptul că nu știa prea multe despre asemenea lucruri, doar că deseori aparențele ascund un tumult interior.

Așa că ceea ce-i trecuse Sandrei prin cap în ultima vreme era un mister. Alan spusese că nu știa dacă Sandra se întâlnise cu Sean înainte sau după ce se despărțiseră, sau dacă el era motivul real al despărțirii. Jenny se îndoia de asta. Ca majoritatea problemelor, nu se întâmplase totul peste noapte, sau când apăruse altcineva în scenă. Sean era doar un simptom, la fel ca multe alte lucruri, și un

refugiul. Probabil că durase ani de zile până să se întâmple.

— Mașina, a spus Banks.

— Un Citroën albastru.

— Da. Presupun că nu i-ai luat numărul, nu?

— Trebuie să recunosc că nu mi-a trecut prin cap prima oară când l-am văzut. În fond, de ce aș fi făcut-o? Eram în Alderthorpe și am parcat în spatele lui. Când mă întorceam din Spurn Head era prea în spate să văd ceva.

— Și unde l-ai pierdut?

— Nu l-am pierdut. Am remarcat că nu m-a mai urmărit după ce am intrat pe M62 la vest de Hull.

— Și nu l-ai mai văzut?

— Nu. Jenny a râs. Trebuie să recunosc că m-am simțit de parcă aș fi fost alungată din oraș. Știi, ca în filmele alea cu cowboy.

— Nu l-ai zărit deloc pe șofer?

— Nu. Nu mi-am dat nici măcar seama dacă era bărbat sau femeie.

— Ce mai urmează?

— Mâine am niște treburi de recuperat la universitate și niște seminarii. Le-aș putea amâna,

dar...

— Nu, nu-i nimic, a spus Banks. Oricum, Lucy Payne a ieșit. Nu e prea mare grabă.

— Atunci marți sau miercuri am să văd dacă pot sta de vorbă cu Keith Murray în Durham. Apoi mai e Laura în Edinburgh. Încep să-mi formeze o imagine despre Linda – Lucy –, dar încă lipsesc câteva elemente.

— Ca de exemplu?

— Asta e problema. Nu sunt sigură. Am doar sentimentul că îmi scapă ceva din vedere. A văzut expresia de îngrijorare a lui Banks și l-a lovit pe braț. Oh, nu-ți face griji, n-o să trec în profiluri ceea ce-mi spune mie intuiția. Asta rămâne între noi doi.

— Bine.

— Cred că ai putea spune că asta este veriga lipsă. Veriga dintre copilăria Lindei și posibilitatea ca Lucy să fie implicată în răpiri și crime.

— Mai e și problema abuzului sexual.

— Da, este limpede că mulți oameni care au fost abuzați devin ei înșiși abuzatori, e ca un cerc, și,

potrivit lui Maureen Nesbitt, Linda era conștientă de sex la unsprezece ani. Dar nimic din toate acestea nu este de ajuns. Tot ce pot spune este că *se poate* să-i fi creat lui Lucy o tulburare psihică ce a făcut-o capabilă să devină victima supusă a unui bărbat precum Terence Payne. Deseori oamenii fac aceleași greșeli și alegeri proaste. E de ajuns să privești istoricul relațiilor *mele* ca să-ți dai seama de asta.

Banks a zâmbit.

— O să-ți iasă într-o bună zi.

— O să-mi cunosc cavalerul în armură strălucitoare?

— Asta vrei? Cineva care să poarte bătăliile în locul tău, apoi să te ia în brațe și să te ducă la etaj?

— Nu e o idee rea.

— Și eu care credeam că ești feministă.

— Sunt. Asta nu înseamnă că n-am să port și eu bătăliile lui, să-l iau în brațe și să-l duc la etaj a doua zi. Spun doar că ar fi bine să am șansa aia. Oricum, nu poate omul să viseze?

— Depinde unde te duc visele astea. Ți-a trecut

prin cap că poate nu Lucy Payne, ci soțul ei era victima supusă?

— Nu. Nu am întâlnit niciodată un asemenea caz.

— Dar e imposibil?

— În psihologia umană, nimic nu este imposibil. Doar improbabil, atâta tot.

— Dar presupunând că ea era cea puternică, partenerul dominator...

— Iar Terence Payne sclavul ei sexual căruia îi poruncea?

— Ceva de genul ăsta.

— Nu știu, a spus Jenny. Dar mă cam îndoiesc. În plus, chiar dacă este adevărat, nu avansăm prea mult, nu?

— Presupun că nu. Sunt simple speculații. Ai pomenit că se poate ca Payne să fi folosit o cameră video când ai fost în pivniță, nu?

— Da. Jenny a sorbit din berea blondă și și-a tamponat buzele cu un șervețel de hârtie. Ar fi extrem de neobișnuit într-un caz așa de ritualizat, cu viol, crimă și îngropare, ca atacatorul să nu fi păstrat un fel de dovadă.

— Avea cadavrele.

— Drept trofee? Da. Și probabil că asta explică de ce nu a mai recurs și la alte mutilări, de ce nu a fost nevoie să le taie un deget de la mână sau de la picior ca să-și amintească de ele. Payne avea tot cadavrul. Dar nu e numai asta. Un om ca Payne ar fi avut nevoie de mai mult, de ceva care să-i permită să retrăiască evenimentele.

Banks i-a spus despre urmele de trepid și de catalogul cu electronice.

— Și atunci, dacă avea, unde este? a întrebat ea.

— Asta e întrebarea.

— Și de ce nu am găsit-o?

— Încă o întrebare bună. Crede-mă, o căutăm cu seriozitate. Dacă e în casă, chiar și dacă e îngropată la trei metri sub pământ, o să aflăm. Nu mai rămâne cărămidă pe cărămidă până nu aflăm toate secretele.

— Asta dacă e în casă.

— Da. Și trebuie să existe și casete.

— N-am uitat de ele.

Jenny și-a împins farfuria într-o parte.

— Cred că ar fi bine să plec și să mă apuc de

treabă.

Banks și-a privit ceasul.

— Iar eu ar fi bine să mă duc să mă întâlnesc cu Mick Blair. S-a întins în față și a atins-o ușor pe braț, iar pe ea a surprins-o furnicătura pe care a simțit-o. Ai grijă de tine, Jenny. Fii atentă și, dacă mai vezi mașina aia, sună-mă imediat. Ai înțeles?

Jenny a dat din cap. Apoi a remarcat o persoană necunoscută apropiindu-se de ei cu o grație naturală, încrezătoare. Era o femeie tânără și atrăgătoare, cu niște blugi strâmți care îi scoteau în evidență picioarele lungi și frumoase și o cămașă albă, bărbătească după aspect, deschisă peste un tricou roșu. Părul castaniu îi cădea în valuri strălucitoare pe umeri, iar singurul defect pe pielea ei netedă era o aluniță mică în colțul drept al gurii. Nici măcar aceasta nu era o imperfecțiune, ci îi sporea frumusețea. Ochiul ei serios avea forma și culoarea migdalei.

Când a ajuns la masă, și-a tras un scaun și s-a așezat fără să fi fost invitată.

— Sergent Cabbot, a spus ea și a întins mâna. Nu cred că ne-am cunoscut până acum.

— Dr. Fuller.

Jenny i-a strâns mâna cu fermitate.

— Ah, celebra dr. Fuller. Îmi face plăcere să vă cunosc în sfârșit.

Jenny s-a crispat. Oare aceasta chiar era Annie Cabbot, își patrula teritoriul? Îl văzuse pe Banks atingând-o pe braț și trăsesese vreo concluzie de aici? Oare venise să-i dea de înțeles lui Jenny cât de discret posibil să-și ia mâinile de pe Banks? Jenny știa că nu arăta deloc rău, dar nu putea să nu se simtă puțin *neîndemânatică* și poate chiar un pic neîngrijită în prezența lui Annie. Și *mai în vârstă*. Categorie mai în vârstă.

Annie i-a zâmbit lui Banks.

— Domnule.

Jenny simțea că era ceva între ei. Da, o tensiune sexuală, dar era ceva mai mult de-atât. Oare se certaseră? Dintr-odată, la masă s-a simțit stânjeneala și ei i-a fost limpede că trebuia să plece. Și-a luat geanta și a început să-și caute cheile de la mașină. De ce ajungeau întotdeauna pe fund și se rătăceau printre perii de păr, batistuțe de hârtie și farduri?

— Nu vreau să vă deranjez de la masă, a spus Annie, zâmbindu-i din nou lui Jenny, apoi i s-a adresat lui Banks: Întâmplarea face că eram la secție și mă ocupam de niște hârtoage întârziate după prânz. Winsome mi-a spus că sunteți aici și că are un mesaj pentru dumneavoastră. I-am spus că vi-l transmit eu.

Banks a ridicat din sprâncene.

— Așa...

— E de la colegul Ken Blackstone din Leeds. Se pare că Lucy Payne a fugit.

Jenny a icnit.

— Poftim?

— Poliția locală a trecut pe la părinții ei azi de dimineață ca să se asigure că e totul în regulă. Se pare că patul ei era neatins.

— La naiba, a spus Banks. Iar am dat-o în bară.

— M-am gândit că vreți să știți cât mai repede posibil, a spus Annie și s-a ridicat de pe scaun. A privit-o pe Jenny. Mă bucur că ne-am cunoscut.

Apoi a plecat cu aceeași grație cu care intrase și i-a lăsat pe Banks și pe Jenny pe scaune, holbându-se unul la celălalt.

Mick Blair, a patra persoană din grupul din noaptea în care dispăruse Leanne Wray, locuia cu părinții într-un duplex din North Eastvale, destul de aproape de marginea orașului încât să aibă o frumoasă priveliște spre Swainsdale, dar de asemenea destul de aproape de centru încât să aibă acces rapid. După dezvăluirea lui Annie despre Lucy Payne, Banks s-a întrebat dacă să-și schimbe planurile, dar a decis că Leanne Wray încă era o prioritate și Lucy Payne încă o victimă în fața legii. În plus, destui polițiști aveau să fie cu ochii pe ea; atât puteau face până când și dacă aveau de ce o acuza.

Spre deosebire de Ian Scott, Mick nu avusese niciodată probleme cu poliția, deși Banks bănuia că era posibil să fi cumpărat droguri de la Ian. Avea un aer mahmur, nu părea să fie tocmai în apele lui, și nici să dedice prea mult timp îngrijirii personale. Când Banks a sunat la ușa lui după prânzul cu Jenny, părinții lui Mick erau plecați în vizită la o familie, iar el zăcea în living, asculta Nirvana tare la casetofon, purta blugi rupți și un

tricou negru cu o imagine cu Kurt Cobain³⁰ pe el, sub care era trecută data nașterii și a morții.

— Ce vrei? a întrebat Mick, în timp ce reducea volumul și se trântea pe canapea, cu mâinile la ceafă.

— Să vorbim despre Leanne Wray.

— Am mai vorbit.

— Hai să reluăm.

— De ce? Ați aflat ceva nou?

— Ce-ar fi de aflat?

— Nu știu. Mă surprinde doar că ai venit, atâta tot.

— Mick, Leanne era iubita ta?

— Nu, nu era.

— E o fată atrăgătoare. Nu o plăceai?

— Poate. Un pic.

— Dar ea nu era interesată?

— Era prea devreme, nimic mai mult.

— Ce vrei să spui?

— Unele fete au nevoie de timp, trebuie să le prelucrezi. Nu-ți sar toate în pat încă de când te cunosc.

— Și Leanne avea nevoie de timp?

— Da.

— Cât de departe ajunseserăți?

— Ce vrei să spui?

— Cât de departe? Vă țineați de mână? Vă sărutați? Cu limba sau fără limbă?

Banks și-a amintit de pipăielile din adolescența lui și de diferitele etape prin care trebuia să treacă. După sărut, de obicei urmau atingerile deasupra taliei, dar peste haine, apoi pe sub bluză, dar peste sutien. După aceea, sutienul dispărea din peisaj, apoi trecea sub talie și așa mai departe până ajungeai până la capăt. Dacă aveai noroc. Cu unele fete părea să dureze o veșnicie să treci de la o etapă la alta, iar altele te lăsau să cobori sub talie, dar nu până la capăt. Întreaga negociere era un câmp minat în care permanent exista riscul de a fi părăsit la fiecare cotitură. Ei bine, cel puțin Leanne Wray nu fusese o cucerire ușoară și, dintr-un motiv straniu, Banks se bucura să afle asta.

— Ne sărutam din când în când.

— Și în seara aia de vineri, pe 31 martie?

— Nt. Eram în gașcă, cu Ian și Sarah.

— Nu te-ai sărutat cu Leanne la cinematograful?

— Poate.

— Asta ce înseamnă, da sau nu?

— Presupun.

— Se poate să fi avut o ceartă?

— Unde bați?

Banks și-a scărpinat cicatricea de lângă ochiul drept.

— Uite cum stă treaba, Mick. Vin să stau iar de vorbă cu tine aici și pare să te deranjeze, dar nu mă întrebi dacă am găsit-o pe Leanne în viață sau dacă i-am găsit cadavrul. La fel a făcut și Ian...

— Ai vorbit cu Ian?

— Azi de dimineață. Mă mir că nu te-a sunat imediat.

— Nu era foarte îngrijorat, probabil.

— De ce trebuia să fie?

— Nu știu.

— Treaba este, vezi tu, că amândoi *ar trebui* să mă întrebați dacă am găsit-o în viață pe Leanne, dacă i-am găsit cadavrul, sau dacă i-am identificat rămășițele pământești.

— De ce?

— De ce altceva aș fi venit să discut cu tine?

— De unde să știu eu?

— Dar faptul că nu-mi pui întrebarea asta mă face să mă întreb dacă știi ceva ce nu-mi spui.

Mick și-a încrucișat brațele.

— Ți-am spus tot ce știu.

Banks s-a aplecat înainte și l-a privit în ochi.

— Știi ceva? Eu cred că minți, Mick. Cred că mințiți cu toții.

— Nu poți dovedi nimic.

— Ce ar trebui să dovedesc?

— Că mint. Ți-am spus ce s-a întâmplat. Am mers să bem ceva la Old...

— Nu. Nouă ne-ai spus că ați mers să beți o cafea după film.

— Bun. Mă rog...

— Asta înseamnă că minți, nu, Mick?

— Și?

— Dacă o faci o dată, o poți face de mai multe ori. De fapt, pe măsură ce te antrenezi devine din ce în ce mai simplu. Ce s-a întâmplat de fapt în noaptea aia, Mick? De ce nu-mi spui?

— Nu s-a întâmplat nimic. Ți-am spus deja.

— Te-ai certat cu Leanne? I-ai făcut ceva? Poate n-ai vrut. Unde este, Mick? *Știi*, sunt sigur de asta.

Iar expresia lui Mick îi spunea lui Banks că într-adevăr *știa*, dar în același timp că nu avea să mărturisească nimic. În orice caz, nu astăzi. Banks se simțea enervat și vinovat în același timp. Era vina lui că această abordare a anchetei nu fusese tratată cum trebuie. Devenise așa de obsedat de ideea criminalului în serie care răpea fete încât ignorase învățăturile de bază ale muncii polițienești și nu îi presase destul de tare pe cei care erau în măsură să știe cel mai bine ce i se întâmplase lui Leanne, pe oamenii cu care fusese în momentul în care dispăruse. Ar fi trebuit să urmeze pista aceasta, dat fiind că știa că Ian Scott avea cazier și că în ecuație intrau și drogurile. Însă nu, Leanne a fost considerată a treia victimă a unui criminal în serie neidentificat, încă o victimă drăguță, tânără și blondă și nimic mai mult. Winsome Jackman urmase mai departe pisteles, dar în general acceptase și ea versiunea oficială. Toate erau din vina lui Banks, exact ca pierderea sarcinii de către Sandra. Ca toate, i se părea uneori.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, a insistat Banks.

— Ți-am spus. Ți-am mai spus, în pizda mă-sii! Mick s-a ridicat brusc în capul oaselor. Când am plecat de la Old Ship, Leanne a pornit spre casă. Atunci am văzut-o pentru ultima oară. Probabil că a prins-o vreun pervers. Nu? Așa v-ați gândit și voi, este? De ce vă răzgândiți?

— Ah, deci ești curios, a spus Banks și s-a ridicat. Sunt sigur că te-ai uitat la știri. L-am prins pe perversul care le-a ucis pe fetele alea, a murit și nu ne poate spune nimic, dar nu am găsit cadavrul lui Leanne în incintă, și crede-mă, am răscolit totul.

— Atunci trebuie să fi fost un alt pervers.

— Hai, Mick. Șansele să fi existat unul sunt mici, iar să fi existat doi sunt și mai mici. Nu. Totul se reduce la voi. La tine, la Ian și la Sarah. Ultimele persoane cu care a fost văzută. O să-ți acord timp de gândire, Mick, dar am să mă întorc, poți conta pe asta. Atunci o să avem o discuție așa cum trebuie, fără să ne deranjeze nimic. Între timp, stai pe aproape. Audiție plăcută.

Când a plecat, Banks s-a oprit suficient la poarta

grădinii cât să-l vadă pe Mick, cu silueta proiectată pe perdelele de dantelă, sărind de pe canapea și pornind spre telefon.

În acea dimineată de luni, lumina soarelui se revărsa pe fereastra de la bucătărie a lui Banks și făcea să scânteieze cratițele cu fundul de cupru care atârnavă pe pereți. Banks stătea la masa din lemn de pin cu o ceașcă de cafea, pâine prăjită și gem de portocale, cu ziarul de dimineată întins în față, în timp ce la radio se difuzau *Variațiunile pe o temă de Tomas Tallis* a lui Vaughan Williams. Dar nici nu citea, nici nu asculta.

Era treaz de dinainte de ora patru, prin minte i se perindau milioane de detalii și, deși acum se simțea mort de oboseală, știa că nu putea dormi. Avea să se bucure când se termina cazul Cameleonul, când Gristhorpe avea să revină la serviciu, iar el își putea relua sarcinile de inspector criminalist. Responsabilitatea conducerii din ultima lună și jumătate îl epuizase. Recunoștea semnele: lipsa somnului, coșmarurile, excesul de mâncare nesănătoasă, prea multă băutură și prea multe țigări. Se apropia de aceeași stare de

epuizare prin care mai trecuse când plecase de la Poliția Metropolitană și venise în North Yorkshire cu ani în urmă, în speranța unei vieți mai liniștite. Adora munca de detectiv, dar uneori i se părea că în vremurile moderne, munca poliției era o treabă pentru tineri. Știința, tehnologia și modificările în structura conducerii nu simplificaseră lucrurile, făcuseră doar viața mai complicată. Banks a realizat că probabil își atinsese limitele ambiției când chiar se gândise în acea dimineață, pentru prima oară, să renunțe cu totul la Slujbă.

A auzit poștașul sosind și a ieșit să ia scrisorile de pe podea. Printre obișnuitele facturi și materiale publicitare, era un plic de la Londra, cu adresa scrisă de mână, și Banks a recunoscut imediat scrisul frumos, rotund.

Sandra.

Cu inima bătându-i un pic prea tare pentru gustul său, a mers înapoi în bucătărie cu plicul. Aceasta era camera lui preferată din casă, mai mult pentru că visase la ea înainte s-o vadă, dar ceea ce a citit în scrisoarea Sandrei a fost de ajuns încât să întunece cea mai luminoasă cameră, chiar mai mult

decât o întunecase starea lui de spirit de mai devreme.

Dragă Alan,

Înțeleg că ți-a spus Tracy că eu și Sean așteptăm un copil. Îmi doresc să n-o fi făcut-o, dar asta este, s-a întâmplat. Sper ca faptul că știi acest lucru să te ajute măcar să înțelegi nevoia de a rezolva urgent chestiunea divorțului și sper că vei acționa în consecință.

*Toate cele bune,
Sandra*

Asta era tot. Nimic mai mult decât un bilet rece, formal. Banks trebuia să admită că nu tratase problema divorțului cu rapiditate, dar nu înțelegea de ce s-ar grăbi. Poate era chiar dispus să recunoască în adâncul inimii lui că se agăța cu încăpățânare de Sandra și, într-un cotlon întunecos și dominat de frică din sufletul său, se agăța de credința că era doar un coșmar sau o greșeală, iar

Într-o dimineață avea să se trezească în duplexul din Eastvale cu Sandra alături de el. Nu că ar mai fi vrut asta, căci nu mai voia, dar cel puțin era dispus să recunoască faptul că ar putea nutri asemenea sentimente iraționale.

Iar acum mai era și asta.

Banks a lăsat scrisoarea deoparte, simțind încă fiori reci. De ce nu putea renunța pur și simplu și să meargă mai departe, cum era evident că făcuse Sandra? Motivul era oare ceea ce-i spusese lui Annie, că se simțea vinovat din cauză că Sandra pierduse sarcina, că se bucura că se întâmplase? Nu știa; i se părea totul prea ciudat: soția sa de mai bine de douăzeci de ani, mama copiilor lor, era acum pe cale să aducă pe lume copilul altui bărbat.

A aruncat scrisoarea deoparte, și-a luat servieta și a pornit spre mașină.

Avea de gând să meargă în Leeds mai târziu în dimineața aceea, dar mai întâi voia să treacă pe la birou, să rezolve câteva hârtii și să stea de vorbă cu Winsome. Drumul de la Gratly la Eastvale era, gândise Banks prima oară când îl străbătuse, una

dintre cele mai frumoase călătorii prin zonă: un drum îngust cam la jumătatea pantei, cu priveliști extraordinare asupra fundului văii, cu satele adormite și râul șerpuitor în stânga și câmpurile ce urcau abrupt, pereții din zidărie uscată și oile ce rătăceau în dreapta. Dar astăzi nici măcar nu a remarcat toate astea, în parte pentru că le vedea așa de des și în parte pentru că gândurile încă îi erau tulburate de scrisoarea Sandrei și era ușor deprimat din cauza slujbei.

După haosul din week-end, secția de poliție revenise la nivelul normal de activitate; reporterii dispăruseră, la fel ca Lucy Payne. Banks nu era prea preocupat de dispariția lui Lucy, și-a spus el în timp ce închidea ușa biroului și pornea radioul. Probabil că avea să reapară, și chiar dacă nu apărea, nu existau motive reale de îngrijorare. Asta dacă nu veneau cu dovezi concrete împotriva ei. Cel puțin între timp puteau ține socoteala unde se afla după retragerile din bancomate și tranzacțiile cu cartea de credit. Indiferent unde era, avea nevoie de bani.

După ce a terminat cu hârtoagele, Banks a intrat

în camera detectivilor. Agentul Winsome Jackman stătea la birou și ronțăia capătul unui creion.

— Winsome, a spus, amintindu-și de unul din detaliile care îl treziseră așa de devreme în dimineața aceea. Mai am o treabă pentru tine.

Și după ce i-a spus ce voia să facă, a ieșit pe ușa din spate și a pornit spre Leeds.

•

Era chiar după prânz când Annie a intrat în birourile Procuraturii Regale, deși ea nu reușise să mănânce încă nimic. Procurorul desemnat în acel caz, Jack Whitaker, s-a dovedit a fi mai tânăr decât se așteptase, între douăzeci și treizeci de ani, a bănuțit ea, cu o chelie prematură și ușor peltic. Strângerea lui de mână era fermă și palma ușor umedă. Biroul său era cu siguranță mult mai ordonat decât al lui Stafford Oakes din Eastvale, unde niciun dosar nu era la locul lui și toate purtau simbolul olimpic de la fundul cănilor de cafea.

— Ceva noutăți? a întrebat după ce Annie a luat loc.

— Da, a spus Annie. Agentul Taylor și-a schimbat declarația azi de dimineață.

— Pot să văd?

Annie i-a dat declarația revizuită a lui Janet Taylor, iar Whitaker a citit-o. Când a terminat, a împins din nou hârtiile pe birou spre Annie.

— Ce crezi? a întrebat ea.

— Cred – a spus Jack Whitaker încet – că se poate să o acuzăm pe Janet Taylor de omucidere.

— Poftim? Annie nu putea crede ceea ce tocmai auzise. A acționat în calitate de polițist aflat la datorie. Eu mă gândeam la omor în legitimă apărare sau cel mult la omor scuzabil. Dar omucidere?

Whitaker a oftat.

— Of, Doamne. Presupun că n-ai ascultat știrile, nu?

— Ce știri?

Annie nu pornise radioul în drum spre Leeds, fiind mult prea preocupată de cazul lui Janet și de sentimentele confuze față de Banks ca să se poată concentra asupra știrilor sau a pălăvrăgelilor.

— Jurații au reluat cazul John Hadleigh chiar înainte de prânz. Știi, fermierul din Devon.

— Cunosco cazul Hadleigh. Care a fost

verdictul?

— Vinovat de omucidere.

— Iisuse Hristoase, a spus Annie. Dar chiar și așa, cu siguranță că este complet diferit, nu? Adică Hadleigh era civil. A împușcat un tâlhar în spate. Janet Taylor...

Whitaker a ridicat mâna.

— Ideea e că mesajul e limpede. Dat fiind verdictul în cazul Hadleigh, trebuie să se vadă că acționăm cinstit față de toată lumea. Nu ne permitem ca presa să urle că am fost blânzi cu Janet Taylor doar pentru că e polițistă.

— Deci e politică treaba?

— Nu așa e întotdeauna? Opinia publică trebuie să vadă că se face dreptate.

— Dreptate?

Whitaker a ridicat din sprâncene.

— Uite ce e – a spus el –, îți înțeleg simpatiile, crede-mă, înțeleg. Dar din câte rezultă din declarație, Janet Taylor i-a pus cătușele lui Terence Payne și l-a prins de o conductă metalică după ce-l neutralizase deja, apoi l-a lovit de două ori cu bastonul. Tare. Gândește-te, Annie. A fost un

act deliberat. Asta se numește crimă.

— Nu a vrut neapărat să-l ucidă. N-a fost un act intenționat.

— Asta or să decidă jurații. Un procuror bun ar putea spune că știa foarte bine ce efect pot avea două sau mai multe lovituri puternice la cap după ce deja îl mai lovise de șapte ori înainte.

— Nu pot să cred ce aud, a spus Annie.

— Nimeni nu regretă mai tare decât mine, a spus Whitaker.

— Cu excepția lui Janet Taylor.

— Atunci n-ar fi trebuit să-l omoare pe Terence Payne.

— Ce naiba știi tu? Tu n-ai fost acolo, în pivnița aia, nu partenerul tău sângera pe podea, în timp ce o fată zăcea moartă și imobilizată cu niște țaruși de o saltea. Nu tu ai avut doar câteva secunde să reacționezi la un bărbat care venea spre tine cu o macetă. E o farsă nenorocită! E vorba de politică, nimic mai mult.

— Calmează-te, Annie, a spus Whitaker.

Annie s-a ridicat și a început să se plimbe, cu brațele încrucișate.

— De ce m-aș calma? Nu mă simt deloc calmă. Femeia asta a trecut printr-un infern. Eu am determinat-o să-și schimbe declarația, pentru că am crezut că pe termen lung e mai bine pentru ea decât să spună că nu-și amintește. Cum par eu în toată povestea asta?

— Numai asta te interesează? Cum pari tu în povestea asta?

— Sigur că nu. Annie s-a lăsat din nou ușor pe scaun, însă se simțea îmbujorată și furioasă, și respira zgomotos. Dar par mincinoasă. Dau impresia că am păcălit-o. Nu-mi place.

— Îți făceai doar datoria.

— Îmi făceam doar datoria. Respectam doar ordinele. Mda. Mersi. Asta mă face să mă simt mult mai bine.

— Uite, poate reușim să facem rost de spațiu de manevră, Annie, dar va trebui să existe un proces. Va trebui să fie totul consemnat public. Pe față. Nu vom băga nimic sub preș.

— Nu la asta mă gândeam eu, oricum. Ce spațiu de manevră?

— Presupun că Janet Taylor nu va pleda

vinovată de omucidere.

— Bineînțeles că nu, și nici n-aș sfătui-o s-o facă.

— Nu e tocmai o chestiune de sfat. În plus, nu e treaba ta. Pentru ce crezi că ar pleda vinovată?

— Pentru omor scuzabil.

— Nu a fost legitimă apărare. Nu a mai fost așa când a întrecut limita și i-a dat loviturile finale, după ce Payne devenise incapabil să se mai apere sau s-o mai atace.

— Și atunci ce e?

— Omor cu circumstanțe atenuante.

— Cât va trebui să stea în închisoare?

— Între optsprezece luni și trei ani.

— Tot e mult, în special pentru un polițist în închisoare.

— Nu cum e pentru John Hadleigh.

— Hadleigh a împușcat un băiețandru în spate cu o pușcă.

— Janet Taylor a bătut un om fără apărare în cap cu un baston de poliție, cauzându-i moartea.

— Era un criminal în serie.

— Ea nu știa asta în momentul ăla.

— Dar s-a repezit la ea cu o macetă!

— Și după ce l-a dezarmat, a folosit mai multă forță decât era necesar să-l neutralizeze, cauzându-i moartea. Annie, nu contează dacă era criminal în serie. Nu ar conta nici dacă ar fi Jack Spintecătorul.

— Îi înjunghiasse partenerul. Era agitată.

— Ei bine, cu siguranță mă bucur că nu era calmă, stăpână pe sine și liniștită când a făcut-o.

— Știi ce vreau să spun. Nu e cazul să fii sarcastic.

— Scuze. Sunt sigur că judecătorul și jurații vor lua în considerare întreaga situație, starea ei de spirit.

Annie a oftat. Se simțea rău. Imediat ce se termina farsa asta, avea să plece naibii de la Plângeri și Disciplină și să se întoarcă la munca adevărată de poliție, să prindă răufăcători.

— Bine, a spus. Și acum ce urmează?

— Știi ce urmează, Annie. Caut-o pe Janet Taylor. Arestez-o, du-o la secția de poliție și acuz-o de omor cu circumstanțe atenuante.

— Cineva vrea să vă vadă, domnule.

De ce rânjea agentul de poliție novice care vârașe capul pe ușa biroului său temporar din Millgarth? s-a întrebat Banks.

— Cine e? a întrebat.

— Ar fi bine să vedeți chiar dumneavoastră, domnule.

— Nu se poate ocupa altcineva?

— A cerut în mod special să se întâlnească cu cineva care se ocupă de cazul fetelor dispărute, domnule. Comandantul Hartnell este în Wakefield cu comisarul, iar inspectorul Blackstone este plecat. Mai rămâneți dumneavoastră, domnule.

Banks a oftat.

— Bine. Spune-i să intre.

Agentul de poliție a rânjit iar și a dispărut, lăsând încă un rânjit în urmă, ca pisica de Cheshire³¹. Câteva clipe mai târziu, Banks a înțeles de ce.

A bătut foarte ușor la ușă și a împins-o așa de încet încât aceasta a scârțâit din balamale, apoi a apărut în fața sa. Avea exact un metru cincizeci și doi. Era anorexic de slabă, iar roșul crud al rujului

și al ojei contrasta cu pielea ei de un alb aproape translucid; trăsăturile delicate păreau a fi din porțelan lipit și pictat cu grijă pe fața ei rotundă. Ținea strâns în mână o geantă din lame auriu, și purta o bluză verde aprins, scurtă, care i se oprea brusc chiar sub sâni minusculi în ciuda sutienului push-up și îi dezvelea buricul gol și inelul din acesta, sub care era o fustă minusculă neagră din vinilin. Nu purta colanți, avea picioarele subțiri și albe goale până la genunchi, de unde începeau șosetele, care se continuau cu pantofii grosolani cu platforme din cauza cărora mergea de parcă ar fi fost pe catalige. Pe fața ei se citeau teama și emoția, în timp ce ochii ei uimitor de frumoși, de culoarea cobaltului, se plimbau neliniștiți prin biroul lipsit de ornamente.

Banks ar fi spus că este o prostituată dependentă de heroină, dar nu vedea urme de înțepături pe brațe. Asta nu însemna că nu era dependentă de *ceva* și categoric nu însemna că *nu* era prostituată. Sunt mai multe modalități de a te droga decât cu ajutorul unei seringi. Avea ceva care îi amintea de fiica comisarului-șef Riddle, Emily, dar a uitat

repede. Semăna mai mult cu faimoasele fotomodele *heroin-chic*³² din urmă cu câțiva ani.

— Tu ești? a întrebat ea.

— Cine?

— Șeful. Am cerut să vorbesc cu șeful.

— Eu sunt, păcătosul de mine, a spus Banks.

— Poftim?

— Nu contează. Ia loc.

S-a așezat ușor, bănuitoare; privirea încă i se plimba neliniștită prin birou, de parcă s-ar fi temut să nu apară cineva și s-o lege de scaun. Era evident că avusese nevoie de mare curaj să ajungă până aici.

— Pot să-ți ofer un ceai sau o cafea? a întrebat Banks.

A părut surprinsă de ofertă.

— Ăăă... da. Te rog. Aș vrea o cafea.

— Cum o servești?

— Poftim?

— Cafeaua. Cum o vrei?

— Cu lapte și mult zahăr, a spus, parcă fără să-și dea seama că se putea și altfel.

Banks a sunat și a cerut două cafele, pentru el

neagră, și apoi s-a întors din nou spre ea.

— Cum te numești?

— Candy³³.

— Serios?

— De ce? Ce-are?

— Nimic. Nimic, Candy. Ai mai fost până acum într-o secție de poliție?

Trăsăturile delicate ale lui Candy au fost copleșite de teamă.

— De ce?

— Întrebam și eu. Nu pari în largul tău.

A reușit să zâmbească slab.

— Păi, da... Poate că nu sunt. Un pic.

— Calmează-te. Nu te mănânc. Nu-și alesese bine cuvintele, a realizat Banks când a văzut privirea lascivă, de cunoscătoare a fetei. Vreau să spun că n-am să-ți fac niciun rău, s-a corectat.

Cafeaua a sosit, adusă de același agent de poliție, care rânjea încă. Banks l-a repezit, căci detesta acel gen de aroganță pe care îl sugera rânjetul lui.

— Bun, Candy, a spus Banks după prima sorbitură. Vrei să-mi spui despre ce este vorba?

— Pot să fumez?

Și-a deschis geanta.

— Îmi pare rău, a spus Banks. Nu se fumează nicăieri în secție; altfel aș fuma și eu una cu tine.

— Putem să ieșim?

— Nu cred că ar fi o idee bună, a spus Banks. Hai să continuăm.

— Dar mie îmi place să trag o țigărică la cafea. Întotdeauna fumez o țigară la cafea.

— De data asta nu poți. De ce ai venit la mine, Candy?

S-a mai foit o vreme, cu o expresie posomorâtă pe chip, apoi și-a închis geanta și și-a încrucișat picioarele, lovind dedesubtul mesei cu pantofii cu talpă groasă și zguduind-o așa de tare încât cafeaua lui Banks s-a vărsat peste marginea căzii și a făcut o pată din ce în ce mai mare pe mormanul de hârtii de dinaintea lui.

— Îmi pare rău, a spus ea.

— Nu-i nimic. Banks și-a scos batista și a șters-o. Voiai să-mi spui de ce ai venit.

— Da?

— Da.

— Uite, a spus Candy și s-a aplecat în față pe scaun. Mai întâi trebuie să-mi acorzi imunizare, sau cum îi zice. Că altfel nu suflu o vorbă.

— Adică imunitate?

S-a înroșit.

— Dacă așa îi zice. N-am făcut prea mulți purici la școală.

— Imunitate pentru ce?

— Ca să nu fiu acuzată.

— Dar de ce aș vrea să te acuz pe tine?

Privea oriunde altundeva, mai puțin la Banks, frământând cu mâinile geanta de pe coapsele goale.

— Din cauza meseriei mele, a spus ea. Știi... cu bărbați. Sunt prostituată, târfă.

— La naiba, a spus Banks. Nici nu m-aș fi gândit.

Și-a îndreptat privirea spre el și ochii îi luceau de lacrimi de furie.

— Nu e nevoie să fii ironic. Nu mi-e rușine de ceea ce sunt. Eu cel puțin nu bag la zdup oameni nevinovați și îi eliberez pe ăia vinovați.

Banks se simțea îngrozitor. Uneori pur și simplu

nu știa când să-și țină gura. Nu fusese cu nimic mai bun decât agentul cel cu rânjetul pe față când o insultase cu sarcasmul lui.

— Îmi pare rău, Candy, a spus. Dar sunt foarte ocupat. Putem trece la subiect? Dacă ai ceva de spus, spune.

— Îmi promiți?

— Ce să promit?

— Că nu mă bagi la zdup.

— Nu te bag la zdup. Jur. Asta dacă n-ai venit să mărturisești că ai comis o infracțiune gravă.

A sărit în picioare.

— N-am făcut nimica!

— Bine, bine. Atunci stai jos. Ușurel.

Candy s-a așezat ușor, de data asta atentă la pantofii cu talpă groasă.

— Am venit pentru că i-ați dat drumul. Nu voiam să vin. Nu-mi place poliția. Dar i-ați dat drumul.

— La cine te referi, Candy?

— Mă refer la cuplul din ziare, la ăia doi care le-au răpit pe fetele alea.

— Ce e cu ei?

— Nimic, doar că o dată... știi, au...

— Te-au agățat *pe tine*?

A coborât privirea.

— Da.

— Amândoi?

— Da.

— Cum s-a întâmplat?

— Eram, știi, pe stradă și au venit cu o mașină.

El a vorbit și când ne-am înțeles, m-au dus la o casă.

— Când s-a întâmplat asta, Candy?

— Vara trecută.

— Mai ții minte în ce lună?

— August, cred. Sfârșitul lui august. În orice caz, era cald.

Banks a încercat să mediteze la cronologie. Violurile din Seacroft încetaseră cam în perioada în care soții Payne s-au mutat din zonă, cam cu un an înainte de experiența lui Candy. Mai erau cam șaisprezece luni până ca Payne s-o răpească pe Kelly Matthews. Poate în perioada aia încercase să-și potolească nevoile recurgând la prostituate? Și rolul lui Lucy?

— Unde era casa?

— Pe strada Dealul. E aceeași care apare în toate ziarele. Eu *am fost* acolo.

— Bun. Apoi ce s-a întâmplat?

— Păi mai întâi am băut ceva și au stat de vorbă cu mine, ca și când ar fi vrut să mă liniștească. Păreau un cuplu de treabă.

— Și apoi?

— Ce crezi?

— Vreau să-mi spui tu.

— A zis el hai să mergem sus.

— Doar voi doi?

— Da. Asta am crezut la început că vrea să zică.

— Continuă.

— Păi am mers sus în dormitor și eu... știi... m-am dezbrăcat. Mă rog, oarecum. A vrut să rămân cu anumite lucruri pe mine. Bijuteriile. Lenjeria intimă. Cel puțin la început.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

— Era întuneric și nu se vedeau decât umbre. M-a pus să mă întind pe pat și apoi m-am trezit că a venit și ea.

— Lucy Payne?

— Da.

— În pat cu tine?

— Da. În pielea goală.

— S-a implicat și ea în ce a urmat, sexual?

— Cum să nu. Știa foarte bine ce face. Ca o adevărată târfă.

— Nu a părut nicio clipă să fie forțată, o victimă în vreun fel?

— Niciodată. Da' de unde! Era la butoane. Și-i plăcea ce se întâmplă. A avut chiar și ea sugestii... știi, lucruri pe care le puteam face. Diferite poziții.

— Ți-au făcut ceva rău?

— Nu tocmai. Adică le plăcea să se joace, dar păreau să știe cât de departe să meargă.

— Ce fel de jocuri?

— M-a întrebat el dacă mă deranjează să mă lege de pat. Mi-a promis că n-o să-mi facă niciun rău.

— Și l-ai lăsat?

— Mă plăteau bine.

— Și păreau de treabă.

— Da.

Banks a clătinat uimit din cap.

— Bun. Continuă.

— Nu mă judeca, a spus. Nu știi nimic despre mine sau ce trebuie să fac eu, așa că să nu-ndrăznești să mă judeci!

— Bun, a spus Banks. Continuă, Candy. Te-au legat de pat.

— Ea făcea ceva cu ceară de lumânări fierbinte. Pe burta mea. Pe sfârcuri. Mă durea un pic, dar nu prea tare. Știi la ce mă refer?

Banks nu experimentase sexual cu ceară de lumânări, dar își vărsase pe mână de câteva ori și cunoștea senzația, fulgerarea de căldură și durere urmată de răcirea rapidă, fixarea și uscarea, cum te ciupea și îți încrețea pielea. Nu era o senzație complet neplăcută.

— Ți-era frică?

— Un pic. Dar nu prea tare. Am trăit și mai rele. Dar erau o echipă. Îți spun eu. De-asta am venit să vorbesc. Nu-mi vine să cred că i-ați dat drumul.

— Nu avem dovezi împotriva ei, vreo probă că a avut ceva de-a face cu uciderea fetelor ăloră.

— Dar nu înțelegeți? a spus Candy pe un ton implorator. Ea e la fel ca el. Sunt o echipă. Fac

împreună ce fac. Fac totul împreună.

— Candy, știi că probabil ai avut nevoie de mult curaj să vii și să vorbești cu mine, dar ce mi-ai spus tu nu schimbă cu nimic lucrurile. Nu putem merge s-o arestăm pentru...

— Pentru ce a declarat o târfă, vrei să spui?

— Nu asta voiam să spun. Voiam să spun că nu putem merge s-o arestăm pe baza a ceea ce mi-ai spus tu adineauri. Ți-ai dat consimțământul. Ai fost plătită pentru serviciile tale. Nu au depășit limita pentru care erai tu pregătită. Lucrezi într-un domeniu riscant. Știi asta, Candy.

— Dar trebuie să conteze ce am spus, nu?

— Da, contează. Pentru mine. Dar noi lucrăm cu fapte, cu dovezi. Nu mă îndoiesc de cuvintele tale, că s-a întâmplat, dar chiar dacă am avea o înregistrare cu asta, nu ar presupune că este o criminală.

Candy s-a oprit o clipă, apoi a spus:

— Aveau o înregistrare.

— De unde știi?

— Pentru că am văzut camera. Ei credeau că este ascunsă în spatele unui panou, dar auzeam

ceva, un bâzâit, și când m-am ridicat să mă duc la toaletă am zărit un aparat de înregistrat în spatele unui panou. Panoul ăla avea o gaură în el.

— N-am găsit nicio casetă video acasă, Candy. Și după cum am spus, chiar dacă am găsi, asta nu ar schimba cu nimic lucrurile.

Dar faptul că fata văzuse o cameră video îl interesa pe Banks. Trebuia să se întrebe iar unde erau camera și casetele.

— Și atunci nu servește la nimic? Faptul că am venit aici?

— Nu neapărat.

— Ba da. N-o să faci nimic. E și ea la fel de vinovată ca el și o s-o lăsați să scape nepedepsită pentru crimă.

— Candy, nu avem dovezi care s-o incrimineze. Faptul că a acceptat un trio cu soțul ei și cu tine nu face din ea o criminală.

— Atunci găsiți probe.

Banks a oftat.

— De ce ai venit? a întrebat. Serios. Voi nu veniți niciodată de bunăvoie să vorbiți cu poliția.

— Cum adică *voi*? Iar mă judeci, nu?

— Candy, pentru numele lui Dumnezeu... Ești târfa. Chiar tu mi-ai spus. Faci sex pe bani. Nu-ți judec profesia, dar ce vreau să spun e că fetele care o practică rareori se fac utile poliției. Așadar, de ce ai venit?

I-a aruncat o privire șireată așa de spirituală și de inteligentă, încât lui Banks i-a venit să vorbească din suflet și să-i spună să meargă la facultate și să-și ia o diplomă. Dar n-a făcut-o. Apoi expresia ei a devenit rapid tristă.

— Ai dreptate în privința profesiei mele, cum îmi spui tu, a vorbit ea. E plină de riscuri. Riscul de a lua vreo boală cu transmitere sexuală. Riscul de a întâlni clientul care nu trebuie, genul nasol. Ni se întâmplă tot timpul lucruri din astea. Ne confruntăm cu ele. La vremea aia,ăștia doi nu erau nici mai buni, nici mai răi decât oricine altcineva. Dar mai buni decât unii. Cel puțin plăteau. S-a aplecat înainte. Dar de când am citit în ziare despre ei, despre ce-ați găsit în pivniță... S-a înfiorat ușor și și-a cuprins umerii slabi. Mai lipsește câte o fată, a continuat. O fată ca mine. Și nu-i pasă nimănui.

Banks a încercat să spună ceva, dar ea a fluturat din mână, cu un aer dezinteresat.

— Tu o să spui că vă pasă. O să spui că nu contează cine este violat, bătut sau ucis. Dar dacă e vreo școlăriță nevinovată, răscoliți cerul și pământul să aflați cine e autorul. Dacă e una ca mine... ei bine... hai să spunem că nu suntem o prioritate. Nu?

— Dacă este adevărat, Candy, există motive, a spus Banks. Și nu e din cauză că nu-mi pasă. Că nu ne pasă.

L-a studiat pentru câteva clipe și a părut să-i acorde beneficiul îndoielii.

— Poate că ție îți pasă, a spus ea. Poate că tu ești altfel. Și poate că există motive. Dar ele nu vă dau dreptul. Ideea este, totuși, motivul pentru care am venit, mă-nțelegi... nu lipsesc doar fetele alea. Au dispărut niște fete. Mă rog, una anume.

Banks a simțit că i se ridică părul pe ceafă.

— O fată pe care o cunoști? O prietenă de-a ta?

— Nu tocmai o prietenă. Nu ai prea multe prietene în „profesia” asta. Dar o cunoscută de-a mea, da. Am petrecut ceva timp împreună. Am

vorbit cu ea. Am băut ceva. I-am împrumutat bani.

— Când s-a întâmplat?

— Nu știu exact. Înainte de Crăciun.

— Ai declarat la poliție?

Privirea ei tăioasă îi spunea că tocmai își pierduse stima ei. În mod curios, pentru el conta.

— Să fim serioși, a spus ea. Fetele vin și pleacă tot timpul. Merg mai departe. Uneori chiar renunță la viața asta, strâng destui bani, merg la universitate, obțin o diplomă.

Banks a simțit cum roșește, deoarece spusese tocmai lucrul care îi trecuse lui prin minte cu ceva timp în urmă.

— Și cine spune că fata asta dispărută nu și-a luat catrafusele și a plecat ca toate celelalte? a întrebat el.

— Așa e, a spus Candy. Poate că umblu eu după potcoave de cai morți.

— Dar?

— Dar ai spus că ce aveam eu de spus nu era o dovadă.

— E adevărat.

— Dar asta te-a pus pe gânduri, nu?

— Da, mi-a dat de gândit.

— Și atunci, dacă fata asta nu a plecat pur și simplu mai departe? Dacă chiar i s-a întâmplat ceva? Nu crezi că ar trebui măcar să iei în calcul posibilitatea asta? Nu se știe niciodată, poate ai găsi acolo dovezi.

— Are sens ce spui tu, Candy, dar ai văzut-o vreodată pe fata aia cu soții Payne?

— Nu fix cu ei.

— I-ai văzut pe soții Payne la vreun moment dat în perioada în care a dispărut ea?

— I-am văzut din când în când umblând pe stradă. Nu-mi amintesc când anume.

— Dar în perioada aia?

— Da.

— Pe amândoi?

— Da.

— O să am nevoie de un nume.

— Nicio problemă. Îi știu numele.

— Și nu un nume precum Candy.

— Ce are numele Candy?

— Nu cred că e numele tău.

— Hm, acum îmi dau seama de ce ești un

detectiv așa de important. De fapt, nu e. Numele meu adevărat este Hayley, care, dacă mă întrebi pe mine, e și mai rău.

— Nu știi. Nu e chiar așa de rău.

— Poți să mă scutești de lingușiri. Nu știi că noi, târfele, nu avem nevoie de lingușiri?

— N-am vrut...

A zâmbit.

— Știu că nu. Apoi s-a aplecat înainte și și-a așezat brațele pe birou, iar fața ei palidă se afla doar la câteva zeci de centimetri de a lui, îi simțea miros de gumă de mestecat și de fum de țigară în respirație. Dar fata aia care a dispărut. Îi știu numele. Numele ei de stradă era Anna, dar eu i-l știu pe ăla adevărat. Ce zici de asta, domnule detectiv?

— Cred că așa discutăm treburi serioase, a spus Banks și și-a luat carnetul și pixul.

Ea s-a lăsat pe spate și și-a încrucișat brațele.

— Ah, nu. Până nu trag o țigară, nu scoți o vorbă de la mine.

•

— Acum ce mai e? a întrebat Janet. Deja mi-am

schimbat declarația.

— Știu, a spus Annie, cu o stare de rău în miezul stomacului, care în parte se datora apartamentului îmbâcsit al lui Janet, dar numai în parte. Am fost să vorbesc cu cei de la Procuratura Regală.

Janet și-a turnat un păhărel de gin, neîndoit, dintr-o sticlă aproape goală.

— Și?

— Și trebuie să te arestez și să te duc la secție să te pun sub acuzare.

— Înțeleg. De ce ai să mă acuzi?

Annie a făcut o pauză, a inspirat adânc, apoi a spus:

— Procuratura voia să te acuz de omor calificat, dar am reușit să-i fac să te încadreze la omor cu circumstanțe atenuante. Va trebui să discuți cu ei despre asta, dar sunt convinsă că, dacă pledezi vinovată, or să fie blânzi cu tine.

Șocul și furia la care se așteptase nu au venit. În schimb, Janet a răsucit un fir rătăcit de ață în jurul degetului arătător, s-a încruntat și a sorbit din gin.

— E din cauza verdictului în cazul John Hadleigh, nu? Am auzit la radio.

Annie a înghițit în sec.

— Da.

— Mă gândeam eu. Sunt miel de sacrificiu.

— Uite, a continuat Annie, putem s-o rezolvăm.

După cum am spus, probabil că Procuratura Regală o să vrea să ajungeți la o înțelegere...

Janet a ridicat mâna.

— Nu.

— Ce vrei să spui?

— Ce anume nu înțelegi la cuvântul „nu”?

— Janet...

— Nu. Dacă nenorociții ăia vor să mă acuze, n-au decât. N-am să le dau satisfacția de a pleda vinovată doar pentru că mi-am făcut meseria.

— Nu e momentul să te joci, Janet.

— Ce te face să crezi că mă joc? Vorbesc serios. O să pledez nevinovată la tot ce vreți voi să mă acuzați.

Annie a simțit un fior.

— Janet, ascultă-mă. Nu poți face asta.

Janet a râs. Arăta rău, a remarcat Annie: avea părul nespălat și nepieptănat, avea coșuri pe față și un miros general de sudoare stătută și gin proaspăt.

— Nu fi ridicolă, a spus. Sigur că pot. Opinia publică vrea să ne facem datoria, nu? Vor ca oamenii din clasa de mijloc să se simtă în siguranță noaptea în paturile lor drăguțe, sau când merg dimineața la serviciu sau când ies să bea ceva seara. Nu? Ei bine, să afle că trebuie plătit un preț pentru ca ucigașii să nu pândească pe străzi. Nu, Annie, n-o să pledez vinovată, nici măcar la omor cu circumstanțe atenuante.

Annie s-a aplecat în față ca să-și accentueze vorbele.

— Gândește-te, Janet. Se poate să fie una din cele mai importante decizii pe care le iei vreodată.

— Nu cred. Pe asta am luat-o deja în pivniță săptămâna trecută. Dar m-am gândit. Nu-mi stă la nimic altceva gândul de o săptămână.

— Ești hotărâtă?

— Da.

— Tu crezi că eu vreau să fac asta, Janet? a spus Annie în timp ce se ridica.

Janet i-a zâmbit.

— Nu, sigur că nu. Ești un om destul de cumsecade. Tu vrei să faci ce trebuie și știi la fel

de bine ca mine că treaba asta pute. Dar când se complică treaba, tu îți vei face meseria. Nenorocita aia de Meserie. Știi, aproape că mă bucur că s-a întâmplat așa, mă bucur că scap de aici. Ipocriții dracu'. Haide, termină odată.

— Janet Taylor, te arestez pentru uciderea lui Terence Payne. Nu ești obligată să declari nimic. Dar îți poate fi afectată apărarea dacă nu spui, când ești interogată, ceva pe care mai târziu poți miza la proces. Tot ceea ce declari poate fi considerat probă.

•

Când Annie a sugerat să se întâlnească să bea ceva în altă parte decât în Queen's Arms, pe Banks l-a cuprins imediat neliniștea. Queen's Arms era „pubul obișnuit”. Acolo se duceau mereu să bea ceva după serviciu. Pomenind de un alt pub, Pied Piper, un local pe Castle Hill frecventat de turiști, Annie îi spunea lui Banks că avea un mesaj serios de transmis, altceva decât pălăvrăgeala obișnuită, sau cel puțin așa credea el. Fie era asta, fie își făcea griji să nu afle inspectorul-șef Chambers că erau împreună.

A ajuns acolo cu zece minute mai devreme, și-a luat o halbă de la bar și s-a așezat la o masă lângă fereastră, cu spatele la perete. Priveliștea era extraordinară. Parcurile erau o explozie de mov, roșu aprins și indigo, iar dincolo de râu, copacii înalți din The Green, unii dintre ei încă în floare, blocau hidoșenia care era East End Estate. Vedea încă unele dintre căsuțele mohorâte și cele două blocuri turn cu douăsprezece etaje ițite de parcă ar fi arătat lumii degetul mijlociu, dar vedea și dincolo de ele pajiștile bogate cu câmpurile de rapiță de un galben viu, și chiar i se părea că putea întrezări în depărtare cocoșele verde-închis ale dealurilor Cleveland.

Vedea și spatele casei lui Jenny Fuller, cu fața spre The Green. Uneori își făcea griji din cauza lui Jenny. Nu părea să aibă prea multe în viața ei în afară de muncă. Glumise ieri pe tema relațiilor ei nereușite, dar Banks fusese martor la unele dintre ele, și nu era nimic de glumă. Și-a amintit de șocul, dezamăgirea și, da, gelozia pe care o simțise cu câțiva ani în urmă când mersese să interogheze un neisprăvit pe nume Dennis Osmond și o văzuse pe

Jenny vârând capul pe după ușa de la dormitorul lui, cu părul ciufulit și cu un halat subțire alunecându-i pe umeri. De asemenea, o ascultase vărsându-și amarul din cauza infidelului de Randy. Jenny alegea pe bandă rulantă ratați, escroci și în general parteneri nepotriviți. Mai trist era că și ea știa asta, dar se întâmpla oricum.

Annie a venit cu o întârziere de cincisprezece minute, lucru atipic pentru ea, și nu avea obișnuitul pas vioi. Când și-a luat ceva de băut și i s-a alăturat lui Banks la masă, el și-a dat seama că era supărată.

— Ai avut o zi grea? a întrebat.

— Ba bine că nu.

Banks simțea că nu i-ar fi stricat nici lui o zi mai bună. Pentru început, s-ar fi putut lipsi de scrisoarea Sandrei. Și deși informațiile lui Candy se dovediseră interesante, erau înnebunitor de lipsite de dovezi irefutabile de care el avea nevoie dacă era s-o urmărească pe Lucy Payne și s-o aresteze pentru orice altceva în afară de acostarea de prostituate. Asta era problema; lucrurile ciudate care se acumulasera, copilăria lui

Lucy, accesoriile sataniste din Alderthorpe, uciderea lui Kathleen Murray și acum declarația lui Candy, erau toate tulburătoare și sugerau probleme mai grave, dar în definitiv, cum deja subliniase comandantul Hartnell, nu făceau nici cât o ceapă degerată.

— S-a întâmplat ceva anume? a întrebat.

— Tocmai am arestat-o pe Janet Taylor.

— Lasă-mă să ghicesc: verdictul în cazul Hadleigh?

— Da. Se pare că toată lumea știa de asta, mai puțin eu. Procuratura Regală vrea ca opinia publică să vadă că se face dreptate. Ține de politică, atâta tot, în mama mă-sii.

— Așa se întâmplă adesea.

Annie l-a privit chiorâș.

— Știu, dar nu mă ajută.

— Or să facă o înțelegere cu ea.

Annie i-a relatat ce îi spusese și ei mai devreme Janet.

— Ar trebui să fie un proces interesant. Chambers ce a avut de zis?

— Îl doare-n cot. El numără doar zilele până la

pensie. Am terminat cu Plângeri și Disciplină. Cum apare un post la Departamentul de Criminalistică, mă întorc.

— Iar noi ne-am bucura să te avem printre noi, imediat ce se creează un post, a spus Banks zâmbind.

— Auzi, Alan, a spus Annie, admirând priveliștea pe fereastră, mai voiam să discut ceva cu tine.

Exact cum se gândise și el. Și-a aprins o țigară.

— Bun, ce este?

— E... Nu știu... nu merge. Relația noastră. Cred că ar trebui s-o lăsăm mai ușor. Mai moale. Atâta tot.

— Vrei să pui capăt relației noastre?

— Nu să-i pun capăt. Doar să o privim altfel. Încă mai putem fi prieteni.

— Nu știu ce să spun, Annie. Cărui fapt i se datorează asta?

— Niciunuia anume.

— Haide. Nu te poți aștepta să cred că dintr-odată ai decis să-mi dai papucii fără un motiv anume.

— Nu-ți dau papucii. Ți-am spus. Doar că lucrurile se schimbă.

— Bun. O să mai ieșim la cine romantice, la galerii și la concerte împreună?

— Nu.

— O să mai facem dragoste?

— Nu.

— Atunci ce-o să mai facem împreună?

— O să fim prieteni. Știi, la serviciu. Să-i fim alături unul celuilalt, chestii de-astea.

— Eu deja îți sunt alături și chestii de-astea. De ce nu pot să-ți fiu alături și chestii de-astea și să mă și culc cu tine?

— Nu e vorba că nu-mi place, Alan. Să mă culc cu tine. Sexul. Știi asta.

— Credeam că știi. Dar poate că ești doar o actriță al naibii de bună.

Annie a tresărit și a sorbit din bere.

— Nu e drept. Nu merit asta. Nu mi-e simplu, să știi.

— Și atunci de ce o faci? Știi oricum că între noi e ceva mai mult decât sex.

— Trebuie.

— Ba nu. E din cauza discuției pe care am avut-o noaptea trecută? Nu încercam să sugerez că ar trebui să avem copii. E ultimul lucru pe care l-aș vrea în momentul de față.

— Știu. Nu era asta.

— Are legătură cu pierderea sarcinii, cu ce ți-am spus că simt eu?

— Nu, Hristoase. Poate. Uite, bine, recunosc că m-a pus pe gânduri, dar nu așa cum crezi tu.

— Atunci în ce fel?

Annie a făcut o pauză, vădit stânjenită, s-a foit pe scaun și s-a întors dinspre el, apoi a spus pe un ton slab:

— M-a făcut să mă gândesc la lucruri la care nu vreau să mă gândesc. Atâta tot.

— Ce lucruri?

— Chiar trebuie să știi tu totul?

— Annie, țin la tine. De-asta întreb.

Și-a trecut mâinile prin păr, l-a privit și a clătinat din cap.

— După viol, a spus ea, acum mai bine de doi ani, ei bine... nu avusese... cel care a făcut-o nu avusese... Rahat, e mai greu decât credeam.

Însă Banks a înțeles.

— Ai rămas însărcinată. Asta îmi spui, nu? De-asta te supără așa de tare chestia asta cu Sandra.

Annie a zâmbit slab.

— Ești receptiv. I-a atins mâna și a șoptit: Da, am rămas însărcinată.

— Și?

Annie a ridicat din umeri.

— Și am făcut un avort. N-a fost cel mai bun moment al meu, dar nici cel mai rău. Nu m-am simțit vinovată după aia. De fapt, nu prea simțeam mare lucru. Dar toate astea... nu știu... vreau doar să uit, iar faptul că sunt cu tine pare să-mi amintească mereu, să mă pună în fața faptului.

— Annie...

— Nu. Lasă-mă să termin. Ai prea multe în spate, Alan. Prea multe lucruri cărora trebuie să le fac față. Am crezut că va fi mai simplu, că or să dispară, poate, dar nu s-a întâmplat așa. Nu poți renunța. Nu vei renunța niciodată. Căsnicia a reprezentat așa de mult în viața ta, așa de mult timp, încât nu poți. Ești îndurerat, iar eu nu te pot consola. Nu prea mă pricep să consolez. Uneori

mă simt prea copleșită de viața ta, de trecutul tău, de problemele tale, iar eu tot ce vreau să fac e să plec și să fiu singură. Nu am loc să respir.

Banks și-a stins țigara și a remarcat că îi tremura mâna ușor.

— Nu știam că simți așa.

— Ei bine, de-asta îți spun. Nu mă pricep să mă implic, să fiu apropiată emoțional. Cel puțin nu încă. Poate că n-am să fiu niciodată. Nu știi, dar mă sufocă și mă sperie.

— Nu o putem rezolva?

— Nu vreau să o rezolvăm. Nu am energia necesară. Nu de asta am nevoie eu acum în viața mea. Mai e și celălalt motiv.

— Care?

— Cariera mea. Lăsând deoparte eșecul în cazul lui Janet Taylor, că-ți vine să crezi sau nu, chiar îmi place munca de polițist și am aptitudini pentru ea.

— Știi...

— Nu, stai. Lasă-mă să termin. Ce-am făcut noi este lipsit de profesionalism. Mi-e greu să cred că nu știa deja jumătate de secție ce făceam noi în

particular. Am auzit chicoteli pe la spate. Cu siguranță că știu toți colegii mei de la Departamentul de Criminalistică și de la Plângeri și Disciplină. Cred că și Chambers făcea o aluzie când m-a avertizat că ești fustangiu. Nu m-ar mira să știe și comisarul McLaughlin.

— Relațiile la serviciu nu sunt neobișnuite și cu siguranță nu sunt ilegale.

— Nu, dar sunt serios descurajate și privite cu neîncredere. Vreau să ajung inspector, Alan. La naiba, vreau să ajung inspector-șef, comisar-șef. Cine știe? Am descoperit ce ambiții am.

Ce ironie, a gândit Banks, ca Annie să redescopere ce ambiții avea exact când el se gândea că a ajuns la limită.

— Și eu te împiedic?

— Nu mă împiedici. Mă distragi. Eu nu am nevoie să fiu distrasă.

— Vrei doar muncă și niciun pic de distracție...

— Așa că o să fiu plicticoasă pentru o vreme. O să fie o schimbare plăcută.

— Și deci asta e? Așa, pur și simplu? Gata. S-a sfârșit. Pentru că sunt om și am un trecut care

uneori își scoate capul hidos și pentru că ai decis să dedici mai mult carierei, nu ne mai vedem?

— Dacă așa vrei să pui problema, da.

— În ce alt fel aş putea pune problema?

Annie și-a băut rapid halba. Banks își dădea seama că vrea să plece. Dar, la naiba, era rănit și furios și nu avea s-o lase să scape cu una, cu două.

— Ești sigură că nu e nimic altceva? a întrebat.

— Ca de exemplu?

— Nu știu. Nu ești geloasă pe cineva, nu?

— Geloasă? Pe cine? De ce aş fi?

— Poate pe Jenny?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Alan. Nu, nu sunt geloasă pe Jenny. Dacă sunt geloasă pe cineva, atunci Sandra e aceea. Nu înțelegi? Are o mai mare influență asupra ta decât oricine altcineva.

— Nu e adevărat. Nu mai este adevărat. Dar Banks și-a amintit de scrisoare, de sentimentele lui când a citit cuvintele reci, oficiale. Ai pe altcineva? Asta e? a continuat repede.

— Alan, nu am pe nimeni. Crede-mă. Ți-am spus. În momentul de față nu e loc pentru nimeni în

viața mea. Nu pot face față cerințelor emoționale ale altcuiva.

— Și cerințelor sexuale?

— Ce vrei să spui?

— Sexul nu trebuie să aibă legătură cu sentimentele, nu? Adică dacă e prea greu să te culci cu cineva care chiar ține un pic la tine, poate ar fi mai simplu să agăți un armăsar într-un bar pentru un futai rapid și anonim. Nu-i cereți nimic celuilalt. Nici măcar nu trebuie să vă spuneți numele. Asta vrei?

— Alan, nu știu încotro mergi cu asta, dar aș vrea să încetezi imediat.

Banks și-a frecat tâmpilele.

— Sunt doar supărat, Annie, atâta tot. Îmi pare rău. Și eu am avut o zi proastă.

— Îmi pare rău. Chiar nu vreau să te rănesc.

A privit-o în ochi și a spus:

— Atunci n-o face. Indiferent cu cine ești, va trebui să te confrunți cu lucrurile pe care vrei să le eviți.

A observat că avea lacrimi în ochi. Singura dată când o mai văzuse plângând fusese când îi spusese

de viol. S-a întins să-i atingă mâna pe masă, dar ea și-a smuls-o.

— Nu.

— Annie...

— Nu.

S-a ridicat așa de brusc, încât a lovit masa și băutura ei s-a vărsat exact în poala lui Banks, apoi a fugit din pub înainte ca el să apuce să mai spună ceva. Tot ce putea face era să stea pe loc și să simtă lichidul rece prelingându-i-se prin pantaloni, conștient că toată lumea îl privea, recunoscător că nu merseseră în Queen's Arms, unde îl cunoștea toată lumea. Și el care crezuse că ziua nu putea fi mai proastă de-atât.

Marți după-amiază, după ultimul seminar și după ce a rezolvat câteva hârtii, Jenny a plecat din biroul ei din York devreme, și a pornit spre A1 în direcția Durham. Traficul era greoi, în special camioane și furgonete, dar cel puțin era o zi plăcută, însorită și nu ploua.

După ce vorbea cu Keith Murray, asta dacă era de acord să stea de vorbă cu ea, Jenny se gândea că încă mai avea timp să pornească mai târziu spre Edinburgh în acea după-amiază și s-o caute pe Laura Godwin. Va însemna să înnopteze acolo, asta dacă nu voia să străbată pe întuneric lungul drum spre casă, dar își putea face griji din cauza aceasta mai târziu. Avea o fostă studentă și prietenă la Departamentul de Psihologie de la Universitatea din Edinburgh și poate ar fi fost distractiv să se întâlnească și să mai stea la povești. Nu că avea prea multe povești de spus despre viața ei recentă, a gândit posacă, iar acum că o cunoscuse pe iubita lui Banks, a decis că

probabil nici în această privință nu erau prea multe speranțe. Totuși, deja se obișnuise cu asta; în definitiv, se cunoșteau de șapte ani sau mai mult și niciodată nu depășiseră limitele bunei-cuviințe, din păcate.

Încă nu era sigură dacă Iubita fusese geloasă când venise la ei în Queen's Arms. Trebuie să-l fi văzut pe Banks atingând-o pe Jenny pe braț și, deși era doar un gest prietenesc, de îngrijorare, era deschis la interpretări greșite, cum se întâmpla cu limbajul trupului. Oare Iubita era genul de femeie geloasă? Jenny nu știa. Annie păruse sigură pe sine și echilibrată, dar cu toate acestea sesizase ceva în atitudinea ei care o determina în mod straniu să-și facă griji pentru Banks, probabil singurul bărbat din câți cunoscuse vreodată din pricina căruia își făcea griji, pe care voia să-l protejeze. Nu cunoștea motivul. Era independent, puternic, discret; poate era mai vulnerabil decât arăta, dar cu siguranță nu era genul de persoană pe care să simți nevoia să o protejezi și s-o dădăcești.

O furgonetă albă a trecut în viteză pe banda cealaltă exact când ea vira și, încă adâncită în

gânduri, era gata s-o lovească. Din fericire, a intervenit instinctul și a avut timp să treacă pe banda ei fără să creeze mari probleme altcuiva, dar a ratat ieșirea pe care voia s-o ia. A claxonat și l-a înjurat tare, gesturi inutile, dar atâta i-a trecut prin cap să facă și a mers până la următoarea intersecție.

Când a ieșit de pe A1, a schimbat postul de radio și, în locul unei simfonii plictisitoare a lui Brahms, a pus muzică pop veselă, melodii pe care le putea fredona și ea în timp ce bătea ritmul pe volan.

Durham era un loc ciudat, așa crezuse Jenny dintotdeauna. Deși se născuse acolo, părinții ei se mutaseră când ea avea doar trei ani și nu și-l amintea deloc. La începutul carierei ei academice, solicitase un post la universitate, dar i-l zburase un bărbat care publicase mai mult. I-ar fi plăcut să locuiască aici, a gândit în timp ce privea castelul din depărtare de pe deal și toată verdeața ce îl înconjură, dar o mulțimea și York și nu dorea să solicite un nou post în această etapă a carierei.

Descoperise pe harta ei că Keith Murray locuia

lângă terenurile de sport ale universității, așa că putea evita hățișul din centru din jurul catedralei și colegiilor, principala zonă turistică a orașului. Chiar și așa, tot a reușit să se rătăcească de câteva ori. Poate Keith era la cursuri, a realizat Jenny, deși își amintea la cât de puține asistase ea în facultate. Dacă era la cursuri, îl putea aștepta până mai târziu dacă trebuia, putea să exploreze orașul, să ia prânzul la un pub și încă mai avea destul timp să ajungă la Edinburgh ca să stea de vorbă cu Laura.

A intrat într-o parcare mică în fața unor magazine și a privit din nou harta. Nu era departe. Trebuia doar să fie atentă la străzile cu sens unic, altfel ajungea de unde plecase.

La a doua încercare a nimerit, a ieșit de pe artera principală și a intrat într-o zonă cu străzi înguste. Era așa de concentrată să găsească strada și numărul casei cu pricina încât aproape că nu a văzut decât în ultimul moment mașina în spatele căreia a parcat. Când a văzut-o, i-a sărit inima din piept. Era un Citroën albastru.

Jenny și-a spus să fie calmă, că nu era sigură că

era *același* Citroën albastru care o urmărise prin Holderness, pentru că nu văzuse numărul de înmatriculare. Dar era același model, iar ea nu credea în coincidențe.

Ce ar trebui să facă? Să continue oricum? Dacă Citroënul îi aparținea lui Keith Murray, ce căutase în Alderthorpe și Spurn Head și de ce o urmărise? Era periculos?

În timp ce Jenny încerca să se decidă ce să facă, ușa de la intrarea casei s-a deschis și doi oameni au mers spre mașină: un tânăr cu niște chei în mână și o femeie care semăna izbitor cu Lucy Payne. Exact când Jenny s-a decis să plece, tânărul a văzut-o, i-a spus ceva lui Lucy, apoi a mers spre ea și a deschis cu o smucitură portiera de pe partea șoferului a mașinii lui Jenny, înainte ca ea să aibă timp să o încuie.

Hm, a gândit, ai făcut-o lată de data asta, nu, Jenny?

•

Nu intervenise nimic nou la Millgarth, din câte spusese Ken Blackstone la telefon în dimineața aceea. Experții criminaliști ajunseseră în acel

punct în care nu prea mai aveau ce răscoli în casa lui Payne. Săpaseră în amândouă grădinile la o adâncime între un metru optzeci și trei metri, și cercetaseră pe sectoare. Podelele de beton din pivniță și din garaj fuseseră distruse cu picamărele. Aproape o mie de probe fuseseră puse în pungi și etichetate. Tot ceea ce se afla în casă fusese smuls și luat. Pereții fuseseră spărți la intervale regulate. Pe lângă specialiștii de la locul crimei care verificaseră toate materialele strânse, mecanicii criminaliști disecaseră mașina lui Payne în căutarea urmelor fetelor răpite. Poate că Payne murise, dar încă existau întrebări fără răspuns, și încă nu se stabilise care fusese rolul lui Lucy.

Singura informație despre Lucy Payne era aceea că retrăsese două sute de lire dintr-un bancomat din Tottenham Court Road. Era de așteptat să meargă la Londra dacă voia să dispară, gândea Banks, amintindu-și cum o căutase el acolo pe fiica comisarului-șef Riddle, Emily. Poate că va trebui să meargă s-o caute și pe Lucy, deși de data aceasta ar fi avut la dispoziție toate resursele Poliției Metropolitane. Dar poate că nu avea să se

ajungă la asta; poate că Lucy nu era implicată și pur și simplu își lua o nouă identitate, adopta un nou aspect într-un loc nou și încerca să-și refacă viața distrusă. *Poate.*

Banks a privit din nou foile de pe birou.

Katia Pavelic.

Katia, sau Anna, după cum o știa Candy, fusese identificată târziu, cu o seară în urmă, după fișa dentară. Din fericire pentru Banks, o duruse un dinte cu puțin timp înainte să dispară și Candy o trimisese pe Katia la dentistul ei. Katia dispăruse, din câte spunea Candy, undeva în luna noiembrie a anului trecut. Cel puțin își amintea că era răcoare și ceață și de curând fuseseră aprinse luminile de Crăciun în centrul orașului. Posibil, Katia căzuse victimă înainte de Kelly Matthews.

Cu siguranță, Candy, sau Hayley Lyndon, cum se numea, îi văzuse și pe Terence și pe Lucy Payne mergând cu mașina prin zonă de câteva ori, dar nu îi putea lega direct de Katia. Totuși, probele indirecte începeau să se acumuleze și, dacă investigația psihologică a vechilor răni din cazul Alderthorpe realizată de Jenny aducea ceva

interesant, atunci poate era momentul să o caute pe Lucy. Deocamdată las-o să se bucure de iluzia libertății.

Katia Pavelic venise în Anglia din Bosnia cu patru ani în urmă, la vârsta de paisprezece ani. Asemenea multor fete de acolo, fusese violată în grup de soldați sârbi și apoi împușcată, și se salvase numai prefăcându-se moartă sub un morman de cadavre până când, trei zile mai târziu, o găsiseră trupele canadiene de menținere a păcii din cadrul ONU. Rana era superficială și sângele se închegase. Singura ei problemă era o infecție, dar reacționase bine la antibiotice. Mai multe grupuri și indivizi avuseseră grijă ca fata să ajungă în Anglia, dar era o fată agitată și neastâmpărată și la vârsta de șaisprezece ani a fugit de la părinții care o aveau în plasament, iar de atunci aceștia încercaseră în zadar s-o găsească și să ia legătura cu ea.

Banks sesiza ironia. După ce supraviețuise ororilor războiului bosniac, până la urmă Katia Pavelic fusese violată, ucisă și îngropată în grădina din spate a soților Payne. Ce naiba sens

avea totul? a întrebat el. Ca de obicei, nu a primit niciun răspuns de la Ironicul Suprem din Ceruri, doar un râset adânc și gol i-a bubuit în cap. Uneori, mila și groaza erau prea greu de suportat pentru el.

Și mai era o victimă neidentificată, cea care era îngropată de cel mai mult timp: o persoană de sex feminin, albă, adolescentă sau de vreo douăzeci de ani, cu o înălțime de aproximativ un metru șaiszeci, potrivit antropologului criminalist, care încă analiza oasele. Banks nu se îndoia prea mult că aceasta putea fi încă o prostituată care căzuse victimă, iar asta putea face dificilă identificarea cadavrului.

Banks se gândise și îi ceruse prietenului lui Terence Payne, profesorul Brighthouse, să-l ajute să o găsească pe profesoara din Aberdeen pe care o duseseră în camera lor cu prilejul convenției. Din fericire, s-a dovedit că Banks se înșelase, iar aceasta încă preda în Aberdeen. Deși femeia se arătase furioasă în legătură cu această experiență, nu spusese mai nimic, pentru că nu voia să-și afecteze cariera didactică, și o trecuse la capitolul

experiențe. De asemenea, se simțise foarte stânjenită și furioasă pe sine pentru că fusese așa de beată și de proastă încât să meargă într-o cameră de hotel cu doi bărbați necunoscuți, în ciuda a ceea ce citise în ziare. Aproape că leșinase când Banks i-a spus că bărbatul care o obligase să facă sex anal împotriva voinței ei era Terence Payne. Nu făcuse legătura după fotografia din ziare și nu le știa decât prenumele celor doi.

Banks a deschis fereastra și a constatat că era încă o zi frumoasă, în piața autocarele cu turiști veneau deja, eliberându-și mulțimile pe străzile pietruite, scânteietoare. O privire rapidă prin interiorul bisericii, o plimbare până la Castel, prânzul la Pied Piper – pe Banks îl cuprindea depresia numai când se gândea ce se întâmplase acolo ieri –, apoi se îngrămădeau din nou în autocar și porneau spre castelul Bolton și mănăstirea Devraulx. Cât își dorea să poată merge și el într-o vacanță prelungită. Poate chiar să nu se mai întoarcă niciodată.

Limbile de aur de pe cadranul albastru al orologiului bisericii arătau orele zece și cinci.

Banks și-a aprins o țigară și și-a făcut planuri pentru restul zilei, planuri care îi includeau pe Mick Blair, Ian Scott și Sarah Francis, ca să nu mai pomenească de părinții îndurerați, Christopher și Victoria Wray. Winsome nu descoperise nimic nou din discuțiile cu vecinii lui Wray, niciunul dintre ei nu văzuse și nu auzise nimic neobișnuit. Banks încă avea bănuieli în legătură cu ei, deși îi era greu să se convingă singur că era posibil s-o fi ucis pe Leanne.

Avusese încă o noapte albă, de data aceasta în parte din cauza lui Annie. Acum, cu cât se gândea mai mult la decizia ei, cu atât aceasta părea mai logică. Nu voia să renunțe la ea, dar dacă era să fie cinstit, era mai bine așa. Privind retrospectiv la atitudinea ei față de relația lor, când pozitivă, când negativă, la felul în care se supăra ori de câte ori apăreau în discuție aspecte ale vieții lui, a realizat că oricât de mult fusese între ei, relația fusese în același timp o povară. Dacă nu-i plăcea faptul că trecutul lui o făcea să se confrunte cu detalii din propria ei viață, precum avortul, atunci poate că avea dreptate să-i pună capăt. Era vremea să-și

vadă fiecare de viață și să rămână „doar prieteni”, ea să-și urmeze cariera și pe el să-l lase să-și exorcizeze demonii.

Exact când își termina țigara, Winsome Jackman i-a bătut la ușă și a intrat, îmbrăcată deosebit de elegant într-un costum în dungi și o bluză albă. Femeia asta știa să se îmbrace, a gândit Banks, spre deosebire de el și de Annie Cabbot. Îi plăcea stilul *casual* al lui Annie, o definea, dar nimeni nu putea afirma că vrea să exprime ceva prin vestimentație. În orice caz, era mai bine să uite de Annie. S-a întors spre Winsome.

— Intră. Ia loc.

Winsome s-a așezat și și-a încrucișat picioarele lungi, adulmecând acuzatoare fumul și strâmbând din nas.

— Știu, știu, a spus Banks. O să mă las curând, serios.

— Are legătură cu treaba aia pe care mi-ai cerut s-o fac, a spus. Credeam că vreți să știți că nu v-a înșelat instinctul. Cineva a anunțat furtul unei mașini de pe strada Disraeli între nouă treizeci și unsprezece în noaptea în care a dispărut

Leanne Wray.

— Da? Strada Disraeli nu e foarte aproape de Old Ship?

— Ba da, domnule.

Banks s-a așezat și și-a frecat mâinile.

— Zi mai departe.

— Numele proprietarului este Samuel Gardner. Am vorbit cu el la telefon. Se pare că a parcat acolo ca să intre un pic în Cock and Bull de pe Palmerstone Avenue și să bea o halbă de bere cu limonadă, a subliniat el.

— Desigur. Departe de mine gândul că ar trebui să-l săltăm că a condus sub influența băuturilor alcoolice la două luni de la eveniment. Ce părere ai, Winsome?

Winsome s-a foit și și-a încrucișat picioarele invers, îndreptându-și tivul fusteii pe genunchi.

— Nu știu, domnule. Pare a fi o coincidență, nu?

— Că Ian Scott era în zonă?

— Da, domnule. Știu că sunt mulți puști care fură mașini ca să se plimbe cu ele, dar... coincide momentul și de asemenea locația.

— Într-adevăr, coincide. Când a declarat-o

pierdută?

— În noaptea aia, la unsprezece și zece.

— Și când a fost găsită?

— Abia a doua zi de dimineață, domnule. Un polițist de cartier a dat de ea parcată ilegal lângă parcuri.

— Nu e foarte departe de The Riverboat, nu?

— Cel mult la zece minute de mers pe jos.

— Știi, începe să sune bine, Winsome. Vreau să te duci și să stai de vorbă cu acest Samuel Gardner, vezi dacă mai poți afla ceva de la el. Liniștește-l. Spune-i clar că nu ne pasă dacă a băut o sticlă întreagă de whisky cât timp ne spune tot ce-și amintește despre noaptea aia. Și vezi să-i fie dusă mașina în garajul poliției pentru o verificare completă. Mă îndoiesc că o să mai găsim ceva după tot acest timp, dar Scott și Blair nu au de unde ști asta, nu?

Winsome a zâmbit drăcește.

— Tare mă îndoiesc, domnule.

Banks și-a privit ceasul.

— După ce vorbești cu Gardner și mașina este la noi, adu-l pe Mick Blair. Cred că o mică

discuție cu el în sala de interogatorii ar putea fi productivă.

— Mai mult ca sigur.

— Și ad-o și pe Sarah Francis în același timp.

— Bine.

— Și încă ceva, Winsome.

— Da, domnule.

— Ai grijă să se vadă unul pe celălalt în trecere, da?

— Cu plăcere, domnule.

Winsome a zâmbit, s-a ridicat și a plecat din birou.

•

— Uite ce-i – a spus Jenny –, eu încă n-am luat masa de prânz. În loc să stăm aici pe stradă, e vreun loc prin apropiere în care am putea merge?

Deși temerile i se risipiseră întrucâtva când tânărul o întrebase pur și simplu cine era și ce voia, fără să dea vreun semn anume că ar putea deveni agresiv, prefera să fie cu ei într-un loc public, nu în apartament.

— E o cafenea mai jos, a spus el. Putem merge acolo dacă vrei.

— Bine.

Jenny i-a urmat înapoi spre artera principală, a traversat pe trecerea de pietoni și a intrat într-o cafenea pe colț care mirosea a șuncă. Ideea era să slăbească, întotdeauna trebuia să slăbească, dar nu putea rezista mirosului și a comandat un sandvici cu șuncă și o cană de ceai. Ceilalți doi au cerut același lucru și Jenny a plătit. Nu a obiectat nimeni. Studenții săraci nu o fac niciodată. Acum că erau mai aproape și stăteau la o masă izolată în apropierea ferestrei, Jenny vedea că se înșelase. Deși fata semăna categoric cu Lucy la ochi și la gură și avea părul negru și strălucitor ca al ei, *nu* era ea. Această tânără era mai delicată, mai fragilă, mai *umană*, iar ochii ei nu erau chiar așa de negri și de impenetrabili; erau inteligenți și sensibili, deși în adâncul lor sălășluiau o groază și frici pe care Jenny abia dacă și le putea imagina.

— Laura, nu? a spus când s-au așezat.

Fata a ridicat din sprâncene.

— Da. De unde ți-ai dat seama?

— N-a fost greu, a spus Jenny. Semenii cu sora ta și ești cu vărul tău.

Laura a roșit.

— Am venit doar să-l vizitez. Nu e... Adică nu vreau să-ți formezi o părere greșită.

— Nu-ți face griji, a spus Jenny. Nu trag concluzii pripite.

Hm, nu prea *multe*, și-a spus sieși.

— Să revenim la întrebarea mea inițială, a intervenit Keith Murray. Era mai dur decât Laura și nu prea dornic de sporovăială. Adică cine ești și de ce ai venit. Și dacă tot veni vorba, poate îmi spui și ce făceai în Alderthorpe.

Laura a părut surprinsă.

— A fost în Alderthorpe?

— Sâmbătă. Am urmărit-o până în Easington și apoi până în Spurn Head. M-am întors când a luat-o pe M62. A privit-o din nou pe Jenny. Ei bine?

Era un tânăr arătos, cu păr castaniu care îi acoperea puțin urechile și gulerul, dar îmbrăcat profesional, puțin mai bine decât majoritatea studenților ei, cu un sacou subțire, pantaloni gri și pantofi lustruiți. Era proaspăt bărbierit. În mod evident, era un tânăr care se mândrea cu aspectul său oarecum conservator. Laura, în schimb, purta o

rochie fără formă, adunată într-un morman de material care spulbera orice pretenții ar fi putut avea la genul de corp care le place bărbaților. Avea un fel de reticență și timiditate care îi trezeau lui Jenny nevoia de a-i spune că totul era în regulă, să nu-și facă griji, că nu o mușca. Keith părea și el protector cu ea și Jenny se întreba cum se dezvoltase relația lor după cele petrecute la Alderthorpe.

Le-a spus cine este și care erau intențiile ei, despre investigarea trecutului lui Lucy Payne în căutare de răspunsuri pentru prezent, și atât Laura cât și Keith au ascultat-o cu atenție. Când a terminat, s-au privit unul pe celălalt, și își dădea seama că, cine știe cum, comunicau într-un fel neînțeles de ea. Nu deslușea ce spuneau și nu credea că era vreun truc telepatic, doar că lucrurile prin care trecuseră cu atâția ani în urmă creaseră o legătură așa de puternică și de profundă încât depășea nivelul cuvintelor.

— Ce te face să crezi că o să găsești răspunsuri acolo? a întrebat Keith.

— Sunt psiholog, a spus Jenny, nu psihiatru și cu

siguranță nu freudiană, dar eu cred că trecutul ne formează, face din noi ceea ce suntem.

— Și ce este Linda, sau Lucy, cum își spune acum?

Jenny și-a desfăcut mâinile.

— Asta este. Nu știu. Mă gândeam că poate mă ajutați voi.

— De ce te-am ajuta?

— Nu știu, a spus Jenny. Poate că mai sunt niște probleme din trecut cu care încă trebuie să vă confrunțați voi înșivă.

Keith a râs.

— Dacă am trăi până la o sută de ani și tot am mai avea probleme *din trecut* cu care să ne confruntăm, a spus. Dar ce legătură are asta cu Linda?

— A fost cu voi, nu? A fost una dintre voi.

Keith și Laura s-au privit din nou, și Jenny și-a dorit să fi știut ce gândeau. Într-un final, de parcă ar fi luat o decizie, Laura a spus:

— Da, era *cu noi*, dar într-un fel separată.

— Ce vrei să spui, Laura?

— Linda era cea mai mare, așa că a avut grijă

de noi.

Keith a pufnit.

— Ba a *avut* grijă, Keith.

— Bine.

Buza de jos a Laurei a început să tremure și pentru o clipă Jenny a crezut că avea să înceapă să plângă.

— Continuă, Laura, a spus. Te rog.

— Știu că Linda era sora mea, a spus Laura, frecându-se pe coapsă cu mâna, dar sunt trei ani între noi și când ești mic, înseamnă teribil de mult.

— Știu și eu asta. Fratele meu e cu trei ani mai mare decât mine.

— Atunci înțelegi ce vreau să spun. Așa că nu o *cunoșteam* prea bine pe Linda. Într-un fel, era la fel de rece cu mine ca un adult și, la fel, de neînțeles. Ne jucam împreună când eram mici, dar cu cât creșteam, cu atât ne răceam mai tare, în special cu... știi... situația noastră.

— Dar totuși cum era?

— Linda? Era ciudată. Foarte distantă. Foarte închisă în sine, chiar și atunci. Îi plăcea să se joace și uneori era crudă.

— În ce fel?

— Dacă nu ieșea cum voia ea, sau dacă nu făceai ce voia ea, mințea și îți crea probleme cu adulții. Avea grijă să ajungi în cușcă.

— Făcea asta?

— Cum să nu? a spus Keith. Toți ne-am pus rău cu ea la un moment dat.

— Uneori, nu știam dacă era de partea noastră sau a lor, a spus Laura. Dar știa să fie și bună. Îmi aduc aminte că odată mi-a doftoricit o rană, mi-a pus dezinfectant pe ea ca să nu se infecteze. Era foarte blândă. Și uneori chiar ne lua apărarea în fața lor.

— În ce fel?

— Erau lucruri minore. Dacă eram, știi, prea slăbiți să... sau pur și simplu... uneori o ascultau. Și a salvat pisoiașii.

— Ce pisoiași?

— Pisica noastră a avut pisoiași și t-t-tata a vrut să-i înece, dar Linda i-a luat și le-a găsit tuturor stăpân.

— Deci îi plăceau animalele?

— Le adora. Voia să se facă veterinar când avea

să crească.

— Și de n-a făcut-o?

— Nu știu. Poate că nu era destul de deșteaptă. Sau poate s-a răzgândit.

— Dar a fost și ea victima lor? A adulților?

— Oh, da, a spus Keith. Cu toții am fost victima lor.

— Ea a fost preferata lor multă vreme, a adăugat Laura. Adică până când...

— Până când ce, Laura? Nu te grăbi.

Laura a roșit și și-a ferit privirea.

— Până când a devenit femeie. La doisprezece ani. Atunci nu au mai fost interesați de ea. Kathleen a devenit preferata lor. Avea nouă ani, ca mine, dar o plăceau mai mult pe ea.

— Cum era Kathleen?

Ochii Laurei au strălucit.

— Era... o sfântă. Îndura totul fără să se plângă, tot ce ne-au făcut acei... acei oameni. Kathleen avea un fel de lumină interioară, o, nu știu, o calitate spirituală care o făcea să strălucească, dar era foarte f-f-fragilă, foarte slabă și era mereu bolnavă. Nu putea suporta pedepsele și bătăile pe

care i le administrau ei.

— Ca de exemplu?

— Cușca. Și lipsa mâncării zile la rândul. În primul rând că era prea slabă și prea fragilă.

— Spune-mi, a zis Jenny, de ce n-ați povestit niciunul autorităților ce se petrecea?

Keith și Laura s-au privit din nou unul pe celălalt în felul acela intens.

— Nu am îndrăznit, a spus Keith. Au spus că ne omoară dacă suflăm o vorbă cuiva.

— Și erau... erau familia noastră, a adăugat Laura. Adică voiai să te iubească mămica și tăticul, nu?, așa că trebuia să faci, știi, ce voiau ei, trebuia să faci ce spuneau adulții, altfel t-t-tăticul nu te mai iubea.

Jenny a sorbit din ceai ca să-și acopere fața pentru o clipă. Nu era sigură dacă îi dăduseră lacrimile de furie sau de milă, dar nu voia s-o vadă Laura.

— În plus, a continuat Keith, nu știam că se poate și altfel. De unde era să știm că pentru alți copii viața era altfel?

— Și la școală? Trebuie să vă fi menținut la

distanță, să fi fost conștienți că sunteți *altfel*?

— Da, ne țineam la distanță. Ni se spunea să nu vorbim despre ce se întâmpla. Era o chestiune de *familie*, nu era treaba nimănui.

— Ce făceai în Alderthorpe?

— Scriu o carte, a spus Keith. O carte despre ce s-a întâmplat. În parte are un scop terapeutic, și în parte e pentru că eu cred că lumea ar trebui să știe ce se întâmplă și poate că acest lucru poate fi prevenit.

— De ce m-ai urmărit?

— M-am gândit că ești reporteră sau ceva de genul și îți bagi nasul pe-acolo.

— Ar fi bine să te obișnuiești cu ideea, Keith. N-o să dureze mult până să se afle de Alderthorpe. Mă mir că nu roiesc deja pe acolo.

— Știu.

— Deci credeai că sunt reporteră. Ce-aveai de gând să faci în privința mea?

— Nimic. Voiam doar să văd unde te duci, să mă asigur că pleci.

— Și dacă veneam înapoi?

Keith și-a desfăcut mâinile, cu palmele în sus.

— Ai făcut-o, nu?

— V-ați dat seama că e Linda imediat ce a apărut știrea despre soții Payne?

— Da, a spus Laura. Nu era prea bună poza, dar știam că se căsătorise cu Terry. Știam unde locuia.

— V-ați întâlnit vreodată, ați păstrat legătura?

— Nu prea des. Am păstrat-o până când s-a sinucis Susan și Tom s-a dus în Australia. Iar eu și Keith o vizităm pe Dianne cât de des putem. Dar, după cum am spus, Linda a fost dintotdeauna distantă, mai matură. Adică ne întâlneam uneori, cu ocazia zilelor de naștere, cu astfel de prilejuri, dar mi se părea ciudată.

— În ce fel?

— Nu știu. Nu era frumos că gândeam așa. În fond, suferise și ea la fel ca noi.

— Dar pe ea păruse s-o afecteze altfel, a adăugat Keith.

— În ce fel?

— Eu n-o vedeam așa de des ca Laura, a continuat el, dar întotdeauna îmi dădea senzația că pune la cale ceva rău, ceva delicios de malefic. Era felul în care vorbea, insinuarea păcatului. Era

secretoasă, așa că nu ne-a spus niciodată ce face, dar...

— Îi plăceau ciudățeniile, a spus Laura, roșind. Sado-masochismul, genul ăsta de lucruri.

— Ți-a spus ea?

— Da. Odată. Mi-a spus doar ca să mă facă să mă simt rușinată. Nu mă simt în largul meu când vorbesc despre sex.

S-a cuprins cu brațele și a evitat ochii lui Jenny.

— Și Lindei îi plăcea să te facă să te simți rușinată?

— Da. Să mă tachineze, presupun.

— Nu v-a șocat ce-a făcut Terry, având-o pe Linda prin preajmă, mai ales după evenimentele din copilăria voastră?

— Ba sigur că da, a spus Keith. Încă ne șochează, și încă încercăm să acceptăm lucrul ăsta.

— În parte, de-aia am venit aici, a spus Laura. Simțeam nevoia să fiu cu Keith. Să stăm de vorbă. Să decidem ce e de făcut.

— Cum adică ce e de făcut?

— Dar nu voiam să ne pripim, a spus Keith. Jenny s-a aplecat în față.

— Ce este? a întrebat. Ce trebuie să faceți?

S-au privit unul pe celălalt din nou și Jenny a așteptat o veșnicie înainte să vorbească Keith.

— Ar fi bine să-i spunem, nu crezi? a zis el.

— Presupun că da.

— Ce să-mi spuneți?

— Despre ceea ce s-a întâmplat. Asta am încercat să decidem, înțelegi? Dacă să spunem.

— Dar sunt sigur că înțelegi, a spus Keith, că nu mai vrem să ajungem în atenția opiniei publice. Nu vrem să fie răscolite din nou lucrurile.

— Cartea ta asta o să facă, a spus Jenny.

— O să mă ocup de lucrul ăsta când și dacă se întâmplă. S-a aplecat înainte. În orice caz, ne-ai cam forțat mâna, nu? Probabil că oricum am fi spus cuiva curând, așa că ți-am putea la fel de bine spune ție, acum.

— Încă nu știu ce vreți să-mi spuneți, a zis ea.

Laura a privit-o, cu ochii în lacrimi.

— Despre Kathleen. Nu părinții noștri au omorât-o, nici Tom, ci Linda. Linda a omorât-o pe Kathleen.

Mick Blair era posac când Banks și Winsome au intrat în sala de interogatorii la cincisprezece treizeci și cinci în după-amiaza aceea. Are și motive, a gândit Banks. Fusesse adus pe sus de către doi polițiști în uniformă de la magazinul Tandy din Swainsdale Centre unde lucra ca vânzător și lăsat să aștepte în sala mizerabilă mai bine de o oră. Era de mirare că nu țipa să fie interogat odată. Banks așa ar fi făcut.

— Mai stăm un pic de vorbă, Mick, a spus Banks zâmbind, în timp ce pornea aparatele de înregistrat. Dar de data asta e oficial. Așa poți fi sigur că nu glumim.

— Vă sunt recunoscător, sigur, a spus Blair. Și de ce naiba m-ați făcut să aștept atâta timp?

— Am avut treburi importante ale poliției, a spus Banks. Infractorii nu-și iau niciodată pauză.

— Ce caută Sarah aici?

— Sarah?

— Știi la cine mă refer. Sarah Francis. Prietena lui Ian. Am văzut-o pe coridor. Ce caută aici?

— Ne răspunde numai la întrebări, Mick, așa cum sper că vei face și tu.

— Nu știi de ce vă pierdeți timpul cu mine. Nu vă pot spune nimic nou.

— Nu te subestima, Mick.

— Atunci ce mai e de data asta?

A privit-o pe Winsome bănuitor.

— Are legătură cu noaptea în care a dispărut Leanne Wray.

— Iar? Dar am mai tot vorbit despre asta.

— Da, știi. Dar încă nu am ajuns la adevăr. Vezi tu, e ca atunci când desfaci pe rând straturile unei cepe, Mick. Până acum nu ne-am ales decât cu mai multe straturi de minciuni.

— Dar e adevărat. Ne-a lăsat în fața pubului Old Ship și am luat-o fiecare pe drumul lui. N-am mai văzut-o de-atunci. Ce altceva pot să vă spun?

— Adevărul. Unde v-ați dus toți patru.

— Ți-am spus tot ce știi.

— Vezi tu, Mick, a continuat Banks, Leanne era supărată în ziua aia. Promise niște vești proaste. Mama ei vitregă aștepta un copil. Poate nu înțelegi de ce, dar crede-mă, lucrul ăsta a supărat-o. Așa că sunt tentat să cred că în noaptea aia era mai rebelă, gata să nu dea doi bani pe faptul că avea o

oră de întoarcere acasă, gata să se distreze. Și în același timp să-și facă și părinții să sufere un pic. Nu știu cine a sugerat, poate tu, dar ați decis să furați o mașină...

— Stai un pic...

— O mașină care îi aparținea domnului Samuel Gardner, un Fiat Brava albastru, mai exact, care era parcat foarte aproape de pub.

— E o tâmpenie! N-am furat nicio mașină. Nu ne poți pune asta în cârcă.

— Taci și ascultă, Mick, a spus Winsome.

Blair a privit-o, apoi a înghițit în sec și a tăcut. Expresia lui Winsome era dură și neclintită și în ochi i se citeau disprețul și dezgustul.

— Unde v-ați făcut plimbărica cu mașina, Mick? a întrebat Banks. Ce s-a întâmplat? Ce i s-a întâmplat lui Leanne? Îți făcea avansuri? Credeai că o să fie noaptea ta norocoasă? Ai încercat cu ea și s-a răzgândit? Ai devenit un pic dur? Erai drogat, Mick?

— Nu! Nu e adevărat. Nimic din toate astea nu e adevărat. Ne-a lăsat în fața pubului.

— Parcă ai fi un om care se îneacă și se agață

de o bucatăică de lemn, Mick. În curând o să trebuiască să-i dai drumul.

— Spun adevărul.

— Eu nu cred.

— Atunci dovedește.

— Auzi, Mick? a spus Winsome, ridicându-se și plimbându-se prin camera mică. Mașina domnului Gardner este în garajul poliției în momentul de față, iar criminaliștii o verifică centimetru cu centimetru. Vrei să ne spui că n-or să găsească nimic?

— Nu știu ce-or să găsească, a spus Mick. De unde să știu? N-am văzut niciodată mașina aia, în pizda mă-sii.

Winsome a încetat să se mai plimbe și s-a așezat.

— Criminaliștii noștri sunt cei mai buni din branșă. Nici măcar n-au nevoie de amprente. Dacă există un singur fir de păr, or să-l găsească. Și dacă e al tău, al lui Ian, Sarah sau Leanne, v-am prins. A ridicat un deget. Un fir de păr. Gândește-te, Mick.

— Să știi că are dreptate, a spus Banks. Chiar

sunt foarte buni oamenii ăștia de știință. Eu habar n-am de ADN și de foliculi piloși, dar băieții ăștia ți-ar putea găsi și locul de pe cap din care provine firul ăla.

— N-am furat nicio mașină.

— Știi la ce te gândești, a spus Banks.

— În plus, mai și citești gândurile, este?

Banks a râs.

— Nu e prea greu. Te gândești cât timp a trecut de când ați luat mașina. Pe treizeci și unu martie. Iar azi în cât suntem? În șaisprezece mai. A trecut o lună și jumătate. Nu se poate să mai fi rămas ceva urme până acum, nu? Trebuie să fi fost spălată mașina, aspirată prin interior, nu? La asta te gândești, așa-i, Mick?

— Ți-am spus. Nu știu nimic de nicio mașină furată.

Și-a încrucișat brațele și a încercat să-și ia o mină sfidătoare. Winsome a mormăit dezgustată și nerăbdătoare.

— Agentul Jackman începe să se enerveze, a spus Banks. Și dacă aș fi în locul tău, nu aș provoca-o prea tare.

— Nu vă puteți atinge de mine. E totul înregistrat.

— Să ne atingem de tine? Cine a zis ceva despre asta?

— Mă ameninți.

— Nu, ai înțeles greșit, Mick. Vezi tu, vreau să lămuresc treaba, să te las să te duci înapoi la serviciu, să ajungi acasă la timp pentru știrile de seară. Nimic nu-mi doresc mai mult. Dar agentul Jackman... ei bine, să spunem că ar prefera să te vadă în detenție.

— Cum adică?

— În celulă, Mick. Jos. Să petreci noaptea acolo.

— Dar n-am făcut nimic. Nu mă puteți băga acolo.

— Ian e de vină? A lui a fost ideea?

— Nu știu despre ce vorbiți.

— Ce s-a întâmplat cu Leanne?

— Nimic. Nu știu.

— Pun pariu că Sarah o să ne spună că a fost doar vina ta.

— N-am făcut nimic.

— O să vrea să-și protejeze iubitul, nu, Mick? Pun pariu că n-o să dea nicio ceapă degerată pe tine când se complică treaba.

— Încetați!

Winsome și-a privit ceasul.

— Haideți să-l băgăm la zdup și să mergem acasă, a spus ea. Încep să mă satur de situația asta.

— Ce părere ai, Mick?

— V-am spus tot ce știu.

Banks a privit-o pe Winsome înainte să se întoarcă iar spre Mick.

— Atunci mă tem că va trebui să te reținem ca suspect.

— Suspect de *ce*?

— Suspect de uciderea lui Leanne Wray.

Mick a sărit în picioare.

— E o prostie. N-am omorât pe nimeni. Nimeni n-a omorât-o pe Leanne.

— De unde știi tu asta?

— Vreau să spun că eu n-am omorât-o pe Leanne. Nu știu ce i s-a întâmplat. Nu e vina mea dacă a omorât-o altcineva.

— Ba da, dacă erai de față.

— N-am fost de față.

— Atunci spune-ne adevărul, Mick. Spune-ne ce s-a întâmplat.

— V-am spus.

Banks s-a ridicat și și-a strâns dosarele.

— Bun. O să vedem ce are de spus Sarah. Între timp, vreau să te gândești la două lucruri în timp ce ești în celulă peste noapte, Mick. Timpul poate trece foarte greu acolo jos, mai ales în miezul nopții, când nu ai decât compania bețivului de alături care cântă *Your Cheating Heart* iar și iar; deci e bine să ai la ce te gândești, ceva care să te distragă.

— Ce lucruri?

— Mai întâi, dacă ești cinstit cu noi, dacă ne spui adevărul, dacă a fost numai ideea lui Ian Scott și dacă ce i s-a întâmplat lui Leanne are legătură cu Ian, atunci ție o să-ți fie mult mai simplu. A privit-o pe Winsome. Ba chiar îl văd pe el scăpând doar cu o muștrare, pentru că nu a anunțat, sau ceva minor de felul ăsta, nu, agent Jackman?

Winsome a făcut o grimasă, de parcă o îngrozea ideea că Mick Blair ar putea scăpa cu ceva mai

ușor decât acuzația de omucidere.

— Care e celălalt lucru? a întrebat Mick.

— Celălalt lucru? Ah, da. Are legătură cu Samuel Gardner.

— Cine?

— Proprietarul mașinii furate.

— Ce-i cu el?

— Omul ăla e un puturos, Mick. *Niciodată* nu-și curăță mașina. Nici pe dinăuntru, nici pe dinafară.

•

Jenny nu știa ce să spună după mărturisirea pe care i-o făcuseră Keith și Laura. Stătea cu gura întredeschisă și cu un aer uluit pe chip, până când creierul i-a procesat informația și a reușit să continue.

— De unde știți? a întrebat.

— Am văzut-o, a spus Keith. Eram cu ea. Într-un fel, eram cu toții. O făcea pentru noi toți, dar ea a fost singura care a avut curajul s-o facă.

— Sunteți siguri de asta?

— Da, au spus.

— Nu e un lucru pe care tocmai vi l-ați amintit?

Asemenea multora dintre colegii ei, Jenny nu

avea încredere în sindromul memoriei reprimare, și voia să se asigure că nu cu asta avea de-a face. Poate că Linda Godwin era bună cu animalele, nu a făcut niciodată pipi în pat și nu a dat niciodată foc, dar dacă ucisese la vârsta de doisprezece ani, atunci ceva era în neregulă cu ea, la modul patologic, și ar fi putut ucide din nou.

— Nu, a spus Laura. Am știut dintotdeauna. Doar că am uitat o vreme.

— Cum adică?

— E ca atunci când pui un lucru deoparte într-un loc în care îl găsești cu ușurință, dar apoi nu-ți mai amintești unde l-ai pus, a zis Keith.

Jenny înțelegea acest lucru; i se întâmpla tot timpul.

— Sau ca atunci când duci un lucru și îți aduci aminte că trebuie să mai faci ceva, îl pui jos în drum, dar apoi nu-l mai găsești, a adăugat Laura.

— Spuneți că erați de față?

— Da, a spus Keith. Eram în cameră cu ea. Am văzut-o omorând-o.

— Și nu ați spus nimic în toți anii ăștia?

Laura și Keith au privit-o doar și ea a înțeles că

n-ar fi putut spune nimic. Cum ar fi fost posibil? Erau prea obișnuiți cu tăcerea. Și de ce ar face-o? Erau cu toții victime ale soților Godwin și Murray. De ce să fie Linda arătată cu degetul pentru și mai multă suferință?

— De-asta era în cușcă atunci când a venit poliția?

— Nu. Era în cușcă deoarece avea ciclu, a spus Keith, iar Laura a roșit și și-a ferit privirea. Tom era în cușcă cu ea pentru că ei credeau că el a omorât-o. Niciodată n-au bănuit-o pe Linda.

— Dar *de ce?* a întrebat Jenny.

— Kathleen nu mai putea suporta, a spus Laura. Era așa de slabă, aproape că o părăsise sufletul. Linda a omorât-o ca s-o s-s-salveze. Știa cum era să te afli în situația aia, și știa că acum Kathleen nu mai putea face față. A omorât-o s-o scutească de și mai multă suferință.

— Ești sigură? a întrebat Jenny.

— Ce vrei să spui?

— Ești sigură că de-asta a omorât-o Linda?

— De ce altceva?

— Nu te-ai gândit că poate pentru că era

invidioasă? Pentru că îi lua Kathleen *locul*?

— Nu! a exclamat Laura, dându-și scaunul în spate cu un hârșăit. E cumplit. Cum ai putut spune așa ceva? A omorât-o ca s-o scutească de alte suferințe. A omorât-o din b-b-bunătațe.

Câteva persoane din cafenea remarcaseră izbucnirea Laurei și priveau curioase spre masa lor.

— Bine, a spus Jenny. Îmi pare rău. N-am vrut să te supăr.

Laura a privit-o și în tonul ei s-a insinuat o disperare sfidătoare.

— Avea *momente* când era o fată bună, știi? Linda *avea* momente când era bună.

•

Casa cea veche era cu siguranță plină de zgomote, a gândit Maggie, și începea să tresară aproape la fiecare: lemnul care scârțâia când temperatura scădea după lăsarea întunericului, șuierul vântului la ferestre, vasele care se mișcau în suport unde erau puse la scurs. De vină era telefonul lui Bill, și-a spus ea și a recurs la metodele obișnuite pentru a se calma, respirație

adâncă, vizualizare pozitivă, dar zgomotele firești ale casei continuau s-o distragă de la muncă.

A pus un CD cu o compilație de muzică barocă la combina pe care o instalase Ruth în camera de lucru și care ținea departe sunetele neliniștitoare și totodată o ajuta să se relaxeze.

Lucra până târziu la niște schițe pentru *Hänsel și Gretel*, deoarece a doua zi trebuia să meargă la Londra să se întâlnească cu directorul artistic și să discute stadiul în care se afla proiectul. De asemenea, avea un interviu la Broadcasting House, o emisiune la Radio Four despre violența domestică, firesc, dar începea să-i placă să fie purtătoare de cuvânt și dacă ce spunea ea putea ajuta pe cineva, atunci merita să-și asume toate iritățile minore, precum prezentatorii ignoranți și invitații provocatori.

Bill știa deja unde se afla, așa că nu avea motive să-și facă griji că putea trăda această informație. Nu avea de gând să fugă din nou. În ciuda telefonului lui și a faptului că o tulburase, era hotărâtă să continue cu noul ei rol.

Cât timp era în Londra, avea de asemenea să

încerce să obțină un bilet la o piesă din West End pe care voia s-o vadă și să înnopteze la modestul hotel pe care i-l recomandase directorul artistic cu câteva vizite în urmă. Una din bucuriile unei țări cu un serviciu de transport feroviar decent, a gândit Maggie, era aceea că Londra se afla la numai câteva ore de Leeds, câteva ore care puteau fi petrecute într-un confort acceptabil, citind o carte, în timp ce peisajul trecea în viteză pe lângă tine. Un lucru care o amuza și o intriga pe Maggie era acela că englezii se plâneau mereu de serviciul de transport feroviar, indiferent cât de bun i se părea cuiva din Canada, unde trenurile erau considerate un rău necesar, tolerate dar nu încurajate. Maggie credea că văicăreala pe tema trenurilor era probabil o tradiție britanică născută înainte de Căile Ferate Britanice, darămite de Virgin și Railtrack.

Maggie s-a aplecat din nou asupra schiței ei. Încerca să surprindă expresia fețelor lui Hänsel și Gretel când aceștia au realizat în lumina lunii că păsărelele mâncaseră șirul de firimituri pe care îl lăsaseră ca să-i scape de primejdiile pădurii și să-

i ducă teferi acasă. Îi plăcea efectul misterios pe care îl crease cu trunchiurile copacilor, crengile și umbrele, care, cu puțină imaginație, puteau lua forma unor animale și demoni, dar expresiile lui Hänsel și a lui Gretel încă nu erau reușite. Erau doar niște copii, și-a amintit Maggie, nu adulți, și frica lor ar trebui să fie simplă, firească, iar ei să aibă un aer de părăsire și ochi gata să izbucnească în lacrimi, nu așa de complexă ca frica adulților, în care s-ar fi insinuat și furia, și hotărârea de a găsi o cale de scăpare. Într-adevăr, expresia facială era foarte diferită.

Într-o variantă timpurie a schiței, Hänsel și Gretel semănau cu niște versiuni mai tinere ale lui Terry și Lucy, credea Maggie, exact cum Rapunzel semănase cu Claire, așa că o ștersese. Acum erau anonimi, fețe pe care poate le zărise vreodată în mulțime, care dintr-un motiv necunoscut îi rămăseseră în subconștient.

Claire. Biata fată. În după-amiaza aceea, Maggie vorbise cu Claire și cu mama ei, împreună, și au fost de acord că fata avea să încerce cu psihologul pe care i-l recomandase dr. Simms. Cel

puțin era un început, a gândit Maggie, deși se poate ca lui Claire să-i ia ani de zile până să facă față tulburării psihice pe care i-o cauzaseră faptele lui Terry Payne, uciderea prietenei ei și propriul ei sentiment de vină și responsabilitate.

Pe fundal se auzea *Canonul* lui Pachelbel, și Maggie s-a concentrat la desenul ei, adăugând un ușor efect de clarobscur ici și o scânteiere argintie a lunii colo. Nu era nevoie să o facă prea elaborată, deoarece avea să servească doar drept model pentru o pictură, dar avea nevoie de aceste mici note ca să știe în ce direcție să pornească atunci când ajungea la versiunea finală. Aceasta avea să fie diferită în unele privințe, desigur, dar avea să conțină și multe dintre ideile vizuale pe care le avea acum.

Când a auzit bătăile, în ciuda muzicii, s-a gândit că era un alt zgomot pe care îl scotea casa veche ca s-o sperie. Dar când s-au oprit pentru câteva secunde, apoi au fost reluate puțin mai tare și într-un ritm ceva mai alert, a oprit combina și a ascultat.

Cineva bătea la ușa din spate.

Nu folosea nimeni niciodată ușa aceea. Ducea doar la o mică rețea de poteci și alei care făceau legătura cu sediul primăriei din spatele străzii.

Doar nu o fi Bill.

Nu, s-a liniștit Maggie. Bill era în Toronto. În plus, ușa era blocată, încuiată și cu lanțul pus. S-a întrebat dacă să sune la urgențe imediat, apoi a realizat cât de caraghios avea să arate în ochii poliției dacă era Claire sau mama lui Claire. Sau chiar poliția. Nu putea suporta gândul că Banks ar afla ce caraghioasă fusese.

În schimb, s-a mișcat ușor, în liniște. În ciuda scârțâielilor necunoscute, scara era relativ tăcută sub picioarele ei, în parte datorită covorului gros, flocos. A luat un baston de golf de-al lui Charles din dulapul de pe hol și, agitându-l, gata să-l folosească, a pornit ușor spre ușa de la bucătărie.

Bătăile continuau.

Maggie a auzit glasul familiar al femeii doar când a ajuns la numai câțiva metri:

— Maggie, tu ești? Ești acolo? Te rog, lasă-mă să intru.

A lăsat bastonul de golf, a aprins lumina în

bucătărie și a descuiat multele încuietori. Când în sfârșit a deschis ușa, imaginea din fața ei a nedumerit-o. Aspectul și glasul nu se potriveau. Femeia avea părul scurt, țepos și blond, purta un tricou pe sub o geacă moale din piele neagră și o pereche de blugi mulați. Avea o geantă mică. Numai o ușoară vânătaie la un ochi și întunecimea impenetrabilă a ochilor i-au spus lui Maggie cine era, deși i-a luat câteva secunde să proceseze informația.

— Lucy. Dumnezeu, chiar ești tu!

— Pot să intru?

— Sigur.

Maggie a ținut ușa deschisă și Lucy Payne a intrat în bucătărie.

— N-am unde să mă duc și mă gândeam dacă mai putea primi la tine. Doar câteva zile, cât timp caut o soluție.

— Da, a spus Maggie, uluită încă. Da, sigur. Stai cât vrei. Ți-ai schimbat aspectul. La început nu te-am recunoscut.

Lucy s-a răsucit ușor.

— Îți place?

— Categori e diferit.

Lucy a râs.

— Bine, a spus. Nu vreau să mai știe nimeni altcineva că sunt aici. Că-ți vine să crezi sau nu, Maggie, nu toată lumea de aici e așa de înțelegătoare ca tine.

— Presupun că nu, a spus Maggie, apoi a încuiat, a blocat ușa și a pus lanțul, a stins lumina în bucătărie și a condus-o pe Lucy Payne în camera de zi.

— Voiam să-ți zic că-mi pare rău, i-a spus Annie lui Banks în biroul lui din Eastvale miercuri dimineața.

El tocmai aruncase o privire pe raportul celor de la garaj despre Fiatul lui Samuel Gardner. Desigur, găsiseră multe fire de păr în interiorul mașinii, și umane, și animale, dar toate trebuiseră colectate, etichetate și trimise la laborator, și avea să dureze până să se stabilească dacă le aparțineau suspectilor sau lui Leanne Wray. Erau și o mulțime de amprente, fără doar și poate Gardner era un puturos când venea vorba de mașina lui, dar Vic Manson, ofițerul responsabil cu prelevarea amprentelor, se putea grăbi numai într-o anumită măsură, și asta nu însemna destul de repede pentru nevoile imediate ale lui Banks.

Banks a privit-o pe Annie.

— Pentru ce *anume* îți pare rău?

— Îmi pare rău că am făcut o scenă în pub, că m-am purtat ca o proastă.

— Ah.

— Ce credeai că vreau să spun?

— Nimic.

— Nu, serios. Că îmi pare rău în legătură cu ce am spus, în legătură cu noi? Că am pus capăt relației?

— Pot să sper, nu?

— Haide, încetează să-ți mai plângi de milă, Alan. Nu ți se potrivește.

Banks a desfăcut o agrafă de birou. Capătul ascuțit l-a înțepat în deget și o picătură mică de sânge i-a căzut pe birou. În ce poveste era asta? s-a întrebat. În *Frumoasa din pădurea adormită*? Dar el nu adormea. Ar fi bine să aibă norocul ăsta.

— Și deci ne vedem de viață, sau ai de gând să stai posomorât și să mă ignori? Pentru că dacă e așa, aș vrea să știu.

Banks nu și-a putut reține un zâmbet. Ea avea dreptate. Își plângea de milă. De asemenea, decisese că avea dreptate și în legătură cu relația lor. Deși în mare parte din timp fusese bine, oricât de mult ar fi dus dorul companiei ei, erau prea multe probleme de ambele părți. Atunci spune-i, l-

a îndemnat un glas interior. Nu fi nemernic. Nu pune totul în cârca ei, toată povara. Era dificil; nu era obișnuit să vorbească despre sentimentele lui. Și-a supt degetul însângerat și a spus:

— N-o să stau posomorât. Lasă-mi doar puțin timp să mă obișnuiesc cu ideea, da? Îmi plăcea ce era între noi.

— Și mie, a spus Annie cu un zâmbet abia schițat în colțul gurii. Crezi că mie mi-e mai simplu doar pentru că a fost a mea inițiativa? Ne dorim lucruri diferite, Alan. Avem *nevoie* de lucruri diferite. Pur și simplu nu merge.

— Ai dreptate. Uite, promit să nu stau posomorât, nici să nu te ignor și nici n-am să te vorbesc de rău atâta timp cât n-ai să mă tratezi ca pe ceva nasol care ți s-a lipit de pantof.

— Ce Dumnezeu te face să crezi că aș proceda așa?

Banks se gândea la scrisoarea de la Sandra, care exact așa îl făcuse să se simtă, dar vorbea cu Annie, a realizat el. Da, avea dreptate; lucrurile chiar erau jalnice. A clătinat din cap.

— Nu mă lua în seamă, Annie. Rămânem

prieteni și colegi, da?

Annie a mijit ochii și l-a scrutat.

— Să știi că îmi pasă *cu adevărat*.

— Știu.

— Asta e în parte problema.

— O să fie mai bine. Cu timpul. Îmi pare rău că nu găsesc altceva de spus decât stereotipuri. Poate că de-aia există situațiile de genul ăsta? Poate de-aia sunt așa de multe. Dar nu-ți face griji, Annie, vorbesc serios. O să fac tot ce pot să mă port cu tine cu toată politețea și respectul.

— La naiba! a spus Annie, râzând. Nu trebuie să te formalizezi în felul ăsta! Un simplu „bună dimineața”, un zâmbet și o discuție prietenească la cantină din când în când ar fi de ajuns.

Banks a simțit că-i arde fața, dar a răs și el cu ea.

— Ai dreptate. Ce face Janet Taylor?

— E încăpățânată ca naiba. Am încercat să vorbesc cu ea. La fel și cei de la Procuratura Regală. Avocatul ei a încercat să vorbească cu ea. Până și *Chambers* a încercat.

— Cel puțin acum are un avocat.

— Federația a trimis pe cineva.

— De ce e acuzată?

— Or s-o acuze de omor cu circumstanțe atenuante. Dacă pledează vinovată cu circumstanțe atenuante, are șanse să scape cu omor în legitimă apărare.

— Și dacă merge mai departe cum și-a pus în gând?

— Cine știe? Depinde de jurați. Fie or să-i dea cât i-au dat și lui John Hadleigh, în ciuda circumstanțelor complet diferite, fie or să țină seama de meseria și de situația ei și or să-i acorde beneficiul îndoielii. În fond, opinia publică nu vrea să ne împiedice să ne facem meseria, dar nici nu vrea să ne dăm aere. Nu vrea să ne vadă acționând de parcă am fi mai presus de lege. Cum i-o fi norocul, de fapt.

— Cum rezistă?

— Nu rezistă în niciun fel. Bea doar.

— La naiba.

— Așa e. Și ancheta în cazul Payne?

Banks i-a spus ce descoperise Jenny despre trecutul lui Lucy.

Annie a fluierat.

— Și ce-o să faci?

— O s-o aduc s-o interoghez în legătură cu moartea lui Kathleen Murray. Dacă dăm de ea. Probabil că e o pierdere de timp în definitiv, în mama mă-sii, au trecut mai bine de zece ani de atunci și la vremea aia ea avea doar doisprezece ani, așa că mă îndoiesc că o să rezolvăm ceva cu asta, dar cine știe, poate ni se deschid alte uși dacă facem puțină presiune, ușor, cu grijă.

— Comandantului Hartnell n-o să-i placă chestia asta.

— Știi. Deja ne-a spus clar ce crede el.

— Lucy Payne nu bănuiește că știi așa de multe despre trecutul ei?

— Trebuie să fie conștientă că era o șansă ca ceilalți să vorbească sau că o să aflăm cumva. În cazul ăsta, se poate ca deja să se fi ascuns.

— Ceva noutăți despre al șaselea cadavru?

— Nu, a spus Banks. Dar o să aflăm cine este.

Îl măcina faptul că nu puteau identifica a șasea victimă. Asemenea celorlalte, fusese îngropată goală și nu mai erau niciun fel de rămășițe de

haine sau de obiecte personale. Banks putea presupune numai că Payne trebuie să fi dat foc la haine și să fi scăpat de lucruri precum inele sau ceasuri într-un fel sau altul. Cu siguranță că nu le păstrase drept trofee. Antropologul criminalist care se ocupase de rămășițele ei reușise să-i spună până în prezent că era o femeie albă între optsprezece și douăzeci și doi de ani și că murise, asemenea celorlalte, strangulată cu un laț. Striațiile orizontale de pe smalțul dinților indicau că în copilărie avusese o nutriție necorespunzătoare. Regularitatea liniilor indica posibile modificări în alimentație în funcție de sezon. Poate, asemenea Katiei, provenea dintr-o țară sfâșiată de război din Europa de Est.

Banks avea o echipă care se ocupase de cazurile de persoane dispărute în ultimele câteva luni, și acum lucrau peste program, dând curs rapoartelor. Dar dacă victima era prostituată, precum Katia Pavelic, atunci erau puține șanse de a afla cine era. Chiar și așa, își tot spunea Banks, era fiica cuiva. Undeva, cineva trebuie să-i fi dus dorul. Sau poate că nu. Erau o mulțime de oameni fără prieteni sau

familie, oameni care puteau muri în locuințele lor mâine și să nu fie găsiți până când nu depășeau cu mult data achitării chiriei, sau mirosul era prea neplăcut să-l mai suporte vecinii. Erau refugiați din Europa de Est, precum Katia, sau copii care plecau de acasă să cutreiere lumea și care puteau fi oriunde de la Katmandu până la Kilimanjaro. Trebuia să se obișnuiască cu gândul că poate *nu* aveau să identifice a șasea victimă o vreme, poate niciodată. Dar tot îl irita. Ar trebui să aibă și ea un nume, o identitate.

Annie s-a ridicat.

— În orice caz, am spus ce aveam de spus. Ah, și probabil o să auzi curând că am solicitat oficial să mă întorc în Departamentul de Criminalistică. Tu crezi că e vreo șansă?

— Poți să iei postul meu dacă vrei.

Annie a zâmbit.

— Doar nu vorbești serios.

— Nu? În orice caz, nu știu dacă s-au răzgândit în privința angajării de personal la Departamentul de Criminalistică, dar am să discut cu Red Ron dacă tu crezi că asta ajută. Ne lipsește un detectiv

inspector în momentul de față, așa că probabil e un moment bun să depui cerere.

— Înainte să mă prindă din urmă Winsome?

— Fata aia are mintea brici.

— Și mai e și drăguță.

— Da? Nu remarcasem.

Annie a scos limba la Banks și a plecat din birou. Deși se simțea trist pentru încheierea scurtei lor relații amoroase, se simțea cumva și ușurat. Nu mai trebuia să se întrebe zi de zi dacă erau împreună sau despărțiți din nou; i se oferise iarăși libertatea, un dar oarecum ambiguu.

— Domnule?

Banks a ridicat privirea și a văzut-o pe Winsome în cadrul ușii.

— Da?

— Tocmai am primit un mesaj de la Steve Naylor, sergentul de arest de jos.

— E vreo problemă?

— Nu, deloc. Winsome a zâmbit. Mick Blair. Vrea să vorbească.

Banks a bătut din palme și și le-a frecat.

— Excelent. Spune-le să-l trimită sus imediat. În

cea mai bună sală de interogatorii cred, Winsome.

•

A doua zi de dimineață, când a fost gata și cu bagajele făcute să plece la Londra, Maggie i-a dus lui Lucy o ceașcă de ceai în pat. Măcar atât putea face după câte îndurase biata femeie în ultima vreme.

Stătuseră mult de vorbă noaptea trecută, golind o sticlă de vin alb amândouă, iar Lucy făcuse aluzii că avusese o copilărie cumplită și că evenimentele recente îi readuseseră totul în memorie. De asemenea, îi mărturisise că se temea de poliție, se temea că ar putea încerca să inventeze dovezi împotriva ei și că nu putea suporta gândul de a merge la închisoare. O singură noapte în celulă fusese aproape mai mult decât putea ea îndura.

Poliției nu-i plăceau treburile neterminate, a spus ea, și în acest caz ea era cu adevărat o treabă neterminată. Știa că era urmărită și se furișase din casa părinților ei adoptivi după lăsarea întunericului și luase primul tren de la Hull spre York, apoi îl luase pe cel spre Londra, unde își schimbase aspectul, în mare parte părul, machiajul

și vestimentația. Maggie trebuia să fie de acord că acea Lucy pe care o cunoștea ea nu ar fi vrut nici moartă să fie văzută în hainele *casual* pe care le purta acum și nici nu s-ar fi machiat așa, aproape ca o târfă. Maggie a acceptat să nu spună nimănui că Lucy era acolo și, dacă o vedea vreunul din vecini și întreba cine este, avea să le spună că era o rudă îndepărtată aflată în trecere.

Amândouă dormitoarele, și cel mare, și cel mic, dădeau spre Deal, și când Maggie a bătut la ușa camerei mai mici pe care i-o dăduse lui Lucy și a intrat, a văzut că aceasta stătea deja lângă fereastră. Goală pușcă. S-a întors când a intrat Maggie cu ceaiul.

— Ah, mersi. Ești așa de drăguță.

Maggie a simțit că roșește. Nu putea să nu remarce ce corp frumos avea Lucy: sânii plini și rotunzi, abdomenul întins, neted, șoldurile ușor arcuite și coapsele prelungi, triunghiul întunecat dintre picioare. Lucy nu părea să se jeneze deloc de goliciunea ei, dar Maggie se simțea stânjenită și și-a ferit ochii.

Din fericire, perdelele erau trase încă, iar

lumina era destul de slabă, dar Lucy le deschisese puțin sus și era evident că urmărise activitatea de pe partea cealaltă a străzii. Se mai domolise în ultimele câteva zile, remarcase Maggie, dar încă mai venea și pleca multă lume, iar grădina din față era în continuare complet distrusă.

— Ai văzut ce-au făcut acolo? a spus Lucy, apropiindu-se și luând ceașca de ceai.

A intrat iar în pat și s-a acoperit cu cearșaful alb, subțire. Măcar pentru asta, Maggie îi era recunoscătoare.

— Da, a spus Maggie.

— Asta e casa *mea* și mi-au distrus-o ei din temelii. Acum nu mă mai pot întoarce acolo. *Niciodată*, a spus, și buza de jos îi tremura de furie. Am văzut prin ușă pe hol când a ieșit cineva. Au luat toate covoarele, au scos dușumeaua. Ba chiar au făcut și găuri mari în pereți. Au distrus-o, pur și simplu.

— Căutau ceva, Lucy, presupun. Asta e meseria lor.

— Ce să caute? Ce-ar mai putea vrea? Pun pariu că mi-au luat și toate lucrurile frumoase, toate

bijuteriile și hainele. Toate amintirile mele.

— Sunt convinsă că o să ți le recuperezi.

Lucy a clătinat din cap.

— Nu. Nu le vreau înapoi. Nu acum. Așa credeam, dar acum văd ce-au făcut, le-au murdărit.

O s-o iau de la capăt. Doar cu ce mi-a rămas.

— Cum stai cu banii? a întrebat Maggie.

— Destul de bine. Aveam ceva pus deoparte. Nu știu ce-o să se întâmple cu casa, cu ipoteca, dar mă îndoiesc că o s-o putem vinde în starea în care e.

— Trebuie să existe vreun fel de compensație, a spus Maggie. Nu se poate să-ți ia casa și să nu-ți dea niciun fel de compensație, nu?

— Nu m-ar surprinde nimic din ce-ar putea face.

Lucy a suflat în ceai și aburul i s-a ridicat în jurul feței.

— Uite, ți-am spus aseară, a zis Maggie, eu trebuie să plec la Londra, doar pentru câteva zile. O să te descurci aici singură?

— Da, sigur. Nu-ți face griji în privința mea.

— E destulă mâncare în frigider și în congelator, știi, dacă nu vrei să ieși sau să comanzi acasă.

— E bine, mersi, a spus Lucy. Cred că mi-ar

plăcea să stau în casă și să țin lumea departe de mine, să mă uit la televizor sau ceva de genul, să încerc să uit ce s-a întâmplat.

— Sunt o mulțime de casete video în dulapul de sub televizorul din dormitorul meu, a spus Maggie. Poți să te uiți ori de câte ori vrei.

— Mulțumesc, Maggie. Așa am să fac.

Deși era un televizor mic în camera de zi, singurul televizor cu video din toată casa era în dormitorul matrimonial, din cine știe ce motiv, și aceea era camera lui Maggie. Nu că nu era recunoscătoare. Deseori stătuse întinsă în pat, incapabilă să adoarmă, și când nu era nimic bun la televizor, urmărise o poveste de dragoste sau o comedie romantică, pe care părea să le prefere Ruth, cu actori precum Hugh Grant, Meg Ryan, Richard Gere, Tom Hanks, Julia Roberts și Sandra Bullock; ei o ajutaseră în multe nopți lungi și dificile.

— Ești sigură că nu mai ai nevoie de nimic altceva?

— Nu-mi trece nimic prin cap, a spus Lucy. Vreau doar să mă simt în siguranță și comod, ca

să-mi aduc aminte cum e.

— O să-ți fie bine aici. Îmi pare foarte rău că trebuie să te las așa de curând, dar nu durează mult și mă întorc. Nu-ți face griji.

— E-n regulă, sincer, a spus Lucy. N-am venit să te deranjez sau ceva de genul ăsta. Tu ai munca ta. Știu asta. Îți cer doar adăpost pentru scurt timp, până mă adun.

— Ce-ai să faci?

— N-am idee. Presupun că pot să-mi schimb numele și să-mi iau o slujbă pe undeva, departe de aici. În orice caz, nu-ți face griji. Tu du-te la Londra și distrează-te. Pot să am grijă de mine.

— Dacă ești sigură.

— Sunt sigură.

Lucy a ieșit iar din pat, a pus ceașca de ceai pe noptieră și s-a dus din nou la fereastră. Stătea acolo, oferindu-i lui Maggie o imagine din spate a corpului ei frumos, și privea pe partea cealaltă a străzii la ceea ce fusese casa ei.

— Trebuie să fug, atunci, a spus Maggie. În curând o să vină taxiul.

— Pa, a spus Lucy fără să se întoarcă. Distracție

plăcută.

•

— Bun, Mick, a spus Banks. Înțeleg că vrei să stai de vorbă cu noi.

După o noapte petrecută în celulă, Mick Blair nu mai semăna deloc cu adolescentul arogant pe care îl interogaseră ieri. De fapt, arăta ca un puști speriat. Era evident că perspectiva petrecerii următorilor ani într-o instituție similară sau mai rea îi înflăcărase imaginația. Banks mai știa de la sergentul de arest că avusese și o discuție telefonică lungă cu părinții săi la scurt timp după ce fusese reținut și, până la urmă, atitudinea părea să i se fi schimbat. *Nu* ceruse un avocat. Încă.

— Mda, a spus. Dar mai întâi spuneți-mi ce a zis Sarah.

— Știi că nu pot să fac asta, Mick.

De fapt, Sarah Francis nu le spusese absolut nimic; fusese monosilabică, speriată și posacă, la fel ca în apartamentul lui Ian Scott. Dar asta nu conta, pentru că oricum fusese în principal folosită ca pânghie împotriva lui Mick.

Banks, Winsome și Mick se aflau în sala de

interogatorii cea mai mare și mai confortabilă. De asemenea, fusese văruiată de curând, iar Banks simțea mirosul vopselei de pe pereții de un verde instituțional. Încă nu avea nimic de la laborator despre mașina lui Gardner, dar Mick nu știa asta. Spunea că vrea să vorbească, dar dacă decidea să facă iar pe sfiosul, Banks putea face oricând aluzie la amprente și fire de păr. Știa că fuseseră în mașina aceea. Ar fi trebuit să verifice la vremea aia, dat fiind că Ian Scott avea în cazier că furase mașini să se plimbe cu ele. Dată fiind cealaltă infracțiune a lui Scott, avea de asemenea o idee despre ceea ce făcuseră ei patru.

— Atunci vrei să dai o declarație? a spus Banks. Oficială.

— Da.

— Ți s-au adus la cunoștință toate drepturile?

— Da.

— Bun, atunci, Mick. Spune-ne ce s-a întâmplat în noaptea aia.

— Ce-ai spus ieri că eu scap mai ieftin...

— Da?

— Ai vorbit serios, da? Adică, indiferent ce a

spus Sarah, poate că a mințit, știi, ca să se protejeze pe ea și pe Ian.

— Tribunalele și judecătorii îi privesc cu simpatie pe oamenii care ajută poliția, Mick. E un lucru cunoscut. O să fiu sincer cu tine. Nu-ți pot da detalii precise despre ceea ce o să se întâmple, depinde de multe variabile, dar îți *pot* spune că ai sprijinul meu pentru obținerea unei pedepse ușoare, și asta ar trebui să însemne ceva.

Mick a înghițit în sec. Era pe cale să-și părăscă prietenii. Banks mai fusese martor la asemenea momente și știa cât de dificil era, ce sentimente contradictorii trebuie să se fi luptat pentru întâietate în sufletul lui Mick Blair. Instinctul de conservare învingea de regulă, din câte știa Banks din experiență, dar uneori cu prețul urii de sine. Era la fel și pentru el, spectatorul; voia informațiile și îi convinsese pe mulți suspecți slabi și sensibili să toarne, dar când reușea, gustul victoriei era adesea afectat de amăreala dezgustului.

Însă nu și de data asta, a gândit Banks. Voia să știe ce se întâmplase cu Leanne Wray mai mult

decât îi păsa de disconfortul lui Mick Blair.

— Chiar ați furat mașina aia, nu, Mick? a început Banks. Am recuperat deja o mulțime de mostre de păr și amprente. O să le găsim și pe ale voastre printre ele, nu? Pe ale lui Ian, ale lui Sarah și ale lui Leanne.

— Ian a fost, a spus Blair. A fost ideea lui Ian. Eu n-am avut nicio treabă. Nici măcar nu știu să conduc, în pizda mă-sii.

— Și Sarah?

— Sarah? Ian îi spune să sară și ea întrebă cât de sus.

— Și Leanne?

— Leanne a fost pentru. Era într-o dispoziție cam rebelă în seara aia. Nu știu de ce. A zis ceva de mama ei vitregă, dar nu știam care era problema. Să fiu sincer, nu prea îmi păsa. Adică nu voiam să știu de problemele ei de familie. Cu toții avem probleme, este?

Da, chiar avem, a gândit Banks.

— Voi ai doar să i-o tragi, atunci? a spus Winsome.

Lucrul acesta a părut să-l șocheze pe Blair,

venind din partea unei femei, a unei femei frumoase, cu un accent jamaican blând.

— Nu! Adică o plăceam, da. Dar nu încercam s-o ademenesc, sincer. Nu încercam s-o forțez sau ceva de genu’.

— Ce s-a întâmplat, Mick? a întrebat Banks.

— Ian a spus că ce-ar fi să sălțăm o mașină, să luăm niște Ecstasy și să fumăm o țigară cu marijuana, și poate să mergem în Darlington într-un club.

— Și ora de întoarcere acasă a lui Leanne?

— A zis să se ducă la dracu’, i se părea o idee super. După cum am mai spus, era un pic rebelă în noaptea aia. Băuse câteva pahare. Nu multe, doar câteva, dar de obicei nu bea și a fost de ajuns s-o facă să se relaxeze un pic. Voia doar să se distreze.

— Și te-ai gândit că poate ți-a pus Dumnezeu mâna în cap?

Din nou, intervenția lui Winsome a părut să-l nedumerească pe Blair.

— Nu. Da. Adică dacă voia. Bine, o plăceam. Mă gândeam că poate... știi... părea altfel, mai indiferentă.

— Și ai crezut că drogurile or s-o facă și mai dornică?

— Nu. Nu știu. L-a privit pe Banks iritat. Vrei să continui sau nu?

— Continuă.

Banks i-a făcut lui Winsome un semn să se abțină deocamdată. Îi era destul de simplu să-și imagineze scenariul: Leanne puțin beată, chicotea, flirta cu Blair un pic, după cum spusese Shannon, barmanița, apoi Ian Scott i-a oferit Ecstasy în mașină, poate că Leanne nu era sigură, dar Blair a încurajat-o, a îndemnat-o, sperând tot timpul să o facă să se culce cu el. Dar de toate astea se puteau ocupa mai târziu, dacă era necesar, după ce stabileau împrejurările dispariției lui Leanne.

— Ian a furat mașina, a continuat Blair. Eu nu știu nimic despre furtul de mașini, dar el a spus că a învățat când era copil și locuia în East Side Estate.

Banks știa prea bine că furtul de mașini era una din abilitățile de bază ale copiilor din East Side Estate.

— Unde v-ați dus?

— În nord. După cum am spus, mergeam în Darlington. Ian cunoaște toate cluburile de-acolo. Imediat ce-am plecat, Ian ne-a dat Ecstasy și ne-am înfruptat cu toții. Apoi Sarah a rulat o țigară cu marijuana și am fumat-o.

Banks a remarcat că întotdeauna altcineva comitea fapta ilegală, niciodată Blair, dar a lăsat deoparte această observație pentru mai târziu.

— Leanne mai luase Ecstasy sau mai fumase marijuana până atunci? a întrebat el.

— Din câte știu eu, nu. Mie întotdeauna mi s-a părut excesiv de cuminte.

— Dar nu și în noaptea aia?

— Nu.

— Bine. Continuă. Ce s-a întâmplat?

Mick a privit masa și Banks își dădea seama că ajunsese la partea complicată.

— Nu ieșiserăm de mult din Eastvale, poate de vreo jumătate de oră, când Leanne a spus că se simte rău și că îi bătea inima mult prea tare. Nu putea să respire. A folosit inhalatorul ăla pe care îl avea la ea, dar nu i-a folosit la nimic. Dacă mă întrebi pe mine, i-a făcut mai rău. În orice caz, Ian

credea că era doar panicată sau avea halucinații sau ceva de genul ăsta, așa că mai întâi a deschis fereastra de la mașină. Dar nu i-a făcut niciun bine. În curând a început să tremure și să transpire. Vreau să spun că era foarte speriată. Și eu eram.

— Ce-ați făcut?

— Deja ajunseserăm la terenurile necultivate, mai sus de Lyndgarth, așa că Ian a ieșit de pe drum și a oprit. Am coborât toți și am mers spre câmpuri. Ian se gândea că Leanne s-ar simți mai bine afară, dacă respiră aer curat, că poate în mașină o cuprindea claustrofobia.

— A ajutat?

Mick s-a făcut palid.

— Nu. Imediat ce am ieșit, i s-a făcut rău. Adică rău *de tot*. Apoi a căzut. Nu putea respira și părea să se sufoce.

— Știați că e astmatică?

— După cum am spus, am văzut-o folosind inhalatorul în mașină când a început să se simtă ciudat.

— Și nu v-a dat prin cap că poate Ecstasy este periculos pentru un bolnav de astm sau că poate

produce o reacție negativă în combinație cu inhalantul?

— De unde puteam eu să știu? Nu sunt doctor.

— Nu. Dar *iei* Ecstasy, mă îndoiesc că a fost prima oară, și trebuie să fi fost la curent cu publicitatea negativă. Povestea cu Leah Betts, de exemplu, fata care a murit cam acum cinci ani? Și încă vreo câțiva de atunci.

— Da, am auzit de ei, dar credeam că trebuie să ai grijă la temperatura corpului când dansai. Știi, adică să bei multă apă și să ai grijă să nu te deshidratezi.

— E numai unul dintre pericole. I-ați mai dat inhalatorul când i s-a făcut și mai rău la terenurile necultivate?

— Nu-l mai găseam. Trebuie să fi fost în mașină, în geanta ei. În plus, îi înrăutățise situația.

Banks își amintea că văzuse conținutul geții de umăr a lui Leanne și era și inhalatorul printre obiectele personale, așadar se îndoie că ar fi fugit fără el.

— Nu v-a trecut prin cap și că era posibil să se înece cu voma? a continuat.

— Nu știu, niciodată nu am...

— Și ce-ați făcut?

— Asta e. Nu știam ce să facem. Am încercat numai s-o lăsăm să respire, s-o ținem la aer, știi, dar dintr-odată s-a zbătut și apoi nu s-a mai mișcat deloc.

Banks a permis câteva clipe de liniște, conștient numai de respirația lor și de bâzâitul ușor, electric, al casetofoanelor.

— De ce n-ați dus-o la spital? a întrebat.

— Era prea târziu! Ți-am spus. Murise.

— Erați siguri de asta?

— Da. I-am verificat pulsul, bătăile inimii, am încercat să vedem dacă respiră, da' nimic. Murise. S-a întâmplat așa de repede. Adică și noi simțeam efectele drogului, eram un pic panicați, nu mai gândeam limpede.

Banks mai cunoștea cel puțin trei decese din zonă survenite în urma consumului de Ecstasy, așa că povestirea lui Blair nu l-a surprins prea mult. MDMA, abrevierea de la metilendioximetamfetamină, era un drog popular printre tineri, deoarece era ieftin și efectele durau

toată noaptea în discoteci și cluburi. Se credea că e sigură, deși Mick avea dreptate că trebuia să ai grijă la cantitatea de apă ingerată și la temperatura corpului, dar putea fi extrem de periculoasă pentru cei care sufereau de hipertensiune arterială sau astm, precum Leanne.

— De ce n-ați dus-o la spital cât încă erați cu toții în mașină?

— Ian a spus că o să-și revină dacă ieșim și ne plimbăm un pic. A spus că mai văzuse genul ăsta de reacție.

— Ce-ați făcut apoi, când ați descoperit că murise?

— Ian a spus că nu putem povesti nimănui ce se întâmplase, că o să ajungem cu toții la pușcărie.

— Și *ce* ați făcut?

— Am dus-o mai departe pe terenurile necultivate și am îngropat-o. Adică era un fel de groapă, nu foarte adâncă, lângă o porțiune de perete dărâmat, așa că am pus-o acolo și am acoperit-o cu pietre și ferigi. N-o putea găsi nimeni dacă nu căuta bine, și nu erau poteci prin apropiere. Nici măcar animalele nu puteau ajunge

la ea. Era un loc ferit, în pustietate.

— Și apoi?

— Apoi am mers înapoi la Eastvale. Eram toți zguduiți zdravăn, dar Ian a spus că trebuie să fim văzuți prin zonă, știi, să ne purtăm normal, de parcă totul ar fi fost în regulă.

— Și geanta lui Leanne?

— Asta a fost ideea lui Ian. Adică hotărâserăm deja să spunem că ne lăsase în fața pubului și că pornise spre casă și atunci am văzut-o ultima oară. I-am găsit geanta pe bancheta din spate a mașinii și Ian a spus că poate dacă o aruncăm în grădina cuiva aproape de Old Ship, poliția o să creadă că fusese agățată de vreun pervers sau ceva de genu'.

Și chiar asta am crezut, a gândit Banks. O simplă acțiune, din impuls, adăugată la cazul altor două fete date dispărute, ale căror genți fuseseră de asemenea găsite aproape de locul dispariției, și s-a creat întregul grup operativ Cameleonul. Dar nu la timp ca să le salveze pe Melissa Horrocks sau pe Kimberley Myers. Se simțea rău, furios.

Banks știa că erau kilometri întregi de terenuri dincolo de Lyndgarth, și niciunul nu era lucrat.

Blair avea dreptate și în privința izolării. Numai câte un drumeț ocazional îl traversa, și atunci de regulă pe potecile bine marcate.

— Îți amintești unde ați îngropat-o? a întrebat.

— Cred că da, a spus Blair. Nu știu locul exact, dar la vreo câteva sute de metri. O să vă dați seama când o să vedeți zidul vechi.

Banks a privit-o pe Winsome.

— Strânge o echipă de căutare, te rog, agent Jackman, și să meargă și tânărul Mick cu ei. Să mă anunțați în clipa în care găsiți ceva. Și să fie arestați și Ian Scott și Sarah Francis.

Winsome s-a ridicat.

— Atât deocamdată, a spus Banks.

— Ce-o să se întâmple cu mine? a întrebat Blair.

— Nu știu, Mick, a spus Banks. Sincer, nu știu.

Interviul mersese bine, se gândea Maggie în timp ce se îndrepta spre Portland Place. În spatele ei, Broadcasting House arăta precum pupa unui transatlantic uriaș. Înăuntru era un adevărat labirint. Nu știa cum de își găseau oamenii aceia drumul, deși lucrau acolo de ani de zile. Slavă Domnului că asistentul de producție o întâmpinase în hol, apoi o condusesse prin punctul de control în măruntaiele clădirii.

A început să plouă domol, așa că Maggie s-a refugiat în Starbucks. În timp ce stătea pe un scaun la teigheaua ce se întindea de-a lungul ferestrei din față, își sorbea cafeaua cu lapte și privea oamenii de afară cum se luptau cu umbrelele, și-a revizuit ziua. Era trecut de orele trei după-amiaza și deja se părea că începuse ora de vârf. În caz că aceasta se sfârșea vreodată la Londra. Interviul pe care tocmai îl dăduse se concentrase aproape în totalitate pe generalitățile abuzului domestic, lucruri la care trebuie să fii atent, tipare pe care

trebuie să le eviți, mai degrabă decât pe povestea ei, sau pe cea a celui alt interviewat, o femeie maltrată care devenise psiholog. Făcuseră schimb de adrese și de numere de telefon și căzuseră de acord să păstreze legătura, apoi femeia trebuie să plece să mai acorde un interviu.

Prânzul cu directorul artistic, Sally, mersese și el bine. Mâncaseră la un restaurant italian destul de scump din apropiere de Victoria Station, iar Sally se uitase la schițe, făcând sugestii utile ici și colo. Însă în mare, discutaseră despre evenimentele recente din Leeds, iar Sally manifestase doar curiozitatea firească la care s-ar aștepta orice om care din întâmplare locuiește vizavi de un ucigaș în serie. Maggie se arătase evazivă când fusese întrebată în legătură cu Lucy.

Lucy. Biata femeie. Maggie se simțea vinovată pentru că o lăsase singură în casa aceea mare de pe Deal, chiar vizavi de locul în care de curând coșmarul vieții ei atinsese un punct critic. Lucy spusese că avea să se descurce, dar oare doar încerca să-și facă curaj?

Maggie nu reușise să facă rost de bilete la piesa

pe care voia s-o vadă. Era așa de populară încât se epuizaseră toate biletele, chiar și într-o zi de miercuri. S-a gândit să-și facă oricum rezervare la micul hotel și să meargă la cinematograful, dar cu cât medita mai mult la acest lucru și privea hoardele de străini care treceau, cu atât se gândea mai mult că ar trebui să fie alături de Lucy.

Ce avea să facă, a decis ea, era să aștepte până ce se va opri ploaia – părea să fie doar o ploaie ușoară de vară și deja vedea câțiva nori albaștri pe cer deasupra hotelului Langham de vizavi –, să facă ceva cumpărături pe Oxford Street și apoi să pornească spre casă seara și să-i facă o surpriză lui Lucy.

Maggie s-a simțit mult mai bine când a decis să plece acasă. În definitiv, ce sens avea să meargă la cinematograful singură când Lucy avea nevoie de cineva cu care să stea de vorbă, care s-o ajute să uite de probleme și să ia o decizie în privința viitorului ei?

Când ploaia s-a oprit de tot, Maggie și-a terminat cafeaua cu lapte și a plecat. Avea să-i cumpere și lui Lucy un mic cadou, nimic scump sau

ostentativ, poate o brățară sau un colier, ceva care să-i marcheze libertatea. În fond, după cum spusese Lucy, poliția îi luase toate lucrurile și acum nu le mai voia înapoi; era pregătită să înceapă o viață nouă.

•

Era după-amiaza târziu când Banks a primit telefonul în care i se spunea să meargă în Wheaton Moor, la nord de Lyndgarth, și a luat-o și pe Winsome cu el. Muncise destul la cazul Leanne Wray încât să fie prezentă la final. Majoritatea narciselor galbene se trecuseră, dar copacii erau năpădiți de flori albe și roz, iar șirurile de tufe scânteiau de la stelutele aurii ale florilor de rostopască. Grozama cu florile ei galben aprins era înflorită peste tot pe câmpurile necultivate.

A parcat cât de aproape posibil de ciorchinele de siluete, dar încă mai aveau aproape patru sute de metri de străbătut pe câmpurile cu grozama și iarbă-neagră cu tije elastice. Blair și ceilalți o duseseră pe Leanne cu adevărat departe de civilizație. Deși soarele strălucea și erau doar câțiva nori sus pe cer, vântul era rece. Banks se

bucura că avea sacoul pe el. Winsome purta cizme de piele până la genunchi și o jachetă cu model în zigzag peste puloverul negru cu guler. Mergea cu grație și încredere, în vreme ce Banks se împiedica una-două în grozama deasă. Era timpul să iasă și să facă mai multă mișcare, și-a spus el. Și era timpul să se lase de fumat.

Au ajuns la echipa pe care o trimisese Winsome cam cu trei ore în urmă. Mick Blair avea cătușele la mâini și era prins de unul dintre ofițerii în uniformă, iar părul lui unsuros era zburat de vânt.

Un alt ofițer a arătat în jos spre groapa puțin adâncă și Banks a văzut o porțiune dintr-o mână; mare parte din carne fusese mâncată și se vedea osul alb încă.

— Am încercat să deranjăm pe cât de puțin posibil locul faptei, domnule, a continuat polițistul. Am trimis după experții criminaliști și după restul echipei. Au spus că vin imediat.

Banks i-a mulțumit. A privit înapoi spre drum și a văzut o mașină și o furgonetă oprind, niște siluete, unele dintre ele în salopete albe, coborau și străbăteau câmpurile necultivate, întărite.

Curând, experții criminaliști au împrejmuit cu sfoară o zonă de câțiva metri cu mormane de pietre și Peter Darby, fotograful criminalist local, s-a apucat de treabă. Acum nu mai aveau nevoie decât de dr. Burns. Dr. Glendenning, patologul Ministerului de Interne, avea cel mai probabil să realizeze autopsia, dar era prea bătrân și prea important să mai străbată câmpurile întelenite. Banks știa că dr. Burns era priceput și avea deja destulă experiență în examinările la locul crimei.

Au mai trecut zece minute până să ajungă dr. Burns. Deja Peter Darby terminase de fotografiat scena intactă și era momentul să dezgroape cadavrul. Experții criminaliști au făcut acest lucru încet și cu grijă, să nu compromită probele. Mick Blair spusese că Leanne murise după ce luase Ecstasy, dar se putea să mintă; era posibil să fi încercat s-o violeze și s-o fi strangulat când nu fusese de acord. Indiferent de situație, nu puteau trage încă o dată concluzii pripite în legătură cu Leanne.

Banks începea să simtă că întreaga situație era enervant de familiară; se afla pe câmpurile

necultivate, haina îi flutura în jurul corpului, în timp ce bărbați în salopete albe dezgropau un cadavru. Apoi și-a amintit de Harold Steadman, istoricul din partea locului pe care îl găsiseră îngropat lângă un zid de pietre similar mai jos de Crow Scar. Fusese al doilea caz al său în Eastvale, în vremea în care copiii încă erau la școală, iar el și Sandra erau un cuplu fericit, dar totuși i se părea că au trecut secole de atunci. S-a întrebat ce naiba căuta un zid de piatră aici sus, apoi a realizat că probabil marcuse finalul proprietății cuiva cu mult timp în urmă, proprietate care acum se transformase în teren necultivat, năpădit de iarbă-neagră și grozămă. Elementele naturii își făcuseră treaba cu zidul și nimeni nu avea niciun interes să-l repare.

Piatră cu piatră, trupul a fost dezgropat. Imediat ce a văzut părul blond, Banks și-a dat seama că era Leanne Wray. Încă purta hainele în care era îmbrăcată când dispăruse, blugi, adidași albi Nike, tricou și o jachetă subțire de piele întoarsă, și asta era în avantajul lui Blair, și-a spus Banks. Deși intervenise întrucâtva descompunerea și erau

dovezi ale activității insectelor și animalelor mici, un deget lipsă de la mâna dreaptă, de exemplu, datorită vremii răcoroase nu ajunsese doar un schelet. De fapt, în ciuda faptului că pielea era crăpată și se vedeau mușchiul și grăsimea pe obrazul stâng, Banks a putut recunoaște fața lui Leanne din fotografiile pe care le văzuse.

Când cadavrul a fost dezgropat complet, toată lumea s-a dat deoparte de parcă nu ar fi asistat la o exhumare, ci la o înmormântare și-și aduceau un ultim omagiu. Era liniște pe câmpul necultivat, cu excepția vântului care șuiera și gema printre pietre, de parcă locul ar fi fost bântuit de suflete rătăcite. Mick Blair plângea, a remarcat Banks. Fie plângea, fie îi lăcrimau ochii de la vântul răcoros.

— Ai văzut destul, Mick? a întrebat.

Mick a suspinat, apoi s-a întors brusc și a vomitat zgomotos și mult în grozamnă.

Când Banks s-a întors să pornească spre mașină, i-a sunat telefonul mobil. Era Stefan Nowak și părea entuziasmat.

— Alan?

— Ce e, Stefan? Ați identificat a șasea victimă?

— Nu. Dar m-am gândit că ai vrea să afli imediat. Am găsit camera video a lui Payne.

— Zi-mi unde, a spus Banks, și vin cât de repede pot.

Maggie era obosită când trenul ei a ajuns în City Station în jur de nouă seara, cu o întârziere de o oră și jumătate din cauza unei vaci din tunelul din afara orașului Wakefield. Acum începea să înțeleagă de ce se plâneau așa de mult englezii de trenuri.

Era o coadă lungă în stația de taxiuri, dar Maggie avea doar o geantă ușoară, așa că a decis să meargă pe jos spre Boar Lane și de acolo să ia un autobuz. Erau multe care opreau nu foarte departe de Deal. Seara era plăcută, fără semne de ploaie, și pe străzi se aflau încă o mulțime de oameni. Curând a venit autobuzul și s-a așezat jos, în spate. În fața ei stăteau două femei în vârstă, tocmai veneau de la bingo, una cu un păr care semăna cu o ceață albastră presărată cu sclipici. Parfumul îi irita nasul lui Maggie și a făcut-o să strănute, așa că s-a dus și mai în spate.

Era deja o călătorie familiară și Maggie și-a petrecut mare parte din timp citind încă o poveste din noua carte broșată de Alice Munro pe care și-o cumpăraseră de pe Charing Cross Road. De asemenea, cumpăraseră cadoul perfect pentru Lucy, care acum se afla în cutiuța lui albastră, în geanta ei. Era o bijuterie stranie și îi reținuse pe dată atenția. Pe un lănțișor fin de argint atârna un disc de argint cam de dimensiunea unei monede de zece penny. În interiorul cercului, format dintr-un șarpe care își înghițea coada, era imaginea unui fenix în ascensiune. Maggie spera ca lui Lucy să-i placă și să aprecieze gestul ei.

Autobuzul a virat pentru ultima oară. Maggie a apăsât pe buton și a coborât aproape de capătul de sus al Dealului. Străzile erau liniștite, iar spre vest cerul încă era înspicat cu nuanțele de roșu și de mov ale apusului. Acum aerul era ușor răcoros, a remarcat Maggie și a trecut-o un fior. A văzut-o pe doamna Toth, mama lui Claire, cum traversa strada cu pește și cartofi prăjiți ambalați în hârtie de ziar și a salutată-o, apoi s-a întors spre treptele casei.

S-a căutat de chei în timp ce pornea pe scările

cufundate în întuneric și acoperite cu tufăriș. Îi era greu să vadă pe unde merge. Era locul perfect pentru o ambuscadă, și-a spus ea, apoi și-a dorit să nu se fi gândit la asta. Telefonul lui Bill încă o apăsa.

Casa părea cufundată în întuneric. Poate că Lucy ieșise? Maggie se îndoia. Apoi a trecut de tufe și a observat o licărire din dormitorul principal. Se uita la televizor. Pentru o clipă, Maggie a avut un gând deloc caritabil, că și-ar fi dorit să mai aibă casa doar pentru ea. Faptul că știa că era cineva în dormitorul ei o deranja. Dar îi spusese lui Lucy că se putea uita la televizor acolo sus dacă voia și nu putea intra pur și simplu și s-o dea afară, deși era obosită. Poate că ar fi fost bine să facă schimb de camere dacă Lucy voia să se uite tot timpul la televizor? Pe Maggie n-o deranja să stea câteva zile în dormitorul mic.

A descuiat ușa și a intrat, apoi a lăsat jos geanta și și-a pus haina în cuier înainte să pornească la etaj ca să-i spună lui Lucy că decisese să se întoarcă mai repede. În timp ce urca pe covorul gros, auzea zgomote de la televizor, dar nu își

dădea seama ce anume era. Era de parcă ar fi țipat cineva. Ușa de la dormitor era ușor întredeschisă, așa că fără ca măcar să se gândească să bată, Maggie pur și simplu a deschis-o și a intrat. Lucy zăcea întinsă pe pat, goală. Hm, nu era o surpriză după spectacolul din acea dimineață, a gândit Maggie. Dar apoi s-a întors să vadă ce era la televizor și nu i-a venit să-și creadă ochilor.

Mai întâi a crezut că era un film porno, deși nu putea înțelege de ce s-ar uita Lucy la așa ceva și de unde făcuse rost de el, apoi a remarcat că era o filmare făcută în casă, cu iluminatul improvizat. Era un fel de pivniță și se vedea o fată care părea legată de un pat. Lângă ea stătea un bărbat care se masturba și urla obscenități. Maggie l-a recunoscut. O femeie stătea cu capul între picioarele fetei și cât i-a luat lui Maggie să înțeleagă, femeia s-a întors, s-a lins pe buze și a zâmbit drăcește la cameră.

Era Lucy.

— Dumnezeu! a exclamat Maggie și s-a întors spre Lucy, care acum o privea cu ochii ei negri, insondabili.

Maggie și-a dus mâna la gură. I se făcea rău. I se făcea rău și frică. S-a întors să plece, dar a auzit o mișcare bruscă în spate, apoi a simțit o durere îngrozitoare în ceafă și lumea a explodat.

Lumina înserării se lăsa deasupra iazului când Banks a ajuns acolo, după ce l-a dus pe Mick Blair înapoi în Eastvale, s-a asigurat că Ian Scott și Sarah Francis erau sub cheie și a luat-o și pe Jenny Fuller pe când ieșea din oraș. Winsome și sergentul Hatchley se puteau ocupa de treburi la Eastvale până a doua zi de dimineață.

Culorile scânteiau pe suprafața apei ca o pată de petrol, iar rațele, care observaseră așa de multă activitate umană, se păstrau politicoase la distanță și fără îndoială se întrebau unde dispăruseră bucățile de pâine așteptate. Camera video Panasonic Super 8 se afla prinsă încă de trepied pe o bucată de pânză pe mal. Sergentul Stefan Nowak și inspectorul Ken Blackstone rămăseseră acolo până avea să ajungă Banks.

— Ești sigur că e asta? l-a întrebat Banks pe Ken Blackstone.

Blackstone a dat din cap.

— Unul din agenții noștri tineri și cu inițiativă a reușit să găsească magazinul din care l-a cumpărat Payne. A plătit cu banii jos, pe trei martie anul trecut. Numărul de serie se potrivește.

— Sunt și casete?

— E una în cameră, a spus Stefan. E distrusă.

— Nu se poate repara?

— Unele lucruri nu se mai pot repara.

— Numai asta? Atâta tot?

Stefan a dat din cap.

— Credeți-mă, oamenii au scotocit fiecare centimetru, a spus cu un gest spre iaz. Dacă ar fi fost casete aruncate aici, le-am fi găsit până acum.

— Și unde sunt? a întrebat Banks.

— Dacă vrei părerea mea, a spus Stefan —, eu aș spune că cel care a aruncat camera în lac le-a copiat pe o casetă video. Se pierde din calitate, dar e singura modalitate prin care le poți urmări pe un video normal.

Banks a dat din cap.

— Mi se pare logic. Ar fi bine să o ducem la Millgarth și s-o punem la adăpost în camera cu

probe, deși nu știi la ce are să ne servească.

Stefan s-a aplecat să ridice camera și a învelit-o cu grijă în țesătură, de parcă ar fi fost un nou-născut.

— Nu se știe niciodată.

Banks a remarcat firma pubului aflat cam la o sută de metri de colo: Woodcutter's. Aparținea unui lanț de puburi, de atâta lucru își dădea seama chiar și de la distanță, dar numai atât se vedea.

— A fost o zi lungă și încă nu mi-am băut ceaiul, le-a spus lui Blackstone și lui Jenny după ce Stefan a plecat spre Millgarth. Ce-ar fi să bem ceva și să stăm un pic de vorbă?

— Nu am obiecții, a spus Blackstone.

— Jenny?

Jenny a zâmbit.

— Nu prea am de ales, nu? Am venit cu mașina ta, mai știi? Dar merg și eu.

Curând, stăteau la o masă din colț din pubul aproape gol, care, a descoperit încântat Banks, încă servea mâncare. A comandat un burger de vită cu cartofi prăjiți și o halbă de bere amară. Tonomatul nu era așa de tare încât să nu se audă

unul pe celălalt vorbind, dar destul de tare încât să nu îi audă cei de la mesele învecinate.

— Deci ce avem? a întrebat Banks după ce i-a fost adus burgerul.

— O cameră video inutilă, după câte se pare, a spus Blackstone.

— Dar ce înseamnă asta?

— Înseamnă că cineva, presupunem că Payne, a aruncat-o.

— De ce?

— Habar n-am.

— Haide, Ken, noi putem mai mult de-atât. Blackstone a zâmbit.

— Scuze. Și eu am avut o zi lungă.

— Dar e o întrebare interesantă, a spus Jenny. De ce? Și când?

— Păi, trebuie să fi fost înainte să intre în pivniță agenții Taylor și Morrisey.

— Dar Payne avea o prizonieră, să nu uităm, a spus Blackstone. Pe Kimberley Myers. De ce naiba să fi aruncat camera când făcea exact genul de lucru pe care presupunem că îi plăcea să-l filmeze? Și ce a făcut cu casetele video copiate,

dacă are dreptate Stefan în privința asta?

— Nu pot să răspund la întrebările astea, a spus Jenny, dar cred că pot oferi o nouă perspectivă.

— Cred că știu unde bați, a spus Banks.

— Da?

— Îhî. Lucy Payne.

A mușcat din burgerul cu carne de vită. Nu era rău, s-a gândit, dar îi era așa de foame încât ar fi mâncat cam orice.

Jenny a dat ușor din cap.

— De ce am mai presupus că treaba asta cu înregistrările video are legătură doar cu Terence Payne când de fapt în tot timpul ăsta am anchetat-o și pe Lucy ca pe o posibilă complice? În special după ce mi-au spus Laura și Keith despre trecutul lui Lucy și după ce i-a declarat prostituata aia tânără lui Alan despre înclinațiile ei sexuale. Ceea ce vreau să spun e: oare nu are sens din punct de vedere psihologic să fi fost și ea la fel de implicată ca el? Să nu uităm, fetele au fost ucise precum Kathleen Murray: strangulate cu un laț.

— Vrei să spui că ea le-a ucis? a întrebat Blackstone.

— Nu neapărat. Dar dacă ceea ce spun Keith și Laura e adevărat, atunci poate că Lucy se vedea ca pe o eliberatoare, cum se pare că a fost în cazul lui Kathleen.

— Să o fi ucis de milă? Dar mai devreme ai spus că a omorât-o pe Kathleen din invidie.

— Am spus că invidia putea cu siguranță fi o motivație. Una pe care sora ei Laura nu a vrut să o creadă. Dar se poate ca motivele lui Lucy să fi fost amestecate. Nimic nu e simplu în cazul unei personalități ca a ei.

— Dar care să fie motivul? a continuat Blackstone. Chiar dacă ea e autoarea, de ce să arunce camera?

Banks și-a înfipt furculița într-un cartof prăjit și a meditat o clipă înainte să răspundă.

— Lucy e îngrozită de închisoare. Dacă se gândea că exista o șansă să fie prinsă în curând, și la asta trebuie să se fi gândit după prima vizită a poliției și după stabilirea legăturii dintre Kimberley Myers și școala Silverhill, atunci de ce să nu înceapă să-și facă planuri de salvare?

— Mie mi se pare un pic exagerat.

— Mie nu, Ken, a spus Banks. Privește din punctul de vedere al lui Lucy. Nu e proastă. E mai deșteaptă decât soțul ei, așa spune eu. Terence Payne o răpește pe Kimberley Myers în acea vineri noaptea, lucrează la întâmplare, devine dezorganizat, dar Lucy încă e organizată, vede finalul apropiindu-se repede. Primul lucru pe care îl face este să scape de cât de multe dovezi posibil, inclusiv de camera video. Poate asta îl întoarce pe Terry împotriva ei și cauzează cearta. Evident, Lucy nu poate ști la vremea aia că lucrurile or să se sfârșească așa cum s-a întâmplat în momentul în care s-a întâmplat, așa că trebuie să improvizeze, să vadă dincotro bate vântul. Dacă găsim probe că a fost în pivniță...

— Ceea ce s-a întâmplat.

— Ceea ce s-a întâmplat – a fost Banks de acord –, atunci are o explicație credibilă și pentru asta. A auzit un zgomot și s-a dus să vadă ce e și – ce surpriză! – ia te uită ce-a găsit. Faptul că soțul ei a lovit-o cu o vază nu face decât să o ajute.

— Și casetele?

— Nu le-ar arunca, a răspuns Jenny. Nu și dacă

erau o dovadă a ceea ce făcuse ea – sau făcuseră *ei*. Camera nu reprezintă nimic, doar mijlocul în realizarea unui scop. O cameră poți să mai cumperi. Dar pentru soții Payne, acele casete ar fi mai valoroase decât diamantele, pentru că sunt unice și nu pot fi înlocuite. Sunt trofeele ei. Le-ar putea privi la nesfârșit, retrăind acele momente cu victimele în pivniță. Pentru ea e tot ce are mai bun, după realitate. Nu le-ar arunca.

— Și atunci unde sunt? a întrebat Banks.

— Și unde e ea? a întrebat Jenny.

— Nu există o șansă cât de mică – a sugerat Banks, împingându-și farfuria într-o parte – ca aceste două întrebări să aibă același răspuns?

•

Maggie s-a trezit cu o durere feroce de cap și cu o senzație de greață în capul pieptului. Se simțea slăbită și dezorientată; la început nu știa unde se află sau cât timp trecuse de când își pierduse cunoștința. Perdelele erau trase și vedea că era întuneric afară. Când lucrurile au început să capete ușor-ușor claritate, a realizat că era încă în dormitorul ei. O veioză era aprinsă; cealaltă era

bucăți pe podea. Cu asta trebuie s-o fi lovit Lucy, s-a gândit Maggie. Simțea ceva cald și lipicios în păr. Sânge.

Lucy a lovit-o! Brusca dezvăluire a șocat-o, aducând-o mai aproape de recăpătarea cunoștinței. Văzuse caseta video: Lucy și Terry abuzau de biata fată, iar lui Lucy părea să îi placă.

Maggie a încercat să se miște și a descoperit că avea mâinile și picioarele legate de patul de alamă. Era legată, și cu picioarele depărtate, exact ca fata din înregistrare. A simțit cum o cuprinde panica. S-a zbatut, încercând să-și slăbească legăturile, dar nu a reușit decât să facă arcurile patului să scârțâie mai tare. S-a deschis ușa și a intrat Lucy. Era îmbrăcată din nou în blugi și tricou.

Lucy a clătinat ușor din cap.

— Uite ce-am făcut din cauza ta, Maggie, a spus ea. Uită-te și tu ce-am făcut din cauza ta. Mi-ai spus că mai stai o zi.

— *Tu* erai, a spus Maggie. Pe caseta aia video. Tu erai. Era abject, dezgustător.

— Nu trebuia să vezi chestia asta, a spus Lucy,

apoi s-a așezat pe marginea patului și a mângâiat-o pe Maggie pe frunte.

Maggie a tresărit.

— Nu-ți face griji, Maggie, a răs Lucy. Nu fi așa de mironosiță. Oricum, nu ești genul meu.

— Tu le-ai omorât. Tu și Terry, împreună.

— Aici te înșeli, a spus Lucy, ridicându-se din nou și măsurând camera cu pasul, cu brațele încrucișate. Terry nu a ucis niciodată pe nimeni. Nu avea tupeu. Da, îi plăcea să le lege goale. Îi plăcea să le *facă* una-alta. Chiar și *după* ce mureau. Dar a trebuit să le omor eu singură. Bietele de ele. Vezi tu, nu au rezistat mai mult, și apoi a trebuit să le adorm. Întotdeauna am fost delicată. Pe cât de delicată posibil.

— Ești nebună, a spus Maggie, zbătându-se din nou în pat.

— Stai liniștită! Lucy s-a așezat din nou pe pat, dar de data asta nu a atins-o pe Maggie. Nebună? Nu cred. Doar pentru că nu mă înțelegi tu nu înseamnă că sunt nebună. E drept, sunt altfel. Văd lucrurile diferit. Am nevoie de niște lucruri mai altfel. Dar nu sunt nebună.

— Dar *de ce*?

— Nu mă pot explica în fața ta. Nici măcar în fața mea nu mă pot explica. A râs din nou. În fața mea cel mai puțin. Da, au încercat psihiatrții și psihologii. Mi-au disecat copilăria și au lansat teorii, dar chiar și ei știu că atunci când se pune problema nu au o explicație pentru cineva ca mine. Sunt așa pur și simplu. S-a întâmplat. La fel ca oaia cu cinci picioare și câinele cu două capete. Spune-i cum vrei. Zi că sunt malefică dacă asta te ajută să înțelegi. Dar acum e mai important cum o să supraviețuiesc.

— De ce nu pleci pur și simplu? Fugi. N-o să spun nimic.

Lucy i-a zâmbit trist.

— Mi-aș dori să fie adevărat, Maggie. Mi-aș dori ca lucrurile să fie așa de simple.

— Sunt simple, a spus Maggie. Pleacă. Pleacă pur și simplu. Dispari.

— Nu pot. Ai văzut caseta. *Știi*. Nu te pot lăsa în viață cât timp *știi* lucrul ăsta. Uite ce e, Maggie, nu *vreau* să te ucid, dar cred că pot. Și mai cred că trebuie. Promit că o să fiu pe cât de delicată am

fost și cu celelalte.

— De ce eu? a scâncit Maggie. De ce mă chinui tocmai pe mine?

— Pe tine? E simplu. Pentru că îți doreai așa de tare să crezi că sunt victima violenței domestice, exact ca tine. E drept, Terry devenise imprevizibil și a fost dur de câteva ori. Ce trist că bărbaților ca el le lipsește inteligența, dar nu și mușchii. Acum nu mai contează. Știi cum l-am cunoscut?

— Nu.

— M-a violat. Nu mă crezi, văd bine. Cum ar fi posibil? Cum m-ar putea crede cineva? Dar asta a făcut. Mergeam spre stația de autobuz după ce fusesem la un pub cu niște prietene, m-a târât pe o alee și m-a violat. Avea un cuțit.

— Te-a violat și te-ai măritat cu el? N-ai spus la poliție?

Lucy a râs.

— Nu știa în ce se vâără. I-am dăruit violul vieții lui. Poate că i-a luat ceva timp să realizeze asta, dar îl violam și eu în aceeași măsură în care mă viola el pe mine. N-a fost prima oară, Maggie. Crede-mă, știu *totul* despre viol. De la experți. Nu

putea el face ceva ce nu mi se mai făcuse până atunci, iar și iar, de către mai mult de o persoană. Credea că el deține controlul, dar uneori victima e cea care *în realitate* deține controlul. Aveam multe în comun, am descoperit curând. Din punct de vedere sexual. Și în alte privințe. A continuat să violeze fete chiar și după ce am devenit un cuplu. Îl încurajam, îl puneam să-mi dea toate detaliile despre ceea ce le făcuse în timp ce ne-o trăgeam.

— Nu înțeleg, a spus Maggie, plângând și tremurând, incapabilă să-și mai controleze groaza și frica acum că știa că este imposibil să se înțeleagă omenește cu Lucy.

— Sigur că nu, a spus Lucy împăciuitoare, așezându-se pe marginea patului și mângâind-o pe Maggie pe frunte. De ce ai înțelege? Dar mi-ai fost utilă și aș vrea să-ți mulțumesc pentru asta. Mai întâi, mi-ai oferit un loc în care să ascund casetele. Știam că sunt singurele lucruri care m-ar putea incrimina în afară de Terry, dar el nu credeam că ar vorbi. În plus, a murit.

— Ce vrei să spui despre casete?

— Au fost aici de la bun început, Maggie. Mai

știi că am venit la tine în duminica aia, înainte să sară totul în aer?

— Da.

— Le aveam la mine și le-am ascuns în spatele unor cutii sus în mansardă când m-am dus la toaletă. Îmi spuseseși deja că nu urci niciodată acolo. Nu-ți aduci aminte?

Maggie își amintea. Mansarda era un loc neaerisit, prăfos, descoperise ea când aruncase o privire, prima și ultima oară, care îi dădea fiori și îi agrava alergiile. Trebuie să-i fi pomenit despre ea lui Lucy când îi arătase casa.

— De-asta te-ai împrietenit cu mine, pentru că te gândeai că ți-aș putea fi utilă?

— Mă gândeam că poate am nevoie de o prietenă undeva, la un moment dat, da, poate chiar cineva care să mă apere. Și chiar *ai fost* bună. Îți mulțumesc pentru tot ce ai spus în apărarea mea. Îți mulțumesc că ai crezut în mine. Să știi că nu-mi place chestia asta. Nu simt nicio plăcere când ucid. Ce păcat că trebuie să se termine așa.

— Nu trebuie, a implorat-o Maggie. Oh, Doamne, te rog, nu. Pleacă. N-am să spun nimic.

Promit.

— Ei, zici tu așa acum că ți-e frică să nu mori, dar dacă plec, n-o să mai gândești la fel și o să spui totul la poliție.

— N-am să spun. *Promit.*

— Mi-aș dori să te pot crede, Maggie, sincer.

— E adevărat.

Lucy și-a scos cureaua de la blugi.

— Ce faci?

— Ți-am spus, o să fiu delicată. N-ai de ce să fii speriată, o să simți doar un pic de durere, apoi o să adormi.

— Nu!

Cineva a lovit în ușa din față. Lucy a înghețat și Maggie și-a ținut respirația.

— Fă liniște, a șuierat Lucy și i-a pus lui Maggie mâna la gură. Or să plece până la urmă.

Dar bubuiturile au continuat. Apoi s-a auzit un glas.

— Maggie! Deschide, e poliția. Știm că ești înăuntru. Am vorbit cu vecina ta. Te-a văzut venind acasă. Deschide, Maggie. Vrem să vorbim cu tine. E foarte important.

Maggie vedea că lui Lucy îi era frică. S-a chinuit să țipe, dar mâna îi ținea gura acoperită, tăindu-i aproape respirația.

— E cu tine, Maggie? a continuat glasul.

Era Banks, a realizat Maggie, detectivul ăla enervant. Doamne, dacă rămânea, dacă dărâma ușa și o salva, avea să-și ceară scuze; avea să facă tot ce voia el.

— Ea e? a continuat Banks. Blonda pe care a văzut-o vecina ta. E Lucy? Și-a schimbat aspectul? Dacă ești tu, Lucy, știm totul despre Kathleen Murray. Avem să-ți punem o mulțime de întrebări. Maggie, coboară și deschide. Dacă e cu tine Lucy, să nu ai încredere în ea. Credem că a ascuns casele în casa ta.

— Taci din gură, a spus Lucy și a ieșit din cameră.

— Sunt aici! a strigat imediat Maggie cât o ținea gura, fără să știe dacă o auzeau sau nu. E și ea aici. Lucy. Vrea să mă omoare. Vă rog, ajutați-mă!

Lucy a intrat din nou în dormitor, dar nu părea preocupată de țipetele lui Maggie.

— Sunt și în spate, a spus, încrucișându-și

brațele pe piept. Ce să mă fac? Nu pot să merg la închisoare. N-aș suporta să stau închisă în cușcă pentru tot restul zilelor.

— Lucy, a spus Maggie pe cât de calm posibil. Dezleagă-mă și deschide ușa. Dă-le drumul înăuntru. Sunt convinsă că or să fie indulgenți. Or să vadă că ai nevoie de ajutor.

Dar Lucy nu asculta. Începuse să se plimbe din nou și să mormăie. Maggie nu auzea decât cuvântul „cușcă” rostit iar și iar.

Apoi a auzit un bubuit puternic de jos când poliția a spart ușa de la intrare, apoi zgomote în timp ce niște bărbați urcau în fugă treptele.

— Sunt aici sus! a strigat ea.

Lucy a privit-o, aproape cu milă, a gândit Maggie, a spus: „Încearcă să nu mă urăști prea tare”, și apoi și-a luat avânt și a sărit pe fereastra dormitorului, însoțită de o ploaie de cioburi.

Maggie a țipat.

•

Pentru un om care ura spitalele la fel de tare cum le ura Banks, în ultimele câteva săptămâni părea să fi petrecut timp mai mult decât suficient

Într-unul, a gândit el în timp ce mergea pe coridor spre rezerva privată a lui Maggie Forrest în ziua de joi.

— A, dumneata ești, a spus Maggie când el a bătut și a intrat.

A observat că nu voia să-l privească în ochi, ci fixa zidul. Bandajul de pe frunte îi ținea pansamentul de la ceafă. Rana fusese urâtă și necesitase mai multe puncte de sutură. Pierduse și mult sânge. Când Banks ajunsese la ea, perna era impregnată de sânge. Însă, din câte spunea medicul, era în afara oricărui pericol și ar fi trebuit să poată merge acasă cam peste o zi. Acum era tratată în aceeași măsură și pentru șocul pe care îl suferise. Privind-o, Banks s-a gândit la ziua nu foarte îndepărtată când o văzuse pentru prima oară pe Lucy Payne într-un pat de spital, cu un ochi bandajat iar cu celălalt analizând situația, cu părul negru răspândit pe perna albă.

— Astea sunt toate mulțumirile pe care le primesc? a spus el.

— Mulțumiri?

— Că am adus cavaleria. Să știi că a fost ideea

mea. E drept, îmi făceam numai meseria, dar uneori oamenii simt nevoia de a adăuga câteva cuvinte de mulțumire în nume propriu. Stai liniștită, nu mă aștept la ciubuc sau ceva de genul ăsta.

— Dumitale ți-e simplu să tratezi cu ușurință situația, nu?

Banks a tras scaunul aproape și s-a așezat la căpătâiul ei.

— Poate că nu e așa de simplu cum crezi. Cum te simți?

— Bine.

— Serios?

— Sunt bine. Mă doare un pic.

— Nu prea mă miră.

— Chiar dumneata ai fost?

— La ce te referi?

Maggie l-a privit în ochi pentru prima oară. Ai ei erau cețoși de la medicație, dar în ei vedea durere și confuzie, și ceva mai delicat, mai greu de definit.

— Cel care a condus echipa de salvare.

Banks s-a lăsat pe spate și a oftat.

— Mă învinovățesc doar că mi-a luat așa de mult, a spus.

— Ce vrei să zici?

— Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme. Aveam toate elementele. Doar că nu le-am pus cap la cap destul de repede, până să găsească echipa de criminaliști camera video în iazul de la capătul străzii.

— Acolo era?

— Da. Lucy trebuie s-o fi aruncat în cursul ultimului sfârșit de săptămână.

— Merg și eu uneori acolo să hrănesc rațele. Maggie a privit zidul, apoi s-a întors din nou spre el după câteva secunde. În orice caz, nu e vina dumitale, nu? Nu citești gândurile.

— Nu? Uneori oamenii asta se așteaptă să fac. Dar presupun că nu e așa. Nu în cazul ăsta. Am bănuțit de la început că trebuie să fi existat o cameră video și casete, și știam că nu s-ar fi despărțit cu ușurință de ele. Mai știam de asemenea că singura persoană de care era apropiată erai dumneata și că te vizitase acasă cu o zi înainte de incidentul domestic.

— Nu putea ști ce avea să se întâmple.

— Nu. Dar știa că lucrurile se apropiau de un punct critic. Încerca să minimalizeze pagubele, iar ascunderea casetelor avea legătură cu asta. Unde erau?

— În mansardă, a spus Maggie. Știa că nu merg acolo.

— Și știa că poate ajunge la ele fără prea mare bătaie de cap, că probabil erai singura persoană din toată țara care avea să-i ofere adăpost. Țăsta a fost celălalt indiciu. Nu prea avea unde merge în altă parte. Mai întâi am discutat cu vecinii dumitale și când mama lui Claire ne-a spus că tocmai ajunseseși acasă și o altă vecină că văzuse o tânără bătând la ușa din spate cu câteva nopți în urmă, totul a părut să se lege.

— Probabil te gândești că am fost o proastă că am primit-o.

— Nesăbuită, poate, naivă, dar nu neapărat proastă.

— Părea așa de... așa de...

— De victimă?

— Da. *Voiam* s-o cred, aveam nevoie de asta.

Poate la fel de mult pentru mine cât și pentru ea.
Nu știu.

Banks a dat din cap.

— Și-a jucat bine rolul. Și îi ieșea pentru că, în parte, era adevărat. Avea multă experiență.

— Ce vrei să spui?

Banks i-a povestit despre Cei șapte din Alderthorpe și despre uciderea lui Kathleen Murray. Când a terminat, Maggie era palidă; a înghițit în sec și s-a lăsat tăcută pe spate, privind tavanul. S-a scurs un minut înainte să vorbească iar.

— Și-a omorât verișoara când avea numai doisprezece ani?

— Da. În parte, asta ne-a făcut să începem iar s-o căutăm. În sfârșit, aveam o dovadă care sugera că este mai mult decât pretinde.

— Dar o mulțime de oameni au o copilărie îngrozitoare, a spus Maggie și culoarea îi revenea în obraji. Poate nu așa de îngrozitoare ca asta, dar nu devin toți criminali. Ce avea diferit Lucy?

— Aș vrea să știu răspunsul, a spus Banks. Terry Payne era violator când s-au cunoscut, iar

Lucy o omorâse pe Kathleen. Într-un fel sau altul, faptul că cei doi s-au cunoscut în felul acela a creat o legătură specială între ei, a acționat ca un declanșator. Nu cunoaștem motivul. Probabil că n-o să aflăm niciodată.

— Și dacă nu s-ar fi cunoscut niciodată?

Banks a ridicat din umeri.

— Poate că nu s-ar fi întâmplat niciodată. Nimic din toate astea. Terry este prins în sfârșit pentru viol și ajunge în închisoare, în vreme ce Lucy se căsătorește cu un tânăr de treabă, are câțiva copii și devine director de bancă. Cine știe?

— Mi-a spus că *ea* le-a omorât pe fete, că Terry nu a avut curajul.

— Mi se pare logic. Ea o mai făcuse. El nu.

— A spus că a făcut-o din bunătate.

— Poate că da. Sau ca să se protejeze pe sine. Sau din gelozie. Nu te poți aștepta ca ea să-și înțeleagă motivațiile mai bine decât noi, sau să spună adevărul în legătură cu ele. În cazul unei femei precum Lucy, a fost probabil o combinație ciudată între cele trei.

— A mai spus că s-au întâlnit pentru că a violat-

o. A încercat s-o violeze. Nu prea am înțeles. A spus că l-a violat și ea în aceeași măsură în care a violat-o și el.

Banks s-a foit pe scaun. Și-ar fi dorit să poată fuma o țigară, deși decisese să se lase înainte de sfârșitul anului.

— Nu pot nici eu să explic mai bine decât dumneata, Maggie. Poate că sunt polițist și am văzut mai mult partea întunecată a naturii umane decât dumneata, dar ceva de genul ăsta... pentru un om cu trecutul lui Lucy, cine știe cât de smintite pot deveni lucrurile? Presupun că după ceea ce a suferit în Alderthorpe și date fiind gusturile ei sexuale neobișnuite, a fost un mizilic să trateze cu Terence Payne.

— Mi-a spus să mă gândesc la ea ca la o oaie cu cinci picioare.

Imaginea l-a făcut pe Banks să-și amintească de copilărie, când de Paște și toamna venea circuitul ambulant și se instala pe terenul destinat recreării. Erau caruseluri, mașinuțe bușitoare, tot soiul de mașinării și piste de curse, și standuri unde puteai arunca darts cu greutate în cărți de joc sau să tragi

În figurine de tinichea cu o pușcă cu aer comprimat și puteai câștiga un caras auriu într-o pungă de plastic plină cu apă; erau lumini strălucitoare, mulțimi de oameni și muzică bubuitoare; dar erau și spectacole cu ciudașenii, un cort instalat la marginea bâlciului, unde dădeai șase penny și intrai să vezi exponatele. În cele din urmă se dovedeau o dezamăgire, femeia cu barbă nu era autentică, nici omul elefant, nici femeia păianjen, nici omul cu capul ascuțit. Banks a văzut genul acela de ciudași doar mai târziu în celebrul film al lui Todd Browning³⁴. În primul rând că niciunul dintre acești ciudași nu era viu; erau animale diforme, născute moarte sau ucise la naștere, și pluteau în borcanele uriașe de sticlă pline cu lichid de conservare: un miel căruia îi mai ieșea un al cincilea picior dintr-o parte; o pisicuță cu coarne; un cățeluș cu două capete; un vițel fără orbite – materie pentru coșmaruri.

— În ciuda celor întâmplare, a continuat Maggie, vreau să știi că n-am să permit ca lucrul ăsta să mă transforme într-o cinică. Știu că mă crezi o naivă, dar dacă asta e alegerea care mi se

oferă, prefer să fiu naivă decât plină de amărăciune și lipsită de încredere.

— Ai judecat greșit și era să mori din cauza asta.

— Crezi că m-ar fi omorât dacă nu veneați?

— Dumneata ce crezi?

— Nu știu. Trebuie să meditez la multe lucruri. Dar Lucy era... era în mare măsură o victimă. Dumneata n-ai fost acolo. N-ai auzit-o. Nu *voia* să mă omoare.

— Maggie, pentru numele lui Dumnezeu, te auzi ce spui? A omorât Dumnezeu știe câte fete. Te-ar fi *omorât*, crede-mă. Dacă aș fi în locul dumitale, aș uita de chestia cu victima.

— Eu nu sunt dumneata.

Banks a inspirat adânc și a oftat.

— Din fericire pentru amândoi, nu? Ce vei face acum?

— Ce voi face?

— Ai să rămâi pe Deal?

— Da, așa cred. Maggie s-a scărpinat prin bandaje, apoi a mijit ochii la Banks. N-am unde să mă duc în altă parte. Și, desigur, am treabă. Un alt

lucru pe care l-am descoperit cu prilejul ăsta este că pot să fac o faptă bună. Pot fi purtătoarea de cuvânt a unor oameni care nu au glas sau care nu îndrăznesc să vorbească. Pe mine oamenii mă ascultă.

Banks a dat din cap. N-a spus nimic, dar bănuia că faptul că îi luase apărarea public lui Lucy Payne i-ar putea afecta capacitatea de a acționa ca purtătoare de cuvânt credibilă a femeilor abuzate. Dar poate că nu era așa. Cam tot ce puteai spune despre opinia publică era că era foarte schimbătoare. Poate că Maggie avea să pară o eroină.

— Ar fi bine să te odihnești, a spus Banks. Voiam doar să văd cum te simți. O să vrem să discutăm cu dumneata în detaliu mai târziu. Dar nu e grabă. Nu acum.

— Nu s-a terminat?

Banks a privit-o în ochi. Își dădea seama că voia să se termine, că voia să se mențină la distanță și să mediteze, să își vadă iar de viață, de muncă, de faptele bune și restul.

— Se poate să existe totuși un proces, a spus.

— Un proces? Dar nu...

— N-ai auzit?

— Ce să aud?

— Am presupus... ah, rahat.

— Am fost cam ruptă de toate după atâtea medicamente. Ce e?

Banks s-a aplecat înainte și i-a pus o mână pe braț.

— Maggie – a zis –, nu știu cum să spun altfel lucrul ăsta, dar Lucy Payne nu a murit.

Maggie s-a ferit de atingerea lui și a făcut ochii mari.

— N-a murit? Nu înțeleg. Am crezut... adică...

— A sărit pe fereastră, e drept, dar nu a murit din căzătură. Poteca din fața casei duminale este năpădită de buruieni și tufele i-au atenuat căderea. Dar problema e că a aterizat pe o margine ascuțită a uneia dintre trepte și și-a rupt spatele. E grav. Foarte grav. Are răni serioase la coloana vertebrală.

— Asta ce înseamnă?

— Chirurgii nu sunt pe deplin siguri încă de gravitatea rănilor, mai au multe teste de făcut, dar

ei cred că o să fie paralizată de la gât în jos.

— Dar nu a murit?

— Nu.

— O să ajungă într-un scaun cu rotile?

— Dacă supraviețuiește.

Maggie a privit din nou spre fereastră. Banks vedea lacrimile scânteindu-i în ochi.

— Deci până la urmă *tot* a sfârșit într-o cușcă.

Banks s-a ridicat să plece. Compasiunea lui Maggie față de o ucigașă de adolescente i se părea greu de acceptat și nu era sigur că nu ar fi spus ceva ce avea să regrete. Exact când a ajuns la ușă, a auzit un glas încet:

— Inspectore Banks?

S-a întors, cu mâna pe clanță.

— Da.

— Mulțumesc.

•

— Te simți bine, dragă?

— Da, de ce nu m-aș simți bine? a întrebat Janet Taylor.

— Ziceam și eu așa, a spus proprietarul magazinului. Numai că...

Janet și-a luat sticla de gin de pe teșghea, i-a plătit și a ieșit din magazinul de băuturi. Ce îl apucase? s-a întrebat. Îi crescuse brusc încă un cap? Era sâmbătă seara și nu mai ieșise din casă de când fusese arestată și eliberată pe cauțiune luna trecută, dar nu credea că era *atât* de diferită de ultima oară când fusese în magazin.

A urcat din nou în apartamentul ei de deasupra coaforului și când a răsucit cheia în broască și a intrat, a remarcat pentru prima oară mirosul. Și mizeria. Nu o observai când trăiai în ea, și-a spus, dar categoric îți sărea în ochi când ieșeai și apoi te întorceai la ea. Hainele murdare erau răspândite peste tot, ceștile pe jumătate pline de cafea erau năpădite de mușegai, iar planta de pe pervaz se ofilise. Mirosea a piele nespălată, a varză în putrefacție, a sudoare și gin. Și în parte mirosul venea de la corpul ei, a realizat, întorcându-și capul spre subraț.

Janet s-a privit în oglindă. Nu o surprindea să vadă părul lins, fără viață, și pungile închise la culoare de sub ochi. În definitiv, abia dacă dormise de când se întâmplase. Nu îi plăcea să

închidă ochii, pentru că atunci când o făcea, părea să vadă totul iar și iar în minte. Singura dată când se putea odihni era după ce bea destul gin și cădea lată o oră-două. Atunci nu mai visa, intervenea uitarea, dar imediat ce începea să devină conștientă, amintirile și depresia se arătau iarăși.

Nu-i păsa ce se petrecea cu ea cât timp coșmarurile, și cele din somn, și cele din starea de veghe, dispăreau. S-o dea afară din Slujbă, ba chiar s-o arunce în pușcărie. Nu-i păsa atâta timp cât îi ștergeau și amintirile din dimineața aia din pivniță. Nu aveau mașinării sau droguri care să facă lucrul ăsta, sau văzuse numai în filme? Totuși, ei îi era mai bine decât lui Lucy Payne, și-a spus. Paralizată de la gât în jos și într-un scaun cu rotile toată viața, din câte se părea. Dar merita pe deplin. Janet și-a amintit de Lucy zăcând pe hol, cu o baltă de sânge în jurul răni de la cap, și-a amintit că fusese îngrijorată pentru femeia abuzată, și de furia ei cauzată de misoginismul lui Dennis. *Aparențe.* Acum ar fi dat orice ca Dennis să mai trăiască și se gândea că până și paralizia era o pedeapsă prea ușoară pentru Lucy Payne.

Janet s-a îndepărtat de oglindă, și-a scos hainele și le-a aruncat pe podea. Avea să facă o baie, a decis. Poate că așa avea să se simtă mai bine. Mai întâi și-a turnat un pahar mare cu gin și l-a luat cu ea în baie. A pus dopul și a răsucit robinetele, a potrivit temperatura și a turnat un dop de spumă de baie. S-a privit în oglinda de mari dimensiuni de pe spatele ușii de la baie. Sâniii începeau să-i atârne și pielea de culoarea slăninii i se încrețea în jurul abdomenului. Pe vremuri se îngrijea, trăgea de fiare în sala de sport a poliției de cel puțin trei ori pe săptămână, alerga. Dar deja n-o mai făcea de câteva săptămâni.

Înainte să-și afunde degetele de la picioare în apă, a decis să aducă sticla și s-o pună pe marginea căzii. Și așa, trebuia să iasă curând s-o aducă. În sfârșit, s-a întins pe spate și s-a lăsat dezmiardată pe gât de clăbuci. Cel puțin se putea curăța. Era un început. Să n-o mai întrebe vânzătorii din magazinele de băuturi dacă se simte bine pentru că mirosea urât. Cât despre pungile de sub ochi, ei bine, astea nu aveau să dispară peste noapte, dar urma să se ocupe de ele. Și de

curățarea apartamentului.

Pe de altă parte, s-a gândit ea după ce a luat o înghițitură mare de gin, erau lame în dulapul din baie. Tot ce trebuia să facă era să se ridice și să se întindă după ele. Apa era plăcută și fierbinte. Era sigură că nu avea să simtă durere. Doar o crestătură rapidă pe fiecare încheietură, apoi avea să-și bage brațele sub apă și să lase sângele să se scurgă. Ar fi fost ca și când ar fi luat-o somnul, atât că nu avea să viseze.

În timp ce zăcea acolo înfășurată în căldura și moliciunea băii cu spumă, pleoapele au început să i se lase grele și nu și-a mai putut ține ochii deschiși. Se afla din nou în pivnița aia fetidă, Dennis împrășca sânge peste tot, iar nebunul ăla de Payne se repezea la ea cu o macetă. *Cum ar fi putut proceda altfel?* Aceasta părea să fie întrebarea la care nimeni nu putea, sau nu voia, să răspundă în locul ei. Ce-ar fi *trebuit* să facă?

A redevenit conștientă, s-a chinuit să respire și la început cada a părut plină de sânge. S-a întins după sticla de gin, dar, neîndemânică, a răsturnat-o pe podeaua băii. Sticla s-a spart și s-a

împrăștiat pe gresie, revărsându-și prețiosul conținut.

Rahat!

Asta însemna că trebuia să iasă și să mai cumpere alta. A ridicat preșul din baie și l-a scuturat bine ca să scape de cioburile care ar fi putut rămâne acolo, apoi a ieșit din cadă. Când a călcat pe preș, și-a supraapreciat capacitatea de a-și menține echilibrul și s-a împiedicat un pic. Piciorul drept i-a atins gresia și a simțit înțepătura ciobului în talpă. Janet s-a strâmbat de durere. Lăsând o dâră subțire de sânge pe podeaua băii, a ajuns până în living fără să-și mai facă și alte răni, s-a așezat și și-a scos din talpă câteva cioburi mari, apoi a luat în picioare niște papuci mai vechi și s-a dus înapoi după dezinfectant și bandaje. Mai întâi s-a așezat pe toaletă și și-a turnat cât de bine putea dezinfectantul pe talpă. Aproape că a țipat de durere, dar curând valurile s-au domolit și piciorul a început să-i pulseze, apoi i-a amorțit. L-a înfășurat în bandaje, apoi a mers în dormitor și s-a îmbrăcat, a luat pe ea haine curate și șosete groase.

Trebuia să iasă din apartament, a decis ea, și nu doar cât îi lua să se ducă la magazinul de băuturi. O plimbare cu mașina avea s-o mențină trează, ferestrele deschise larg, briza dezmierdându-i părul, muzica rock și sporovăiala de la radio. Poate trecea pe la Annie Cabbot, singura polițistă cumsecade dintre toți. Sau poate mergea mai departe, găsea pe undeva o pensiune unde nu știa nimeni cine era și ce făcuse și petrecea acolo o noapte-două. Orice, numai să scape de locul ăsta mizerabil, puturos. Putea lua o altă sticlă pe drum. Acum cel puțin era curată și niciun vânzător înțepat dintr-un magazin de băuturi nu avea să strâmbe din nas la ea.

Janet a șovăit o clipă înainte să-și ia cheile de la mașină, apoi și le-a pus oricum în buzunar. Ce-i puteau face? Să-i înrăutățească și mai mult situația și s-o acuze că urcase băută la volan? Să-i ia dracu' pe toți, a gândit Janet, râzând în sinea ei în timp ce cobora șchiopătând scările.

•

În aceeași seară, la trei zile după ce Lucy Payne sărise pe fereastra de la dormitorul lui Maggie

Forrest, Banks era acasă, asculta *Thais* în livingul său confortabil cu tavanul de culoarea brânzei Brie topite și cu pereții albaștri. Era prima pauză de la hârțoage pe care și-o lua de când o vizitase pe Maggie Forrest la spital joi, și se bucura de ea peste măsură. Nesigur încă de viitorul său, decisese că înainte de a lua decizii importante privitoare la cariera sa, mai întâi avea să-și ia o vacanță și să mediteze. Avea multe zile de concediu de luat, deja vorbise cu Red Ron și își procurase câteva broșuri de călătorie. Acum mai trebuia să decidă unde să meargă.

De asemenea, în ultimele câteva zile petrecuse destul timp la fereastra biroului, privise piața și se gândise la Maggie Forrest, la convingerea și la compasiunea ei, și încă se mai gândea la ea și acum că era acasă. Lucy Payne o legase pe Maggie de pat și se pregătea s-o stranguleze cu o curea când intrase poliția. Totuși, Maggie încă o vedea pe Lucy ca pe o victimă și putea vărsa o lacrimă pentru ea. Oare era o sfântă sau o proastă? Banks nu știa.

Când se gândea la fetele pe care Lucy și Terry

Payne le violaseră, le terorizaseră și le uciseseră, la Kelly Matthews, la Samantha Foster, Melissa Horrocks, Kimberley Myers și Katia Pavelic, paralizia nu era de ajuns. Nu o duruse destul. Dar când se gândea la copilăria violentă și plină de abuzuri din Alderthorpe a lui Lucy, atunci moartea rapidă, curată, sau încarcerarea pe viață ar fi o pedeapsă mai potrivită.

Ca de obicei, nu conta ce gândea el, deoarece întreaga afacere nu mai depindea de el, nu el trebuia să emită judecata. Poate că tot ce putea spera era s-o uite pe Lucy Payne, ceea ce avea să reușească cu timpul. În orice caz, măcar parțial. Nu avea să-l părăsească niciodată, așa se întâmpla cu toți ucigașii și toate victimele, dar cu timpul avea să se estompeze și să devină o figură mai neclară decât era acum.

Banks nu o uitase pe cea de-a șasea victimă. Avea un nume, și dacă nu avusese o copilărie ca a lui Lucy Payne, cineva trebuie s-o fi iubit pe vremuri, s-o fi ținut în brațe și să-i fi șoptit vorbe blânde după un coșmar, poate, să-i fi alinat durerea când cădea și-și julea genunchiul. Trebuia să aibă

răbdare. Experții criminaliști își cunoșteau meseria și până la urmă oasele ei aveau să dezvăluie ceva care să ducă la stabilirea identității ei.

Exact când începea faimoasa *Meditație* de la finalul primului CD, i-a sunat telefonul. Era în afara programului și la început s-a gândit să nu răspundă, dar l-a învins curiozitatea, cum se întâmpla întotdeauna.

Era Annie Cabbot și se auzea de parcă s-ar fi aflat în mijlocul unui drum, așa de multe zgomote erau: glasuri, sirene, frâne de mașină, oameni care urlau ordine.

— Annie, unde naiba ești?

— La sensul giratoriu de pe Ripon Road, chiar la nord de Harrogate, a spus Annie, urlând ca să se facă auzită pe deasupra zgomotului.

— Și ce cauți acolo?

Cineva vorbea cu Annie, deși el nu auzea ce spunea. Ea i-a răspuns repezit și apoi a vorbit iar cu el.

— Scuze, e destul de mult haos aici.

— Ce se întâmplă?

— Mă gândeam că ar trebui să știi. Are legătură cu Janet Taylor.

— Ce e cu ea?

— S-a izbit de o altă mașină.

— Ce-a făcut? Cum se simte?

— A murit, Alan. *A murit*. Încă n-au reușit să-i scoată cadavrul din mașină, dar știu că e moartă. I-au scos geanta și au găsit cartea mea de vizită în ea.

— La naiba. Banks se simțea amorțit. Cum s-a întâmplat?

— N-aș putea spune cu certitudine, a răspuns Annie. Persoana din mașina din spatele ei a spus că i s-a părut că mărește viteza în sensul giratoriu în loc să încetinească și a lovit mașina din sens. O mamă care își ducea fiica acasă de la o lecție de pian.

— Oh, Iisuse Hristoase. Ele ce-au pățit?

— Mama e bine. Are câteva tăieturi și vânătăi și e șocată.

— Și fiica?

— E într-o stare critică. Paramedicii cred că are leziuni interne, dar nu se știe până nu o duc la

spital, încă e prinsă în mașină.

— Janet era băută?

— Încă nu se știe. Dar nu m-aș mira să aibă și băutura rolul ei aici. Și era deprimată. Nu știu. Poate a încercat să se sinucidă. Dacă este așa... e...

Banks a simțit că Annie se îneacă.

— Annie, știu ce vrei să spui, dar chiar dacă a făcut-o special, nu e vina ta. Nu tu ai coborât în pivnița aia, nu ai văzut tu ce a văzut ea, nu ai făcut ce a făcut ea. Tu ai desfășurat doar o anchetă neutră.

— Neutră! Hristoase, Alan, m-am dat peste cap să fiu înțeleghătoare cu ea.

— Mă rog, nu e vina ta.

— Ție ți-e simplu să spui asta.

— Annie, precis era beată și a ieșit de pe drum.

— Poate că ai dreptate. Nu pot să cred că Janet ar mai fi luat pe cineva cu ea dacă voia să se sinucidă. Dar indiferent cum privești lucrurile, beată sau nu, suicid sau nu, tot are legătură cu ce s-a întâmplat, nu?

— S-a întâmplat, Annie. Nu are nicio legătură

cu tine.

— Politica. Politica mă-sii.

— Vrei să vin acolo?

— Nu, e-n regulă.

— Annie...

— Scuze, trebuie să plec. Scot fata din mașină.

Și a închis, lăsându-l pe Banks cu receptorul în mână și cu respirația accelerată. Janet Taylor. Încă o victimă a soților Payne.

Primul CD se terminase, dar după veștile pe care tocmai le primise, Banks nu mai voia să-l asculte și pe al doilea. Și-a turnat două degete de Laphroaig și a ieșit cu țigările la locul său de lângă cascadă, și, în vreme ce spre vest cerul era înspicat cu nuanțe vii de portocaliu și mov, a ținut în tăcere un toast pentru Janet Taylor și pentru fata fără nume moartă și îngropată în grădina soților Payne.

Dar nu era afară de nici cinci minute când a decis că ar trebui să se ducă la Annie, că *trebuia* să se ducă, indiferent ce spusese ea. Poate că relația lor romantică se încheiase, dar promisese să-i fie prieten și sprijin. Dacă acum nu avea

nevoie de asta, atunci când? Și-a privit ceasul. Îi lua cam o oră să ajungă acolo, dacă mergea repede, și probabil că Annie încă avea să mai fie la locul faptei. Chiar dacă plecase, era la spital și acolo avea să-i fie destul de simplu să dea de ea.

A lăsat paharul încă plin pe jumătate pe masa joasă și s-a dus să-și ia jacheta. Înainte să o îmbrace, a sunat iar telefonul. Gândindu-se că era Annie, că îl suna să-i mai dea și alte vești, a răspuns. Era Jenny Fuller.

— Sper că n-am sunat într-un moment nepotrivit, a spus ea.

— Tocmai ieșeam.

— E vreo urgență?

— Cam așa ceva.

— Mă gândeam că am putea bea ceva să sărbătorim, știi, acum că s-a terminat totul.

— E o idee extraordinară, Jenny. Dar acum nu pot. Te sun mai târziu, da?

— Așa pățesc eu mereu.

— Scuze. Trebuie să plec. Am să te sun. Promit.

Banks auzea dezamăgirea în glasul lui Jenny și se simțea ca un nemernic că era așa de nepoliticos

cu ea, în definitiv lucruse la caz la fel de mult ca oricine altcineva, dar nu voia să-i spună despre Janet Taylor și nu simțea nevoia să sărbătorească ceva.

Acum s-a terminat totul, spusese Jenny. Banks s-a întrebat dacă avea să se termine vreodată, dacă urmările dezastrului semănat de soții Payne aveau să înceteze vreodată să facă victime. Muriseră șase adolescente, una neidentificată încă. Kathleen Murray era moartă de zece ani sau mai mult. Agentul de poliție Dennis Morrissey murise. Terence Payne murise și el. Lucy Payne era paralizată. Acum Janet Taylor era moartă și o fată era grav rănită.

Banks s-a căutat de chei și țigări și s-a afundat în noapte.

MULȚUMIRI

Aș vrea să-i mulțumesc editorului meu Patricia Lande Grader pentru ajutorul acordat în remodelarea primelor variante dezordonate, și soției mele, Sheila Halladay, pentru comentariile sale inteligente și utile. De asemenea, multe mulțumiri agentului meu Dominick Abel pentru munca grea depusă în numele meu, și Erikăi Schmid pentru corectură.

În cercetare, s-a implicat gașca obișnuită: sergentul Keith Wright, inspectorii Claire Gormley și Alan Young, și comandantul Philip Gormley. Greșelile îmi aparțin în exclusivitate și sunt, desigur, făcute în interesul narațiunii. De asemenea, mulțumiri lui Woitek Kubicki pentru sfatul oferit în legătură cu numele poloneze.

Pentru înțelegerea fenomenului „cuplurilor ucigașe”, am mizat pe mai multe cărți care s-au dovedit neprețuite, iar printre cei cărora le datorez recunoștința mea se află: Emlyn Williams, *Beyond Belief*; Brian Masters, *She Must Have Known*;

Paul Britton, *The Jigsaw Man*; Gordon Burn, *Happy Like Murderers*; și Stephen Williams, *Invisible Darkness*.

virtual-project.eu

Notes

[←1]

William Shakespeare, *Opere*, vol. 2, trad. Tudor Vianu, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1955.

[←2]

Driver and Vehicle Licensing Agency, organism guvernamental din Marea Britanie responsabil, printre altele, cu emiterea de permise de conducere și numere de înmatriculare.

[←3]

Binecunoscută stațiune la Marea Irlandei, situată la nord de Liverpool.

[←4]

Aluzie la filmul *Tăcerea mieilor*, în care Jodie Foster interpretează rolul unei agente FBI.

[←5]

Cunoscut psiholog criminalist (n. 1946), considerat cel mai bun din Marea Britanie.

[←6]

Robert Herrick (1591-1634), poet liric englez.

[←7]

Replică din piesa *Macbeth* de William Shakespeare.

[←8]

Halbe de bere care au aspectul unui bărbat așezat, cel mai adesea cu un tricorn pe cap.

[←9]

Home Office Large Major Enquiry System, baza de date a poliției britanice.

[←10]

Peter Sutcliffe (n. 1946), criminal în serie britanic; între 1975 și 1980 a omorât cu bestialitate 13 femei.

[←11]

Biserică protestantă americană apărută în anul 1968 și care își are originile în mișcarea metodistă a clericului anglican din secolul al XVIII-lea John Wesley.

[←12]

Supranumele actorului american Humphrey Bogart.

[←13]

Replică din filmul *Șoimul maltez*, aparținându-i personajului Sam Spade.

[←14]

Myra Hindley (1942-2002), criminală britanică; a fost condamnată împreună cu partenerul ei Ian Brady pentru omorârea a patru copii în așa-numitele „crime din mlaștini” (1963-1964).

[←15]

Rosemary Pauline West (n. 1953), criminală în serie britanică; împreună cu soțul ei, Fred, a torturat și ucis zece tinere în perioada 1973-1978.

[←16]

Karla Leanne Homolka (n. 1970), criminală canadiană; a fost condamnată împreună cu soțul ei Bernardo pentru torturarea și omorârea a trei adolescente, una dintre ele fiind propria ei soră.

[←17]

Philip Arthur Larkin (1922-1985), poet și prozator englez.

[←18]

National Crime Squad (NCS).

[←19]

Aluzie la filmul britanic *Dr. Terror's House of Horrors* (1965), cu Christopher Lee și Peter Cushing.

[←20]

Joc de cuvinte intraductibil, numele personajului Payne se pronunță la fel ca *pain*, care înseamnă „suferință”.

[←21]

Edward, prinț de Wales și duce de Cornwall (1330-1376), conducător militar englez și fiul lui Eduard al III-lea.

[←22]

Joc de cuvinte intraductibil; în limba engleză, *civil servant*, dar *civil* mai are și sensul de „bine-crescut, politicos”.

[←23]

În Marea Britanie, la bingo pentru fiecare număr strigat există o rimă sau o frază, pentru a face jocul mai distractiv.

[←24]

The Carpetbaggers de Harold Robbins (1961).

[←25]

Peyton Place de Grace Metalious (1956).

[←26]

Spurn înseamnă în limba engleză „a disprețui, a respinge”.

[←27]

Tânăr britanic de culoare din sud-estul Londrei care a fost ucis în anul 1993 în urma unui atac rasist.

[←28]

Oxfam (Oxford Committee for Famine Relief) este o confederație a 14 organizații care luptă împotriva sărăciei și a inegalității din lume.

[←29]

Perete de țancuri și grohotiș, lung de 5 km și înalt de cea 400 de metri, situat în nordul satului Reeth, în Yorkshire Dales.

[←30]

Vocalistul din anii '80-'90 al formației de rock americane Nirvana.

[←31]

Personaj din *Alice în Țara Minunilor*, faimos pentru zâmbetul său.

[←32]

Curent în modellingul de la mijlocul anilor '90, caracterizat prin aspectul nesănătos, androgin al fotomodelelor.

[←33]

În limba engleză, *candy* înseamnă „bomboană”.

[←34]

Freaks (Monștrii) (1932), un clasic al filmelor horror; Charles Albert Browning Jr. (1880-1962), actor, scenarist și regizor de film american, a regizat și *Dracula* (1931) cu Béla Lugosi.